

ikinci baskı

YILMAZ ODABAŞI

1975 - 2000

SON ÇEYREK YÜZ YIL

ŞİİR

ANTOLOJİSİ

SOSYAL
ARAŞTIRMALAR
VAKFI

SCALA
YAYINCILIK

SON ÇEYREK YÜZYIL ŞİİR ANTOLOJİSİ

“Şair **Yılmaz Odabaşı**’nın antolojisi, genç kuşağın şiirini okuruna ileten cesur bir toplam... Aynı adlarla, aynı şiirlerle dolu antolojilerden bıktıysanız, bu sizin yenilik duygunuzu okşuyor... Şiir zevkinizi gözden geçirmek için fırsattır bu antoloji. Yenileri tanıyın. Bunca şair arasında elbette birini beğenecek, seveceksiniz...”

Doğan HIZLAN, *Hürriyet*, 9 Eylül 2000

“**Yılmaz Odabaşı**, gerçekten iyi, oldukça da yararlı bir işin üstesinden gelmiş... ‘Son Çeyrek Yüzyıl Şiir Antolojisi’, Cumhuriyet dönemi şiirimizin zenginliğinin ‘genç’ yüzünü gösteren önemli bir kaynak olarak elimizin altında şimdi...”

Refik DURBAŞ, *Sabah*, 11 Haziran 2000

“**Odabaşı**’nın derlemesi, ‘antoloji furyası’nın dışında tutulması gereken bir yapıt. Özenle hazırlanmış. Uzun bir çalışmanın ürünü olduğu da ortada... Ben kendi adıma, edebiyat dünyasına ilk adımı atanları bile izlemeye çalışıyorum; ama derlemeyi elime alınca, gözden kaçırdığım bazı şairleri fark ettim...”

Ülkü TAMER, *Milliyet*, 24 Aralık 2000

“‘Son Çeyrek Yüzyıl Şiir Antolojisi’, adından da anlaşılacağı gibi şiirimizin son yirmi beş yılını kapsıyor. 1941 doğumlu Metin Altıok’tan 1978 doğumlu Zeynep Köylü’ye uzanan 212 şairlik bir şiir çeşitliliği. Daha önce benzeri olmayan bir çalışma!”

Atilla BİRKİYE, *Cumhuriyet*, 17 Ağustos 2000

1975-2000
SON ÇEYREK YÜZYIL
ŞİİR ANTOLOJİSİ

Yılmaz Odabaşı

SCALA
YAYINCILIK

BU ANTOLOJİ, FİKİR VE SANAT ESERLERİ KANUNU'NUN
34. MADDESİNE DAYANILARAK HAZIRLANMIŞ OLUP, YAYIN HAKKI
FSEK.NUN 8. MADDESİNE GÖRE İŞLEYENİN, TEK TEK ŞİİRLERİN BÜTÜN
HAKLARI İSE ŞAİRLERİNİNİDİR.

© Scala Yayıncılık ve Tanıtım A.Ş.
ISBN: 975-7132-85-3

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1975-2000
SON ÇEYREK YÜZYIL ŞİİR ANTOLOJISI
Yılmaz Odabaşı

Birinci baskı: Mayıs 2000 Scala Yayıncılık
İkinci baskı: Haziran 2001 Scala Yayıncılık

Dizi Editörü: Hakan Feyyat
Kapak Tasarım: Davut Köse
Dizgi: Fatoş Doğan
Düzeltili: Engin Sarıgül, Serap Kurt, Güzin Alparslan
Ofset Hazırlık: Scala Yayıncılık ve Tanıtım A.Ş.
Cilt ve Baskı: Berdan Matbaacılık

Scala Yayıncılık ve Tanıtım A.Ş.
İstiklal Caddesi Mis Sok. Tan Apt. 6/7-8 Beyoğlu - 80050 İstanbul
Tel: (0212) 251 51 26 - 245 43 89 Faks: (0212) 245 28 43
E-Mail: scala@escortnet.com
Web: www.scala.com.tr

internet satışı www.ideefixe.com & www.estore.com.tr

SAV
Sosyal Araştırmalar Vakfı
Kallavi Sokak 4/3 İstiklal Caddesi BEYOĞLU Tel: 0 212 292 55 85 - 86
www.sav.org.tr

Sosyal Araştırmalar Vakfı'nın
katkıları ile hazırlanmış ve
bu kitabın gelirinin yarısı SAV'a bırakılmıştır.

İstiklal Caddesi Kaflavi Sokak 4/3 Beyoğlu

0 212 292 55 85 - 86

www.sav.org.tr

İNDEKS

- ATAOL BEHRAMOĞLU (1942) - 58
ABDÜLKADİR BULUT (1943-1985) - 72
ALİ RIZA ERTAN (1944-1979) - 93
AHMET ÖZER (1946) - 113
AHMET TELLİ (1946) - 122
AHMET ADA (1947) - 136
ARKADAŞ Z. ÖZGER (1948-1973) - 163
ARZU K. AYÇİÇEK (1949) - 181
A. HİCRİ İZGÖREN (1951) - 206
ABDÜLKADİR BUDAK (1952) - 226
AYTEN MUTLU (1952) - 236
AHMET GÜNBAŞ (1953) - 262
ALİ GÜNVAR (1953) - 263
ADNAN YÜCEL (1953) - 277
ALİ CENGİZKAN (1954) - 282
ADİL İZCİ (1954) - 303
ATILLA BİRKİYE (1955) - 313
AHMET GÜNTAN (1955) - 319
AYDIN ÖZTÜRK (1955) - 335
AYDOĞAN YAVAŞLI (1955) - 340
ADNAN AZAR (1956) - 341
ADNAN ÖZER (1957) - 391
AHMET ERHAN (1958) - 409
AKİF KURTULUŞ (1959) - 448
AYTEKİN KARAÇOBAN (1959) - 452
A. KEREM ÇEBİ (1960) - 469
AYDIN ŞİMŞEK (1960) - 484
AKGÜN AKOVA (1962) - 514
AHMET CAN AKYOL (1962) - 521
ADNAN SATICI (1962) - 533
AYDIN AFACAN (1994) - 558
ALİ ASKER BARUT (1964) - 559

ALTAY ÖKTEM (1964) – 568
AYHAN BOZKURT (1971) – 603
BEHÇET AYSAN (1949-1993) – 171
BARIŞ PİRHASAN (1951) – 209
BİLSEN BAŞARAN (1954) – 280
BERRİN TAŞ (1957) – 400
BETÜL TARIMAN (1962) – 536
BİRHAN KESKİN (1963) – 546
BEJAN MATUR (1968) – 596
CEZMİ ERSÖZ (1959) – 443
CEYLAN KORYÜREK (1962) – 590
CEM UZUNGÜNEŞ (1962) – 538
CİHAN OĞUZ (1963) – 548
CEM SAVRAN (1965) – 578
CENK KOYUNCU (1967) – 589
ÇİĞDEM SEZER (1960) – 483
DERYA ÇOLPAN (1967) – 585
DEVRİM DİRLİKYAPAN (1974) – 607
EGEMEN BERKÖZ (1941) – 47
EBUBEKİR EROĞLU (1950) – 186
ERDAL ALOVA (1952) – 216
ENİS BATUR (1952) – 219
EROL ÇANKAYA (1953) – 249
ENGİN TURGUT (1957) – 398
ERGÜL ÇETİN (1958) – 407
ENVER ERCAN (1958) – 415
EMİRHAN OĞUZ (1958) – 426
EMİR ALİ YAĞAN (1958) – 437
ELİF (1963) – 545
ESRA ZEYNEP (1966) – 584
FADIL ÖZTÜRK (1955) – 334
GÜVEN TURAN (1943) – 82
GÜLSELİ İNAL (1947) – 146
GÜLSÜM AKYÜZ (1949) – 177
GÜLTEKİN EMRE (1951) – 203

- HÜSEYİN ATABAŞ (1942) - 56
HİDAYET KARAKUŞ (1946) - 111
HÜSEYİN PEKER (1946) - 115
HÜSEYİN YURTTAŞ (1946) - 129
HULKİ AKTUNÇ (1949) - 167
HAYATİ BAKİ (1949) - 179
HAŞİM ÇATIŞ (1952) - 234
HÜSEYİN AVNİ DEDE (1954) - 287
HÜSEYİN FERHAD (1954) - 298
HİLMİ HAŞAL (1954) - 301
HALİM YAZICI (1954) - 308
HÜSEYİN AVNİ CİNOZOĞLU (1955) - 314
HAYDAR ERGÜLEN (1956) - 352
HÜSEYİN HAYDAR (1956) - 362
HALİL İBRAHİM ÖZCAN (1957) - 388
HASAN ÖZTOPRAK (1957) - 390
HAKAN KARAHAN (1960) - 481
HÜSEYİN ALEMDAR (1962) - 518
HÜSEYİN ÖNCÜ (1962) - 532
HÜSEYİN ELÇİ (1965) - 575
HAKAN SAVLI (1965) - 576
HALİL GÖKHAN (1967) - 567
İSMET ÖZEL (1944) - 99
İNCİ ASENA (1948) - 154
İHSAN TOPCU (1948) - 156
İSMAİL UYAROĞLU (1948) - 158
İZZET YASAR (1951) - 214
İBRAHİM OLUKLU (1953) - 271
İLYAS TUNÇ (1956) - 377
İLHAN BÜYÜKCEBECİ (1957) - 380
İLKİZ KUCUR (1958) - 419
İHSAN DENİZ (1960) - 470
İBRAHİM KARACA (1960) - 480
İBRAHİM BAŞTUĞ (1964) - 561
KÜÇÜK İSKENDER (1964) - 563

KEMAL TAŞTEKİN (1969-1994) - 599
KAAN İNCE (1970-1992) - 600
LEYLA ŞAHİN (1954) - 306
LALE MÜLDÜR (1956) - 371
METİN ALTIOK (1941-1993) - 41
MAZHAR CANDAN (1941) - 51
MELİSA GÜRPINAR (1941) - 53
MEHMET TANER (1946) - 119
METİN GÜVEN (1947) - 142
MUSTAFA IRGAT (1950-1995) - 189
M. MÜMTAZ TUZCU (1950) - 199
MÜSLİM ÇELİK (1952) - 231
MEHMET MÜFİT (1952) - 235
METİN CENGİZ (1953) - 246
MEHMET ÇETİN (1955) - 316
MURATHAN MUNGAN (1955) - 323
MEHMET OCAKTAN (1955) - 332
MAHMUT TEMİZYÜREK (1955) - 337
MUZAFFER KALE (1957) - 387
MEHMET YAŞIN (1958) - 434
MUSTAFA KÖZ (1959) - 454
METİN FINDIKÇI (1960) - 474
METİN CELAL (1961) - 486
MECİT ÜNAL (1961) - 507
MERİH AKOĞUL (1963) - 540
MESUT ADNAN (1963) - 543
METİN KAYGALAK (1968) - 593
METE ÖZEL (1963) - 552
NİHAT BEHRAM (1946) - 106
NURULLAH CAN (1947) - 140
NAHİT KAYABAŞI (1955) - 321
NİLGÜN ÜSTÜN (1956) - 378
NİLGÜN MARMARA (1958-1987) - 421
NEŞE YAŞIN (1959) - 459
NEVZAT ÇELİK (1960) - 463

NUH ÖMER ÇETİNAY (1960) - 467
NAMIK KUYUMCU (1961) - 491
NUR (1962) - 531
NECMİ ZEKÂ (1963) - 554
NAZMÎ AĞIL (1964) - 556
ORUÇ ARUOBA (1948) - 152
OZAN TELLİ (1950) - 195
OYA UYSAL (1952) - 238
OĞUZHAN AKAY (1955) - 310
ORHAN ALKAYA (1958) - 403
OKTAY TAFTALI (1958) - 431
OSMAN HAKAN A. (1959) - 439
OĞUZ ÖZDEM (1959) - 458
ORHAN KAHYAOĞLU (1960) - 475
OSMAN ÇAKMAKÇI (1965) - 573
ORHAN TÜLEYLİOĞLU (1965) - 579
OSMAN OLMUŞ (1966) - 581
ÖZKAN MERT (1944) - 94
ÖZGEN SEÇKİN (1951) - 212
Ö. FARUK HATİPOĞLU (1958) - 418
REFİK DURBAŞ (1944) - 86
RONİ MARGULİES (1955) - 329
RUHAN MAVRUK (1958) - 424
SÜREYYA BERFE (1943) - 66
SENNUR SEZER (1943) - 77
SİNA AKYOL (1950) - 183
SEYYİT NEZİR (1950) - 190
SUPHİ NURİ İLERİ (1953) - 265
SOYSAL EKİNCİ (1954) - 294
SUNA ARAS (1956) - 347
SALİH BOLAT (1956) - 349
SEFA KAPLAN (1956) - 368
SÜHA TUĞTEPE (1956) - 375
SAFFET SOYÖZ (1957) - 397
SUAT VARDAL (1957) - 401

SALİH MERCANOĞLU (1959) - 457
SEFA FERSAL (1960) - 472
SUNAY AKIN (1962) - 509
SAMİ BAYDAR (1962) - 522
SEYHAN ERÖZÇELİK (1962) - 526
SABRİ KUŞKONMAZ (1962) - 529
SELİM TEMO (1972) - 604
ŞAVKAR ALTINEL (1953) - 243
ŞÜKRÜ ERBAŞ (1953) - 255
TİMUÇİN ÖZYÜREKLİ (1950) - 19
TAHİR ABACI (1951) - 202
TARIK GÜNERSEL (1951) - 259
TUĞRUL TANYOL (1953) - 272
TURGAY FİŞEKÇİ (1956) - 358
TUĞRUL ASİ BALKAR (1960) - 462
TUĞRUL KESKİN (1960) - 477
TAMER ÖNCÜL (1960) - 482
TURGAY KANTÜRK (1961) - 488
TURGAY NAR (1961) - 494
TARKAN ÇEPER (1969) - 598
TUNA KİREMİTÇİ (1973) - 606
UĞUR KAYNAR (1956-1993) - 366
Ü. YAŞAR IŞIKHAN (1957) - 382
ÜNAL ERSÖZLÜ (1959) - 446
VEYSEL ÇOLAK (1954) - 289
VURAL BAHADIR BAYRIL (1962) - 524
YAHYA AKENGİN (1946) - 105
YILMAZ YEŞİLDAĞ (1952) - 241
YAŞAR MİRAÇ (1953) - 266
YELDA KARATAŞ (1954) - 304
YUSUF ALPER (1956) - 343
YUNUS KORAY (1957) - 383
YÜCELAY SAL (1957) - 395
YILMAZ ODABAŞI (1961) - 497
YILMAZ ERDOĞAN (1968) - 591

ZERRİN TAŞPINAR (1947) - 150
ZEYNEP ALİYE (1959) - 442
ZAFER ŞENOCAK (1961) - 503
ZEYNEP UZUNBAY (1961) - 505
ZEYNEP KÖYLÜ (1978) - 609

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	9
METİN ALTIOK	
Sondayış	41
Bozlak Kedi ve Ölüm	42
Zamanlı Gazel	42
Öndeyiş	42
Sone	43
Sarı Bana	43
Kızım/lar	44
Hiç	44
Ölüm	44
Ayrılık	45
Ölümden Konuşacaktık	45
EGEMEN BERKÖZ	
Sorular Sorular	47
İlkyaz Deliyaz	48
Şiir Hâlâ Bir Sıcaklıksa	49
Sığınak	49
Sen Dağın Ardını Biliyor Musun?	50
MAZHAR CANDAN	
Oyunun Adı Neydi?	51
MELİSA GÜRPINAR	
Konuşmalar	53
HÜSEYİN ATABAŞ	
Gölgesi İçinde Düşen Göl	56
Bedeli Ömür Olan	57
ATAOL BEHRAMOĞLU	
Bir Gün Mutlaka	58
Kırk Yaşın Eşiğinde Şiir	61
Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var	62
Yıkılma Sakın	62
Bu Aşk Burada Biter	64
Türkiye Üzgün Yurdum Güzel Yurdum	64

SÜREYYA BERFE

Önemli Değil	66
Nöbetçi	68
İşsiz Bir Lise Mezununun Annesine Yazdığı	69
Uçurum, Su, Kurlangıç	69
Son Ayların Şiir	70
Çok Arıyorum Seni	70

ABDÜLKADİR BULUT

Gözyaşları da Çiçek Açar	72
Rahle	73
Bir Akdeniz Çocuğu Olarak	73
Arkadaş Adresleri	74
Bende Saklı Kalan	75
Bir Su Boynu Gibi	75

SENNUR SEZER

İnsanlar Öldürülürken	77
Yarın Sabah Erkenden	77
Bu Resimde Kimler Var	78
Asker Çantası	78
Sayıklamalar	79
Kirlenmiş Kâğıtlar	80

GÜVEN TURAN

Bir Sevdanın İcyüzü	82
Sarraı	83
Görünen Kentler'den-Gerze	83
Görünen Kentler'den-Eskişehir	84
Seyran	85

REFİK DURBAŞ

Değışen Nedir Güvercinleri	86
Ev Kurusu Kızlar	88
Geçti mi Geçen Günler	89
Kendi Gelsin	90
Menzil	90
Yok Adresi	90
Çırak Aranıyor	91
Şiirler	91

ALİ RIZA ERTAN	
Adanmış Olan93
Okul Acıları-II93
ÖZKAN MERT	
İşte Hayat! İşte Ölüm ve Tarih!94
Şair! Seni Nasıl Koparız Dağlardan?95
Bağışlama Bizi Hayat!96
Dünyayla Çektirilmiş Hiç Resmim Yok Benim97
Şirri Kim Sevmez?98
İSMET ÖZEL	
Karla Kirlenmiş Evrak99
Esenlik Bildirisi100
Dişlerimiz Arasındaki Ceset100
Sevgilim Hayat101
Çözölmüş Bir Sırrın Üzöntüsü102
“İçimden Şu Zalim Şüpheyi Kaldır Ya Sen Gel Ya Beni Oraya Aldır”103
Yorgun104
YAHYA AKENGİN	
Eylöl Kuşatması105
NİHAT BEHRAM	
İstanbul Seni Seçmeyecek106
Üç Dağa Ağıt107
Yenilgi108
İnsan ki Hasreti Kadar109
HİDAYET KARAKUŞ	
Gittiler111
Buğu112
AHMET ÖZER	
Düşün ki113
Kar Çiğlikleri114
Söyle Yüzüm Tanığmsın114
Anlat115
HÜSEYİN PEKER	
Öğrenci115
Kitabı Olmayan117
Yalnız Efe118

MEHMET TANER

Yüzü Olan Halk	119
Böğürtlen	120
Haraç	120
Bentsiz Bulut	120

AHMET TELLİ

Hâlâ Koynumda Resmin	122
Geldim İşte	123
Sıyrılıp Gelen	124
Karda İzler	124
Ömrüm Dıyorum	125
Belki Yine Gelirim	126
Şahmeran	127
İmlâsız	128

HÜSEYİN YURTTAŞ

Bir Silvan Gecesi	129
Yitip Gidene Gazel	130
Geride Kalan	130
Kod: Adı Mansur	131
Gecede Kanat Sesleri	133

AHMET ADA

Aşk Ayrılıktır Biraz da	136
Güz	137
Sevda Günleri	137
Seni Hep Sevdim	138
Onun Evi Kuşlara Yakın	139

NURULLAH CAN

Kadınlar Geceleri Severler Geceleri Güzel Bakarlar	140
--	-----

METİN GÜVEN

Dargın	142
Mutlaka Bursa	142
Ömrüm Senin Olsun	143
Kirli	144
Dünya Sarkıyor	144
Requiem	145
Unutmak İyidir	145

GÜLSELİ İNAL

Lirik Bahçe	146
Dalgalar	146
Görme Uçuşu	147
Seyyah	148

ZERRİN TAŞPINAR

Güzelleme	150
Susması Toprağın-Yarılıp	151
Anfora	151

ORUÇ ARUOBA

Ne ki Hiç-Haiku	152
-----------------	-----

İNCİ ASENA

Çakıl Taşı	154
Bana Bir Şarkı Çal İnsan Sesi Olsun	155
Orkinos	155

İHSAN TOPÇU

Birahenede Koşan Atlar	156
Dörtlemeler	156
Düşüş ve Çığlık	157

İSMAİL UYAROĞLU

Esirgemeyen ve Bağışlamayan Şertanın Adıyla	158
Uyumsuz	159
Dal	160
Asmalimescit'te	160
Yine Boynun	160
Felaketlere Gülecek Kadar	161
Güzelliğin Gelişi	161
Kan	161
Ömrüm, Bana Bağışla Bu Şiiri	161

ARKADAŞ Z. ÖZGER

Bir Gün Sevişmeyi Bana	163
Ferhat	164
Orman	165
Sevdadır	165

HULKİ AKTUNÇ

Kalem ve Toprak	167
Tenha	167
Şiir Nasıl Dretir	168
Musistorica	169
Yorgun Telve	170

BEHÇET AYSAN

Karasevda	171
Redif Kışla Sokağı	172
Bir Eflatun Aşk	173
Ayna	174
Beyaz Bir Gemidir Ölüm	175
Bir Yalnız Nar Ağacı	175

GÜLSÜM AKYÜZ

Ateş Çiçekleri	177
--------------------------	-----

HAYATİ BAKİ

Ölümün ve Aşkın İşareti	179
Tuhafılık	180

ARZU K. AYÇİÇEK

Saçındaki Kurdele	181
Yosunlu Bir Yürektiniz Evlerimizde	182

SİNA AKYOL

Geçtiydi	183
Gezi	183
Saten	184
Hücum! Yeniden!	184
Ben Bana Üryan	185

EBUBEKİR EROĞLU

Mesafe	186
Yol Elçisi	187

MUSTAFA IRGAT

Temsil Edilmeyen'e	189
------------------------------	-----

SEYYİT NEZİR

Şandır Verilen Söz	190
Senin Hünerin	191
Sevgilim, Boş Ver	192

TİMUÇİN ÖZYÜREKLİ

Sana Uzaktan	193
Mor Hüzün	194

OZAN TELLİ

Dörtlükler	195
Dicle'nin Kıyısında	197
Şiirce	197

MEHMET MÜMTAZ TUZCU

Mevsim	199
Sen Altın Yeşilim	199
Kalbın Kara Lekesi	200
Terkime	201
Oyunsuz Çocuklara	201

TAHİR ABACI

Kuş Seli	202
--------------------	-----

GÜLTEKİN EMRE

Akıp Gidiyor	203
Ödünç Aldıklarınızı Verin	203
Batık Gemi	204
Gece Geçtim Ömrümün Üstünden	205

A. HİCRİ İZGÖREN

Uzak	206
Orda Bir Köy Yok Uzakta	206
Hüsrân Sokağı	207
Zeyl	208
Kılıç Artığı Poe-tik-ler'den	208

BARIŞ PİRHASAN

Salacak	209
Aşkın	210
Tarih Kötüdür	210

ÖZGEN SEÇKİN

İçten Değilse Bunca Şey	212
Yılmaz	213
Pir Sultan Güzeli	213

İZZET YASAR

Kâr Şiiri	214
Aşk Şiirleri	214

ERDAL ALOVA

Karavullar	216
Kaktüs Kadın	217
Doğaçtan Portre	217
Nergisi	218
Önsöz	218

ENİS BATUR

Asrî Zamanlar	219
Endülüs Şiirleri	222
Beş Gül	223
Paramparça Şiir	223

ABDÜLKADİR BUDAK

Ağır Suç	226
Adın	226
Aşk Beni Geçer	227
Seçim Sonuçları	228
Eski Defter	228
Bir İpeğe Dokunuş	229
Fesleğim Yok Artık	229
L	230

MÜSLİM ÇELİK

Ah Çekerek Örtüyorum Üstümü	231
Balam	232
Gelişin Yanardağın Patlamasıydı	232
Çünkü Onlar Gittiğinden Beri Sıcak Göz	232

HAŞİM ÇATIŞ

Gıt Savrul	234
----------------------	-----

MEHMET MÜFİT

Övünüyorum	235
Bir Çapak Öyküsü	235

AYTEN MUTLU

Gidelim236
Sudur, Yürür237

OYA UYSAL

Uzun Yol Sürücüsü238
Sevdan Yastığının Altında238
Kaç Şehir Var Aranızda239
Sokaklar240
Uçuruma Düşen Nehir240

YILMAZ YEŞİLDAĞ

Ricat241
Cinnet ve Cinayet242

ŞAVKAR ALTINEL

İyi ki Yoksun243
Balonlar244
Orta Batı'nın Üstünde Uçarken245

METİN CENGİZ

Ortak Dil246
Kışın Sesi247
Mor Sessizlik247
Aşk Tükeniyor248

EROL ÇANKAYA

Asıl Adı Gökyüzü249
Erzurum Pasinler Eleşkirt Ağrı252
Link253

ŞÜKRÜ ERBAŞ

Aykırı Yaşamak255
Günün Bitişini Seyrediyorum?256
Döktü Rengini Sessizce256
Biz Neden Başkalarını Sevemiyoruz256
Saklı Su257
Düğüm258

TARIK GÜNERSEL

Tam Kaçarken259
Sıslı Bir Melodi260
Ayrışma261
Mağarada Kapalı Kalan Kasım'm Tıradı (1)261

AHMET GÜNBAŞ	
Resmindir262
ALİ GÜNVAR	
Dörtlükler263
Ölüme Dair263
Serpintiler264
SUPHİ NURİ İLERİ	
Güneşi İçmek Gözlerinde265
YAŞAR MİRAC	
Gurbete266
Akar Yakamoz267
Gel268
Gurbetteki Trabzon269
Zi269
İBRAHİM OLUKLU	
Bir Kentin Koltuk Altından Görünüşü -5271
TUĞRUL TANYOL	
Gitmek272
Işığın Halleri273
Soygun Çağı274
İhanet Perisinin Soğuk Sarayı275
Yalnızlık Yılı275
Yaz Geçti276
ADNAN YÜCEL	
Sen ki Anlarsın277
Ciğerparem279
BİLSEN BAŞARAN	
Gizli Öpücük Bukleleri280
Perdeler Kapandı Öykülere281
ALİ CENGİZKAN	
Püskürtme282
Taş da Çürür283
Yaşamak Gibi283
Fırtına284
Dayım Gül Takardı Gömleğinin Yakasına285
Kar ve Su285

HÜSEYİN AVNİ DEDE	
Acıya Kurşun Geçmez287
Yine Eskisi Gibi288
VEYSEL ÇOLAK	
Umut Aşktadır289
Dünyada Yara İzli290
Hançer291
Yüzyüze292
Boynumuzun Tanıklığı292
Kanama293
SOYSAL EKİNCİ	
İlk Kısma294
Yoksa Ben Ölmek Yerine "Durum Şiirleri"mi Yazsam294
HÜSEYİN FERHAD	
Ay Vaktidir298
Güneş İşaret Parmağımın Arkasından Doğar, IX.298
Veda299
Reayâ299
Münacaat300
Külleri Eşelemek300
HİLMİ HAŞAL	
Tutkal301
Kopuşma302
ADİL İZCİ	
Basınç303
Kıyıda303
YELDA KARATAŞ	
Yaşamın Sırını304
LEYLA ŞAHİN	
Mektup 1306
Genciken Ölenin Türküsü306
Benim Bir Annem Olsaydı Tuna'ya Benzerdi307
HALİM YAZICI	
Dolunay Gündemi308
Lütfen308

OĞUZHAN AKAY

Yüzde On Mutluluk	310
Sahibinin Sesi	310
Rabarba	311
E.T. Raf	311
Öptüm Çok Öttüm	312

ATILLA BİRKIYE

Çatı Katında Genç Bir Adam	313
--------------------------------------	-----

HÜSEYİN AVNİ CİNOZOĞLU

Sevda Burcunda Kasaba	314
---------------------------------	-----

MEHMET ÇETİN

İnsan İçin Dil	316
Üzgünüm	316
Bağışlayın Gözlerimdeki Kırmancı	318

AHMET GÜNTAN

Serseri Aşıklar	319
Uyanma Saati	320

NAHİT KAYABAŞI

Güzelkız Sokağı	321
Teğet	322

MURATHAN MUNGAN

Kasr Üzerinde	323
Bıçak	324
Sandık Odası	324
Yaz Bitti	325
İssiz Topraklar	326
Geçilmez Deniz	326
Metal	327
Atların Yağması	327
İtalyan Geçmek	328

RONİ MARGULİES

Hümeýra	329
Oksijen Tüpü	329
Aile Babası	330
Otopark	331

MEHMET OCAKTAN

Yanmış Sözler	332
Su Güzeli	332

FADIL ÖZTÜRK

Söz Dardayken	334
-------------------------	-----

AYDIN ÖZTÜRK

Ertelenen	335
Saçlarım Ağarıyor Bir Çılgıñın Gözlerinde	335
Yağmur Yürekliim	336

MAHMUT TEMİZYÜREK

Hayat Hepimizden Geniş Ölüm Her Ömürden Uzun	337
Paranoya, Kırlangıcım Paranoya	338
İşte Geldin	339

AYDOĞAN YAVAŞLI

Araf	340
----------------	-----

ADNAN AZAR

Parçalanmış Zamanlar	341
Küçük Şarkı	341
Yağmurun Yağması Yağmurun Yağmamasından İyidir	342
Ömrüm	342

YUSUF ALPER

İnsan Bir İnsandır	343
İz	344
Şahmeran ve Şahmeran	344
Sana Seni Çarparak	344
Yanışını Yaşıyor	345
Yaramı Kim Sarar ki	346

SUNA ARAS

Kadınlar da Işık Çalar	347
Susmanın Adı Vurmaktır	347

SALİH BOLAT

Yanılsama	349
Aşk	350
Neler Konuşmadık	350
Şair	351
Senin Döneminde	351

HAYDAR ERGÜLEN

Unutulmuş Bir Yaz İçin	352
Adam	353
Yalnızız Cemal Abi	354
Ben Başkasının Sokağı Olsaydım...	354
Terzinefes	355
Atlı	355
Mırıldandığım Şeylersin	356
Avlu	357

TURGAY FİŞEKÇİ

Truffaut İçin	358
Karda İşlıtlar	359
Her Şey Yıkılırken Şiiri Ayakta Gördüm	360
Asmaların Dansı	360

HÜSEYİN HAYDAR

Karanlıkta Yürürüm	362
Yol Kapalı	363
Cennetin Göklerinde	364
Geldi de Ölüler Bayraklarıyla	364

UĞUR KAYNAR

Bir Sevdaya Destandır	366
---------------------------------	-----

SEFA KAPLAN

Gün Sürüyen	368
Ertelenmiş Ölümler	368
Cinnetten Cennete	369
Yenik Ordunun Subayları Gazeli	369
Roberta	370

LALE MÜLDÜR

Buhûrumeryem/L'Encens De Marie	371
Destina	372
Kuzey Defterleri'nden	373
'Milenium'	374

SÜHA TUĞTEPE

Issız Bir Kilisede Son Ayın	375
Hüzünlü Fetihler İçin Son Kanto	376
Yaşıyor Gibi Çırpınıyorum İşte	376

İLYAS TUNÇ

Sodom	377
-----------------	-----

NİLGÜN ÜSTÜN

- Dönüyorum Kuşların Havalandığı Gövdene378
Bu Kent, Sevgilim, Bizans379

İLHAN BÜYÜK CEBECİ

- Karşılaman380
Yüzün Yalnızlığa380
Ömrüm381

Ü. YAŞAR IŞIKHAN

- Bir Kuş Değil Hüznüm382

YUNUS KORAY

- Türk İnsan Tarihi Şiiri383

MUZAFFER KALE

- Rüzgârın Tapınağı'nda387

HALİL İBRAHİM ÖZCAN

- Denge388
Sehpa388
Şaşırtmaca Oyunundaki Nü389

HASAN ÖZTOPRAK

- Üçler Mezarlığı390

ADNAN ÖZER

- Gızledikçe Aşk391
"Kine Ez?"392
Mermer Adasına Veda393
Küçük Deniz Fenerinin Yüreği393

YÜCELAY SAL

- Şahmerdan395

SAFFET SOYÖZ

- Özet397

ENGİN TURGUT

- Bayan Elma398
Şarabın Sözleri399

BERRİN TAŞ

- Bir Kenti Ağlıyorum400

SUAT VARDAL

Sokakların Birinde	401
Sevgiye Yer Açmak	401
Oysa Bir Gün	402

ORHAN ALKAYA

Yenilmişler İçin Birinci Parça	403
Yenilmişler İçin İkinci Parça	404
Günün Son Kadını	404
Anlamlar I	405
In Memoriam In Limine	405
Büyü Sürüyor	406

ERGÜL ÇETİN

Şarkı	407
Kalkıp Bir Dosta Gitsem	408

AHMET ERHAN

Milattan Önceki Şiirler	409
Akşam Güneşi	410
Bir El Son Bir Kez Uzanırsa	411
Türkiye	412
Bugün de Ölmedim Anne	412
At Avrat Silah	413
Yağmurda Ölürüm	414

ENVER ERCAN

Kırlı Beyaz	415
Gök Yüzünü Çevir Bana	415
Sızın İçin Günlerdir Pul Biriktiriyorum	416
Gece	417

Ö. FARUK HATİBOĞLU

Orman	418
Yalnızlık	418

İLKİZ KUCUR

Son Sürgünü Kadın Yüzlerinin	419
--	-----

NİLGÜN MARMARA

Çok Güzel	421
Canım Sıkıntı Sınırı	421
Düşü Ne Biliyorum	422
Çözülüş Tıması	422
"Bana Doğru Gelen Kim?"	423

RUHAN MAVRUK	
B/İt Pazarı	424
EMİRHAN OĞUZ	
Ateş Hırsızları Söylencesi'nden	426
OKTAY TAFTALI	
Sunî Denge	431
Sorgu Yontuları	431
Kan Geleneği	432
MEHMET YAŞIN	
İçinden Geçerî Birisine Yazmak İster	
Çokgençlikte İnsan	434
Hayal Tamircisi	435
Sözverici Koltuğu	435
İtiraf	436
EMİR ALİ YAĞAN	
Ömrün Final Sahnesi	437
Düş Hayatlar	438
OSMAN HAKAN A.	
Akşamlar ve Ben	439
Unutuş ve O	440
Evler ve O	441
ZEYNEP ALİYE	
İlk Suçlu Kim	442
CEZMİ ERSÖZ	
Şehirden Bir Çocuk Sevdin Yine	443
Savruk Yılların Soldurduğu Bedenime Dokun	444
Cehennem Meleği	445
Sen Ashında Çok Eski Bir Şeye Aşkınsın	445
ÜNAL ERSÖZLÜ	
Açm Kapıları Biz Geldik	446
AKİF KURTULUŞ	
İkindiler Kaçırır	448
Ay Gömülür	449
Devlet Kaç Tazî Tut	450
AYTEKİN KARAÇOBAN	
Anlık Görüntüler	452

MUSTAFA KÖZ	
Ay Düellosu	454
Eksik Gazel	455
Çünkü Aşk Vardır	455
SALİH MERCANOĞLU	
Bisiklet	457
OĞUZ ÖZDEM	
Uzak 6	458
NEŞE YAŞIN	
Ölümün Ardından	459
Bizim Zamanımız	460
Gölge	461
TUĞRUL ASİ BALKAR	
O Duru Çocuk Bir Masal Belki	462
NEVZAT ÇELİK	
Şafak Türküsü'nden	463
Sıcak Saklayın Gecelerimi	465
Zindanda Gecenin Önyüzü	465
Altıotuzbeş	466
NUH ÖMER ÇETİNAY	
Kan Ağlarken Maraş	467
Gidişime Kuş Düşünce	468
A. KEREM ÇEBİ	
Sen Gittin Abuzer Öldü	469
İHSAN DENİZ	
Yaz Kalbiyle Gelir	470
Fal	471
SEFA FERSAL	
Sevgili Düş Saatleri Ezelleme	472
Aşktır	473
METİN FINDIKÇI	
Fırdevs	474

ORHAN KAHYAOĞLU

Aşk Kurulur, Aşk Çoğalır, Aşk Yokolur	475
Aşk Kitabesi	476

TUĞRUL KESKİN

Ağlasın Füzüli	477
İzmir'de Sızı Bekliyorum Desem	478
Özlem Diyorsun	479
Bir Elinde Bir Mendil Öbüründe Kuş Sesleri	479

İBRAHİM KARACA

Mart Esintisi	480
-------------------------	-----

HAKAN KARAHAN

Onlar Yanlış Biliyor	481
--------------------------------	-----

TAMER ÖNCÜL

Torba	482
-----------------	-----

ÇİĞDEM SEZER

Adresi Kız Olana	483
Benimle Böyle Seviş Ey Hayat	483
Varlığa ve Yokluğa	484

AYDIN ŞİMŞEK

Kendi Halinde	485
-------------------------	-----

METİN CELAL

White Label	486
Sahil, Ben Senin Neyinim?	486
Ne Kaldıysa Geriye Hepsini Sendendir	487

TURGAY KANTÜRK

Ve Yapraklar	488
Göldüm, Döndüm	489
'Things'	490
'Otherness'	490

NAMIK KUYUMCU

Asmin'le Ateş Üstüne Söyleşiler	491
Sular Döner Belki Bir Gün	492
Su'ya Masal	493

TURGAY NAR

Ölüm Gelir Savrulur	494
Yılgılarda Dirilen Şer	494
İlenç	495
Nefes	495
Okurken	496

YILMAZ ODABAŞI

Diyet ve Özet	497
Bir Nehrin Tükenişi	498
Kendine Benim İçin Bir Gül Ver	499
Şehvetin Türküsü Vuslata Kalsın	500
İhtar	502

ZAFER ŞENOCAK

Mavi Defter	503
Görünmeyen	504

ZEYNEP UZUNBAY

Rengini Aldatan Beyaz	505
Islak	506
Oyun	506

MECİT ÜNAL

Evet Aşka	507
Yitirme	508

SUNAY AKIN

Şemsiye	509
Antik Acılar	510
Süngü	510
Kafatası	510
Ayrılık	510
Noktalı Virgül	511
Beceriksiz	511
Ne Yapıp Ne Edip	512
Sana Yakın	513

AKGÜN AKOVA

Sen Varsın Yetiyorsun Palyaço Olmaya	514
Kaçık Oturum	515
Aşk ve Kuyruklu Yıldız	515
Sevdiğim Kadın Adları Gibi /10	516
Caz Çiçeği	517

HÜSEYİN ALEMDAR

Yıkım	518
Az Yalan Az Kış Güneşi	519
Mandolin Hüzünü	519
Sineflu	520
Arzuuu Okay	520

AHMET CAN AKYOL

İkinci Karanfil	521
---------------------------	-----

SAMİ BAYDAR

Aşk	522
Dünya İnancı	522

VURAL BAHADIR BAYRIL

Mare Seranıtatis	524
Sahil	524
Kış Temrinleri	525

SEYHAN ERÖZÇELİK

Yıldırım	526
Elâlemin Hâli	527
Jestlerin Ölümü	527

SABRİ KUŞKONMAZ

Söz Kuşanılacak Yeniden	529
-----------------------------------	-----

CEYLAN KORYÜREK

O Adam	530
------------------	-----

NUR

Bütün İsyanlar Bahar	531
Adını Bulamadığım Şiir	531

HÜSEYİN ÖNCÜ

Yırtılma	532
--------------------	-----

ADNAN SATICI

Eylül Delikanlısı	533
Yağmurdan Sonraki Güneş	534

BETÜL TARIMAN

Aşk Çıplak	536
İrmak Su Ateş	536

CEM UZUNGÜNEŞ	
Kış, 1965538
MERİH AKOĞUL	
Geç Günler540
Evvel Zaman540
Büyülü Masal541
Kuğunun Ölümü541
Sıs Düdükleri542
MESUT ADNAN	
Ekimyaz543
Şair ve Keklik544
Kasımpatı544
ELİF	
Dün Bir Masal Şimdi545
BİRHAN KESKİN	
Ve İpek Ve Aşk Ve Alev546
CİHAN OĞUZ	
Sonrasızlık548
Miş'l'i Gelecek Zamana Yergi549
Lori...Lori549
METE ÖZEL	
Dağlı Şiirler552
NECMİ ZEKÂ	
Çın Odası554
Minnet555
Gerçek Telkin555
NAZMİ AĞIL	
Dönüşüm556
Tavşan557
AYDIN AFACAN	
Yangınlı Sözler558
ALİ ASKER BARUT	
Telefonun Öbür Ucundaki İstanbul559
Ayışığının Beyazı559
Zifiri Bir Lale560

İBRAHİM BAŞTUĞ

İmale561
Kızıoğlankız561
Aç Kuşlar562
Leylekler562
Kıydı Kendine562
Dönüşsüz562

KÜÇÜK İSKENDER

Çilekliyoğurt563
Uzun563
Bakır563
Ne Çok564
Homolog564
Mana Fatihli565

ALTAY ÖKTEM

Yağmur Çisentisi568
Yıkılış Suresi569
Tear Here570
Çakılı Çivi570
Yalnızlık Cinayettir571
İbranice Sevdim Seni572

OSMAN ÇAKMAKÇI

Buharlaşan Ruh573
İki574

HÜSEYİN ELÇİ

Göçebe575
Sesin Gurbetinde Kanayan575

HAKAN SAVLI

Unutulmuş Çocukluk Eskizleri576
--	------

CEM SAVRAN

Ankaray578
-------------------	------

ORHAN TÜLEYLİOĞLU

Kollarımın Arasındaki Uçurum579
Yön Oku579
Sabahın Yaprakları580

OSMAN OLMUŞ	
Meş'um Şehir581
Bulanık Bir Kalp581
Dibine Düşen Anlam582
ESRA ZEYNEP	
Belediyeden Bir Tabut584
Tuzruhu584
DERYA ÇOLPAN	
İncir585
Pelerin586
HALİL GÖKHAN	
Yalnızlık Bir Gün Geri Gelebilir587
CENK KOYUNCU	
Ne Gelir?589
Vals589
Son Akış590
YILMAZ ERDOĞAN	
Başkalaşan AŞk591
Yeniliyorum592
METİN KAYGALAK	
Mil Çekilmiş Sözlere'den593
BEJAN MATUR	
Kadınlar596
Ömürsüz Mavi597
TARKAN ÇEPER	
Bir Tanrının Atardamarı598
KEMAL TAŞTEKİN	
İçimizdeki Uyku599
Serinliğin AŞkı599
KAAN İNCE	
Yaşama Sebebi600
Gizdüşüm601
Sönerken Yıldızlar Gelincikler Gülünce601
Kaçış602

AYHAN BOZKURT	
Turuncu Liste603
Tren603
SELİM TEMO	
Bir Günün Özeti604
TUNA KİREMİTÇİ	
Aynı Deniz606
Senin Altın Pencereletin606
DEVRİM DİRLİKİYAPAN	
Epitaph I607
Yanlış ve Yabancı608
ZEYNEP KÖYLÜ	
Yalnızlığın Göç Mevsimi609
Zan610
İNDEKS613
İÇİNDEKİLER621

İKİNCİ BASIM İÇİN SUNUŞ

Bu çalışmamı yayınevine teslim ettikten sonra, DGM'ye "hakaret" ettiğim(!) gerekçesiyle çarptırıldığım hapis cezasını çekmek üzere cezaevine girmiştim; ziyaret olmayan bir gün, dışarıdan görevli bir gardiyana bu antoloji -basılmış olarak- bir buket gülle birlikte yayınevinin bir çalışanı tarafından teslim edildiğinde, ranzamda uyuyormuşum.

Duvarlarla, parmaklıklarla, nöbetçi jandarma kuleleriyle kısıtıldığım o daracık mekanda gözlerimi açtığımda, bu antolojiyi bir buket kırmızı gülün yanibaşında birden basılmış olarak görmenin bana yaşattığı coşkuyu, sevinci tarif edebileceğime inanmıyorum...

Böyle doğmuştu bu çocuk... Sonra bu çalışmam, umduğumun ötesinde bir ilgi odağı oldu; farklı çevreler bile aynı paydada -şiiirde- buluşarak bu çabama hayli övgü ve sempatiyle yaklaştılar.

Şiirimizin son yirmi beş yılını izleyemeyen şiirseverlerin, genç şairlerin böyle bir çalışmaya ne çok gereksinim duyduklarına bir kez daha inandım.

Bu çalışmanın ilk basımı hakkında dergi ve gazetelerde elli adedi aşan sayıda yazı, söyleşi yayımlandı; hiç umulmayan süreli yayınların bile ilgisini çekebildi... Şiirimizin en son halkasının, büyük oranıyla gençlerin oluşturduğu bir antolojinin böylesi bir ilgi görmesi; birçoğunun kitapları kitabevlerinde bulunmayan şairlerin çoğunluğu oluşturduğu bir antolojinin sempatiyle karşılanarak ilk basımının yedi ayda tükenmesi, şiirimizin en genç çehresi adına umutlandırıcı ve sevindirici bir gelişmedir kuşkusuz.

Bu da demektir ki, bu ülkede şiir okuru, genç şiirden, genç şairden umutludur... Şiir okuru, hep "imaj" değil, "yapıt"ı da gözeterek genç şiirin dinamizminden ilgisini esirgemiyor.

Bu ilgi, kimi genç şairlerin sabırlı bir sessizlikte üretirlerken yaşadıkları kırgınlıkları bir nebze onarıcı ve şiire yeniden, inatla

koyulabilmeleri için bir motivasyon gerekçesi de sayılmalıdır.

Bu antolojide yer alan yapıtlar, bu ülkede artık “*şiiir yazılmadığı*”nı, bu antolojinin ilk basımının gördüğü ilgi ise, “*şiiir okunmadığı*”nı öne sürenlere anlamlı bir yanittir da...

Kuşkusuz bu antolojinin gördüğü ilgide imzama duyulan güvenin de bir payı vardır: soluk aldıkça bu güvene yaraşmaya çalışacağımdan öncelikle kendimin kuşkusunu yok...

Bu çalışmada yer alan şairlere (ulaşılamayan yirmi kadar şair hariç), sunduğumuz önerinin **Sosyal Araştırmalar Vakfı** tarafından benimsenmesi ve vakfın, üstlendiği bu sorumluluğu gereği gibi yerine getirmesiyle, telif ücreti ve bir adet antoloji gönderilmiştir. Genç şairlere telif ücreti uygulaması da memnuniyetle karşılanan bir “ilk”tir...

Bu çalışmamın ilk basımında belirttiğim bu taahhüdümü boşa çıkarmayan ve emekle, özveriyle bu sorumluluğun üstesinden gelen **Sosyal Araştırmalar Vakfı** yönetim kurulu ve çalışanlarına içtenlikle teşekkür ediyorum.

“Son Çeyrek Yüzyıl Şiiir Antolojisi”, bir boşluğu doldurmak amacıyla, bir sorumluluk duygusuyla hazırlanmıştı; ancak şunu da itiraf etmeliyim ki, bir eleştirmen, bir araştırmacı son yirmi beş yılın şiiirini kapsayan böyle bir çalışmayı ortaya koyabilseydi eğer, kesinlikle niyet etmeyeceğimi; **Cemal Süreya**’nın da bir günlüğünde belirttiği gibi: “*Antoloji hazırlamanın, bir şair için gereksiz bir külfet*” olduğunu, uğraş alanımın, işimin de bu olmadığını, fakat yukarıda da vurguladığımız gibi bir sorumluluk saydığımı yinelemek istiyorum.

Son çeyrek yüzyıllık dönemde, şiiirimizin daha öncekileri de, yani 1941 öncesi doğumlular yine çok verimliydiler ve kuşku yok ki muhteşem şiiirler yazdılar; ne var ki bu antoloji, 1941 doğumluları start aldığı için onları yoksayan ya da yadsıyan bir derleme olarak algılanmamalıdır.

Sn. **Ülkü Tamer**’in Milliyet gazetesinde yayınlanan bir yazısında, “Son Çeyrek Yüzyıl” vurgusunun, böyle bir eksik anlaşılma-ya yol açabileceği yorumu bu anımsatmayı gerektirdi. Oysa ki bu ayrıntıyı ilk basımın önsözünde yeterince açıklayabildiğimi sanıyordum...

Önceki basımında da vurgulamıştım: Kuşkusuz eksiklikleri de vardır bu çalışmamın; daha sonraki basımlarında giderebilmem ve eleştirilerden yararlanabilmem için, varsa ithamların,

önerilerin de yazılı veya sözlü olarak bana ulaştırılması gerekir.

Eleştiriler, herhangi bir süreli yayında bu çabamın yerden yere vurulmasıyla mümkün olabileceği gibi, yayınevi adresine mektupla veya e-mail ile (yilmazodabasi@ixir.com) ulaştırılabilir.

İkinci basımında, bu antolojide bulunmaları gerektiğine inandığım dokuz imzayı ekliyorum: AHMET CAN AKYOL, BİLSEN BAŞARAN, İLHAN BÜYÜKCEBECİ, HAŞİM ÇATIŞ, YILMAZ ERDOĞAN, OĞUZ ÖZDEN, HASAN ÖZTOPRAK, ZAFER ŞENOCAK ve NECMİ ZEKA.

Böylelikle ikinci basımında 212 şairin biyografileri ve şiirlerinden örneklerle bu antolojinin çehresindeki çeşitliliği, renkliliği artırıyoruz.

Şiir, koruyan, onaran, saran ve soran bir sığınaktır! Şiir, esirgeyendir, ama bağışlamayandır!

Şiir, herkesin giderek aynı şeyleri aynı sözcüklerle konuşur olduğu bu atmosferde, alternatif bir dil de oluşturarak bizi insan yapan paydalarda duyarlıklarımızı buluşturmaya adaydır... Kalplerimizdeki, hayatlarımızdaki şiiri korumaya mecburuz!

"Daha çok şiir olsun!" diyerek...

Yılmaz Odabaşı

Antalya, Ocak 2001

SUNUŞ

Sosyal Araştırmalar Vakfı (SAV), kendini “Bireyin, kitlelerin, toplumsal katman ve sınıfların yaşama aktif bir biçimde katılmasını sağlamaya yönelik bir bilgi taşıyıcısı” olarak tanımladı ve bu yüzden adında “Araştırmalar” sözcüğüne yer verdi.

SAV ikinci olarak, hem toplum içerisinde hem üyeleri arasında dayanışma duygularının geliştirilmesi gerekliliğini saptadı ve faaliyetlerinin bir ekseninin de “dayanışma” olmasını kararlaştırdı.

Sanat, edebiyat ve belki de en başta şiir şimdiye dek, kişiler ve topluluklarla ilişki kurmanın; onların duygularına hitap etmenin; onlara duygu / düşünce / perspektif / bilgi aktarımının; onlara moral, güç, ve hatta yaşama sevinci aşılamanın ve dolayısıyla günlük yaşama doğrudan katılmalarını sağlamamanın en etkin biçimlerinden biri oldu.

Bu ülkede şiir, gizliden gizliye, elden ele dolaştı, gece yarları amacı sadece ve sadece şiir okumak olan ve gizlilik koşullarına uyarak yapılan toplantılarda okundu, bebelerin kulaklarına fısıldandı, duvarlara, duvar gazetelerine yazıldı. Birçok toplantıda en ateşli anlar, en ateşli konuşmalar için onun kıvılcımından yararlanıldı. Bu ülkenin mapushanelerine şiir sayesinde katlanıldı. Ve ne yazık ki, yitirdiğimiz nice canlarımız için şiir hazinemizden nice dörtlükler seçildi.

Haksızlık etmeyelim; en güzelleri olmasa bile, o an seçilenleri, o an anımsananları, o ana en uygun düştüğü düşünölenleri yarin kulağına söylendi. Kısacası, şiir her zaman, her yerde, her ortamda vardı.

Ve, Sosyal Araştırmalar Vakfı'nın uygulamaya soktuğu ilk

uzun soluklu proje, adı henüz olmayan ama “Geçmişimiz ve Şiir” olarak tanımlayabileceğimiz bu proje oldu. Bu proje kapsamında, ilk olarak, Suphi Nuri İleri, Yeni Edebiyat dergisinde çıkan tüm şiirleri, “Yeni Edebiyat Şiir Antolojisi (5 Ekim 1940 - 15 Kasım 1941)” adıyla derledi; bu kitap, SAV’ın kuruluş döneminde, SAV’ın kurucularının kişisel katkılarıyla ve SCALA Yayıncılık ile birlikte, SCALA Yayıncılık’ın Emek Dizisi’nde yayınlandı.

Bu projenin ikinci adımı ise, Nail V. Çakırhan’ın “Daha Çok Onlar Yaşamalıydı” kitabının ikinci baskısının yine SCALA Yayıncılık ile birlikte, yine Emek Dizisi’nde yayınlanmasıydı.

Bu üçüncü çalışma ise zaman ekseninde büyük bir aralığı, ama son dönemi kapsıyor. Bu Antoloji, yine şiirleri dillerde gezen bir şairimizin, sayın Yılmaz Odabaşı’nın seçim ve ölçütlerine bağlı olarak 1975 - 2000 Dönemi şair ve şiirlerini kapsıyor. Tüm şairlerimize / şiirlerimize “İyi ki varsınız” diyor ve başta Yılmaz Odabaşı olmak üzere tüm emeği geçenlere teşekkür ediyoruz.

Saygılarımızla

03.05.2000

Sosyal Araştırmalar Vakfı (SAV)

Yönetim Kurulu Başkanı

Serdar POSTOĞLU

“Antoloji”, Türkçe’de “seçki” ile eşanlamlı: “*Şairlerin, yazarların, bestecilerin eserlerinden alınmış seçme parçalardan oluşan eser*” olarak tanımlanıyor TDK sözlüğünde. “Seçki” de Türkçe’deki seçmek eyleminden türetilmiş. Fransızca’da “*anthologie*”; Yunanca’da ise “*anthos*” sözcüğü “çiçek”, “*legein*” ise “seçmek, toplamak” anlamında.

Türkiye’de bugün bilinen, izlenen çalışmalar dışında antoloji (seçki, güldeste ya da derleme) türü çalışmalara, geçmiş yıllara göz attığımızda da çokça rastlıyoruz; Cumhuriyet döneminde Türkiye’de çok sayıda antolojinin yayınlandığını; bu nedenle edebiyat tarihinin de, şiir okurunun da antolojilere hayli aşina olduğunu öne sürebiliriz.

Yazın tarihimize baktığımızda, ilk elde anımsanacak, dahası anımsanması gereken antolojilere şu örnekler verilebilir: **Sabahattin Batur**’un “*Yeni Şiirimiz*” (1960, Varlık Yayınları), **Asım Bezirci**’nin “*Dünden Bugüne Türk Şiiri*” (1968, May Yayınları), **Yaşar Nabi Nayır**’ın “*Başlangıçtan Bugüne Türk Şiiri*” (1968, Varlık Yayınları), **İlhami Soysal**’ın “*20. Yüzyıl Türk Şiiri*” (1973, Bilgi Yayınevi), **Orhan Ural**’ın “*Cumhuriyet Dönemi Türk Şiiri*” (1983, İş Bankası Kültür Yayınları), **Mehmet Fuat**’ın “*Çağdaş Türk Şiiri*” (1985, Adam Yayınları), **Ataol Behramoğlu**’nun “*Son Yüzyıl Büyük Türk Şiiri*” (1987, Sosyal Yayınları), **Ahmet Necdet**’in “*Modern Türk Şiiri*” (1993, Broy Yayınları), **Refik Durbaş** ve **Abdullah Özkan**’ın “*Cumhuriyetten Günümüze Türk Şiiri Antolojisi*” (1999, Boyut Yayınları).

Yanısıra, dünya şiirinden yapılan çevirilerden oluşan antolojiler ya da izleklerine göre ayrılmış (aşk, yergi, özlem, ayrılık, cezaevi, halk şiir vb.) antolojiler de yayınlanmıştır. Bu izleksel çalışmaları bir bir anmak, bu tür çalışmaların çokluğundan dolayı lüzumundan fazla yer işgal edecektir.

*

Antoloji hazırlamak, düşünsel veya edebi bir üretim değildir.

Antoloji hazırlayanlar, bir şey üretmiş de sayılmazlar; olsa olsa üretilmiş yapıtların, ulaşılan bilgilerin ayrıştırılıp, derlenip bir disiplin içinde sunulmasıdır.

Mehmet H. Doğan, *Adam Sanat* dergisinin Şubat 1998 tarihli 39. sayısında bir antoloji hazırlamak konusundaki ölçütlere ilişkin şunları söylüyor: "...*Antolojinin adı, içeriği için bağlayıcıdır. Şairlerin ve şiiirlerin seçiminde gösterilecek nesnellik, antolojinin bütününe yansıyacak, onun değerini ortaya koyacaktır. Bu gözle bakılırsa, antoloji hazırlayanların, şair ve şiiirlerin seçiminde öyle geniş bir özgürlüğe sahip olmadıkları görülecektir. Hazırlayıcı, kendi öznel beğenisini, politik görüş ve inançlarını bir kenara bırakmak, tek ölçüt olarak şiiiri almak zorundadır (...)* Kısa-cası yaptığınız iş, bir şiiir antolojisi hazırlamak olduğuna göre, tek ölçütünüz şiiir: Odak noktasını öznel beğeninizin değil, ortalamanın altına düşmeyen ortak bir beğenin oluşturduğu, bütün gelişmelere ve yönsemelere açık bir şiiir anlayışı olacaktır..."

Geçmiş yılların edebiyat dergilerini karıştırdığımızda, her yeni antolojinin, beraberinde çok sayıda eleştiri, itham ve tartışmayı da getirdiğini görebiliriz. Bu nedenle antoloji hazırlamak, doğrusu "göze alma"yı gerektiren bir uğraştır. Kılı kırk yaran bir itina ve sorumluluk bilinciyle hazırlamayı gerektirir; yine de yetmez ve eleştiri oklarının, ithamların hedefi olmaktan kurtulamazsınız...

Bir antolojiyi hazırlayıp yayınlamış olmak için yayınlamak ise, bir edebiyatçının onuruna, edebiyatla iştigâl etmenin adabına yakışmaz. Bu yüzden her antoloji, bir gereksinimi gidermeli, her antoloji kendi oylumunda bir işlev üstlenmelidir. Ayrıca, antoloji hazırlayıcısı, o alanda çalışma yapabilecek tecrübe, referans ve donanıma sahip olmalıdır.

Tuğrul Tanyol'un *Sombahar* dergisinin Kasım-Aralık 1992 tarihli 14. sayfasında yer alan "*Antoloji Hazırlamak*" başlıklı yazısındaki birçok saptamaya katıldığım için, aynı şeyleri yinelemek yerine anılan yazıdan bazı kesitler aktarıyorum: "...*Antolojilerde yer alan şiiirler, şairlerin en güzel yapıtları olmak zorunda değildir. Onların değişik dönemlerini ille de yansıtmak gibi bir görev de üstlenmez bu kitaplar. Antolojiye girmek, ölümsüzlüğe adım atmak da değildir. Bir antolojide bir şairin bir başka şairden kaç şiiir ya da kaç sayfa fazla yer tuttuğu gibi ayrıntılar bir edebi üstünlük hiç değildir. Oysa bizim ülkemizde,*

böyle bir konuma sahip antolojiler. (...) Şiir antolojisinin aslında çok temel ve basit bir işlevi vardır. Her insan okumaya başladığı yıllarda açıkçası kimin önemli kimin önemsiz olduğunu henüz ayırt edemez. O denli çok şair ve kitap... İşte antolojiler, bu anlar için varolur biraz da. Sayfaları karıştırır ve gerçekten sevebileceğiniz şairleri ararsınız. Ya da oluşmaya başlamış bir şiir zevkiniz vardır. Şairleriniz hemen hemen belirmiştir. Ama bir antolojide o güne dek dikkatinizden kaçan bir şairi keşfedersiniz. Onun bir tek şiiri sizde o şairin öteki şiirlerini okumak için bir arzu yaratır. (...) Bizde sıkça yapıldığı gibi, antolojilerin büyük şairleri tanıtmak gibi bir görevleri de yoktur. Yani hiç kimse Nâzım'ı okumak için antoloji satın almaz. Antoloji, daha az tanınmış ya da yeni ünlenmeye başlayan şairleri tanımak için alınır...

İşte bu çalışmanın ilk işlerliğini, gözettiğini Tanyol'un bu değerlendirmesinde aramak gerekir.

*

İlhami Soysal'ın, "20. Yüzyıl Türk Şiiri Antolojisi" veya **Ataol Behramoğlu**'nun "Son Yüzyıl Büyük Türk Şiiri Antolojisi" gibi çalışmaların yayınlandıkları dönemlerde makûl bir eksiklik vardı. Çok az sayıda antolojinin çıktığı 1970'li ve 80'li yılların sonuna dek birkaç şiir antolojisinin yayınlanması kuşkusuz anlaşılır bir şeydi.

Ancak, 1990'lı yıllardan itibaren, tecimsel kaygılarla bir antoloji furyası başlatıldı. Türkiye şiiri hakkında yetkinlikleri, ürettikleri tartışılabilir nicesi, Cumhuriyet dönemi şiirini istedikleri gibi derleyip sundular. Kitapçısından hikayecisine dek şiirle ilgisiz kimseleri, şairlerin nice gece kan çanağı gözlerle, uykusuz sabahlara savrularak damıttıklarını pervasızca derlediler ve sonuçta yayın dünyasında birbirinin muadili çok sayıda antoloji yığıldı. Tümünde elli sayfa **Nâzım Hikmet**, otuz sayfa **Atilla İlhan**, tümünde "Fahriye Abla", "Han Duvarları" şiirleri, tümünde **Turgut Uyar**, **Edip Cansever**, **Ahmed Arif** gibi şairlerin genellikle aynı şiirleri yer alıyor, birçoğunda da gençler, şiirimize son çeyrek yüzyılda emek verenler ise şu veya bu oranda yok sayılıyordu...

İşte bu antoloji, bir anlamda da bu boşluğu doldurmak amacıyla hazırlandı. Daha önceki örneklerden esinlenen bir "Tanzimattan Günümüze Şiir Antolojisi" veya "20. Yüzyıl Şiir Antolojisi" hazırlayabilmem için kitaplığım, arşivimde çok sayıda kaynak mevcuttu. Üstelik, o dönem şairlerinin tümünün biyografisi

leri, yapıtları bütün sözlüklerde, ansiklopedi ve antolojilerde yer alıyordu.

Fakat ben, tanıdığı olmadığım, izlemediğim bir dönemin şairlerinin şiirlerini dilediğim gibi seçme hakkını kendime vermeyip; izlediğim, salt izlemekle kalmayıp, aynı dönemlerde birçoğuyla birlikte yazdığım şairlerin şiirlerinden oluşan bir "Son Çeyrek Yüzyıl Şiir Antolojisi" hazırlamayı daha dürüstçe ve daha işlevsel buldum.

Bilinceği gibi, örneğin **İlhami Soysal**'ın antolojisi, daha sonraki baskılarında genişletilmesine rağmen, **Orhan Alkaya**, **Nevzat Çelik**, **Yılmaz Odabaşı**, **Sunay Akın** ve **Küçük İskender** gibi şairlerle sona erdiriliyor ve son çeyrek yüzyıl şiirinin farklı şairlerini, renklerini içermiyordu. **Ataol Behramoğlu**'nun antolojisi, 70 ve 80'li yılların şairlerine daha geniş yer ayırmasına rağmen, **Ramazan Üren**, **Sunay Akın**, **Akgün Akova**, **Seyhan Erözçelik** ve **Küçük İskender** gibi şairlerle sona erdiriliyordu. Dikkat edilirse, her iki antolojinin finalinde yer alan şairlerin doğum tarihleri 1962; yani bugün kırk yaşlarına ulaşmış şairler. **Mehmet Fuat**'ın antolojisi ise, **Süreyya Berfe** (1943), **İsmet Özel** (1944), **Özkan Mert** (1944), **Güven Turan** (1943), **Refik Durbaş** (1944) gibi 1945 ve öncesi doğumlu şairlerle sona erdiriliyor; bırakın 1945 sonrası doğumluları, 1943 doğumlu **Abdülkadir Bulut**, **Sennur Sezer** bile Sn. Fuat'ın antolojisinde yer bulamıyorlardı.

1941 doğumlu **Metin Altok**'u start alan bu çalışma, antolojisini bugün elli ilâ altmış yaşlarındaki şairlerle sınırlayan **Mehmet Fuat**'ın çalışmasının bir anlamda devamı niteliğinde, onun bıraktığı boşluğu doldurmaya da adaydır; 1978 doğumlu **Zeynep Köylü**'ye dek bir çeşitliliği içererek.

Fakat, bu antolojide yer alan şairlerin tümü de Türkiye şiirinde yerini belirginleştirmiş şairler olmayıp, zamanın aynasında kimi ya şiirini geliştiremeyerek, kimi şiir kulvarlarını terk ederek yitebilecek şairlerdir de...

Ne var ki, somut olan, bu şairlerin birçoğunun 70'li yıllardan bugüne şiire emek veren ve hâlâ da vermeye devam eden şairler olduklarıdır; bu yanıyla bu antolojide yer alan şairlerin, Türkiye şiirinin en son halkası oldukları, kimilerinin de olmaya aday oldukları yadsmamaz.

Tabii ki bu çalışmada yer alan şairler ve şiirleri, önceki şiir mirasımızın alternatifi değil, Cumhuriyet dönemi şiirimizin

zenginliğine, çeşitliliğine kendilerince bir katkıyı ve bir ek kesiti sunan, oluşturan imzalar ve yapıtlar olarak algılanmalıdır...

Yararlanılan Kaynaklar

Bu antolojiyi hazırlamak için öncelikle şairlerin direkt kendileri ve yapıtları ile, 70'li yıllardan günümüze süreli yayınları taradım. Arşivimde kimilerinin birkaç sayısı, kimilerinin de hemen hemen bütün sayıları bulunan bu dergi ve seçkiler, 1978'den 2000 yılına dek çıkan yazın ve şiir dergilerinin çoğunluğunu oluşturuyordu.

Bu nedenle, bu süreli yayınların adlarını sıralamam, hem son çeyrek yüzyıllık evrede edebiyatımıza, şiirimize katkılar sunan bu dergileri bir kadirşinaslıkla anmak, hem de bu antolojinin okurlarına bu dergilerin adlarını anımsatmak bakımından anlamlı olabilir. Zaten bu antolojide yer alan şairlerin hemen hepsi 1978-2000 yılları arasında bu dergi ve seçkilerde yazmışlardır. (Kuşkusuz benim izleyemediklerim de var): **Soyut, Sanat Emegİ, Yansıma, Türk Dili, Türkiye Yazıları, Oluşum, Varlık, Milliyet Sanat, Gösteri, Yapıt, Sesimiz, Edebiyat 81, Yeryüzü Konukları, Yazko Edebiyat, Sanat Olayı, Ortaklaşa, Yeditepe, Yaşam İçin Şiir, Yeni Olgu, Nitelik, Sanat Rehberi, Yaba, Su Şiir Seçkisi, Yarın, Yamaç, Yeni Düşün, Broy, Adam Sanat, İblis, Temmuz, Karşı Edebiyat, Edebiyat Dostları, Yazıt, Kıyı, Yeni Sanat, Damar, Morköpkük, Gerçek Sanat, Dergah, Dönemeç, Yazılı Günler, Yazın, Edebiyat ve Eleştiri, Ayrım Şiir, Çağdaş Türk Dili, Sombahar, Yeni Şiir, Promete, Düşler, Folklor - Edebiyat, İnsancıl, Yine Hişt, Gergedan, Evrensel Kültür, Yeni Biçem, Düşler, İzlek, Kunduz Düşleri, Defter, Şiir-lük, Papirüs, Son Duvar, Nar, Berfin Bahar, Ludingırira, Lodos, Yaşamın Edebiyat, İnsan, Morca, Amıda, Bahçe, Ütopiya, Düşce Yaza Edebiyat, Öküz, E, Beşparmak, Simurg, Agora.**

Yine bu antolojiyi hazırlarken, biyografiler için **Behçet Necatigil**'in "*Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*", **Şükran Kurdakul**'un "*Şairler Yazarlar Sözlüğü*", **Atilla Özkırımlı**'nın "*Türk Edebiyatı Ansiklopedisi*" ile **Ali Dereli** ve **İhsan Işık**'ın sözlükleri kaynakça olarak kullanılmıştır. Bazı doğum tarihleri için de **Mehmet H. Doğan**'ın şiir yıllıklarına, dergilere, yapıtlardaki biyografilere ve direkt şairlerin kendilerine başvurulmuştur.

Bu antolojiyi hazırlarken, gerek sözlüklerde, gerek dergilerde ve diğer antolojilerde biyografilerine dair hiçbir bilgiye rastlanmayan imzaların, bu antolojide yer alan şairlerin neredeyse yarısını oluşturduğunu söyleyebilirim...

70'li Yıllardan Günümüze Şiirimizde Diğer İmzalar

İlhamî Soysal'ın antolojisi, Servet-i Fünun şiirinin büyük temsilcisi **Tevfik Fikret**'le başlayarak toplam 112 şairle, **Ataol Behramoğlu**'nun antolojisi ise, **Akif Paşa** ile başlayarak 230 şairle sınırlandırılmıştır.

Bu çalışma ise, "1975-2000" yılları ibaresiyle son çeyrek yüzyılı kapsamına, dahası içeriğini böyle sınırlamasına ve daha çok bu sürede şiirlerini, kimliklerini belirginleştiren şairlerden oluşmasına rağmen, toplam 212 şairin yapıtlarından örnekler ve biyografilerinden oluşmaktadır. Buna rağmen, birçok kişi, bu çalışmaya alınmadığı için ithamlarda da bulunacak; birçoğu yaşayan şairleri kapsayan bir çalışma yapmanın ne mene bir şey olduğunu kuşkusuz hissettireceklerdir. Bu çalışmamda yer alan şairlerin birçoğu, ilk kez bu sayfalarla bir antolojide yer alıyorsa da, şair ve şiirlerin dağılımına ilişkin itirazlar, ithamlar ileteceklerdir.

Her ne kadar nesnel olunmaya çalışılsa da, bu antoloji kuşkusuz derleyenin öznelliğinden izler taşıyabilir, eksiklikleri olabilir. Saptanacak eksiklikleri sonraki basımlarda gidermek için katkı ve önerilere açık olduğumu, seviye gözetmediği oranda her tür eleştiriyi saygıyla, hoşgörüyü karşılayacağımı vurgulamak istiyorum.

1975-2000 yıllarında sanat edebiyat dergilerini taradığımızda, yayınlanan şiir kitaplarına baktığımızda, ortalama 1000 imzaya rastlayabiliyoruz... Bu nedenle anılan dönemin şairleri ya da şiire emek verenleri, bu antoloji kapsamındaki 212 şairle sınırlı değil kuşkusuz...

Son çeyrek yüzyılın dergilerinde rastlanabilen yaklaşık 1000 imzanın kimileri bir veya birkaç şiir yayımlattıktan sonra bir daha görünmemişler. Yaklaşık 500 imzanın daha ısrarcı oldukları, bir veya daha fazla sayıda kitap yayınladıkları, kimilerinin ödülleri de aldıkları dikkat çekicidir.

Çok kısa evrelerde şiir kılvarlarını terk edenler dışında, son

çeyrek yüzyılda şiirimizde yaklaşık 500 imzanın varlığından rahatlıkla söz edilebilir. Bu sayının bir kısmı nicel bir kalabalıktan ibaret olsa bile, benim saptadığım yaklaşık 300 küsur imzanın kimileri 70'li yılların ortalarından, kimileri 80'li yılların başından, kimileri de 90'lı yıllardan itibaren yukarıda adlarını sıraladığım yazın dergileri ve seçkilerde ürün yayınlayan, kitap çıkaran ve şiire emek verenlerdir.

Bu 300 küsur imzanın 212'si bu çalışmanın sayfalarında yer almışlardır. Bir o kadarı da belki bir biçimde şiir kulvarlarında görünen, ama bu antolojide yer almayanlardır. Bu imzaların bazıları da, bu antolojinin eksikleri sayılabilir elbette. Kimilerinin şiirleri hakkında net bir fikir edinilemeyen, kimileri artık yazmayan, kimileri de süreli yayınlarda geçtiğimiz yıllarda henüz görünmeye başlayan diğer imzaları burada anmayı bir sorumluluk sayıyorum.

Bu imzalar, yukarıda belirttiğim evrede dergi ve seçkilerde yayımlanan şiirleri veya kitaplarıyla şiir dünyasında görünmüş, şiire kendilerince emek vermiş, 1941 ila 1975 doğumlu şairlerdir:

Atılgan Bayar, Arif Madanoğlu, **Arif Berberoğlu**, Azer Yaran, **Asım Öztürk**, Ali F. Bilir, **Ali Özenç Çağlar**, Abdülkadir Paksoy, **Ahmet Müfit**, Alattin Topçu, **A. Kadir Bilgin**, A. Hadi Gözütok, **Arif Ay**, Asım Gönen, **Ali Mustafa**, Acem Özler, **Altay Ömer Erdoğan**, Aydın Alp, **Alper Çeker**, Ali Hikmet Eren, **Arife Kalender**, Azad Ziya Eren, **Ayhan Kurt**, Bilal Kayabay, **Bülent Güldal**, Bayram Balcı, **Bülent Kaya**, Bedirhan Toprak, **Bozan Yaman**, Babür Pınar, **Cüneyt Çalışkur**, Coşkun Yerli, **Cafer Yıldırım**, Can Bahadır Yüce, **Cüneyt Uzunlar**, Celal Gözütok, **Cemile Çakır**, Çetin Boğa, **Derya Altıntren**, Didem Mamak, **Ergin Yıldızoğlu**, Emel Güz, **Emel İrtem**, Ece Aykız, **Ege Flütçüoğlu**, Ersin Ergün, **Enis Akın**, Erdem Balcı, **Enver Topaloğlu**, Ersin Tezcan, **Ender Sarıyatı**, Fehmi Eruçar, **Fahrettin K. Nitter**, Ferruh Tunç, **Feriha Altıok**, Faize Ödemirciler, **Fadıl Kocagöz**, Fettah Köleli, **Fergun Özelli**, Hasan Suadiye, **Hasan Mercan**, Hasan Şişli, **Hüseyin Şahin**, Haşim Şahin, **Hasan Varol**, Hasan Hüseyin Yalvaç, **Haldun Çağlayan**, Hüseyin Atlansoy, **Hakkı Engin Giderer**, Hüseyin Kaytan, **Hamdi Özyurt**, Haydar Eroğlu, **Haydar Ünal**, Hayri Koko Yetik, **Hakan Kaynar**, G. Deniz Keskin, **Gazanfer Eryüksel**, Gürhan Uçkan, **Gökçenur Ç.**, İrfan Yıldız, **İlhan Tülman**, İ. Mert

Başat, İrfan Çiftçi, İdris Özyol, İnönü Alpat, İbrahim Malğaç, İsmet Alıcı, İ. Melih Erzen, Işık Yavuz, Jale Özer, Kemal Durmaz, Kemal Kale, Kemal Gündüzalp, Kirkor Yeteroğlu, Kemal Bayrakçı, Kenan Kalecikli, Kuvvet Yurdakul, Kubilay Köseoğlu, Kemal Varol, Koray Feyiz, Kamil Aydemir, Mazhar Alphan, Mevlut Ceylan, Maksut Doğan, Mehmet Kazım, Metin Üstündağ, Murat Batmankaya, Muzaffer Özdemir, Mustafa Yıldız, Mahir Öztaş, Muhammed Güzel, Mehmet Atilla, Mehmet Maden, Metin Göz, M. Ali Bastuji, M. Mahzun Doğan, M. Orhan Doğanuğ, Mehmet Çağlıkasap, Mehmet Can Doğan, Mustafa Ocak, Mustafa Ziyalan, Mustafa Emre, Müjde Bilir, Mustafa Miyasoğlu, Nuri Demirci, Neriman Calap, Necati Yıldırım, Nejat Çavuş, Nilay Özer, Neşe Matay, Nevruz Uğur, Necla Işık, Necmiye Alpay, Nusret Gürgöz, Nesimi Aday, Naşide Göktürk, Osman Çalışkan, Osman Serhat Ereklı, Osman Namdar, Oktay Ekinci, Önder Kızılkaya, Özgür Özmen, Özlem Sezer, Özcan İter, Özgün E. Bulut, Ömer Cıvano, Ömer Ateş, Ömer Erdem, Önder Otçu, Özgür Coşkun, Ömer Süheyl, Raşit Ergener, Rahmi Akseki, Rahmi Emeç, Ramazan Üren, Refika Altinkulaç, Ramazan Macit, Sedat Şanver, Serhan Özdemir, Serap Erdoğan, Seyhan Kurt, Sinan Sabri, Salih Ecer, Serhan Ada, Selma Ağabeyoğlu, Seval Esash, Serdar Aydın, Serdar Koçak, Serdar Ünver, Sefa Emet, Selim Şen, Serpil Durak, Şeref Bırsel, Şerif Erginbay, Şemsettin Murat, Şener Özmen, Tefvik Taş, Türkan Yeşilyurt, Turgay Değirmenci, Tahsin Bakırtaş, Tolga Çeçen, Tacım Çiçek, Umut Şeker, Uğur Önal, Umay Umay, Ümit Sariarslan, Vedat Güler, Vedat Yazıcı, Vecdi Erbay, Yavuz Özdem, Yunus Yaşar, Yücel Sivri, Yavuz Yıldırım, Yılmaz Arslan, Yusuf Hayaloğlu, Zeynep Kurada.

70'li Yıllardan Günümüze Şiirimizde Yönelimler ve Yenilik Arayışları

Kendilerini daha sonra "kuşak" olarak adlandıran 70'li yılların şairleri, özellikle 40 kuşağının etkisinde ve 12 Mart döneminin yoğun siyasal basıncının oluşturduğu atmosferde, büyük oranıyla politik şiirler yazan şairler olarak ortaya çıktılar.

Bu dönem, Türkiye şiirinde İkinci Yeni şairlerinin ve 60 kuşağının en yetkin yapıtlarını yayınladığı, şairliklerini pekiştirdiği,

fakat İkinci Yeni'nin yoğun saldırılara da hedef olduğu bir dönemdir.

Köyden kente göçün artarak sürdüğü, kapitalistleşme sürecinin hızlandığı, Köy Enstitüleri'nin ve Kemalizmin yoğun etkisinin yavaş yavaş kırıldığı 70'li yıllarda yazılan şiirin, dünyada esen siyasal rüzgârların ve 40 kuşağı şairlerinin etkisini kıramayarak bariz bir yeniliğe imza koyamadığı görülür. Ancak bu dönemde İkinci Yeni ve 60 kuşağı şairleri ise şiirlerinde önemli açılımlar yaparlar. Dikkat edilirse, **Cemal Süreya, Metin Eloğlu, Turgut Uyar, Edip Cansever, Sezai Karakoç, Ece Ayhan** gibi İkinci Yeni şairlerinin; **Ataol Behramoğlu, Özkan Mert, Refik Durbaş, İsmet Özel, Egemen Berköz** gibi 60 kuşağı şairlerinin en önemli yapıtlarını 1975-85 yılları arasında kaleme aldıkları görülecektir...

Dönemin birçok eleştirmeninin İkinci Yeni'yi biçemci ve apolitik olarak niteleyip dışlamasının, 70'li yılların şairlerinin dönemin siyasal tansiyonundan da esinlenerek daha çok toplumcu şiiri yeğlemelerinde önemli bir payı olduğu kanısındayım.

İkinci Yeni'nin etkilerinin, 70 kuşağına kıyasla 80'li yılların şairlerinde daha bariz görüldüğü, daha sert bir siyasal atmosfere rağmen, İkinci Yeni etkisinde daha imge yoğunluklu ve lirik şiirlerin de bu yıllarda yazıldığı su götürmez bir gerçektir.

70'li yılların sonuna dek o dönemin şairlerinin kendilerini kuşak olarak adlandırmadıkları; ancak 80'li yılların başından itibaren böyle bir adlandırmayla anılmayı yeğledikleri görülmüştür. İlk olarak 1984'te, dönemin eleştirmenlerinden **M. Yaşar Bilen** tarafından hazırlanan "70 Kuşağı Şiirimizi Tartışıyor" konulu soruşturma dergi sayfalarında yer almış, daha sonra aynı adla, **Ahmet Tellî**'den **Ahmet Ada**'ya birçok şairin de katılımıyla kitaplaşmıştır. (bkz. "70 Kuşağı Şiirimizi Tartışıyor, M. Yaşar Bilen, Yaba Yay. 1985).

60 kuşağı şairlerinin de daha çok toplumcu gelenekten beslenmesi, 70 kuşağı şairleri gibi onların da İkinci Yeni şiirini pek izlememesi dikkat çekici bir başka ayrıntıdır...

*

70'li yıllar, 60 kuşağı şairlerinin özgün, rafine şiirler ortaya koydukları; 80'li yıllar ise, 70 kuşağı ve 80'li yılların şairlerinin şiirlerini geliştirdikleri bir dönem kanımca. Nitekim, 80'li yıllarda şiirlerini yeni sosyo-kültürel dönüşümlerin, kentleşmenin,

yenilik arayışlarının dışında tutmayan kimi 70 kuşağı şairlerinin yitmeden kalabildikleri görülür.

*

80'li yıllarda ise şiirimizde müthiş bir zenginleşmenin, renkliliğin izlendiğini söylemek mümkündür. Ortak esinlenmelerle, benzeşen imgelerle yazan nicel bir kalabalık kadar, kendisi olabilen, kendisi kalabilen şairlerin de 80'li yıllarda ortaya çıktıkları yadsınamaz.

"Yenibütün" gibi grupsal çıkışlarla yenilik arama denemelerine rağmen, birlikte çıkışlara prim vermeyen tek tek şairlerin de bu dönemde poetikalarını belirginleştirdiklerini görüyoruz. Bu şairlerin adlarını sunuş yazısında ayrı ayrı öne çıkarmak belki doğru olmayacaktır. O şairler, bu antolojinin sayfalarında...

Kanımcı, Köy Enstitüleri nostaljisinden, köy şiirinden, gerçeğin yalınkat algılandığı sığ bir toplumsuluktan -İkinci Yeni şairlerinden sonra- bu dönemin şairleri kurtardılar Türkiye şiirini. Dilin söylem olanaklarını zorlayarak, yeni bir dil'le sınıdılar şiirlerini; Türkiye şiirinin renkler kuşanmasında, kentleşmesinde bu dönem şairlerinin katkıları hiç yadsınamaz. Artık Türkiye şiiri, 80'li yılların şairleri de anılmadan bir bütünsellikle açıklanamaz. Üstelik onlar, her alanda yozlaşmanın sürdüğü bir sosyal ve kültürel dönemde; sanayileşmenin, medya kuşatmasının, yabancılaşma olgusunun ve her türden kuşatmanın boyutlandığı bir dönemde varoldular...

Bu dönemin şairleri, ürettikleriyle yeni bir kültürel, sosyal ve tarihsel dönemin de karşılığı olabilen şiirler yazdılar. Salt içerik olarak değil, biçimsel anlamda yeniliklere de imza koydular... Bu, hâlâ bazı eleştirmenlerin kabul edemediği bir reel durumdur.

Ahmet Oktay, "Son On Beş Yılın Şiiri" konulu bir soruşturmaya verdiği yanıtta (Bkz. *Lodos dergisi*, Şubat-Mart 1998 tarihli 1. sayısı): "Günümüz şiiri bireysel yataklarda gelişiyor... Yine de şiirsel söylemin, şairden şaire farklılaşmış olarak, bir dönem ruhu'nu yansıttığı söylenebilir. Soyutluk, içerikçi olma eğilimi ve verbalisme, günümüz genç şiirinin belirgin özellikleri. Karşı kupta ise toplumcu gerçekçi şiir kendini yinelemeyi sürdürüyor..."

80'li yılların şairleri, önceki dönem ya da kuşaktan şair ve eleştirmenlerden hiç methiye almadan, bilakis onların küçümsemelerini kanıksayarak var oldular. Bu anlamda **Ahmet**

Oktay'ın değerlendirmesi önemli. Zira **Ahmet Oktay**'ın eleştirisi olumlu bir övgü de içeriyor; şiirin özüne, bireysel yataklara dönüşünü bu dönemin şairleri için imliyor...

Aynı soruşturmaya benim verdiğim yanıtta bir kesit ise şöyle: "*Fecr-i âti, yedi meş'ale, beş hececiler*" gibi çıkışlar veya "*Garip*" ve "*İkinci Yeni*" şiirine taşınan mübağalalı sempati, genç kuşak şairleri, bazı sosyal-siyasal dönemeçlerin ardından mesih bekler gibi yeni akımlar, oluşumlar beklemeye koşullamıştır. Bunun sonucu olarak "*Yenibütün*" gibi kopyalar üretilmiş, bireysel bir üretim olan şiir adına mangalar ve düzineler halinde bir takım grupsal çıkışlarla prim aranmıştır.

Oysa ki, "*Garip*" şiirine ya da "*İkinci Yeni*"ye baktığımızda, sonuçta **Orhan Veli** kendine ait bir şiiri, **Oktay Rifat, Melih Cevdet** kendi şiirlerini, İkinci Yeni şairleri de yer yer öykünmelere rağmen kendi şiirlerini yazmış ve edebiyatımızda ürettikleriyle anılmış, ürettikleriyle kalmışlardır.

Şimdi kimi şairlerin dirsek temaslarıyla aynı deklerasyonlara imza koyarak "*yeni*"yi aramaları bir yanılgıdır. Yeni olan, kimi kuramsal metinlere imza koymakla ya da aynı dergilerin saçağında birlikteliklerde değil, yeni şiiri üretmekle olanaklıdır.

Kuşkusuz yeni sosyo-kültürel dönemlerin yeni yaşam üslubuna, insanına yeni olanı sunmak da kaçınılmazdır. Aksi halde, aşınmış imgelerin, sınılanmış biçemlerin vasat nakaratları kalmaya yazgılı oluruz. Üretiminde kendini yeniyeye, farklıya sınavan cüretin özgünleşme ve özgürleşme çabalarına saygılı olmayı; ideolojik bağlamda kesişmesek de, etik olarak kesişmesek de farklı estetik arayışları, yeğleyişleri izlemeyi ve bu çabaları önemseyip hoşgörmeyi öğrenmeliyiz.

Yeni bir oluşumu, yeniliği ve dilsel deneyi ortak çıkışlarda değil, bireysel bir üretim olan şiir için bizzatıhi şairlerin kendilerinde, ürettiklerinde aramalıyız diye düşünüyorum...

Nitekim **Ahmet Oktay** da aynı soruşturma yanıtında: "*Türk Şiirinde akım dönemi kapanmış görünüyor. Garip ya da İkinci Yeni gibi çıkışlara tanık olmayacağız diye düşünüyorum*" diyordu.

Evet, 80'li yıllarda şiirimizde somut olarak bir akımın varlığından söz etmek güç olsa da, bu süreçte şiirimizin niteliksel bir sıçrama katettiği rahatlıkla öne sürülebilir...

*

Şiirimizde yeni bir oluşumdan, akımdan söz edememekle

birlikte, niteliksel sıçrama, dilsel deneyler ve şiirimizde kentlileşme, zenginleşme gibi öğelerin yanısıra (ama bu antolojiyi hazırlayan ve bu antolojide yer alan şairlerin dışında) bir *Siyasal İslâm* şiiri de bu tarihsel-toplumsal dönemde oluşmuş, dahası beslenip mayalanmıştır. Bir anlamda Türkiye'deki siyasal dönüşüm ve ayrışmalara koşturucu olarak, harcıncı **Necip Fazıl, Sezai Karakoç, Cahit Zarifoğlu** gibi şairlerin kardıkları; yani onların estetik tercihlerini, ideolojik tercihlerini izleyen bir *Siyasal İslam Şiiri* vardır. Katılmayabiliriz, yadsıyabiliriz de, ama vardır...

Önceleri bizim estetik, ideolojik, etik tercihlerimizin kötü öykümleri olarak, 70'li yılların sonunda uç veren *Siyasal İslam* sanat anlayışı, bugün kendi sanatsal özerkliğini salt şiirde değil, müzikte, sinemada ve tiyatrodada da ilan etmiştir. Siyasal İslam'ın, kendini siyasal arenada ideolojik olarak gerçekleştirme isteğiyle sanatsal anlamda da çabalarının bir sonucudur bu.

Bu çalışmada o çevreden birçok şairi, özellikle "cihat" çağrılarını yapan, ideolojik tercihlerini şiirlerine gereğinden fazla yansıtmış şairlere yer vermedim; zira o söylemlerin, bu antolojinin gözettiği çağdaşlığı gölgeleyeceğini düşünüyordum.

Fakat, öncelikle şair olan, şiirlerinde çağdaş-hümanist değerleri öne çıkararak, hiçbir konuda fanatizme düşmeyen birkaç "islamcı" şair bu çalışmada yer aldılar.

İsmet Özel'in şiirimizde yeri ve önemi kuşkusuz yadsınamaz. "Amentü"ye kadar toplumcu şiirin önemli şairlerinden biri olarak kabul edilen Özel'in, şiir olan şiirlerine bu sayfalarda yer açmaktan memnunum. Yine daha gençlerden **Mehmet Ocaktan, Ebubekir Eroğlu, İhsan Deniz** gibi şairleri de fanatik dayatmalardan, ideolojik bağınazlıklardan uzak iyi şairler olduklarına inanarak bu antolojiye aldığımı; bu çalışmayı o çevrelerden dört şairle sınırladığımı vurgulamak istiyorum.

İsmet Özel, "*Şiir Okuma Kılavuzu*"nda şöyle diyordu: "...*Şiir*den yoksun bir edebiyat ortamının kofluğunu hiçbir dahiyane açıklama gideremez. Bu yüzden şiirin dolaylarında dönüp duran düşüncelerin hiçbirisi bir tek şiirin başaracağı işin üstesinden glemeyecektir. Ama şiire olan saygının ne olduğu, ne için olduğu bilinmiyorsa, böyle bir ortamda ne şiir kendisinden bekleneni gerçekleştirebilecek, ne de şiir okuyucuları tarafından tanınabileme imkânını bulabilecektir..."

Bu anlamda, hep şiire olan saygının ne olduğunu bilmeye

çalıştığımı ve bu çalışmayı hazırlarken, öncelikle bu saygıyı gözettiğimi belirtmek istiyorum.

80'li Yıllarda Toplumcu Şiirin Durumu Hakkında

80'li yıllarda bir nicel yığılmadan da söz etmiştim. Bu yığılmalara dönemin bazı dergileri de zaman zaman kapı aralayıp gereği kadar seçici olmadılar. Tekkelere, tekellere karşı olmak adına bir tür 'gariban tekkeleri' de kuruldu; zaaflar çoğaltıp yer yer haksız hırçınlıklar sergileyen bu 'muhalif cemaatler', şiire henüz yönelen bazı gençlerin algılarındaki nesnellığe de müdahale ettiler.

Muhalif saçakların birçoğunda aşındırılan "toplumcu şiir", "işçi sınıfı ve sanat" söylemleri ve "star sistemi" nakaratlarındaki hırçınlıklar, onları söylemde ilerici, ama şiir pratiğinde muhafazakâr kılmıştır...

Şairleri ve şiiri, bir oranda piyasanın, medyanın, yozlaşmanın, şematikliğın, ortak esinlenmelerin tuzaklarına savuran mevcut statükonun şiirimizi magazinleştiren, metalaştıran, homojenleştiren politikalarına karşı, muhalif duruşlar da kendi içlerinde jdanovcu daralmalar yaşamışlardır. Bunun sonucunda, toplumculuk adına yer yer kötü şiirler dayatılmış, belki de en çok gereksinim duyulan bir dönemde, şiirde estetiği ideolojiye teslim eden anlayışların statik kalışı, toplumcu şiirimizde daha boyutlu açılımları engellemiştir...

Öte yanda ise, oluşturulan statükonun estetik, ideolojik tercihleri usulca dolaşıma sokulmuş, İstanbul'dan patent almak (!) olmazsa olmaz bir start kılınmıştır. Muhalif saçakların işlevsiz kalışı, görsel medya ve basın tekellerinin, finans kapitalin güdümündeki anlayışlara hareket ve yayılma olanağı da sağlamıştır kuşkusuz...

Sonuçta 80'li yıllarda şiirimizin katettiği niteliksel sıçramaya toplumcu şiirin gelişimini de dahil etmek güç sayılabilir. 80'li yıllar, bu anlamda şiirin lehine, ama ideolojilerin yörüngesindeki şiir anlayışlarının ise aleyhine bir dönem olmuştur; kuşkusuz öznel bir değerlendirmedir bu.

Olumlu olan, kazanım olan ise, **Gösteri** dergisinin Aralık 1992 tarihli 145. sayısında **Ebubekir Eroğlu**'nun vurguladığı gibi: "Bugünkü edebiyatımız, 'doğu-batı ayrımı'nın önemsizleştiği yerlerde bile, bu denklemdeki çatışmalara duyarlılıkla bakmanın

hiçbir zaman kaybolmadığını gösteren örneklerle doludur. 1950'li yıllarda şiirimizde başlayan açılım, doğulu tarzdaki hayat algısının modern şiir dili içinde ifade edilmesi için yeterli imkânları sağladı. İfade kalıpları ve uygun kelimeler bir kere belirince, bu tarzda bir çizgi de oluşmakta gecikmedi. Halk içinde yaşayan kimi duygular bu yoldaki örneklere aktı.”

Yukarıda da vurguladığım gibi kimi şairler, Türkçe ile yeni dilsel deneylere de yine bu dönemde giriştiler. Toplumculuk gibi savları olmayan önemli şairlerin de kabul gördükleri, ilgi çektikleri bir dönemdir bu. **Enis Batur, Ahmet Güntan, Lale Müldür, Tarık Günersel, Sina Akyol, Küçük İskender** gibi şairler, örneğin...

SHD ve Yenibütün

SHD (Sanat Hareketi Düşüncesi) ve Yenibütün'ün, varlık alanı bulamayıp, umulduğu kadar benimsenmemiş olmalarına karşın, yayınlandıkları dönemde birer iyi niyetli metin olarak önemli olduklarını düşünüyorum.

Bu metinler, imzacıları tarafından yayınlandıktan sonra kuşkusuz tartışıldılar. Ben de dahil dönemimizin birçok şairi, süreli yayınlarında bu metinler hakkında düşündüklerimizi açıkladık. Taraf olanlar vardı, karşı olanlar vardı; bu metinleri birer “ütopya” olarak niteleyenler, içeriğini haklı, imzacılarını yetersiz bulanlar veya salt iyi niyetli metinlerden ibaret sayanlar vardı.

Burada karşı yanıtları bir kenarda tutarak, kendi yorumumu da ilişirmeden anılan metinler hakkında bu antoloji okuruna bir fikir vermenin nesnel bir davranış olacağını düşünüyorum. Genç okurların ve 90'lı yıllarda ortaya çıkan genç şairlerin, o dönem yoğun olarak tartışılan bu çıkışlardan haberdar olmaları böyle sağlanabilir belki. Bir de, “80'li yıllarda Şiirimizde Hareketlilikler” gibi bir ara başlık altında, bu hareketliliklerden özetle söz etmenin de gerekli olduğunu düşünüyorum.

Önce **Seyyit Nezir, Metin Cengiz, Veysel Çolak, Tuğrul Keskin** gibi şairler tarafından “*Yenibütün: Kendini Biriktiren Bireyin Şiiri*” başlığıyla yayımlanan metnin bütününe sunuyorum:

Şiir; her insana yayılmış somut ilişkilerin bireyde kabına sığamayan yoğunlaşmasından patlayan bu lirik başkaldırı, hiçbir bireyi ayırmaksızın herkese yöneltilmiş bu gözüpek ve tok çağrı, bugün de zekânın ve yüreğin bireysel oylumdan çakan şimşeği

olarak kendini yaşamın ön siperlerine atıyor: Çünkü maden ve ipek, başak ve mürekkep, ter ve buz, gül ve bakır sürtünmüştür. Öneriyor ve işe koyuluyoruz: Gün, ateşe atılış günüdür.

Günümüz, mal fetişizminin insani olan her şeyi, tarihin en yıkıcı köletanrısı olan parayla an be an değişime zorlayışına tanıktır. Emegın binlerce yıllık ürünü olan birey, o sonsuz somutluğuyla her yüz yüze gelişinde kendinden uzaklaşarak nesnenin biraz daha tutsağı olmaktadır: Milyonlar, ekmekte billurlaşan ter ve hünerini, ona tek tek baktıkça kokusu ve tadıyla kendileri oluşunu tanıma yeteneğinden yoksundur. Çünkü karşılarna onbinlerceilmekle düğüm olmuş hayatın binbir ayrıntısından dayatılan sonuç, paranın "mutlak güzelliğı"dir. İnsan, emeğı ve her biçimdeki yaratma yeteneğıyle bu köletanrıya zincirlidir. İnsanı birey ve toplum olarak bütünüyle teslim alma tutkusunun peşinde saatini son kez kuran kapitalizm, bireyin özgür, asi ve yalnızca üretme-yaratma güzelliğine uyumlu bütünlüğünü parçalayarak her türlü alçalmaya doğru çürütüyor, koparılmış zekâ ve yüreğıyle saçmalıklar silsilesine kilitliyor. Bireyleşme sürecinden tekdüzelige ve insanilikten yahtılmış, birbirini sürekli yineleyen, anlamını yitirmiş ayrıntıların hücrelerine kapatılan insan, toplumsal bütünlüğün diyalektiğinden alıkonmuş olarak yalnızlığa ve kendi ben'inin üstünlüğüne yozlaştırılıyor... Günümüz, birey ve toplum olarak, özgürlüğü ve zorunluluğı insanın kurtuluş ereğinde gerçekleştirmenin de güzelliğine tanıktır. Zekânın ve yüreğın, biricik üretici ve yaratıcı özneye, insana tutkuyla sarılmasından, insanın sonsuz diyalektiğini gerçekleştirme yeteneğı önünde hiçbir zorluk tanımamasından büyüyen yalın kahramanlıklara da...

Yenibütüncü şiir, paranın büyüsunü bozmaya adanmış zekânın lirizmidir.

Günümüz, insanın günübirlık politik "doğru"larla çarçur edilışini ya da buzul politikalara devralınmasını yaşıyor. İnsanın politikadan sonra geldiğı, yedeklendiğı bir politik ortam, insaniliğini yitirmiş ve saplantılar hurdaliğına dönüşmüştür. Emek süreçleriyle girilebilecek ve ancak böylelikle insanın safında yer alabilecek politik deneyimlerden kaçıldığı yerde, emeğın demokratik zorunun yükselişı korkuların en büyüğüdür. Bireyin kitlesel düzeyde kendini yaratmasının etkin ortamı olarak insanileşmiş politik özün, bu gerçekliğe basıp geçen kabullerle çetin

savaşı, gündeminin sıcak ilkesidir: İnsani deneyim ve bilinçliliğin politik önkabullerin buzullarına çarpmadan ilerleyeceği bütünsel eylem programı, devrim ve dönüşümün yaşamda mevzi-lenen örgütlülüğü...

Yenibütüncü şiir, politikayla barışık olmayan insani politik-leşmedir.

Günümüz, bireyin tarihsel özgürleşme ereğinden ve bu uğur-da bin nice güzelliğinden kovuluşunun kötü fotoğrafıdır. İleti-şim araçlarının gözaltı barbarlığı, insanı tarihle çelişkisinden ve tarihi gerçekleştirme bilincinden çalarak, kendisi ve dünya kar-şısında katılaşıma zorluyor. İnsanın hiç bilmediği bir uçtaki dostu ya da düşmanına tarihteki hiçbir dönemde duyamayaca-ğı yakınlık ya da uzaklığı tersine çevirerek tepkisini boşaltıyor. Dünyadan atılmışlık ve kaçış duygusu, bireyi tragedyasından yüz çevirmeye, sürüleştirmeye zorluyor. Açlık ya da tokluk, sevgi ya da kavga, insanlık ya da işkence, savaş ya da barış, ölüm ya da hayat karşısında tragedyası olmayan birey, toplumsal bütünlüğünü yitirmeye yazgılıdır: Kendisi ve varolduğu toplum için hiçbir özveriye üstlenemeyeceği bir çözülüşü yaşamaktadır. Tra-gedyanın varlık nedeni ve aşılma ortamı, tarihsel bütünlüktür. Bireyin tarihsel özgürleşme süreci, işte bu bütünlükte yaşanan sonsuz tragedya diyalektiktir; tragedyasından çalınmış birey ona geri döndürülmeli, her türlü insani eylem bireyin tragedya-sında somutlaşmalıdır.

Yenibütüncü şiir, tragedyasında yetkinleşen bireyin diyalek-tiktir.

Günümüz, insani özün kireçlenmeye ve tikanıklığa geriletil-mesiyle yüz yüzedir. İnsanın yaratıcı etkinliği, yeniden üretimin onbinlerce tekrarında tüketilirken, bilimsel ve teknolojik ilerle-me, insanın biricik boyutu olarak göklere çıkartılıyor, pragma-tizm tek yaşam biçimi olarak ömür boyu kutsanıyor. Oysa insa-ni özün ereği, Amerika'nın keşfi değil, Hamlet'in yaratılmasıdır. Bilim ve teknik, insani özün aracı, sanat amacıdır: Yaratma sü-reci, bu özün yetkin eylemidir. İnsanın doğayla ve kendi doğa-sıyla savaşmasını aştığı özgür bilincin pratiğidir.

Yenibütüncü şiir, öz demek olan yaratma sürecinin etkinliğ-i-dir.

Günümüz, tarihin ve geleneğin nostalji ve hobiyile giderilme çarpıklığında bocalıyor. Bu, insanın tarihten savruluşunun

gizlenmesidir. Tarih ve gelenek, bugünü anlamak ve kurmak, geleceği yükleniş, geleneğin içinde doğrulan bir karşı çıkıştır. Bugünkü insan, geleneğin içinde birikmiş ve geleneğin elverdiği boyuttaki bugündür. Tarih, bugüne insan için birikmesi ve geleceğe elvermesiyle vardır. Yeni olan, tarihten gelerek tarihe biriken insanlığın gerçekleşmesidir.

Yenibütüncü şiir, yenilikte geleneği de sırtlayan süreklilikte kendine birikmedir.

Günümüz, güncellik adına kayıp gidişin, yenilik adına yufkalığın kutsanmasıyla lekelidir. Hayatın karşımıza çıkardığı binlerce olayın görünüşteki sırasızlığı, sonu gelmeyen karmaşa, bitip tükenmez telaş, özgür ve zorunlu olanın çelişkiler bütünlüğünden sıçrayan özdür. Derinliğiyle buluşmayan ayrıntı, burjuva yanılısamasıdır. Dağınıklığın özündeki sürekliliğin gizli, yaşamın örgütlülüğünde saklı bilinçtir. Binlerce olayın çağrıştırdığı gerçek tektir: Güncelde kalıcıyı keşfeden somut derinlik.

Yenibütüncü şiir, hayat kadar dağınık, hayat kadar örgütlüdür. Venüs'ün ölümsüzlük gizli, insanın yaşama telaşıdır.

Günümüz, özgünlüğü yerellekle, gerçekliği evrensellekle takas yanılısındadır. Oysa birey, yaşadığı somut ilişkilerin diyalektik bütünüdür. O bütünde, yerelin her rengi, evrensel rengin tonlarıdır. Geleneğin ve yeniliğin yerelde tıkandığı, evrensellekle adına yerel olanın silindiği bir durum, bireyin kendini de sildiği durumdur. Yerellik ve evrensellekle, bütünün gerçek doğasıdır.

Yenibütüncü şiir, brooy kadar yerli, merhaba kadar evrensel-dir.

Günümüz, insana kalıp sözlerde sürgünlüğü yaşatıyor. İnsandan koptuğu yapay biçimleri hızla yaygınlaştırılarak, yaşamı terk ediş sürecine sokulan söz, toplumsal ilişkilerin en dar bölgelerinde küflenmeye atılıyor. Toplumsal etkinliğin biçimleşmiş diyalektiği olan ve canlılığını bireyden alan dil, bireyi tüketen ilişkilerde tüketiliyor; gerçek niteliği olan billurlaşmayı, saydam ve üretken, yoğun ve yaratıcı katılaşmayı sözcükte ve sözde kuramıyor. Her şey günübirliktir: Bugün herkesin bir ağızdan söylemesi gereken sözün yarınki yersiz yurtsuzluğu, dilin doğası durumuna getiriliyor, çünkü insan aynı duruma sürükleniyor. Dile, gerçek toplumsal ilişkide ve birey etkinliği olarak herkeste soluk almasını başaracak yaşamsallığı kazandırılmalıdır. Sözcüklerin paslanması ve kullanım güzelliğinden, anlamından

sürülmesi böyle olanaksızlaşabilir. Fabrikadan tarlaya, işten alanlara, evden sinemaya, karikatüre, edebiyata yayılmanın biçimi, dilsel toplamın örtüştüğü yeni arakesitleri bulmak ve dili buradan bütünlüğe götürerek bölünmüşlükten kurtarmakla yaratılacaktır. Yaşamın öncü yorumu, dilin de yavanlıktan bireysel yeni kullanımlara imgelenmesiyle olanaklıdır. Kurtuluşunu sözcüklerde billurlaştıramayan birey, yaşamda asla yaratamaz.

Yenibütüncü şiir, dilin öncü yorumunu, belirleyici imkân olarak yüklenir.

Yenibütün, kendini toplumsal ilişkiyle ve onu aşarak biriken bireydir. Marksizmin ufkundaki bütünsel insanın kendini bugünden üstlenmesinin karşılığıdır. Yenibütüncü şiir, her kıpırdayışında politikleşmiş sözcüğün, tek kişinin ufkundan herkesin ufkuna yayılmasıdır. Bireyin insanileşmesi, toplumda özgülleşmesinin estetik örgütlülüğüdür. Bireyleşmeyi başaramamış bir toplumdur insanları, örgütlenmeyi yaratma sürecini de başaramaz. Yenibütün insan, tarihin neresinde olduğuna her ilişkisinde yeniden bakan, onu çarpışarak kendine katan ve ona katılma yürekliliğini bulmuş insandır. Yenibütüncü şiir, onun her yerde ve her süreçteki öncü lirizmidir...

*

İmzacılarının çoğunlukla imzaladıkları metne bağlı kalmadıkları, tartışmalardaki bazı öngörülerin daha sonraki yıllarda kısmen doğrulandığı SHD (Sanat Hareketi Düşüncesi) metni ise, çok daha uzun sayıldığından, katılımcıları da otuz imzaya ulaştığından, "bir karşı dil ve karşı pratik" savlayan bu metnin giriş bölümlerini sunuyorum:

Verili Kültür ve Sanat Ortamının Çehresi

...Sanatçı bugün, tüm sanatsal üretim süreçlerini ve bu süreçler dolayısıyla biçim bulan ilişkilerini kapitalist pazarın kuşatması içinde gerçekleştirmektedir. Herşeyin satılır/satın alınır olduğu bir yalancı cennette, kendi eyleminin özgüllüğü çerçevesinde dünyayı anlatma, öyküleme, yeniden şekillendirme ediminin yanılmalılar ve mitler dünyasının sağır edici etkileri karşısında nasıl güdükleştiğini kakafoninin boğuntusuna düştüğü ve etkisizleştiğini, doğrudan sürecin içinden yaşamaktadır.

Sanatçı bildirisini daha çok insana ulaştırabilmek için

pazara girmek zorundadır. Pazara girdiğinde ise bildirisi gerçek niteliğini yitirmektedir. Pazardan uzakta yalnızlığın, ulaşamamanın çaresizliği içerisindedir. Bu anlamda Cassandra Çaresizliği olarak nitelenebilecek böyle bir durumda, birçok sanatçı önce eyleminin sonuçları, sonra da eylemin anlamı karşısında ağır sorularla yüzyüze gelmektedir. Kitle iletişim ve sanat pazarının içinden türeyen egemenlik ve eşitsizlik ilişkileri sanatçının özenle korumaya çalıştığı iç-evrenine büyük bir rahatlıkla sızmaktadır. Bu ilişkiler sanatçıya ya bozuşturucu etkilerini bulaştırarak sanatçı olmaktan çıkarmakta ya da direnme yolunu seçenler açısından ciddi sorunlar yaratmaktadır.

Herşeyden önce sanatsal metin-nesne kendi ortaya çıkışındaki amaçsal çerçeveden tümüyle bağımsız olarak pazara sokulmaktadır. Pazar, rekabet demektir. Rekabet ise, sanatsal değil, ticari bir pratiktir. Her türlü rekabet ilişkisi, sonuçta, gizli veya açık bir hiyerarşi yaratır, eşitsizlik üretir; eşitsizlikler de genelde egemenlik nedeni/kaynağıdır. Sanatsal metnin dolaşım ve tüketim süreci, bugünkü koşullarda nesnel olarak amaçlanan etkinin çarpıtılması, bozulması ve tazeliğini yitirmesine açık bir iklimde gerçekleşmektedir. Sanatçı daha başından yapıtı yoluyla yaratmak istediği etkinin yozlaştırılması, tasarladığı anlam bütünlüğünün parçalanarak kaybolması tehlikesiyle yüzyüzedir. Kültürün bu eğlence nesnesi anlamının, bir kitsch'ler silsilesi haline getirilerek sanatsal pratiklerin (varoluşları aleyhine) altüst olduğu koşullarda; sanat ürünü, konum ve işlevinin tamamen dışına fırlatılmakta ve parçalanmaktadır. Böyle bir ortamda sanatsal olanı belirlemek, sanatsal olmayanla arasındaki sınır çizgilerini çekmek, izler-okur çevreyi sanatsal üretim sürecine çağırarak bir sanat pratiği tasarlamak ve uygulamak, giderek güçleşmektedir. Medyanın dolaşım kanallarına girmeksizin, onunla şu ya da bu biçimde uzlaşma ve eklenme içine girmeksizin tanınma ve tüketilme olasılığı hemen hemen yok gibidir. Sanatçının yapıtlarını alan, okuyan, izleyenlerle gerçek ve dolaysız bağları nerede ise tümüyle kopmuştur. Detayları bir yana, medya burada gerçek anlamda bir Büyük Birader rolündedir.

Sanatsal, üretim özgürlüğünün nesnel koşulları kısıtlanmış durumdadır. Sorun sadece sanatsal tüketim pratiğinin anlatılan türde bir tehdit altında olması değildir. Aynı zamanda sa-

natçının kimliği de, aynı düzeyde ciddi bir tehlike altındadır. Bir tarafta bilginin ve sermayenin, bir tarafta cehaletin ve sefaletin merkezileştiği; bunun dışındaki herşeyin paramparça olduğu bir ortamda, herhangi bir sanat nesnesini bir ileti haline dönüştürmeyi, yalnızca tüketimi değil, aynı zamanda üretme bilincini paylaşmayı önemli bunalımlarla yüzyüze olan sanatçı nasıl sağlayacaktır? İç-bütünlük nasıl kurulacak; sahicilik nasıl sağlanacaktır? Bunalımın ve itirafların estetize edilmesinin dışında başka çare yok mudur? Parçalanmış ve nevroza terkedilmiş sanatçı kimliği aynı düzeyde nevrotik ürünlerin/yapıtların değişmez gıdası mı olacaktır? Sanatçı kendi varoluşunun ahlaki/esetik nedenlerini, parçalanmaya yüz tutmuş kimliğinin, hangi parçasında bulacaktır? Kırılmış aynanın görüntüsü nerede birleşecektir?

Bu sorunlar çağımız aydın-sanatçısının ortak sorunlarıdır. Ve kuşkusuz ki birçoğu daha önce de defalarca ortaya konmuş ve değişik açılardan irdelenmiştir. Sorun, bizi kadir-i mutlak olmayan veya en azından bu iddiada olmayan asgari yanıtların kapısına getirmektedir; bilinç temelinde tasarlama ve etkinlikte bulunma! Çıkış noktası bu olmalıdır.

Sistem bugün, bu doğrultuda eşitsizlik ve egemenlik ilişkileri varolduğu sürece, buna karşı çıkacak sanatçıların varolacağıının da farkındadır. Bu nedenle, kullandığı ideolojik/kültürel çağrı mekanizmalarına direnenleri, yine aynı mekanizmanın silahlarıyla dize getirmeye çalışmaktadır. Bükülmeyen eller için de çare bulmakta; bunlar ya medyanın dolaşım kanallarına sokulmamakta ya da sokulduğunda ise, asimile edilmektedir. Abartılı büyütmeleler, dahi çocuklara yapılan övgüler, sanatçının akıl dışılığına/çılgınlığına, yapılan vurgular, biz sanatçıya saygı duyarız ikiyüzlülüğü, bilinmezlik ve mistifikasyon duygusunun bilgi aleyhine yüceltilmesi, bütün bunlar deyim yerindeyse sistemin bükemediği eli öperek kirletmeye çalışmasından başka bir şey değildir.

Kültür sanat ortamı, adeta her türden laçkalık, ikiyüzlülük, bayağılık ve sorumsuzlukla, pazardan geldiği açıkça ortada olan hiyerarşik bir disiplini birarada barındırmaktadır. Bu olumsuz durum sanat pratiği için alternatif olmayan en ideal konum olarak vaaz edilmektedir. Bu adeta bir kültür garden party'sidir. Kapitalizm, kendi egemenliğine itiraz edemeyecek hale getirmek

istediği bütün kişilikleri bir çok-seslilik ve demokrasi yalanıyla bu party'ye davet ediyor.

Bütün bunlar bilinmektedir. Kabaca bu şekilde betimlendiğinde çıkarılacak reddiyenin ana çizgisi, sistemin elinde bulundurduğu iktidar ve mülkiyet hakkına dayanarak tüm insanların bilmek ve insanca yaşamak hakkını gaspa yönelmiş veya potansiyel olarak bunu içinde barındıran her türlü egemenlik ve eşitsizlik ilişkisinin meşruiyetini tam anlamıyla ve radikalce reddetmek olmalıdır.

Tam anlamıyla reddin, tasarım ve buna bağlı etkinliğin, hayata geçirilmesi koşuluna bağlı olduğu açıktır. Verili gerçekliğin tahakkümüne karşı-çıkış geleceğe ertelenebilecek bir tavır değildir, karşı çıkış tavrını hayata geçirmek üzere yola çıkanların öncelikle, kendi düzlemlerinde egemenlik ve eşitsizlik ilişkilerini bilinçle saptama ve tasfiye etmek sorunu vardır. Sonucu mevcut egemenlik ve eşitsizlik ilişkilerini yaratan her türlü faaliyet; tasarlama ve üretme biçimleri ile paylaşılmamış ve mülkiyete dönüşmüş uzmanlaşma süreçlerini ve sanat/hizmet sözcüklerini birarada kullanan teorik jargonları kuşkuyla karşılamak ve ısrarla sorgulamak gerekmektedir.

Söylenenlerle bir kopuş tasarlanmaktadır. Bu kopuşun kültür sanat alanında sistemin hegemonyasını kırmayı önermek olduğu açıktır.

Bir Kopuş Tasarısı ve Sanat Hareketi Düşüncesi

Her kopuş, bir tasarımın ve bu tasarımın kendisini gerçekleştirdiği bir eylem zemininin üzerinde yükselir. Herşeyden önce, gövdesinden kopulan ideolojik bütünü belirleyen temel öğelerin sonuna kadar sorgulanması gerekmektedir. Bu sorgulama, bilgisine varışta birlikte değiştirme cesareti ve böyle bir ahlakla beslenmiş bilincin işidir. Eğer bütünün hareketini tanımlayan bir dil ve pratikten sözedebilirsek, bundan kopmak; yeni bir dil, yeni bir iletişim biçimi kurmak ve bu sayede yeni bir pratik üretmektir. Bu bir karşı-dil ve karşı pratiktir.

Sanat alanında karşı-dil kurmak ve karşı-pratik üretmek ne anlama geliyor? Bizim, kopuşu gerçekleştirmek istediğimiz gövde kapitalizmin bütüncül gövdesi denebilecek ideolojik/kültürel bütün adına meşrulaşmış ve merkezileşmiş iktidarların, iktidar biçimlerinin tümüdür. Karşımızda politik, ideolojik, etik, cinsel, kültürel/toplumsal bütün alanlara yayılan bir iktidar, iktidarlar

dizisi vardır. Kırılmasını hedeflediğimiz burjuva hegemonyasıdır hem amacı, hem aracı olan bu kütle doğası gereği, sadece baskı aygıtlarında değil, yatak odalarından işyerlerine kadar gündelik yaşamın her alanında ve her gün kendisini yeniden üreten bir mekanizmada somutlanıyor. Bunu söylemekle iktidarın kullandığı ve paylaşıldığı alanlardaki gücün, örgütlü yapısına işaret etmiş oluyoruz. Karşı-dil oluşturmak isteyen, kopuş ve kopuşun pratiğini üretmek isteyen insanlar bunu hangi alanlarda yaparlarsa yapsınlar, diğer alanlardaki karşı çıkışlarla bağlantı içinde ele almak zorundadırlar. Diğer alanlardan bağımsızlığı seçen bir karşı-çıkış, iktidar için ciddi bir tehlike oluşturmak bir yana giderek sisteme eklemlenen bir pratik olmaya yazgılıdır. Gerçekte iktidarın asıl sorunu, hayatın çeşitli alanlarındaki muhalefeti gayrimeşru ilan etmek yani ona katlanamamak değildir. Farklı alanlara dağılmış muhalefetin meşruiyetini parçalamak ve bileşik bir muhalefet gücünün oluşunu önlemektir. Sorun, bujuva hegemonyasını kırmak ve gündelik yaşama dayatılan iktidarın parçalanması olarak düşünüldüğünde, sanat pratiği açısından şu söylenmelidir: Eğer sanat pratiği günümüz insanının bilmek ve sanat yapmak hakkını ortadan kaldıran her türlü eşitsizlik, sömürü ve egemenlik ilişkilerinin reddi ilkesine oturmuş bir arayış ise; bu arayışın gündelik yaşamın değişik alanlarında üretilen diğer karşı-çıkış pratiklerine karşı duyarsız kalması mümkün değildir.

Olası örgütlü bir sanat pratiğinin diğer muhalif pratikler karşısındaki duyarlılığından söz etmek kendi kopuş projesini bloke etmez. Tersine güçlendirir. Sömürü sisteminin ortadan kalktığı, her türlü egemenlik ve eşitsizlik ilişkilerinin kaldırıldığı bir topluma ulaşmayı amaçlayan toplumsal mücadelenin politik, ideolojik, etik ve estetik toplumsal/kültürel tüm düzeylerde ayrı, ancak bağlantısal olduğunu kabulü, bileşik bir muhalefete de olanak sağlar.

Şurası bilinmelidir: Toplumsal mücadele kendisini oluşturan özgün alanlardan sadece birinin mücadele biçimine indirgenemez. Mücadele, bu alanlarda ve alanlar arasındaki ilişkilerin bağlantısal birlikteliğinde somutlanır. Bu öğeler ve alanların ayrı kimselerle varolmaları, açıktır ki, topyekün muhalefet pratiğinin dışında kalmaları anlamına gelmemektedir. Tam tersine, bütün toplumsal düzey ve alanların dönüştürülmesi, mücadelesinde,

topyekün muhalefeti gerçekleştirmek anlamını taşımaktadır.

Sanat pratiğinin özgüllüğünü belirleyip diğer muhalif pratiklerle ilişkisine işaret etmeye çalıştık. Sanat pratiği tüm toplumsal etkinlik biçimleri arasında erişilmez bir noktaya konulmuş bir pratik olarak görülmediği gibi diğer muhalif pratikler karşısında silik bir kimlikle varolan ve kendisine özel hizmet kategorisi içerisinde işlev biçilmiş bir pratik olarak da görülmemelidir. Sanatı, politik pratiğin özel bir aracı olarak konumlandırılan anlayışlar yadsınmalıdır. Sanatı, politikanın mücavir alanı kabul eden ve kendinde doğal bir vesayet hakkı gören eğilim ve uygulama girişimlerine nereden ve nasıl gelirse gelsin kesin bir şekilde karşı çıkılmalıdır.

Sanatın diğer muhalefet pratikleriyle ilişkisine işaret eden bu saptamalar, ancak pratik içerisinde gerçek bir anlam kazanabilir ve ancak pratik içerisinde maddi bir deney oluşturabilir. Tekil karşı çıkışlarımızın bir hareket fikriyle birleşmesi, kelimenin tam anlamıyla bu tasarının kuvveden file çıkarılmasıdır. File çıkış bugün burada öngöremeyeceğimiz farklı, yeni biçim ve bileşimleri ortaya çıkarabilir. Sözcükler ve saptamalar, ancak böyle bir durumda gerçek anlamını kazanacaktır. Şu an yapılabilecek olan ise eleştirel şiddeti içimizden geçirmeyi de ertelemeyen, bugüne kadar oluşmuş pratiklerin olumlu ve olumsuz deneyimlerini değerlendirmek yoluyla bir ön hukuk oluşturmaya çalışmaktır. Böyle bir hukukun hayat karşısındaki dayanıklılığını ise, bizzat pratiğin kendisi gösterecektir.

Sanatsal alanda sanat hareketi dolayısıyla bir kopuştan sözetmek sistem içerisinde oluşmakta olan sanatın ideolojik kültürel tarihinden bir kopuşu ve yeninin üretimi bağlamında bir toplu ekinin dilini ve pratiğini üretmek anlamına gelmektedir. Sanat ürününün üretilişi koşullarından dolaşım kanallarına gidişine ve insanlarla buluşmasına dek, verili bir ortam içerisinde şekillenmesi, onun diğer etkilere bir toplumsal pratik olduğu anlamına gelir. Sanat derken, bağımsız bir değışkenden değil, üretiliş koşullarından başlayarak konum ve işlevine göre okunabilen bir toplumsal etkiden söz ediyoruz. Bu anlamda sanat, üretenini de dolaşım kanalları aracılığıyla alıştığı insanları da dolaylı ya da doğrudan etkilere maruz bırakan bir pratiktir. Sanatsal beğeni denen sonuç açıkça çağın ve toplumun karşısında bir konum almaktır. Bu konum, ya varolanı koruyan ideolojik

çağrılara katılmakla ya da bunlara karşı bir müdahale ile sonuçlanabilir. İkinci durum genellikle bir gelecek tasarımıyla ilgili bulur. O halde sanat pratiği bütün masumiyetine rağmen dönüştürücü bir pratiktir. Görevi ve işlevi elbette tümüyle gelecek tasarlamak değildir. Ancak bugünü ve bugünkü toplumsal formasyonu eleştirmek yoluyla başka bir biçimin soyut da olsa varlığına işaret eder. Açıkça buna duyulan ilgi ve arzuyu hissettirir.

Verili sanat ortamının yadsınması, mevcut ilişkilerin dışındaki bir başka ortamın dili ve pratiğiyle şimdiden bugün varolabileceği ısrarından hareket etmelidir. Bu da, sadece sanat ürününe yüklenen ve onun aracılığıyla öngörülen bir umut ve ahlak ile ilgili değildir. Buradaki yadsıyıcı muhalif karakter yaşam biçimiyle, alternatif pratiğinin farklılığıyla kazanılan bir özelliktir. Bu anlamda bir karşı dil kurmak ancak eylemsellik/pratik dolayımıyla olanaklıdır. Konumunu böyle belirlemiş bir sanat pratiğinin işlevi gereği ortaya koyacağı tavır, verili sanat pratiklerinin meşruiyetlerinin sorgulanmasıdır. Bu sorgulama, doğallıkla bir ayıklamayı getirecektir. Kendine uygun nesnelleşme olanakları, bildirisine ve saldırısına uygun pratikler üretmek durumundadır.

Burada bir sistem-dışılıktan, bir karşı-pratikler manzumesinden sözedilmiş oluyor. Bunlar sistem tarafından meşru veya gayrimeşru görülmesine bakılmaksızın sanat pratiğinin gerçek varoluşu için meşru olan koşul ve konumlardır. Bu koşul, konum ve pratikler, gerek var olan sanat pratikleri ve iktidarları, gerekse diğer toplumsal düzeylerdeki egemen pratikler ve iktidarlar açısından doğaldır ki kabul edilebilir olmaktan uzaktır. Öyleyse bu durumun, belli riskleri olacaktır. Muhalif sanat pratiğinin köktenci red tavrının kendi üretim mekanizmalarından dağıtım, iletim ve dolaşım araçlarına kadar tüm örgütlülük yapısı bu riskler nedeniyle her koşulda süreklilik taşıyacak yöntem ve biçimlerin tasarlanmasını zorunlu kılar. Bu, sanat pratiğinin kendisini verili koşullara göre ayarlamayıp, onları kendi varoluşunu olanaklı kılacak şekilde değiştirmeye ve dönüştürmeye zorlaması denektir. Bu red tavrına verili koşulların bilgisini, onlara uymak için değil, onları dönüştürmek, olmazsa ayırım çizgisini çekmek için gereksinilir. Çünkü baştan bu yana anlatılage-len bu kopuşu öngören bir sanat pratiği için bugünkü herşeyden önce gerekli olan "varolanın tavizsiz eleştirisidir."

Bütün anlatılanlardan, 'Modern Toplum' olarak adlandırılan örgütlü saldırganlığın, bütün toplumsal düzeylerde gerçekleştirilmesi gereken - ancak bizim burada sanat pratiği düzeyinde gerçekleştirmeye çalıştığımız - örgütlü bir direnişle karşılaşılması gerektiği gibi bir sonuç olarak ortaya çıkmış oluyor.

Böyle bir saldırı, deyim uygunsa, sanat için tek umuttur.

80'li Yıllarda Şiirimizde Diğer Hareketlilikler

"Bu ülkenin en has sanat türü olan şiire karşı saygısız ve hak tanımaz tutuma bir uyarı olarak; gün geçtikçe yüzeyselleşen yaygın beğeniye rağmen Türkiye'de yazıldığına ve sevildiğine inandığımız şiir ile okurun buluşmasını engelleyen ya da gölgeleyen bütün kurumları ve kitle iletişim araçlarını resmi, geçerli ve sıradan anlayışı bu beğeniye ve piyasaya uyararak şiir kitabı yayımlamaktan kaçınan yaynevlerini, şiir kitabı dağıtmak istemeyen dağıtımçıları, izin almadan şairlerin yapıtlarını kullanan tüm yapımcıları ve ödenen komik telif ücretlerini protesto ederek 1 Ocak 1990'dan geçerli olmak üzere altı ay süreyle edebiyat dergilerine şiir veremeyeceğimizi bildiririz. Şiirin özgürlük, şairin kurallara uymaktan çok, kendi kurallarını koyan kişi olduğu bilinciyle devletten ve kimseden bir şey beklemeden şiirin hakkına öncelikle sahip çıkması gereken tüm şairlerin bu protestoya katılmasını istiyoruz. Artık şiir yok beleşe. Şairler birleşin!"

Yakarıdaki bildiri, 1989 yılının Aralık ayında dergi ve gazetelerde yayınlanmış, imzacıları ise **Can Yücel, Arif Damar, Cemal Süreya, Cevat Çapan, Ataol Behramoğlu, Refik Durbaş, Erdal Alover, Turgay Fişekçi** ve **Küçük İskender**'den oluşmuştu.

Kimileri de, "şair meta değil, sanat yapıtı üretir; ürettiğinin pazar dolaşımında meta olarak görülmesi ya da değerlendirilmesi şairin sorunu değildir" gibi karşı fikirler üreterek bu eyleme kayıtsız kalmışlardı...

*

1987'de *Enka Holding* tarafından düzenlenen bir şiir yarışmasına, 1991'de *Mobil Şti.* tarafından düzenlenen bir başka yarışmaya "hayır" kampanyaları düzenlenmişti; "Sermaye Ödülleri Hayır" sloganıyla düzenlenen bu kampanyalara o dönem çok sayıda şair imzalarıyla katılırken, kimileri de, "ben hiç evet

dememiştim ki şimdi hayır diyeyim” gibi karşı fikirler üreterek bu protestolara kayıtsız kalmayı yeğlemişlerdi.

*

Poesium, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nde dönemin Kültür İşleri Daire Başkanı **Hilmi Yavuz**’un, dünyanın ve Türkiye’nin önemli şairlerini davetiyle gerçekleştirilen bir uluslararası şairler buluşmasının adıydı; diğer adıyla “Uluslararası Şiir Forumu.”

1992-93 yıllarında şairler arasında “Poesium yapılınsın mı, yapılmaz mı?” tartışmaları hayli yoğunluk kazandı. Özellikle dönemin bazı genç şairleri, davetli olmadıkları için bu etkinliği dönemin dergilerinde yerden yere vurdular; organizasyonu yapan **Hilmi Yavuz**’u ve İstanbul Büyükşehir Belediyesi’ni çok sert üsluplarla eleştirdiler. Daha çok orta yaşın üzerinde, usta kabul edilen şairlerin çağırılması, dönemin genç şairlerini çileden çıkarmıştı... Kimileri, “yaşlıların kafatasını kültüblası yapmak gerekir” demeye kadar vardırıldılar tepkilerini...

Sonuçta, İstanbul Büyükşehir Belediyesi’nin yönetimindeki değişiklikler, “yapılınsın mı yapılmaz mı?” tartışmalarını boşa çıkardı ve “Poesium” bir daha yapılamadı...

*

Yine bu dönemin dergilerinde çok önemli soruştırmalar düzenlendi; en çok da “80’li yıllarda Şiirimiz” konulu soruştırma ve tartışmalar bıktırarak kadar yinelendi. Kimileri, şiirlerinden fazla konuştular, kimileri de şiirin kendisiyle konuşmayı yeğlediler. 80’li yıllarda dergilerde yayınlanan şiir konulu yazılar ve kimi tartışmalar, bazen şiiri gölgede bıraktı ve bu tartışmaların, şiir konulu yazıların toplamı, denilebilir ki, bir ansiklopedi serisini aşan boyutlara ulaştı... Özetle: Çok konuşuldu!

“*Hapishane Şiiri*”nden “*Türkiye Şiiri mi, Türkçe Şiir mi, Türk Şiiri mi?*” tartışmalarına dek tümünü kısa da olsa özetlemem, artık bir sunuş yazısının boyutlarını aşacaktır. Bu konuları bu ön-söz yerine, kitaplarıma yansıtmam daha doğru olacak. Çünkü bu tartışmalarda ben de bir “taraf”ım...

*

1993’ten itibaren yayınlanan **Mehmet H. Doğan**’ın “*Şiir Yıllıkları*”, hem ilgiyle izlenmesi, hem de her yılın şiirini, olaylarını, ödülleri, şiir konulu yazılarını belgelemesi bakımından anımsatılması ve önemi vurgulanması gereken bir katkıydı. Daha

sonraki yıllarda *Damar Yayınları*'nca çıkarılan “*Şiir Coğrafyamız*” adlı yıllıkları da bir emek ürünü ve özveri olması bakımından anmak gerekir...

*

Bir de **Tarık Günersel**'in önerisiyle UNESCO, 21 Mart tarihini **Dünya Şiir Günü** ilan etti. Aslında önce 21 Nisan olarak saptanan “Dünya Şiir Günü”, Albaylar Cuntası'nın iktidara el koyduğu güne rastladığı için, Yunanistan'ın ve daha sonra Kürt PEN'in de itirazıyla 21 Mart olarak değiştirildi. Her şeyin ve herkesin “bir günü” vardı; böylelikle şiirin de “bir gün”ü oldu(!)

1975-2000: Yitirdiklerimiz

Bu yıllar, şiirimizin önemli kilometre taşlarını yitirdiğimiz bir dönem olarak da anılacaktır. Bu antolojide yer alan şairler şiir dünyamızda yerlerini aralarken, bu çeyrek yüzyıllık dönemde birer birer yitirdiğimiz değerli şairlerin adlarını anmak, onların anılarına ve şiirlerine saygının bir ifadesi sayılmalıdır:

Ercüment Behzat Lav, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek, Ceyhun Atuf Kansu, Behçet Necatigil, İlhamî Bekir Tez, Arkadaş Z. Özger, Suat Taşer, Nevzat Üstün, Ömer Faruk Toprak, Özdemir Asaf, Enver Gökçe, A. Kadir, Hasan Hüseyin, Ali Rıza Ertan, Sabri Altınel, Ümit Yaşar Oğuzcan, Fethi Savaşçı, Orhon Murat Arıburnu, Cahit Zarifoğlu, Tahsin Saraç, Abdülkadir Bulut, Metin Eloğlu, Hasan İzzettin Dinamo, Turgut Uyar, Oktay Rifat, Edip Cansever, Sabahattin Kudret Aksal, Cemal Sureya, Tevfik Akdağ, Ahmed Arif, İbrahim Yıldız, Metin Altıok, Behçet Aysan, Uğur Kaynar, Veysel Öngören, Aziz Nesin, Rifat Ilgaz, Nahit Ulvi Akgün, Arif Karakoç, Mehmed Kemal, Hakkı Özkan, Salâh Bırsel, Orhan Kotan, Cahit Külebi, Can Yücel, Mustafa İrgat.

Bu antolojide şiirlerinden örneklerle yer verilen daha genç (ve yaşamlarına intiharla son veren) şairler: **Nilgün Marmara, Kaan İnce, Kemal Taştekin, Sosyal Ekinci...**

Onları da hiç unutmuyoruz...

Sonsöz

Bu çalışma için start saydığım **Metin Altıok**'un doğum tarihi, bazı kaynaklarda 1940, bazılarında da 1942 olarak görülüyordu. Bu konuda **Necatigil**'in "*Edebiyatımızda İsimler Sözlüğü*" nü ölçüt aldığımı, orada da Altıok'un doğum tarihinin 1941 olarak belirtildiğini eklemek istiyorum.

*

Bilineceği gibi bir antolojinin hazırlanması için onay veya yetki belgesi veren herhangi bir kurum ya da mercii yoktur; olsa bile, ben böyle bir merciiye başvurmak yerine, bu antolojinin okuruna "hangi hakla" bu çalışmayı hazırladığıma dair bir fikir vermeyi yeğledim ve öyle yapacağım.

Çünkü böyle bir çalışmayı yapan kişiye "hangi hakla?" hazırladığını sorarlar... üstelik, antoloji hazırlayana hangi hakla, hangi referansla böyle bir çalışmayı ortaya koyduğu da mutlaka sorulmalıdır. Antoloji hazırlayanın da bu soruya verebileceği makül bir yanıtı olmalıdır. Olmaması halinde ise, o çalışmanın ciddiyeti tartışmalı sayılmalıdır.

Önceki sayfalarda bu çalışmanın hangi gereksinimden doğduğunu, nasıl bir boşluğu doldurmaya aday olduğunu özetle açıklamaya çalıştım. Bu antolojiyi "hangi hakla" hazırladığım sorusuna verilecek yanıtım ise: 20 yıldır şiir yazan, yazdıklarını azımsanamayacak bir kitleye okutmuş, bir yaş olgunluğuna erişmiş bir şair olarak ve sadece içinde yer aldığım veya yakın sayıldığım dönemlerin şairleriyle sınırlandırılmış bir çalışma yapmayı şiire verdiğim emekle hak saydığım biçiminde olacaktır.

Şiir yazmanın, çok sayıda şiir kitabı yayınlamış ve okutmuş olmanın ve şiire verilen emeğin bir referans sayılmayacağını öne süreceklere de şimdiden, en az bir önceki kadar haklı bir yanıt daha vermiş olmak istiyorum: 20 yıldan beri bu ülkede çıkan bütün edebiyat ve şiir dergilerini, tartışmalarını, bu dönemin şairlerini iyi izlemiş, çeyrek yüzyıla ulaşan bir dönem yeni şiir kitaplarını takip edip, bu dönemin şairlerini bu zaman periyodunda sıkı takibe almış bir okur olma hakkımla!

Evet, ilkinin, şairliğimi bir referans saymayabileceklere, bu antolojiyi iyi bir şiir okuru olma hakkımla hazırladığımı öne

süreceğim... “İyi bir camcı olduğum için” gibi bir mazeret de öne süremem elbette...

*

Bilineceği gibi, Türkiye’de bugüne dek antolojilerde yer alan şairlere bırakın telif ücreti ödemeyi, oluşturdukları yapıtlardan birer örnek bile ulaştırılmamıştır. Kendi adıma bugüne dek çok sayıda antolojide yer almama rağmen, hiçbir derleyen ya da yaynevi, bir adet gönderme inceliği göstermemiştir...

TYS’nin yayınladığı “Yaşasın Edebiyat” dergisi, 1994 yılında yayınlanan bir sayısında bu sorunu kapsamlı bir tartışmaya açmış, antolojilerde yer alan yazar veya şairlere yüzde 7.5 oranında telif ücreti ödenmesinin etik olarak benimsenmesi gerektiğini duyurmuştu.

Bu antolojide yer alan şairlerin adresleri yazar örgütlerinden edinilerek, öncelikle birer adet antoloji adreslerine SAV (Sosyal Araştırmalar Vakfı) tarafından postalanmış ve her şaire sayfa adedi katılımıyla orantılı biçimde telif ücretleri ödenmiştir.

Bu önerimi, emeğe saygıyla, hoşgörüle kabul eden ve bu antolojinin basımını, giderlerini üstlenen **Sosyal Araştırmalar Vakfı** yönetim kurulu ile Scala Yayıncılık sahibi Sayın **Hakan Feyyat**’a teşekkür ediyorum.

Bu çalışmamın, eksikleri varsa bile, son çeyrek yüzyılın şiirine bir belgelik, bir katkı olmasını diliyorum...

Yılmaz Odabaşı
Ankara, Şubat 2000

METİN ALTIÖK

(1941, Bergama/İzmir-1993, Ankara)

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli illerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1975'ten itibaren **Dost**, **Soyut**, **Türkiye Yazıları**, **Türk Dili**, **Oluşum**, **Varlık**, **Promete** gibi dergilerde yayımlandı. 80'li yıllarda biçimsel sınımlarla rafine şiirler yazan bir şair olarak dikkat çekti. Şiirlerinin yanı sıra, gazetelerde, dergilerde şiir konulu denemeleri yayımlandı. 1980'de **Ö. Faruk Toprak Şiir Ödülü**'nü Ahmet Telli'yle, 1989'da **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü Veysel Çolak'la paylaştı. 1991'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta Madımak Oteli'nde 36 kişiyle birlikte yobazlar tarafından yakılanlar arasında ağır yaralandı. Ankara'da birkaç gün yoğun bakımda kaldıktan sonra şairliğinin en verimli yıllarında yaşamını yitirdi. Anısına Edebiyatçılar Derneği bir kitap yayınladı.

Şiir kitapları: **Gezgin** (1976) **Yerleşik Yabancı** (1978), **Kendinin Avcısı** (1979), **Küçük Tragedyalar** (1981), **İpek ve Kılıbtan** (1987), **Süveyda** (1990), **Gerçeğin Öte Yakası** (1990), **Dörtlükler ve Desenler** (1990), **Alaturka Şiirler** (1992), **Yel ve Gül** (1993), **Soneler** (Ölümünden sonra, 1994), **Şiirin İlk Atlası** (Denemeler, 1992)

SONDEYİŞ

Dolaştım yıllardır şurda burda,
Ucuz otellerde kaldım.

İğne iplik taşıdım yanımda,
Bir düzen tutturamadım.

Kadınlar da oldu elbet yaşamımda,
Biri hariç hepsini bağışladım.

Sınadım kendimi karşılıklı acıyla,
Ben hep ölüme ve aşka inandım.

Bir şey var dokunur bana;
Yüzüme uymayan iğreti adım.

BOZLAK KEDİ VE ÖLÜM

Kaç zamandır inatla bir sevdayı sürerim,
Bilinmedik yüzünde balkıyan sis peçesi.
Yolları ezberden ben hep ona giderim,
İçimde düğüm düğüm bir bozlak cerbezesi.

Sahi o bozlağı ben ilk nerde duymuştum?

Ben ki çağ dışı bir uyumsuzluk delisi,
Kendi ipimi belki kendim çekerim.
Gölgeme dadanmış bir tuhaf güz kedisi,
Her yere peşimden onu da sürüklerim.

Sahi o kediyi ben ilk nerde görmüştüm?

Durmadan garlara garaalara düşerim,
Gayri bilmem ne olur size kalmış gerisi.
Adıma arasına törenle mum dikerim,
Ölümüne gönülden bir merhaba yenisi.

Sahi o ölümden ben ilk nerde ölmüştüm?

ZAMANLI GAZEL

Kendini yollara vurdun, değişen çevreye kandın bir zaman
İçinde dönenen başıbozuk sıkıntı, geçer sandın bir zaman
Donmuş kentlerden geldin, sen bu kavruk yangın yerlerine
Ürperen yalnız yüreğini, kızgın gurbete bandın bir zaman
Düşündün geceler boyu, peşinden gelen tekinsiz geçmişini
Gönlündeki göçük aşkın oduna için için yandın bir zaman
Sonunda gıde gıde, adına uygun düşen, yalnızlığına kondun
Yorgun bedeninde zamana karşı, çırpınan candın bir zaman
Üzülme altıok metin, hüznülerle geçen tarazlanmış ömrüne
Sen yoğun sis içinde sesi duyulan, uzak çandın bir zaman

ÖNDEYİŞ

Bedenim üşür, yüreğim sızlar.

Ah kavaklar, kavaklar!

Beni hoyrat bir makasla

Eski bir fotoğraftan oyduklar.

Orda kaldı yanağımın yarısı,
Kendini boşlukla tamamlar.

Omuzumda bir kesik el,
Ki hâlâ durmadan kanar.

Ah kavaklar, kavaklar!
Acı düştü peşime ardından ıslık çalar

SONE

Birden bire olur, beklenmedik zamanda;
İçinde belirsiz bir şey sezersin.
Yüreğinin yankılanan tınısında,
Bir şeydir de ne olduğunu bilmezsin.
Ne hüzündür, ne kederdir, ne acı;
Yalnızca kendisidir, kendine benzer.
Şöyle bir yoklamaktır sanki amacı,
Karıştırıp aklını geldiği gibi gider.
Ama ben inatla tetik durup bekledim;
İçimde bir taraz gibi sezinlediğim
Biraz daha bildim ki her seferinde,
Hiçlikti özümün duygusal çeperinde.
İşte ben yıllar yılı yarı ölü yarı diri;
O hiçliğe yazdım bunca ketum şiiri.

SARIL BANA

Bu yaşa geldim içimde bir çocuk hâlâ
Sevgiler bekliyor sürekli senden.
İnsanm bir yanı nedense hep eksik
Ve o eksikliği tamamliyorum derken,
Var olan aşınıyor azar azar zamanla.

Anamın bıraktığı yerden sarıl bana.

Anılarım kar topluyor inceden,
Bir yorgan gibi geçmişimin üstüne.
Ama yine de unutuş değil bu,
Sızlatıyor sensizliği tersine.
Senin kim olduğunu bile bilmezken.

Sevgiden caydığım yerde darıl bana.

KIZIM/LAR

Her şeyin üstüne sulusepken bir kar;
Bir aşkı delik deşik ediyordu/lar.
Bense inatla susuyordum.
Ve kızımı seviyordum ekmek kadar.

O zamanlar oniki mart falan/lar;
Kendimi her gün pencereden atıyordum.
Çevremde ipsiz sapsız konuşmalar,
Bir tek kızımın avunuyordum.

Büyüdü artık genç kız oldu kızım/lar.*
Gelinlik birer kızdır şimdi onlar.
Ben kendime bir oğul oluyorum;
Yüreğimde deli dolu coşkular.

Beni de katın oyunlarınıza çocuklar!
Dizlerimde izi kalmış eski yaralar.
Unutmuş olmasam da çabuk hatırlarım,
Yabancı değil oynadığınız oyunlar.

HİÇ

Şu rüzgârın söylediği ve ağacın duyduğu
hiç
ölçü olsun da kendine bir de öyle değer
biç
kanatlanma boş yere ko üfürsün yel seni

ÖLÜM

Foyası
ömrünü
şavkır
ki
ölüm
de
özünde
aykırı
aşktır

* Geçenlerde Özdemir İnce bir şiirinde tuhaf buluyordu yirmi yaşında bir genç adamın babası olmayı. Benim de o yaşlarda bir kızım var.
Düşümde gördüm dün gece, onu küçük bir çocuk olarak. Büyütmediler çünkü kızımı bende ve kızım beni apak saçlarımla görünce, kimbilir nasıl şaşıracak.

AYRILIK

Ke
sil
miş
dalın
budak olur
vere
ceği
nafaka
söyle sende nem kaldı

BİR
UYUMSUZ
RASTLAŞMA

Yangın Deprem
lardan lardan
geliyorum geliyorum
dedi dedi
adam kadın
ve
dep yan
rem gın
lere lara
gitti gitti
yıkık yanık

ÖLÜMDEN KONUŞACAKTIK

Evet sırasıdır, ölümden konuşacaktık,
İntiharın ebruli ipliğiyle
Bir düğün gecesinde senin
Yakasız işlemeli giysinden.
Kapı kapı dolaşıp, etamin ve goblen
Örtüler satan bohçacı ölümden.
Boynuna taktığın eğri taneli
İki sıra inciden konuşacaktık,
Seni üküten tren sesinden
Ayı gölgeleyen tekinsiz gecede
Karşımıza apansız çıkıveren

O ihtiyar dilenciden.

Gel ölümden söz etmeden önce
Birşeyler içelim seninle.
Buğulu bir bardığın içinde,
Buzlu ve limonlu bir votkayla birlikte
Konuşalım ölümden,
Bir samanyolu olsun masamızın üstünde.
Hadi gel konuşalım,
Sulanmış bir taşlığın serinliğinde.
Akşamsefaları içinde,
Bir masa, birkaç sandalye
Ve ikimiz ölümden konuşalım,
Senin ağzında gül, benimkinde menekşe.

Yarına var mısın söyle?
Doğacak çocuğa, çığığa, ishak kuşuna,
Rüzgârın savurduğu tohuma,
Kavağın pamuğuna var mısın,
Bir ağacın kavına,
Deri değiştirmesine yılanın,
Kozadan çıkan kelebeğe,
Hatmiye, kekiğe, atkestanesine?
Hadi gel öyleyse ölümden konuşalım.
Belki de tümüyle aykırıdır gerçeğe,
Ama ne olursa olsun biz yine
Ölümden konuşalım seninle.

Ölüm de vardır yaşadığımız her şeyde.
Bir bardak çatlarsa durduğu yerde,
Bir aşk ansızın biterse,
Ayna kırılırsa yüzünle birlikte,
Zamanıdır konuşmanın ölümden.
Bir çiçek olağanüstü güzellikle
Açıvermişse bir sabah,
Bir topal aksamadan yürümüşse,
Hadi gel ölümden konuşalım;
Yüzünü al basmış hasetçiden
Ve onun elindeki kuru değnek bile
Filizlenir sevgimizden.

EGEMEN BERKÖZ

(1941, Karadeniz Ereğlisi)

Bolu Lisesi'ni ve Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İtalyan Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Reklam ajanslarında metin yazarlığı, çevirmenlik yaptı. 60'lı yıllardan itibaren **Yeditepe**, **Yelken**, **Dost**, **Ataç**, **Devrim** gibi dergilerde yayımlanan şiirleriyle dikkat çekti. İtalyanca'dan pek çok şiir kitabı çevirdi.

Şiir kitapları: **Çın Askeri Ah Devran** (1966), **Yalnızlıklar Yalnızlıklar** (1977), **Bu Kitapta Sen Nerdesin** (1981), **Yalnız ve Birlikte** (1985), **Salvatore Quasimodo** (Seçme şiirleri, 1995).

SORULAR SORULAR

Ölümün boz yüzü, çağırma beni.
Toprağın katı yüzü, bırak beni.
Ezgilerin çekici yüzü, denemeyin beni.
Dünya beni salıversin.
Salıversin beni kendime
Salıversin beni yirmilerime, onbeşlerime doğru.
Gelincik tarlalarım, çiçek kurutmalarım, çocukluk
uykularım doğru.

Bir tabanca bana bakıyor.
Bir kül tablası.
İki kalem.
Bir kitap.
Birkaç kelime.
Bir saat. Akşamı getiriyor ve bana bakıyor.
Pencereden karşı pencereler.
Antenler. Duman. Ölümün çizgili lekeli yüzü bana bakıyor.

Bir el işareti. Duralım bekleyelim.
Bir el işareti. Susalım bekleyelim.
Kim gelecek? Konuşacak kim?
Kim vuracak? Vurulacak kim?
Kapılar açılıyor. Bana değil.
Ziyaretçiler geliyor. Bana değil.
Günaydınlar. Merhabalar. Bana değil.

Bana vazoda birkaç papatya.
Bana birkaç sarı, birkaç beyaz.
İçimin karmaşası bana.
Dönelim ölümün pürüzsüz yüzüne.
Bulutsuz rüzgârsız kuşsuz.
Kansız alımlı yüzüne dönelim ölümün.
Papatyalarla süslesek onu.
Kurşunların yerine papatyalar
Gülümsemelerle süslesek onu.
Kinlerin yerine gülümsemeler.
Kendimle süslesem onu.
Karşı dünyadan baksam kendime.
Orda durup sigara içsem dalgın bakarak.
Kalkıp gitsem sonra sokaklara, deniz kıyılarına, ilkyaz
çoşkularına doğru.
Burda oturup birkaç kelime yazarak dalgın sigara içsem.
Kalkıp gitsem sonra gelincik tarlalarım, çiçek
kurutmalarım, çocukluk ilkyazlarıma doğru.

Peki, sen nerdesin?
Bu şiirde nerdesin sen?
Kurşunlarda mı? Gülümsemelerde mi?
Kinlerde mi? Papatyalarda mı?

Belki de bir kuşsun sen uçup gidiveren uzaklara konuveren
unutuveren.

ILKYAZ DELİYAZ

İçim kamaşıyor ilkyazdan
yanılmadan, alçaklıktan, ölümden.

İçim kamaşıyor ölümden
ihanetten, döneklikten, polisten.

İçim kamaşıyor polisten
silahlardan, çiçeklerden, geceden.

İçim kamaşıyor geceden
kuşkulardan, yiğitlikten, delikandan.

İçim kamaşıyor delikandan
akan kandan, yıkan kandan, delikandan.

ŞİİR

HÂLÂ BİR SICAKLIKSA

Çalar saat
çalışır makine
yürürüm. İnsan.
Ölüme.

Çalar saat
boy atar gül
yürürüm. İnsan.
Ölüme.

Çalar saat
yakselir yapı
yürürüm. Şiir.
Ölümün üstüne.

Yaşamak
hâlâ bir sıcaklıksa.

SİĞİNAK

Göğü kahverengileştiren bir çocuk
sizi coşkuyla itecek.
Sobayı yaktıktan sonra
anılar ölüler evinden on beş dakika.
Öğretmen garip. Kaçak.

Babası nasılsa ölen bir çocuk
ağlayacak. İsterse değil.
En büyüğü bozan içgüdü
biliyorum elbet bir gün
kuşların bana da konacak.

Köy uyuyacak. Kaçak
bir yanılısamadan sonra
kasım ayı ve sabah
unutup göğü kahverengi
ve yarıda dizelerimi
yazık! köy uyuyacak.

Uzakta kalmış şehir
ve göğü kahverengileştiren sesim.
Daha saatler var nasılsa

kasım ayına ve sabaha
ve hâlâ bitmedi patika
ve bir bayram fişeği gibi kalbim
ve büyüyü bozan içgüdü
ardımda.

Köy uyuyacak. Kaçak
daha saatler var
tükenmez suskuya.
Gel gel dönüşür sesim
elbet bir gün anıya.

İşte benim
yavaşlar yavaşlar
günlerle acımız
köy
uyyunca.

SEN DAĞIN ARDINI BİLİYOR MUSUN?

Sen dağın ardını biliyor musun?
Orda kaçak Amerikan sigarası ve viski satılıyor.

Sen dağın ardını biliyor musun?
Orda yağmurlu bir öğle vakti rakı bile içiliyor.

Sen dağın ardını biliyor musun?
Orda sevgi özleniyor.

Sen dağın ardını biliyor musun?
Orda lüferden bile bıkılıyor.

Sen dağın ardını biliyor musun?
Orda şiir bile yazılamıyor, reklamcı bile olunuyor.

Belki bir gün dönülecek şiire.
Dönülecek yaşamaya.
Yine orda.

Sen dağın ardını biliyor musun?

MAZHAR CANDAN

(1941, Erzurum)

İÜ Kimya Fakültesi'ni bitirdi. Aynı fakültede bir süre öğretim üyeliği yaptıktan sonra serbest kimya mühendisi olarak çalışmaya başladı. Şiirleri 70'lerden itibaren **Soyut, Varlık, Sanat Emeği, Oluşum** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, dergi ve gazetelerde yayımlanan ve kitaplaşan denemeleriyle tanındı.

Şiir kitapları: **Varoluşun Kûlü** (1991)

OYUNUN ADI NEYDİ?

Son perdenin provası için toplanmıştılar
nasıl da hüznüydü bütün oyuncular
gecelerce uykusuz kalmıştı kimi
kimileri sanki ağlamıştılar
kızarmış gözler, soluk dudaklar, sönük lambalar.

İşte sıram gelmişti
müzik susmuş, tüm sesler sönmüş;
uzak davullarda yavaş tokmaklar
boğuk kalp vuruşları gibi -yürüyordum-
ellerim arkamda bağlı
Romalı saçlarım hafif yağmurla ıslak,
başım gururla dimdik,
pırıl pırıl, katışıksız bir Hamlet;
ardımda, elinde baltası, bir cellat;
sevmiş, öldürmüş ve delirmiştim...

Bu provaya hiç gerek yoktu,
tüm replikler belleğimdeydi nasılsa
ama bir törendi sanki,
bir saygı gösterisi oyunun yazarına,
ya da bana öyle gelmişti
peki yazarın adı neydi?..

Ya o genç kadın kimdi
tanrıçaları kendine bunca yakıştıran?
Hep ben olurum
ötekilerden sahne çalıp

onun için öldüren
onun için deliren
dediklerine bakılırsa,
sopayla kovalanmadıysam şimdiye dek,
yazarın beni tutmasıydı nedeni,
ama hiç sormadım yazarın adı neydi?..

Sürüp gitmekte bu oyun;
hep değişse de oyuncular
sürüp giden bir benim
yoksa ben miydım bu oyunu yazan,
omuzbaşında şitime ezgiler dizen
düşsel kemancılarım gibi hani
peki kabulumdur bir oyunsa tüm yaşam;
geçtim yazarlıktan, oyunculuktan,
ama bu oyunun adı neydi?..

MELİSA GÜRPİNAR

(1941, İstanbul)

İstanbul İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'nde okuduktan sonra İstanbul Belediyesi Konservatuvarı Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. 1964'te Londra'ya giderek tiyatro öğrenimini orada sürdürdü. BBC Türkçe servisinde ilk tiyatro eleştiri yazılarını okudu. Edebiyatın pek çok türünde ürünler verdi, değişik dergi ve gazetelerde yazdı. 1991'de **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Umut Pembeleri** (1962), **Yeni Bir Gün Şarkısı** (1975), **Geceyarısı Notları** (1981), **Ara Beni Sevgilim Sözcüklerin İçinde** (1983), **Yaz Mektupları** (1985), **İstanbul'un Gözleri Mahmur** (1990), **Çocukluğum ve Ölümüm** (1992), **Bir Harf Bir Melek** (1999).

KONUŞMALAR

Söz,
şiire dönüşürken,
bir çocuk kahkülü gibi
kısacık mı kesilmelidir ille de?
Hayır!
Şiir annem gibi
uzun uzun seslenmelidir
uykusunda,
olmayan sevgiliye.

Durgun,
derin soluklu,
içine kapanık olmalı,
belki de bütün gün
uzanmalıdır koltuğunda.
Bir sanduka kadar heybetli
ve düşünceler kadar ağır
çantası da,
durmali ayak ucunda.
Ama,
kendini ölümsüz sanan

ve her sabah
bir umut çiçeği açan
yüreciği,
hiç durmadan kıpırdamalıdır
yün yeleğinin altında.

Perde inmiş gözlerinde
oynaşan bin bir hayal
ve beyaz dudaklarından dökülen
kırık dökük anılar,
kimselerin okuyamadığı
eski yazı bir defterden
saçılmalı ortaya,
sonsuzluğu çağırıtıran
yaz bahçelerinde
uçuşurken kopuk sayfalar,
kör bir yılanın çevikliğiyle
kamuşların arasından
akıp gitmeli gizlice yıllar.
İncir ağacının dibinde
kum falı bakan
dilsiz köle ise,
bir yanılısama olarak
görünmeli arasına
fotoğrafın arabında.

Şiir de annem gibi,
mevsimi
kuş seslerinden,
aşkı
saklı bir mendilden,
tüm hayatını
gül den sormalıdır
bana kalırsa.
Ve hiç çıkmamalıdır
yaldızlı çerçevesinden dışarıya.
Akli yürüyen bulutlara
ve oyuncak atına takılıysa,
ne yapsın şiir sokaklarda?
Eh bir de yolu düşerse
kalabalık alanlara,

eski dostların çoğuna rastlamalı,
aynı annemin yaptığı gibi
durup hatırlarını sormalı,
adresler almalı.

Sevinçten

al al olmalı yanakları kı,
anlaşılmasın yoksulluğu
yalnızlığı.

Aslında,

hep çocuk kalmalı şiir.
Avuçlarında ezik bir şeker,
yanaklarında tozlu yaşlar
ve yüzündeki mahzun gülümsemeyle,
pencereden bakan
öksüz bir çocuk olarak kalmalı.
Korkmalı gök gürültüsünden,
tabancadan,
kara örümcek ile perili köşkten.
Dili peltek çorabı düşük,
tekir kedisi kaçmış olmalı evden.
Eğilip denize dokunmalı,
düşlerinde yol alan
köpüklü bir yelkenliden.

Ölecekse de şiir,
yaşlanmadan ölmeli.
Yaşı belirsiz olmalı
aynı annem gibi.
Hiçbir ayna kırığına
basmadan daha,
tutunup rüzgârın ipine,
limon kabuğu kokan
camdan bir dünyaya
kayıvermeli,
kış odasına geçercesine
tüylü terlikleriyle.
Eğer ölecekse şiir,
buz tutmuş çığığı yükselirken
göklere,
gecenin kanı sürülmemeli
saçlarına boş yere.

HÜSEYİN ATABAŞ

(1942, Trabzon)

Ortaöğrenimini Ankara'da tamamladıktan sonra Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi'ne devam etti. OYAK, ODTÜ ve Ankara Büyükşehir Belediyesi'nde memurluk, yöneticilik yaptı. 70'li yıllardan itibaren şiirleri **Türk Dili, Oluşum, Varlık, Kıyı, Yeni Ortam, Bıçem, Cumhuriyet Dergi, Edebiyat ve Eleştiri, Varlık, Türkiye Yazıları, Broy, Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. **Cevdet Kudret Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirin sorunları hakkında düşünen bir şair kimliğiyle de dikkat çekti. İki dönem Edebiyatçılar Derneği'nde yöneticilik yaptı.

Şiir kitapları: **Gelecek** (1975), **Yanarca** (1979), **Bitmeyen** (1983), **Yüzün Bende** (1988), **İlkyaz Töreni** (1993), **Saydam ve Gizli** (1997).

GÖLGESİ İÇİNE DÜŞEN GÖL

Son birkaç yıldır içimdeki fırtına dindi,
kıpırdamıyor gözlerindeki yeşil seninse;
Ankara yağmurlarla geçiştiriyor kışlarını!
Çoktan ayrılığın duyumsadı anlayacağın
saksıdaki karanfilin titreşimleri bile,
özlem beni de vurdu, evin kedisini de.

Ne zamandır seni bekliyor kapının önünde,
bense didiniyorum makinenin başında,
aşk şiirleri yazıyorum, fukara avuntusu.
Aslında bir nedeni yokken biliyorum
hızla ateşim yükseldi neyin nesiyse;
belki de en alıngan yerimden geçiyorsun!

Kötü uyaklara düşüyor söz ne yapsam,
bir zamanlar öptüğüm parmaklarının ucu
hâlâ hüküm süren o uzun sonbahar oluyor.
Gölgesi kendi içine düşen göl gibisin
ovada öylece yayılmış karnın,
yankısını dağın yuttuğu suskunluğumsun.

İncecikten bir kar yağmaya başlasa şimdi
ilkyaz umudu olurdu kaldığımız yerden.
Ankara o eski Ankara olurdu park küçüğü
çimenlerinde yatıp yuvarlandığımız,
izi çıkar unuttuğumuz çocukluğun;
anılara sürünüyor evin kedisi, büyüdü!..

BEDELİ ÖMÜR OLAN

Anlamıştım mevsimlerin değişeceğini
seni o sabah sesinden öptüğümde!
Yağmur bulutları geziyordu üstümüzde;
aşk burcundayız aylardan ilkyaz kapısı,
kelebeklerin yazgısı ağıyor ömrümüze.

Kırağı vurmuş gibiydi sesinin rengi,
yine de vadileri gül kokuyordu teninin.
Dağlardan iniyordu gecenin ürpertisi,
yola sarkmış bir dal kuşkuydu yüreğin.

İçi daralıyordu bütün sevdiklerimin!

Zamanı zamandan sağdın öyle bir anda;
ateşi çaldın, aşkı insanlara bağışladın!
Yüreğimde denizleri kıpırdadı yurdunun
duydum, o anda hem beni öpüyordun
hem anne özlemini sürüyordun içinde.

Özgürlüğümüzün tarihini yazıyordun
ılık bir rüzgâr gibi okşadığın yerlerime.
Böyle bir günde nereden bilebilirdik
bir ömür olacağını bu aşkın bedelinin.

Dinle, sessizlik geziniyor sokaklarda!

ATAOL BEHRAMOĞLU

(1942, Çatalca)

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Rus Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İstanbul Şehir Tiyatrolarında bir süre dramaturg olarak çalıştı. Çevirmenlik yaptı, çeşitli gazetelerde yazdı. **Evrım, Yeni Dergi, Ataç, Devrim 60, Şiir Sanatı, Yeni Gerçek, Papirüs** ve İsmet Özel'le birlikte kurduğu **Halkın Dostları**, kardeşi Nihat Behram'la kurduğu **Militan** dergilerinde çıkan şiirleriyle adını duyurdu. 70'li yılların başarılı, verimli şairlerinden biri kabul edildi. 12 Eylül 1980 Askeri darbesinden sonra yurtdışına çıkıp, beş buçuk yıl yaşadığı Paris'te **Anka** adlı bir derginin yanısıra, Rus edebiyatından önemli çeviriler yaptı. Türkiye'ye döndükten sonra bir süre Hürriyet gazetesinde çalıştı. İki ciltlik **20. Yüzyıl Büyük Türk Şiiri Antolojisi**'ni hazırladı ve iki dönem TYS Genel başkanlığı yaptı. Gezi izlenimlerini yazdı. İsmet Özel'le mektuplaşmaları "Şiirin Kanadına Mektuplar" adıyla kitaplaştı. Çok sayıda şiiri bestelendi.

Şiir kitapları: **Bir Ermeni General** (1965), **Bir Gün Mutlaka** (1970), **Yolculuk, Özlem, Cesaret ve Kavga Şiirleri** (1974), **Ne Yağmur Ne Şiirler** (1976), **Kuşatmada** (1978), **Mustafa Suphi Destanı** (1979), **Dörtlükler** (1980), **İyi Bir Yurttaş Aranıyor** (1983), **Şiirler** (Seçme şiirler, 1983), **Türkiye Üzgün Yurdum Güzel Yurdum** (1985), **Eski Nisan** (1987), **Kızıma Mektuplar** (1987), **Bebeklerin Ulusu Yok** (1988), **Bir Gün Mutlaka** (Toplu şiirler I. cilt, 1991), **Yaşadıklarımın Öğrendiğim Bir Şey Var** (II. cilt, 1991), **Kızıma Mektuplar** (III. cilt, 1992), **Sevgilimsin** (1993), **Aşk İki Kişiliktir** (1999).

BİR GÜN MUTLAKA

Bugün seviştim, yürüyüşe katıldım sonra
Yorgunum, bahar geldi, silah kullanmayı öğrenmeliyim bu yaz
Kitaplar birikiyor, saçlarım uzuyor, her yerde gümbür gümbür
bir telâş
Gencim daha, dünyayı görmek istiyorum, öpüşmek ne güzel,
düşünmek ne güzel, bir gün mutlaka yeneceğiz!

Bir gün mutlaka yeneceğiz, ey eski zaman sarrafları! Ey kaz
kafahları! Ey sadrazam!
Sevgilim on sekizinde bir kız, yürüyoruz bulvarda, sandviç
yiyoruz, dünyadan konuşuyoruz
Çiçekler açıyor durmadan, savaşlar oluyor, her şey nasıl
bitebilir bir bombayla, nasıl kazanabilir o kirli adamlar
Uzun uzun düşünüyor, sularla yıkıyorum yüzümü temiz bir
gömlek giyiyorum
Bitecek bir gün bu zulüm, bitecek bu hân-ı yağma
Ama yorgunum, şimdi, çok sigara içiyorum, sırtımda kirli bir
pardesü
Kalorifer dumanları çıkıyor göğşe, cebimde Vietnamca şiir
kitapları
Dünyanın öbür ucundaki dostları düşünüyorum öbür
ucundaki ırmakları
Bir kız sessizce ölüyor, sessizce ölüyor orda.
Köprülerden geçiyorum, karanlık yağmurlu bir gün,
yürüyorum istasyona
Bu evler hüznülendiriyor beni, bu derme çatma dünya
İnsanlar, motor sesleri, sis, akıp giden su
Ne yapsam... ne yapsam... her yerde bir hüznün tortusu
Alnımı soğuk bir demire dayıyorum, o eski günler geliyor
aklıma
Ben de çocuktum, sevgilerim olacaktı elbette
Sinema dönüşlerini düşünüyorum, annemi her şey nasıl ölebilir,
nasıl unutulur insan
Ey gök! senin altında sessizce yatardım, ey pırıl pırıl tarlalar
Ne yapsam... ne yapsam.. Dekart okuyorum sonradan...
Sakallarım uzuyor, ben bu kıızı seviyorum, ufak bir yürüyüş
Çankaya'ya
Bir pazar, güneşli bir pazar, nasıl coşuyor yüreğim, nasıl
karşıyorum insanlara
Bir çocuk bakıyor pencereden, hülyalı kocaman gözlü nefis
bir çocuk
Lermontov'un çocukluk fotoğraflarına benzeyen kardeşi
bakıyor sonra
Ben şiir yazıyorum daktiloda, gazeteleri merak
ediyorum, kuş sesleri geliyor kulağıma
Ben mütevazi bir şairim, sevgilim, her şey coşkulandırıyor
beni

Sanki ağlayacak ne var bakarken bir halk adamına
Bakıyorum adamın kulaklarına, boynuna, gözlerine,
kaşlarına, yüzünün oynamasına
Ey halk diyorum, ey çocuk, derken bende bir ağlama
İlençliyorum bütün bireyci şairleri, hale gidiyorum
portakal almaya
İlençliyorum o laf kalabalıklarını, kurumuş yürekleri,
bireyin kurtuluşunu filan
İlençliyorum o kitap kurtlarını, bağışlıyorum sonradan
Uzun kış gecelerinden sonra kimbilir nasıl olur her şey
Uzun kış gecelerinden sonra, masallarda anlatılan
Durup durup bunları düşünüyorum, bir sevinci bir
hüzün izliyor arkadan
Yüreğim ipesapa gelmez bir bahar göğü, Türkçe bir
yürek kısaca
Beklemek usandırıyor, telaşlı telaşlı bir şeyler anlatıyorum
sağda solda
Bir otobüse biniyorum, inceliyorum bir böceği tutarak
kanatlarından merakla
Yürürdüm eskiden baharda, o yıkıntıların ve çayırların
olduğu alanlara
Aklıma şiiri gelirdi o yaşlı Amerikalının sonbaharı
anlatan şiiri
Çayırılar vardı o şiirde baharı anımsatan ne de olsa
Böylece yeniden hazırlanıyorum bir coşkuya, yeniden
sokaklara fırlamaya
Kendimi atmak bir uçurumdan balıklama
Büyük ve mavi bir şey izlenimi var bende, gördüğüm
filmlerden mi ne
Bir şapka, telaşlı bir gök, sıcak yapay bir dünya
Anlat anlat bitmiyor, bitmiyor bendeki daüssıla
Bütün sevgilerimi harcayabilirim bir çırpıda, yağmurlu o yollar
geliyor aklıma
Benzin kokuları, ıslak direkler, babamın esmer bir somun gibi
tombul ve sıcak elleri
Uyurdum. Bir de bakmışsın yeni bir filim sinemada, şehirde
yeni bir kız, kahvede yeni bir garson
O üzgün ve sabahlıklı dururdu balkonda..
Şimdi ne var hüzünlenecek bunda, nedir bu çatlatan
yüreğimi bu telaş

Sanki yarın ölecek gibiyim, birazdan polisler gelecek ya da
Gelip alacaklar kitaplarımı, daktilomu, bu şiiri, sevgilimin
fotoğrafını duvarda
Soracaklar babanın adı ne, nerde doğdun, teşrif eder misiniz
karakola
Dünyamın öbür ucundaki dostları düşünüyorum, öbür
ucundaki ırmakları
Bir kız sessizce ölüyor, sessizce ölüyor Vietnam'da
Ağlayarak bir yürek resmi çiziyorum havaya
Uyanıyorum ağlayarak, bir gün mutlaka yeneceğiz!
Bir gün mutlaka yeneceğiz, ey ithalatçılar, ihracatçılar, ey
şeyhülislâm!
Bir gün mutlaka yeneceğiz! Bir gün mutlaka yeneceğiz! bunu
söyleyeceğiz bin defa!
Sonra bin defa daha, sonra bin defa daha, çoğaltacağız
marşlarla
Ben ve sevgilim ve arkadaşlar yürüyeceğiz bulvarda
Yürüyeceğiz yeniden yaratılmanın coşkusuyla
Yürüyeceğiz çoğala çoğala...

KIRK YAŞIN EŞİĞİNDE ŞİİR

Küçük heyecanlara paydos
Çünkü rüzgârla aynı yaştayım
Çünkü güneş kardeşim
Bir ırmakla sevişmekteyim
Bana artık dingin olmak
Bana yalınlık yaraşır
İçimde şiirin güzelliği
Yaşamak sevinciyle yarışır
Güzeller güzeli ömrüm
Sana gitgide sevdalanıştayım
Nice emeklerle dokunmuş
Bir ince, bir nazlı nakıştayım
Küçük tasalara, tutkulara paydos
Çünkü evrenle aynı yaştayım
Başsız sonsuz doyumsuz
Bir başdöndürücü akıştayım

YAŞADIKLARIMDAN ÖĞRENDİĞİM BİR ŞEY VAR

Yaşadıklarımından öğrendiğim bir şey var.
Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın bir şeyi
Sevgilin bitkin kalmalı öpülmekten
Sen bitkin düşmelisin koklamaktan bir çiçeği

İnsan saatlerce bakabilir gökyüzüne
Denize saatlerce bakabilir, bir kuşa, bir çocuğa
Yaşamak yeryüzünde, onunla karışmaktır
Kopmaz kökler salmaktır oraya

Kucakladın mı sımsıkı kucaklayacaksın arkadaşını
Kavgaya tüm kaslarınla, gövdenle, tutkunla gireceksin
Ve uzandın mı bir kez sımsıcak kumlara
Bir kum tanesi gibi, bir yaprak gibi, bir taş gibi dinleneceksin

İnsan bütün güzel müzikleri dinlemeli alabildiğine
Hem de tüm benliği seslerle, ezgilerle dolarcasına
İnsan balıklama dalmalı içine hayatın
Bir kayadan zümrüt bir denize dalarcasına.

Uzak ülkeler çekmeli seni, tanımadığın insanlar
Bütün kitapları okumak, bütün hayatları tanımak arzusuyla
yanmalısın
Değişmemelisin hiçbir şeyle bir bardak su içmenin
mutluluğunu
Fakat ne kadar sevinç varsa yaşamak özlemiyle dolmalısın

Ve kederi de yaşamalısın, namusluca, bütün benliğinle
Çünkü acılar da, sevinçler gibi, olgunlaştırır insanı
Kanın karışmalı hayatın büyük dolaşımına
Dolaşmalı damarlarında hayatın sonsuz taze kanı

Yaşadıklarımından öğrendiğim bir şey var.
Yaşadın mı büyük yaşayacaksın, ırmaklara, göğe, bütün
evrene karışırcasına
Çünkü ömür dediğimiz şey hayata sunulmuş bir armağandır
Ve hayat, sunulmuş bir armağandır insana

YIKILMA SAKIN

Kötü şey uzakta olmak
Dostlarından, sevdiğin kadından
Yasaklanmak bütün yaşantılara
Seni tamamlayan, arındıran

Kapatıldığın dört duvar arasında
Sağlıklı, genç bir adam olarak

Neler gelmez ki insanın aklına
Sevinçli, özgür günlere dair
Kalmıştır yüzlerce yıl uzakta
Onunla ilk kez öpüştüğün şehir
Acı zehir zemberek bir hüzün
Kalbinden gırtlığına doğru yükselir

Görüyorsun işte küçük adamları
Köhnemiş silahlarıyla saldıran sana
Kimi tutsak düşmüş kendi dünyasına
Kimisi düpedüz halk düşmanı
Diren öyleyse, diren, yılma
Yürüt daha bir inatla kavganı

Babeuf'ü hatırla, Nâzım Hikmet'i
Bir umut ateşi gibi parlayan zindanlarda
Hatırla Danko'nun tutuşan kalbini
Karanlıkları yırtmak arzusuyla
Ve faşizme karşı, zulme, zorbalığa
Düşün acılar içinde vuruşan kardeşleri

Elbette vardır bir diyeceği, bir haberi
Bir kaçağa çay sunan kürt kadınlarının
Dağlar dilsizdir, yalçındır
Ama gün gelir bir diyeceği olur onların da
Ve dağlar, ıssız tarlalar başladı mı konuşmaya
Susmazlar bir daha, söz artık onlarındır

Kötü şey uzakta olmak
Dostlarından, sevdiğin kadından
Yasaklanmak bütün yaşantılara
Seni tamamlayan, arındıran
Ama bir devrimciyi haklı kılan
Biraz da acılardır unutmama

Yıkılma sakın geçerken günler
Yaralayarak gençliğini
Onurlu, güzel geleceklerin
Biziz habercileri düşün ki
Ve halkın bağrında bir inci gibi
Büyüyüp gelişmektedir zafer

BU AŞK BURADA BİTER

Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk cebimde bir revolver
Bu aşk burada biter iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider

Bir hâtıradır şimdi dalgın uyuyan şehir
Solarken albümlerde çocuklar ve askerler
Yüzün bir kır çiçeğı gibi usulca söner
Uyku ve unutkanlık gittikçe derinleşir

Yan yana uzanırdık ve ıslaktı çimenler
Ne kadar güzeldin sen! nasıl eşsiz bir yazdı!
Bunu anlattılar hep, yani yiten bir aşkı
Geçerek bu dünyadan bütün ölü şairler

Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim
Yüreğimde bir çocuk cebimde bir revolver
Bu aşk burada biter iyi günler sevgilim
Ve ben çekip giderim bir nehir akıp gider

TÜRKİYE ÜZGÜN YURDUM GÜZEL YURDUM

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Boynu bükük ay çiçeğı
Şiirin ve aşkın geleceğı.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Dağ rüzgârı, portakal balı
Alçak gönüllü, hünerli, sevdalı.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Yazgısı kara yazılmış gelin
Kurumuş sütü memelerinin.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Harlı bir ateş gibi derinde yanan
Haramilerin elinde bunalan.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Güngörmüş, bilge toprağım
Yunus, Pır Sultan ve Nâzım.

Türkiye, üzgün yurdun, güzel yurdun
Bozlak, ağıt, halay ve zeybek

Dumanı üstünde ekmek

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Yüzü kırış kırış anam
Ağlayan narım, gülen ayvam.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Asmaların üstünde gün ışığı
En güzel geleceğin yakışığı.

Türkiye, üzgün yurdum, güzel yurdum
Zinciri altında kımıldayan
Bitecek sanıldığı yerde başlayan.

SÜREYYA BERFE

(1943, İstanbul)

Çanakkale Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Yayınevleri'nde çalıştı, reklam ajanslarında metin yazarlığı yaptı. İlk şiirleri **Düzlem**, **Türk Dili**, **Yeni Dergi**, **Milliyet Sanat**, **Broy**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. 1966 yılına dek şiirlerini Kanıpak soyadıyla yayımladı. 1991'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı. 60 ve 70'li yılların özgün şairlerinden biri kabul edildi.

Şiir kitapları: **Gün Ola** (1969), **Savrulan** (1971), **Hayat İle Şiir** (1980), **Ufkun Dışında** (Toplu şiirler, 1985), **Şiir Çalışmaları** (1992), **Ruhumun** (1998), **Kalfa** (Toplu Şiirler, 1999).

ÖNEMLİ DEĞİL

(Ahmet Durul'a)

Pencerelerinden metropol kokusunun değil
toprak ve ot kokusunun girdiği
herşeyi insan için insana göre bir oda
Bir takım takımların değil
insanın kiralayacağı bir oda
Eşyaların değil insanın olacağı
eşyaların değil insanın yaşayacağı bir oda

Durur beklerim orada
Dağ başında, kalabalıklarda, haksızlıklarda
Koparılıp soldurulan bir çiçekte, elektrikli araçlarda
Ciddi parasızlıklarda, maddî-manevî işkencelerde
Telefonla kız tavlayan gencin neşesinde, parfümünde
Öldürülmüş oğlunun mezarını arayan ananın yanında

Durur beklerim orada
Bunalım geçiren "çok iyi insan, serbest" hanımların gecelerinde
İçip içip yatmalarının arefesinde, ertesinde
Balkonsuz ve manzarasız sosyal konutlarda
Çocukları ve insanları sevdiklerini sanan
sanatçı kardeşlerimin sanatlarında
Güreşçi develere benzeyen meşhur adamların aksesuvarlarında

Güzel, hoş, seksi ama cahil kadınların bütün meraklarında
Durur beklerim orada
Kar yağışını seyrederken kıyıya vuran
küçük, köpüksüz bir dalgada

Durur beklerim

Nesli tükenmiş zanaatlarda ve zanaatkârlarda
Apartmanlar arasına sıkıştırılmış çocuk ve araba parklarında
Her sınıftan vatandaşın iç ve dış piyasaya karşı giriştiği
büyük, millî ama normal taarruzda
Benden sonrakının benden önce dolmuşa binme çağdaşlığında

Durur beklerim

Doğum günü, sünnet, evlenme, kayıp ve ölüm ilanlarında
İçki-müzik ortamlarında doğan kısa ve çok kısa maceralarda
Taşıma sularla, havacıvalarla sürüp giden evliliklerin karmaşasında
Paralarda, bankalarda, kasalarda, altınlarda, hesaplarda-kıtaplarda

Durur beklerim

Oralarını buralarını, kesif zevk uzuvlarını yoran
mevzun ve atletik vücutlarını yoran
ama kafalarını yormayan, eskaza yorarlarsa sıkılanların
kibarlarında, kişilik makyajlarında ve bütün makyajlarında

Durur beklerim

Yetinenlerin dangalaklığında
Yağmurun altında, bahar dalında

Dururum

Huzuru, sükunu yurt dışında bulan vatandaşlarla
ünlü-ünsüz sanatçılarımızın ortak ve haklı kaygılarında
Bazı bilimsellerin karışık kafalarında
sakallarında, Batı'ya hayranlıklarında
"Olay, genelde, yâni, şey, gibi, oldu, tamam mı vb."
sözcüklerle herşeyi anlatabilenlerin konuşmalarında
Yeme-içme, mal-mülk, üst-baş konularındaki modalarla donatılmış
mamur ve müreffeh ama biraz yabancılaşmışların ömründe

Dururum

Bilumum avantajlarda, fırsatlarda, tezgâhlarda
Kiminle neden evlendiğini "çok iyi" bilen
kiminle neden evleneceğini "çok iyi" hesap etmiş olanların
ebedi saadet tablolarında
Onsekiz yaşını doldurmuşların, özgürlerin, başıbozukların

bütün aşılarını yaptırmış, haplarını almışların rüştlерinde
Erkeklerin “yemek”, kadınların “görüşme” tekliflerinde

Dururum

“Çok iyi” hazırlanmış sofralarda

“Nefis”lerde, “harika”larda, “çok zevkli”lerde

“Artık korkusuzca gidebiliriz heryere”

“Ne iyi oldu. İyi eğlendik, çok keyifliyim bu gece” diyenlerin
ve “mutluluk durumu” olan herkesin boşa giden sesinde

Dururum

Günümüz insanın haz ve lezzetaltı, yâni hurdahaş oluşunda

Dururum

Kumların üstünde ve güneşin altında değil

ağaç ya da çardak altında

öküz gibi, saatlerce, tahta bir masada

rakı içip keyif çattığımı sanan sağlıklıların

gittikçe azalan beyin kıvrımlarında

Dururum işte. Önemli değil.

Yeter yukarıdaki oda.

NÖBETÇİ

Dağ başından bir ışık geliyor

Yansıyor gözlerimden şehre

Bozkıra köy evlerine

Yorgun değilim seninle buluştum

Bir mendil sevinç yolladım sana askerden

Sevdamm nöbetini tuttum bütün gece

Dağ başından bir yel esiyor

Dönüyor tüfeğimin namlusundan şehre

Fabrikalara harmanlara

Üzgün değilim anamla konuştum

Bir tokat izi yolladım ona askerden

Vurulan yeğenimin nöbetini tuttum bütün gece

Dağ başından bir su kaynıyor

Akıyor postallarımın şehre

Sana izin tezkeremi yolladım askerden

Acılarımın nöbetini tuttum bütün gece

İŞSİZ BİR LİSE MEZUNUNUN ANNESİNE YAZDIĞI

Anne

Kuru ekmek yiyorum son günlerde.

Katık olmuyor.

Meyve yok.

İçine battı gözlerim.

Belki bir işe girerim

Doyarım herkes gibi ben de.

Anne

teke gibi kokuyorum son günlerde.

Sular akıyor.

Harçlığım yok.

Kefeke tuttu dişlerim.

Belki bir işe girerim.

Yıkanırım herkes gibi ben de.

Anne

hiç uyuyamıyorum son günlerde.

Ay büyümüyor.

Sevgilim yok.

Azmiyor düşlerim.

Belki bir işe girerim.

Uyurum herkes gibi ben de.

UÇURUM, SU, KIRLANGIÇ

Alnın bir uçurum

önce gözlerimin

sonra dudaklarımın düştüğü

ve her seferinde

saçlarına takılıp kaldığı bir uçurum

Serin bir su alınının kokusu

Bu çok sıcak şehirde

birdenbire önüme çıkan

yenileyen dirilten

serin bir su

Gözlerin

yükü ağır iki kırlangıç

Bana doğru kalbime doğru
uçan uçan iki kırlangıç
Kimi zaman değip geçen
kimi zaman çarpıp kalan
karanlık Őeylerden aydınlık taşıyan
sevinçle kederi
aşkla ileyi
bugünle yarını yansıtan
iki kırlangıç

SON AYLARIN ŐİLRİ

Ben sevince yeryüzü arnır
Yüzüme vurur gölgesi
Yüreğim aşkla beslenen başaktır
Açılır
Soymak ister kabuğundan bedeni

Ben ağlayınca serçeler uçar
Dünya küçülür gözümde
Durur önümde bir hüzün serpintisi
Yayılır
Yıkmaq ister acıdan kuleleri

Ben gidince öfkem ayaklanır
Dindiremez onu çocuklar bile
Köpürür taşar ama yalnız kalır
Morarır
Yalnızlığın verdiği sessizlikle

ÇOK ARIYORUM SENİ

Ağlamam Turgut, ağlamıyorum.
Alnım kırışır.
Alnım neyse ne de
gönlüm buruşur.

Seni indirdim mi yataktan?
ıkarsam aklım karışır.
İyidir Turgut-lâf aramızda-
bize ağlamak yaraşır.

Bir gün olur her Şey değişir.
Bakarım buralarda değilsin.
Hep böyle süreceğini sanırım
sürer gerçi, ama sonu değişir.

DenkleŐtiririm senden kalanları.
Buruşuk bir gl bize bakar kamaŐır.
Sonra bir sana bir bana bakar.
Neden biliyor musun?
Medresenin yanındaki kiŐlanın
n deniz
Bahçesinde çamaşır.

ABDÜLKADİR BULUT

(1943, Anamur-1985, Anamur)

Akşehir İlköğretmen Okulunu bitirdikten sonra Anamur, Kırıkhan ve İstanbul'da öğretmenlik yaptı. 70'li yıllardan itibaren, bir trafik kazasında yitirildiği 1985 yılına dek şiirleri **Elif, Yedi-tepe, Soyut, Varlık, Türk Dili, Yazko Edebiyat, Yarın, Sanat Olayı** gibi dergilerde yayımlandı. Milliyet Sanat dergisinin düzenlediği "1974'ün En Başarılı Genç Şairi" Ödülü'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Sen Tek Başına Değilsin** (1976), **Acılar Yurdumdur** (1981), **Yakımlar** (1982), **Gözyaşları da Çiçek Açar** (1983), **Yurdumun Şiir Defteri** (1985), **Ülkemın Şiir Atlası** (Bütün Şiirleri, 1986).

GÖZYAŞLARI DA ÇİÇEK AÇAR

Ellerimi dokunduğum her yerde
Çığlık çığlığa kıvranıyor hayat
Ve ölen arkadaşların gysilerini
Bir kere daha dürüp koyuyor analar
Çamaşır sandıklarına
Gözyaşları da çiçek açar

Bugün yurtyeri olsa da acılara
Kayaların en sarp yerlerindeki
Kırlangıç yuvalarını andıran alnın
Bir gün terli bir gelecek uçuracak
Sabahlardan akşamlara kadar
Gözyaşları da çiçek açar

Ansızın oyuna başlayan çocukların
Sesleri kadar canlı ve huylu
Sevinçleri kadar taze ve acemi
Bir duruş kuşatır seni o zaman
Gözyaşları da çiçek açar

Başını dayadığın ağaç dalı
Bak hafifçe eğildi toprağa doğru
Uyuyan bir çocuğun soluk alışımı
Dinler gibi kendini vererek

Yaklaş yüzünü örse de acılar
Boynundan ter boşalan herkese
Gözyaşları da çiçek açar

Yaklaş yüzünü örse de acılar
Ve nasıl yakalarsa toprağı kök
Suları renk, dalları kiraz
Sen de öyle yakala hayatı
Yürü kol kola canıma değsin
Gözyaşları da çiçek açar

RAHLE

Susarak giriyorun işte
Senin sözlerinin arasına
Demek sargı bezi yaptın
Mintanının bir kolunu
Arkadaşının yarasına

Sırtına alırken usulca
Buruştı mu dağı yüzü
Sarı bir yar gülü gibi
Boynunu eğerken omuzuna
Ne oldu son sözü

Kırdığın dalların üstüne
Uzattın mı kendi ellerinle
İnce ve uzun gövdesini
Açıkta kalmasın diye yüzünü
Örttün mü mendilinle

Devrilse de bir ıhlamur gibi
Civan önrü kayaların içine
Öyle yumuşak açık ve duru
Gene de dağılmadı değil mi
Alnını süsleyen onuru

BİR AKDENİZ ÇOCUĞU OLARAK

Bir Akdeniz çocuğu olarak
Tutuklandın otuzuna basmadan
Ve ellerin arkadan kelepçeli
Farkında olmadan eğildi başın

Bir nar dalının altından
Geçer gibi

Kaygılandın, ama alnın
Dağılmadı her şeye rağmen
Geride kalsa bile karın
Ve dağlara sakladığın kitapların
Kollarına girip akşam üstleri
Yol boyu yürüdüğün dostların
Dağılmadı her şeye rağmen

Koparıldın köyünden ve suyundan
Ve onların ilkyazlarda yarattığı
Can eriklerinden kara dutlardan
Götürüldün arkadaşlarıyla birlikte
Silifke üstünden Mersin'e doğru
Sular serinlik taşıyordu

Getirildin sabahın içinden
Gençliğini kuran Mersin şehrine
Yanında kokularına alıştığın
Kollarını boyunlarına doladığın
Arkadaşların

Tutuklandın otuzuna yaklaşırken
Ne esmerliğin tadını çıkarabildin
Ne de karının göğüs cebine
Gururla bıraktığın paralardan
Sıcak bir ekmek alabildin
Kendi ellerinle

ARKADAŞ ADRESLERİ

Arkadaş adreslerinde eskiden
İncecik ve güzel şeyler vardı
Gençliğimize ve geleceğimize dair
Sözgelimi, bir aybastı sokağı
Ve altında bir şehir

Oysa şimdi öyle değil
Düşünüyorum da günlerden beri
Nasıl düşürülmüş olabilir
Arkadaş adlarının yanına
'Kapalı' ve 'koğuş' sözcükleri

BENDE SAKLI KALAN

Bende saklı kalan adın
Şimdi fasulyelere sırik diken
Köylü kadınların ağzında
Sakız olup çiğneneceği yerde
Katılıyor onların güpe gündüz
Mırıltılarla başlayan ağıtlarına

Bende saklı kalan adın
Çoktan sokulmuş olmalı
Okul çocuklarının köy yollarında
Taşların soğumuş yüzlerine
Tebeşirle yazdıkları yazıların
Aralarına

Bende saklı kalan adın
Tozlaşsa da bir nergis çiçeği gibi
Gadan alayım gene de
Bir işçinin elindeki sefer taşıyla
Ve alnından sarkan susuşla
Yan yana duracak güzellikte

BİR SU BOYNU GİBİ

İşlenmiş bir gülüşü olansın
Nasıl takar böyle birisi
Arkadaş yadigârı tesbihinin
İmamesi yerine vay canım!
Bir mavzer mermisi

Sesleri uçurumlarda kalan sular bile
Sessizliklerini ulaştırırken denizlere
Sen ne ulaştıracaksın yığıdım
Hayata dair, insanlara dair
Yaklaşan günlere

Bir su boynu gibi yenilenirken
Her yanımda çocukların bakışları
Kuşların uçuşları, uçma vakitleri
Ve göçebelerin yurt yerlerinde
Sence hepsi de hayal olan
Arkadaş adları

Ayrılıp gitseler de bir gün
Her gelecek bir güzellik içinde yetişir
Tohum çiçek içinde, söz sevda içinde
Yıkılmayan her inanç da
Öfke içinde yetişir

İşlenmiş bir gülüşü olansın
Ellerin arkada bağrın açık
Çekilir mi hiç arkadaş tesbihi
Yolların bir uçtan bir uca
Güllük gülistanlık olsa dahi

SENNUR SEZER

(1943, Eskişehir)

İstanbul Kız Lisesi'nde okudu. Taşkızak Tersanesi'nde muhasebe memurluğu, Varlık Yayinevi'nde redaktörlük yaptı. Büyük Gazete, Cumhuriyet, Hürriyet gazetelerinde çalıştı. Şiirleri 1960'lardan itibaren **Sanat Dünyası, Yeditepe, Türk Dili, Türkiye Yazıları, Sanat Emeği, Varlık, Yazko Edebiyat, Gösteri, Broy, Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, deneme ve çocuk kitapları da bulunuyor. 1987'de **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü kazandı. Kirlenmiş Kağıtlar adlı şiir kitabıyla **2000 Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü aldı

Şiir kitapları: **Gecekondu** (1964), **Yasak** (1966), **Direnç** (1977), **Gerçeğin Masalı** (Çocuk şiirleri, 1979), **Sesimi Arıyorum** (1982), **Kimlik Kartı** (İlk üç kitabı, 1983), **Bu Resimde Kimler Var** (1986), **Afış** (1991), **Uçuk Seçik Şiirler** (1991), **Direnç Şiirleri** (1995), **Kirlenmiş Kağıtlar** (1999).

INSANLAR ÖLDÜRÜLÜRKEN

Hangimiz geçmedi aşkın köprüsünden
Sarmadı bir gövdeyi yaşama sevinciyle
Küskün doyunluklarla bekleyip sabahı
Yalnız geçecek gecelerini saymadı

Belki çirkin bir sözdür borç ve para şiirde
Alkol gibi gizlice söz edilir açıktan
Hangimiz tanımadık sofrada yoksulluğu
Utanmadık konuklar geldikçe, evimizden.

Yıldık mı, yorulduk mu, döndük mü, önemli bu
Sığındık mı bilinen çaresiz yalanlara
Ölenler, öldürülenler kırdı mı direnmeyi
İşlemedi mi dipte kanayan eski yara?

Şimdi sorgular bizi kendi çocuklarımız.
Yanıtlar mı onları bizim yazdıklarımız?
Söyle bana ne yaptın,
Anne ne yaptın söyle öldürülürken insanlar?

YARIN SABAH ERKENDEN

Daha ümidimi yitirmedim
O dağ köyüne atanabilirim
Bu kez unutmam
Yaralar için kantaron çiçeği
Öksürüğe hatmi
Zeytin yaprağı tansiyonuma
Kırıklar için havacıva
Daha ümidimi yitirmedim
Bilirim cevap yazmasını
Asker mektuplarına
Er maaşı dilekçesini
Elektrik yoksa pıl dayanmaz
Dinlerim kendimi

Daha ümidimi yitirmedim
Biri vardır kalabalıkta o köyden
Karşılıklı susabiliriz

BU RESİMDE KİMLER VAR?

1. SARNIÇ

Eğilip baksam
Akar suda nilüfer arama kuşkusuyla
Ses verir mi tortu

Günlerle gövdem
Ağır kapakların ardında
Sarnıç sularınca gümbürder
Yankılanır düşler:
Bu resimde kimler var
Bu resimde kimler
Birikip süzülmeleyen su
Arı yağmur kokusu
Kızgın damdan akan toz
Ilık taş
Paslı zincirin ucu değer eline
(çok eğilme düşersin)
Korkunun uçsuz baş dönmesi

Ve kuşkunun sesi
Bu kimin resmi
Kimin resmi

ASKER ÇANTASI

Yorgun omuzlardan yere kayar bir çanta
Ve kabuk değiştirir bozkırda binbir böcek
Ekmek kadar eskidir ve ekmek kadar kutsal
Şimdi seni özlemek
Güneş yenilenirdi biz çılgın öpüştükçe
Yenilenirdi deniz yengeçler ve çakıllar
Kara çirkin düşlere yumardık gözlerimizi
Uyanırdı martılar

Hangi uzak stepte bir asker vurulurdu
Biz kışlalı düşlere uyanırdık usulca
Bozkır akşamlarında solacak bir gelincik
Acırdı soludukça

Yorgun omuzlardan yere düşer bir çanta
Sen uzak kışlalarda mutlu umutlu coşkun
Ve ılık bir matra susuz dudaklarında

SAYIKLAMALAR

I
Bıçağı
sıcağı durduran sancularımın
bilirim.
Tanırım parlaklığımı
bir damarın yanibaşında
şuramda
durup durup kıpırdar
gecenin ucunda.
Yönetir saati: 'Sabaha çok var daha'
yorar uykuyu
sesi sınar
bilirim...
Hemen yanımda o dipsiz kuyu
o sarp duvar.

II

Bir bitse de
sonra konuşsak olup biteni
Ben o dayanılmaz müziği
ve ışığı geçitin hemen ucundaki
Sen üzüntüsünü dostların
ve küçük dedikoduları:
dağınıklığım için söylenenleri
..odamdaki örümcekleri.
Bir bitse de..
gözüm arkada kalacak yine
kucaklayamadım yoldaşları..
Bitse.. bitse de
ayrı ayrı yolculukların günleri gibi
konuşsak olup biteni.

KIRLENMİŞ KÂĞITLAR

I

Bilir misin bekleme salonlarını küçük istasyonların?
Akşam saatleri, uzak İstanbul'a, Ankara'ya,
Dünya'ya birden iner karanlık. Ve üstüne sinmiş is
kokusuyla, hep geç kalırsın artık.

Uykusunu alamamış beden acımış yağ ve
tanımadığın bir koku ortalıkta. Belli ki çoktan geçip
götmüş posta. Ve ışık ışık geçen hızlı tren durmaz
bu aralıkta. Geç geldin.

Bir söylentiyle büyütülür herkes: "Gündönümü
şenliklerinin ateşleri sönmeden geri döner
zemheri. Tipiye karışır erkenci çağla, çiğdem...
Savrulur erik çiçekleri." Boy atamayan ahlat
yineler: "Geri döner zemheri..."
Ve tadını kalın kabuklar ardına saklar...

Kadınlar, ki yoklukları farkedilir olsa olsa. Kadınlar,
bir yazma, bir renk, bir devinim... Karıncalar kadar
olağan... Payları karıncalar kadar hayatta.
Göçerler, trenleri tanımadan. selvisiz ve söğütsüz
Bir ıssızda, katar katar hece taşları.

Bekleme salonları. Ucuz tütün, mektup torbası ve bir öykü: cılız ışığıyla. Susuz ve ışısız köylerin kapısı. Dünyayı bir durak sayanlara, örnek: "Budur payına düşen. Bekle..."
Ve gökçe gecikmiş bir turna katarı.
Bilir misin bekleme salonlarını

II

Gül desem gocunur musun, her gördüğüm çiçeğe.
Her dikenini gül saysam... Böyle kıraçlar varmış,
dinledim: Gül diye adlandırılmış her rengi.
Ve gül kokarmış ortaklık: Sonra sevdanın
ulaşamadığı kuytularda, karasevda olmuş her
tanışıklık.

Ah, dilini anlamadığım kalabalık...

Suçludur erken açan ve erken geçen çiçek
Rüzgâra sinen koku. Yaban diye adlanır
utangaçlık. Hırsızlık yasak ama yağma helâl.
Kırletilmiş düşler, parçalanmış yürek...
Gülün morardığında menekşe sayıldığı...
Gülün tanınmadığı gerçek...

Ah, sesime sağır yalnızlık...

Güzle ballanacak dikenleri tanı. Dil buran
meyvelerden sakın... Ağuludur terle, kanla
sulanmayan ürün. Eldeğmemiş bahçe,
görülmemiş düş hayretmez.

Ey adım uydurduğum koşu... Yorulmaz aşk...
Yetinmez aşkınlık.

GÜVEN TURAN

(1943, Gerze/Sinop)

Ortaöğrenimini Samsun Maarif Koleji'nde tamamladı. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. İngilizce okutmanlık ve reklam ajanslarında metin yazarlığı yaptı. Şiirlerinin yanısıra öykü, roman, deneme türlerinde yapıtlar verdi. Şiir çevirileri kitaplaştı. Şiirleri 1962'den itibaren **Devinim, Dönem, Alan 67, Yazko Edebiyat, Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. 1991'de **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Güneşler...Gölgeler...** (1981), **Peş** (1982), **Sevda Yorumları** (1990), **Bir Albümde Dört Mevsim** (1991), **İkaros'un Uçuşu** (1993) **Toplu Şiirler** (1995), **101 Bir Dize** (1996), **Görünen Kentler** (1999).

BİR SEVDANIN İÇYÜZÜ

Şafağı arkama alıyorum.
Gece bitince
bitiyor şehrin uyanıklığı da.
Bir karabasana dalıyor,
kirli işlerle uğraşiyor,
unutuyor sevişmeyi.
Yorgunluk çökünce üstüne
ıssızlıktan,
geceyi beklemeye başlıyor yeniden
parçalayan,
sınırlandıran
dört sudan
birinin yanına atarak kendini.
Şahidiyim. İzliyorum.
İtiyor beni,
yanıma sokuldukça.
Gün bulaşmış üstüme,
çıkıyor.

SARRAF

Eski mezarlıklar
Üç dinin tapınaklarıyla
Yaşıyor şehir
Kendini aldatıyor takvimlerle
Oyalanıyor yenilediğini sanarak
Yüreğini
Bir düşte binlerce yıldan beri
Esvap değiştiriyor durmadan
Çıkıyor odasından
Habersiz değil gene de
Olup bitenlerden
Lodos ayıklıyor
Boğaz meyhanelerinden çekilen
Balıkları biliyor
Soluğu daralıyor
Yeni semt adlarını saydıklarında
Gelip gideni eksik değil hâlâ
Geceleri
Nicedir kaç yaşında gösterdiğini
Soruyor bana

GÖRÜNEN KENTLER'den

Gerze

Doğdun burada
burada bulutların
geçişini gözledin
burada
atmacan oldu
kedin
pavurya avladın
yosunlarda kaydım
ıslandın
yunus olduğunu öğrendin
tifrin balığının
sokak savaşlarına katıldın
mahallende
erik çaldın kendi
bahçenden
Her şey oturuyor yerli yerine

zambak kokusu
hamsi sisi
Nergizli Yazı
Acı Su
hepsi
Bir tek o kız
beyzi yüzlü ak tenli
perçemi gözüne giren
gül yaprağı dudaklı
o kız
hâlâ âşıksın
Hamidiye Yokuşu'nun
başında
kör çeşmenin taşma
oturmuş
bekliyorsun.

GÖRÜNEN KENTLER'den

Eskişehir

Telaş içinde
binilen
ağır ağır inilen
karantina sarısı bir
gar

Tozlu bir
hemzemin geçit
Cer atölyesi
raylardan bir
rüzgârgülü

Böyle yaşadın bu kenti
yıllar yılı

İçinde ilk kaldığın gece
ve günleri
ağır bir ameliyatın
izleri gibi taşydın

Bir sabah
çok erken bir saatte

bir nisan sabahı
Kampüs'ün Japon Bahçesi'nde
başını göğe kaldırdın
bir kartalın döne döne yükseldiğini
gördün
pençeleri arasına almış güneşi
Affettin.

SEYRAN

Neler devşirmedim
O hercai güzden
Bol şimşekli gök gürültülü
Sağnakların ardından
Gökkuşağı ayçalı sabahlar mı
Başlamadı
Uzak sevişmeler mi düşlemedim
Yanımda uyuyan bir kadından
Umarsız boz sürgün
Diye mi adlandırmadım kendimi
Yeni bir yaşam coşkusunun
Hışımına uğramışken
Bir başka Eylülde şimdi
Diken diken bir mevsim
Sürüklenmekte

REFİK DURBAŞ

(1944, Erzurum)

Liseyi İzmir'de bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'ndeki öğrenimini yarım bıraktı. Çeşitli gazetelerde ve yaynevlerinde redaktörlük, yazarlık yaptı. **Evrım** dergisinin kuruluşuna katıldı (1962-64), **Alan 67** dergisinin yöneticiliğini ve 1972-74 yıllarında çıkan **Yeni A** dergisinin yazışları müdürlüğü yaptı. Edebiyatın değişik türlerinde ürünler verdi. **Cezaevi Şiirleri Antolojisi**'ni, Abdullah Özkan'la birlikte **Cumhuriyetten Günümüze Türk Şiiri Antolojisi**'ni hazırladı. 1970'li yıllardan itibaren **Soyut, Şiir Sanatı, Papirüs, Yeni A, Broy, Gösteri, Adam Sanat, Milliyet Sanat** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı. 1979'da **Yeditepe Şiir Ödülü**'nü, 1983'te **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü, 1993'te **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen gazetecilik yapıyor.

Şiir kitapları: **Kuş Tufanı** (1971), **Hücremde Ay Işığı** (1974), **Çırak Aranıyor** (1978), **Denizler Sincabı** (1982), **İkinci Baskı** (1979), **Çaylar Şirketten** (1980), **Nereye Uçar Gökyüzü** (1983), **Siyah Bir Acıda** (1983), **Bir Umuttan Bir Sevinçten** (1984), **Yeni Bir Defter-Meçhul Bir Aşk** (1985), **Adresi Uçurum** (Toplu şiirler, 1986), **Geçti mi Geçen Günler** (1989), **Menzil** (1992), **Kimse Hatırlamıyor** (Toplu şiirler, 1994), **İki Sevda Arasında Kara Sevda** (1994), **Nereye Uçar Gökyüzü** (Toplu şiirler, 1994), **Düşler Şairi** (1997), **İstanbul Hatırası** (1998).

DEĞİŞEN NEDİR GÜVERCİNLERİ

Bir soru: Kaç yaşındaydık bir akşamüstü Çmaraltı'nda

bir ses: "Yalnızlık Allaha mahsus

her insan bir eş arar

taşın kalbi olmaz derler

onu da yosun sarar"

bir oyun: tilki tilki saat kaç

bir kız: ne çok sevmelerimin hülyalı kızı

Bir ince nakışla geçip gidiyor akşamüstü

oysa dün gelecekti
sabah alnından öperek uyandıracaktı
çay demleyecektim
kızarmış ekmek
peynir
biri sigara yakacaktık sonsuz umudumuzdan
dünyadan ve insanlardan konuşacaktık uzun uzun
sevişecektik belki uzun uzun
susacaktık uzun uzun
sinemeye mı giderdik akşama doğru
el ele tutuşup bir deniz kıyısına mı yaşmağı düşmüş martılarla
bir ince nakışla geçip gidiyor akşamüstü oysa
acıların uzağından
kederlerin uzağından
yalnızlığın uzağından
kanat açarken ışıktan oyulmuş umutlarla
kandilli mavi aevli sulara
neredesin şimdi

Bir ince nakışla geçip giderken akşamüstü
tek sütun üzre bir haber
direği kırılmış üç beş sözcük
fermanı yazılmış
solgun
görünmeyen ufkunda zulmün
nerde miyim şimdi

Kalbim
ne çok yorgun kalbim ne çok

Sahi kaç yaşındaydık bir akşamüstü Çınaraltı'nda
deniz kaç yaşındaydı rüzgârın menziline
berekatli yağmurlarla bezenmişken bedeni
gökyüzü kaç yaşındaydı
saçlarını örerken ayışığınm mavi tomurcukları
toprak kaç yaşındaydı kan içinde yürekte
ağaç kaç yaşındaydı, kuş kaç yaşında
çiçek kaç yaşında
sevda kaç yaşında
gençliğim kaç yaşında

"Ey niyet sahibi! Bu kâğıt sana müjde ve uğur verecektir.

Durumun yakında düzelecek, istediğın eline geçecektir.
Yalnız düşündüğünü herkese söyleme.”

Ey niye sahibi! Söylenmedik söz mü kaldı
alınmadık can mı
uçmadık kuş mu
söyle şimdi kaç yaşındaydı söz
hüzün kaç yaşında
ölüm kaç yaşında

Çok mu uzun oldu en önemlisi sabrı öğrendim üzre mahzunluğum

Bir çiçek: acının nakışıyla işlenmiş yüzü
bir sevda: yalnız geceleri yol alan trenlerde yaşanmış
bir saat: akrebi umuda, yelkovanı hüzne ayarlı
bir şaşkınlık: donup kalmış katline çıkarılan fermana
bir ölüm: düşer düşmez ikinci cemre toprağa bir ölüm

Yağmurun yüzümün harmanında alevlendiği bir akşamüstü
badem ağaçlarının gökyüzünü çiçeklediği bir akşamüstü
ölümün nice bin ölümle mukabele bulduğu bir akşamüstü
yıldızlardan soyundum nice bir yıldızlardan ey niyet sahibi
Çınaraltı'ndan geçtim yüzümde bembeyaz güvercinlerle

Güneş battı
masalar boşaldı
sandalyeler toplandı
babalar işten döndü
sofralar kuruldu
yağmur dindi
bir şiir okusam şimdi
nerede olursan ol
dinler misin
sesimi

Çok mu uzun oldu genç ölümlere gidip gelmelerden yorulmuşluğum

EV KURUSU KIZLAR

Can içinde cananı vuran tanyeli
budamış gizli aşklarını kızların
döküyor siyah duvağında yılların
kadere mahkûm ilençli şiirleri

Her sabah ağlıyor rüzgârın dizinde
geçmişî bakire, geleceği haram
dul kefenlerden bıçtığı gelinlikte
geç kalmış baharını yaşayan zaman

Mektuplarda yasak aşkların kokusu
kara sevdasında hüzün resimleri
var mıdır yalnızlığm baharat yolu
gülsaatlğinde rastlanan sevgili

Gençliği çalınmış kızların çeyizi
kan değil, gül desenleriyle süslense
emeğin ve aşkın gürbüz alinteri
onurlu yarınların kalbine işlense

Umudun tel örgülerine kayıtlı
rüzgârsız gönülleri içimde bahar
ölümün evlerde unuttuğu kızlar
inzal burcundan acıyla nişanlı

GEÇTİ Mİ GEÇEN GÜNLER

Çıktın alnında güneşli bir gün ızı
nereye mi hapisliğinle el ele
bir ses, aşınmış nice dostluğun sesi
onurla inancın arasında yüz yüze

*Geçti mi geçen günler dünden habersiz
tez gelmelere bağışlanır gelişin*

Savurmuş yüreğini bir deli rüzgâr
ilk yürüyüşün, ne kadar تنها hayat
sevgilin, pencerede uzak gölgesi
aşkınla özlem arasında göz göze

*Geçti mi geçen günler kamu çaresiz
kara sevdalara bağışlanır sevincin*

Kaç yıl karanlık odalar, kelepçeler
sazın telinde hâlâ duruyor türkün
sessizlik, kime ulaşır deme alevi
geçmişle geleceğin arasında diz dize

*Geçti mi geçen günler neçe kimliksiz
yaşananla yaşanıma bağışlanır geleceğin*

KENDİ GELSİN

Her memesinde bin acı asılı
kendi gelsin
acılarla emzirmedi mi gençliğini
kendi gelsin
ne zambaklar açtın geceleri, gelincikler
kendi gelsin
kırlangıçlar kırlangıçlar gündüzleri
kendi gelsin
aynı değil mi dili acının da aşkın da
kendi gelsin
Hiç yokmuş bir yalnızlığa yazılsın önce
sonra gelsin

MENZİL

Onlar ki aydınlık üzre
ecel toprağına
umut
ektiler. Ay dolandı vay deli gönlüm
Ölüm şaşırdı menzilini
Onlar ki karanlık üzre
korku mazgalına
zulüm
serdiler. Ay dolandı vay deli gönlüm
Ölüm şaşırdı menzilini
Onlar ki cehennem üzre
yürekten
cennet
süzdüler. Ay dolandı vay deli gönlüm
Ölüm şaşırdı menzilini

YOK ADRESİ

Ne bir an ne anılara yazılı künyesi
yok adresi
söğütler altında uyurdu gençliğinin gölgesi
yok adresi

rüzgâra savurdum dedi acılarımı bir akşam
yok, adresi
akşam ne bilsin acıların ve yalnızlığın rengini
yok adresi
avlusu geniş ufuklarda boy atmak isterdim
yok adresi
Yurduna uzak düşmüş bir şairin sesiyle çağır beni
bulurum seni

ÇIRAK ARANIYOR

Elim sanat düşer usta
Dilim küfre, yüreğim acıya
Ölüm hep bana
Bana mı düşer usta?

Sevda ne yana düşer usta
Hicran ne yana
Yalnızlık hep bana
Bana mı düşer usta?

Gurbet ne yana düşer usta
Sıla ne yana
Hasret hep bana
Bana mı düşer usta?

ŞİRLER

ey ezilmişlik!
bir gün ben de ulaşacağım kapılarına.
yoksulluğun o sonsuz panayırını aşacağım.
aşkın şiirini ve memuriyetini kuracağım
ve elbette bitecek zamanla edebiyat tarihi
sevdamın ve alkolün kahramanlığı er mektupları
gurbetin yüreğimi dağlayan diktatörlüğü.

sevgilim acemi bir karanfil gibi açıyor
her sabah şehrin yanaklarında
bense her gece sıkıntıdan ve yeminden
elbiseler biçiyorum. namussuz ve onurlu sevdalar
dağları dağları da deliyor yalnızlık
ışıldım yoksulluğa, perişanlığa.

uykusuz kamyonlar çizdim gecenin alınına
devşirme köyler, puslu kasabalarda dolaştım.
kaç yıl
umudun ve ezilmişliğin çadırında besledim
yorgunluğu
sokakların dilber ellerinden öptüm
saçlarını okşadım dağların
ve kuşlar bile uğramazken karanlığıma
şimdi hey desem şehri saçaklarından sarsıyor yalnızlığım
eğil yüzüme sevgilim, çöz ıplerini
o uslanmaz hayvanlığımla utandır, bırakılmışlığımla çmla
çünkü doymuyorum abazanlığıma pazar
meczuaları, şahane çirkinliğim ve hülyalarım
ey serseriliğim. ey anularımın ahşap kraliçesi
şarabı sev, tütünü incitme, beni de unut artık.

ALİ RIZA ERTAN

(1944, Aydın/1979, İzmir)

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Buca Lisesi'nde edebiyat öğretmenliği yaptı. **Soyut** dergisinde şiir eleştirileriyle adını duyurdu. Şiirleri daha çok danışmanlığını yaptığı **Dönemeç** dergisinde yayımlandı. Ölümünden sonra anısına bir şiir ödülü konuldu.

Şiir kitapları: **Tadı** (1971), **Eski/Yeni** (1972), **Gülle Büyüyecek Adı** (1976), **Kuşku Girdi Araya** (1978).

ADANMIŞ OLAN

Tez savrul dostum, kümelen
Şafağı erit, günü tazele
Yorgun kapısına dikil akşamın
Hesap sor alınındaki birikmiş terle
Ey adanmış olanla gelen

OKUL ACILARI - II

...

Kumla sağlıyor yüzün.

Hiç bu denli sarsılmamıştı gövden;
Yumuk, içine kapanık, sarı bir hüznle
Bir güz ikindisinde.

Birlikte geçsek bir evin önünden, o ev geçilmiş midir;
Anılarda kalmıştır!

İnsək birimiz otobüsten, gitmiş midir öbürü;
Bakışlarda kalmıştır!

Aşkın sözü söylenmemişse daha, söylenmemiş değildir;
Gizi, damağında kalmıştır!..

ÖZKAN MERT

(1944, Erzurum)

İzmir Namık Kemal Lisesi'ni bitirdikten sonra Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Urdu Dilleri ve Sinoloji Bölümü'nden mezun oldu. Türkiye Elektirik Kurumu'nda topografik yaptı. 12 Mart 1970'te bir kitabı toplatılıp mahkûm edilince İsveç'e yerleşti. 1981'den beri İsveç Radyosu Türkçe Yayınlar Bölümü'nde program yapımcısı ve sunucu olarak çalışıyor. Şiirleri 1965'ten itibaren **Evrım, Devrim, Dönem, Ant, Türk Solu, Halkın Dostları, Varlık, Yazko Edebiyat, Gösteri, Broy, E** gibi dergilerde yayımlandı. İsveççeye çevrilen şiirleri de kitaplaştı. 1990'da **Yunus Nadi Ödülü** kapsamında mansiyon ve **İlhan Demiraslan Şiir Ödülü'nü**, 1992'de **Petrol-İş Sendikası III. Geleneksel Şiir Yarışması**'nda Jüri özel ödülünü kazandı.

Şiir kitapları: **Kuracağız Her Şeyi Yeniden** (1969), **Kırlangıçlar Kırlangıçlar** (1978), **Irgatoğlu Atçalı Kel Mehmet Destanı** (1980), **İşte Hayat, İşte Ölüm ve Tarih** (1981), **Diren! Ey Kalbim** (1981), **Dünya Çarpıyor Yüzüme** (Toplu şiirler, 1987), **Stockholm'de Mavi Saatler** (1987), **Allah ve Tango** (1990), **Mozart ve Akdeniz** (1992), **Bir Irmakla Düello Ediyorum** (1995), **Bir Dünyalının Notları** (Toplu şiirler, 1997).

İŞTE HAYAT! İŞTE ÖLÜM VE TARİH!

İşte hayat! İşte ölüm ve tarih!

Portakal satılan küçücük istasyonlardan geçip geldik.
İşte orada! Ülkem, dostlarım ve ince belli çay bardağım.
Nerede olursan ol, çiçek ve ceset kokuyor genç dünyamız.

Ne kadar büyük güneş - kocaman bir şapka kadar -
Ve bir insan yüzü kadar ılık
baharı muştulayan kar suları.

Kırmızı bir orman gibi kuşatmış kent'i şafak.
Sevdalı tel gözlü bir çocuk
dinlenmeye hazırlanıyor küçücük bir akşamın koinunda.

Demirden kelebekler gibi öpüşüyor
mavi trenler
köprülerin üzerinde.

Yeni giysileriyle geliyor tarih.
Üzerinde kan birikintileri
yeni doğan bir çocuk.

Bir çocuk binlerce yıllık acıyla büyüyor
Kim kilitliyebilir senin göğsünü çocuğum?
Kim kesebilir akarsuları bıçakla?

Ben ki, yıldızların dans ettiği sokaklardan geliyorum.
Ege Denizinden kaçırılmış bir tango içimde,
yıkıntısı ince ağustos akşamlarının, mavi bir aşkın.
Tatlı tatlı gerinirsin şimdi sen de Akdeniz
Bir çocuk elinden tutar, kaçırr seni annesine
püfür-püfür rüzgârdan bisikleti altında.

Kim dikti bu kentleri buraya?
Kim kardı harcını yaşamın?
— Genç çocukları elbet tarihin.
Hiç yaşlanmayan elleri
en güzel giysilerini diktiler tarihin.
En güzel oyuncaklarıydı acılar...

İşte hayat! İşte ölüm ve tarih!

Haydi! Çıkar giysilerini, at şafağın önüne.
Mavi bir aşkın içinden geçir kelimeleri.
Unutma! Kuşluk vakti, son kez yaşamla öpüşenleri.

Sanki kocaman bir hüznün paytonla dolaşıyor Gökyüzünde.

ŞAİR! SENİ NASIL KOPARIRIZ DAĞLARDAN?

Ey! (-Artık) kelebek ölüleriyle
cepleri dolu olan ben!
Kim seni çağıran yabancı gökler altında?
Bandolarla, mızıkalarla çıktığın
dünya meralarında
konvoylarla fotoğraflar bırakan
yeryüzü göçebesi
kalbin otopside senin.
Yanık harman yerlerinde

bir gerilla ölüsü gibi yatan
güz'dür Anayurdun.

Kafka ölünce, kocaman
bir deniz
çıkardılar ağzından.

Sen ölürsen, kuş sesleriyle
perdesini açar belki Prag.

Kar değilse
yağan şiirlerindir kent'e.

Bak! Allen Ginsberg de
imzasını çekti New York'tan.

Irmaklara çivilenen omuzlarını
çeviremiyor hiç kimse.

Cemal Süreya ki, şiirlere, rakıya
ve kadınlara doğru
yanmakla meşhurdur:

Ne saatini almıştır
ne de gömleğini yanma.

Kuş sesleriyle, ırmakların fıranından başka
nedir ki zaten bir şairin ölümü.

Şair! Seni nasıl koparırsın dağlardan

BAĞIŞLAMA BİZİ HAYAT!

Pelerinimi
üzerinde savurup geçtiğim
kentler ve kadınlar
solup gidiyor
kalbimin
albümlerinde

Renkli çakıl taşlarına çizili portrem
yıkıyor
okyanuslarda.
Menekşelerle yırtılmış kirli alnımda
infila k!

Biz nasıl gençtik ey! Az sakallı
feci şekilde romantik.
Ve
uçuk mavi gömleklerimizle

pasaportu
olduk
dağların.

Hayat sürüyor... Mor
menekşelerle, muhteşem sözlerle
taş plaklarla.
Yeni bir günün güzelliğiyle
hırpalanırken
kalbimiz
hep
yargılanıyoruz!

Pelerinimi
üzerinde savurup geçtiğim
hayat!
Biz ne çok boyadık seni maviye.
Biz ne çok sevdik seni.
Bağışlama bizi!

DÜNYAYLA ÇEKTİRİLMİŞ HIÇ RESMİM YOK BENİM

Defterime bir ağustos çiziyorum
buyur ediyorum bir ırmağı odama.
Saçlarım ve dudaklarım
hep ıslak.
Dünyayla çektirilmiş
hiç resmim yok.

İstanbul'dan tramvaya binsem
Venedik'te
denize çarpıyor ceketim.
İçinde ya ben varım
ya güvercinler.

Bir uçurtma anılarımız
Gökyüzünde
-ipini kim kesmiş ciletle?-
ne resmi var
ne adresi.
Belli ki bir güvercinin
kanatları arasında yanıyor

yüzümüz
Kızılay'da bir çatı katında
kiremetlerin üzerinde
kırmızı şarap içmiştik İsmet'le
68'de.

Yıldızlar gömleğimizi yırtmıştı.

Alnımda yaktığım arazi
kurlangıç çığlıklarıyla sürükleniyor.
Hayatım sürükleniyor. Dışlerinde
yeni yağmurlanmış
taze çimen kokusu taşıyan
bir at'ın sıcak soluğu oluyorum.

Ve böylece sokuluyor tabutum
yeni bir şiire.
Ellerim ve boynum bırakıyor beni
ama şiir bırakmıyor.

Bir elma büyüklüğündeki sakallarım
şampanya renginde...

ŞİİRİ KİM SEVMEZ?

Hükümetler ve ordular
Şiir sevmez.

Kutsal kitaplar, peygamberler
Ve yasalar
Şiir sevmez.

Filozoflar şiirden korkarlar.
Çünkü ekmeğini
Elinden alır şiir
filozofların.

Bakire rahibeler
Çaktırmadan şiir severler.

Fakat şiir aldırılmaz
Borcu yoktur hiç kimseye.
Bir fırtına bırakır
Tarihin önüne
çeker gider.

Şiir herkesi sever.

İSMET ÖZEL

(1944, Kayseri)

Ortaöğrenimini Ankara Gazi Lisesi'nde tamamladı. H.Ü. Sosyal ve İdari Bilimler Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Gazete yazarlığı ve Mimar Sinan Üniversitesi Devlet Konservatuvarında Fransızca öğretmenliği yaptı. 1960'lı yıllardan itibaren toplumcu şiirin başarılı şairlerinden biri kabul edildi. Atıol Behramoğlu ile "Halkın Dostları" dergisini çıkardı. Şiirleri **Devinim 60**, **Papirüs**, **Yeni Dergi**, **Türk Dili, Dönem**, **Şiir Sanatı** gibi dergilerde yayımlandı. Daha sonra, 1980'lerden itibaren siyasi görüşlerinde farklı yeğleyişlerle islamcı çevrelere yakın estetik tercihler ve siyasal söylemler doğrultusunda makaleler, şiirler yazmayı seçti. "**Şiir Okuma Kılavuzu**" dahil olmak üzere çok sayıda denemesi kitaplaştı. Atıol Behramoğlu ile mektuplaşmaları "**Genç Bir Şairden Genç Bir Şaire**" adıyla yayımlandı. Halen gazetelerde fıkra yazarlığı yapıyor.

Şiir kitapları: **Geceleyin Bir Koşu** (1966), **Evet İsyan** (1969), **Cinayetler Kitabı** (1975), **Şiirler** (İlk üç kitabının toplu basımı, 1980), **Şiir Kitabı** (1982), **Cellâduma Gülümserken** (1984), **Erbaftın** (ilk dört kitabı, 1987), **Bir Yusuf Masalı** (2000).

KANLA KİRLENMİŞ EVRAK

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Aşkларım; inançларım işgal altındadır
tabutumun üstünde zar atıyorlar
cebimdeki adreslerden umut kalmamıştır
toprağa sokulduğum zaman çapa vuran adamlar
denize yaklaşınca kumlar ve çakıltaşları
geçmiş günlerimi aşılamaktadır.

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında.
Ve rüzgâr buruşturuyor polis raporlarını
kadınlar fazlasıyla günaha giriyorlar
bazı solgun gömleklerin çözükle düğmelerinden
çelik tırpan gibi silkiniyor çocuklar
denizin satırları arasında.
Gece arsızca kükrüyor paslı beyinde şehrin
küfre yaklaştıkça inancım artıyor.

Karanlık sözler yazıyorum hayatım hakkında
öyle yoruldu ki yoruldu dünyayı tanımaktan
saçlarım çok yoruldu gençlik uykularımda
acılar çekebilecek yaşa geldiğim zaman
acıyla uğraşacak yerlerimi yokettim.
Ve şimdi birçok sayfasını atlayarak bitirdiğim kitabın
başından başlayabilirim.

ESENLIK BİLDİRİSİ

Bir şehrin urgan satılan çarşıları kenevir
kandil geceleri bir şehrin buhur kokmuyorsa
yağmurdan sonra sokaklar ortadan kalkmıyorsa
o şehirden öcalmanın vakti gelmiş demektir

Duygular paketlenmiş, tecime elverişli
gövdede gökyüzünü kışkırtan şiir sahtedir
gazeteler tutuklamış dünya kelimesini
o dünyadan, o şiirden öcalmalı demektir

Ölüm gelir, ölüm duygusuna karşı saygısız
ve zekâ babacan tavrıyla tiksinti verir
söz yavan, kardeşlik şarkıları gayetle tıkız
öcalmazsa çocuklar bile birden büyüyebilir

Yargı kesin: Acı duymak ruhun fiyakasıdır
kin, kusturur insanı; adma çıdam denir
susulunca tutulan çetele simsiyahtır
o siyah öcalmakcasına gür ve bereketlidir

Vandal yürek! Görün ki alkışlanasın
ez bütün çiçekleri kendine canavar dedir
haksızlık et, haksız olduğun anlaşılın
yaşamak bir sanrı değilse öcalınmak gerektir.

DİŞLERİMİZ ARASINDAKİ CESET

Biz şehir ahalişi, Kara Şemsiyeliler!
Kapçıklar! Evraklılar! Örtü Severler!
Çiğliklardan çadır yapmak şanı bizdedir
Bizindir yerlere tükürülmeyen yerler

Nezaketten, haklılardan yanayızdır hepimiz
Sevinmemiz çapkıncadır, ağılatır bizi küpeşteler

Yaşamak deriz -Oh, dear- ne kadar tekdüze
Katliamlar ne kötü be birader

Güneş, neredeyse orada bulur bizi
Ya cünûp ve yalancı veya miskîn ve ülser
Falımız neyse çıksın diye açarız indeksleri
Sayılar bizi bulur, o ayıp işaretler

Safrazımızla kesemizi birleştiren anatomi bilgisi
Hadım tarih, kundakçı matematik, geri kafalı gramer
Evet bunlar gizlice örgütlenerek alınımıza
Verem Olmak Üretimi Düşürür İbaresini çizer

Biz şehir ahalişi, üstü çizilmiş kişiler
Kalırız orda senetler, ahizeler ve tren tarifesiyle
Kimbilir kimden umarız emr-i b'il-ma'ruf
Kimbilir kimden umarız nehy-i ani'l-münker
Bize yalnız oğulları asılmış bir kadının
Memeleri ve boynu itimat telkin eder.

SEVGİLİM HAYAT

Yüzüme bak
ve yüzümü hırpala
yüzümü değiştir, dağlı bir anlatım bırak
sen
her hafta oğlunu leğende yıkayan hayat
yaban, diri memelerinden ısırarak
dudaklarındaki tuzu dudaklarıma almak için
çok oldu tepelere vurdum kendimi
bulutlara karıştım ve karanlık kahvelerde
tırışı uzamış adamlardan
huylarını öğrendim senin.
Mahmur bir tohumdan delikanlı bağırma.
Ve hatırlıyorum lokavt vardı
bezgin fabrika düdüğlerinin
dizlerine yatırılmış olan sabah
senin kalbini kakışlardı.

Tomarla muştuyu omuzlayarak genç adamlar
polisin sevmediği genç adamlar sokaklarda
patronları kudurtan gazeteler satarlardı.
Ey şehre başaklar:

militan ruhlar ekleyen hayat!
Gün turuncu bir hayalet gibi yükseliyorken
izmarit toplayan çocukların üstüne
çekleri imzalanıyorken devlet katlarında faşizmin
bacımı koyvermiyorken şizofreni,
yüzüme bak
ve rahmini bana doğru tekrarlar
ben öyle bilirim ki yaşamak
berrak bir gökte çocuklar aşkına savaşmaktır
çünkü biz savaşmasak
anamın giydiği pazen
sofrada böldüğümüz somun
yani iscacık benekleri çocukluğumun
cılık yaralar halinde
yayırlılar toprağa
etlerimiz kokar
gökyüzünü kokutur
çünkü biz savaşmasak
Uzak Asya'dan çekik gözlerimiz
Küba'dan kıvrıcık sakallarmızla
savaşmasak
güm güm vurur mu kömürün kalbi Kozlu'da
Ke San'da, Kandehear'da ümüğüne basılır mı vahşetin
ve sen boynunu öperken beni sarhoş
bir okyanusla titreten hayat
sevgilim olur musun.
Ben savaşarak senin
bulanık saçlarından tutup
kibirli güzelliğini çıkartıyorum ortaya
dünya
kirlenmez bir inatla dönüyor
altımıza yıldızlar seriliyor
yüzüm suya davranıyor koşaraktan.
ve inzâl.

ÇÖZÜLMÜŞ BİR SIRRIN ÜZÜNTÜSÜ

Yaşamaktan öte özür bulamayınca aşka
sonuçları bir bir gözden geçiriyorum
pulluklarla devrilen toprağın ıslaklığındaki can
madenlerin buharından elde edilen büyü

bazı yasak kitapların verdiği dinç duygular
nelerse ki yaşamak sözünü asi kılan
nelerse ki lekesiz, umutlu ve budala.

Denedim. Soğuk sular dökünüp fırladım sokaklara
sorular sordum nice kara sıfatları üstüme alarak
ipte boynum, ağzım şehvet yalaklarında
çapraştım, and içip ayna kırdım
doğadan bir vahiy bekledimse boşuna
baktım akşam herkesin kabul ettiği kadar akşamı
hiçbir meşru yanı kalmamıştı hayatımın.

Sözlerimin anlamı beni ürkütüyor.
böylesine hazırlıklı değilim daha.
Bilmek. Bu da ürkütüyor. Gene de biliyorum:
Kapanmaz yağmurun açtığı yaralar çocuklarda.

**“İÇİMDEN ŞU ZALİM ŞÜPHEYİ KALDIR
YA SEN GEL YA BENİ ORAYA ALDIR”**

Ağzının bir kıvrımından cesaret bularak
ter yürekte susayışlar yaratan yağmurlara açıldım
kalmışsa tomurcuklar önünde sendeleyeni çocuklar
kalmışsa bir kaç ısrar ölümle yarışacak
onların yardımıyla dünyamıza acıdım.

Dünya. Çıplak omuzlar üstünde duran.
Herkes alışkın dölyatağı borsalarla ağulanmış bir dünyaya
Benimse dar
çünkü dargın havsalamın
gücü yok bazı şeyleri taşımaya.
Önce kalbim lânete çarpa çarpa gümrah
sonra kalbim gümrah ırmakları tanımaktan kaygulu
sakın Styks sularının heyûlası sanmayın
er gövdesinde dolaşan bulutun simyası bu,
biraz üzgün ve Ömer öfkesinde biraz
öyle hesab katımdayım ki katlim savcılardan sorulmaz
ne kireç badanalı evlerde doğmuş olmak
ne ellerin hırsıyla saban tutuşu
ne fabrikalarda biteviye üretilmekte olan kahir
dev iştihasıyla bende kabaran aşkı
yetmez karşılamaya.

İnsanlar

hangi dünyaya kulak kesilmişse öbürüne sağır
o ferah ve delişmen gözüken birçok alınlarda
betondan tanrılara kulluğun zırhı vardır
çelik teller ve baruttan çatılınca iskeletim
şakaklarıma dayanınca güneş
can çekişen bir sansar edasıyla
uğultudan farkedilmez olunca konuştuğum
kadınların sahiden doğurduğuna
toprağın da sürüldüğüne inanmıyorum
nicedir kavrayamam haller içinde halim
demiri bir hecenin sıcaklığında eriyor iken gördüm
bir somunu bölünce silkinen gökyüzünü
su içtiğim tas bana merhaba dedi, duydum
duydum yağmurların gövdemden ağdığını.

Sen ol küçük bir kıvrımdan, bir heceden
aşk için bir vaha değil aşka otağ yaratan
sen ol zihnimde yüzen dağınık şarkıları
bir harfin başlattığı yangın ile söndür
beni bir ses sahibi kıl, kefarete hazırım
öyle mahzun
ki hüznün ciltlerinde adına rastlamasın.

YORGUN

Ölümler beni serinliğe yakıştıramaz
çünkü hiç kimse çıkmak istemez bu mevsimden dışarı
çünkü bitkinliklerini günden saklar ekinler
ekinler çocukların en rahat uykuları

gece ayakları kokan bir adam gibi gelir
eşiklere oturmuş aya doğru çocuklar
o serin bereket gölgeleri çocuklar
yani çocuk o güzel tüccar
yorgunluklar alıp kargılar dağıtan
geceye karanlıktan önce gelen çocuklar

bu şaşkınlığı çünkü gece uyuyamaz
sanki ne kalmıştır çocuklara isa'dan
ölüler beni ölüme yakıştıramaz
gibi hâlâ saçlarımda tozlu bir akşam.

YAHYA AKENGİN

(1946, Bayburt)

Erzurum İlköğretim okulunu, Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Ankara Etlik Lisesi ve Gazi Eğitim Enstitü Edebiyat öğretmenliği ve TRT Ankara Radyosu Tiyatro Dairesi Müdürlüğü yaptı. Başta **Hisar** dergisi olmak üzere değişik dergilerde yazdı. 1979 **Türkiye Milli Kültür Vakfı** Jüri Özel Armağanı'nı kazandı.

Şiir kitapları: **İstesen** (1969), **Akşamla Gelen** (1973), **Çağ Sür-günü** (1977), **Saatler ve Çehreler** (1982), **Ötelerden** (1986), **Kim-selere Anlatamadım** (1988).

EYLÜL KUŞATMASI

Ben hatırlarım hep, hatırlamalı insan
Renklerin ilk rengini, rüzgârların ilk uğultusunu
Daima bir tutam eylül çıkar geçmiş zamanlardan
Sarışın bir hüzünle gülümser eylüllerin sonu

Dalıp aynalarda saçların kırlarına ve anlar,
İnsan neler derlediğini ömrün yollarından
Şu telinde bir sevda baharının şavkı var
Şu çizgide bir eski yaz gecesi uzar

Girip delice tutkularla kolkola
Yürüse de isyan vâdilerinde günahlarla
Yine de susturulmuş bir yanı vardır kalbin
Bahtımız okunur çehresinde bütün eylüllerin

Bazan bir hazinedir cevapsız sorulardaki sırlar
Dağ sularının duru yüzündeki yalnızlık
Kır çiçeklerine ne söylerse içimde o var
Unutma şairliğim, biz hep eylüllerde kucaklaştık

Düşsün, düşen yaprak solsun solan çiçek
İnletsin ıssız yöreleri bir yetim gibi sam yeli
Vedalaştığımız herşey yine bize dönecek
Bunları hatırlatır sonbaharın şefkatli eli

Ben hatırlarım hep, hatırlamalı insan
Yardan ayrılışların yürekte yeşerttiği duaları
Öyle başladığını ölümsüz efsanelerin
İliklere kadar işler hatırası mevsimlerin
Lâkin eylüllerinki biraz daha derin

NİHAT BEHRAM

(1946, Kars)

İstanbul Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdikten sonra Gazetecilik Yüksek okulunda öğrenimini sürdürürken tutuklandı. Vatan gazetesinde, Güney yayınlarında çalıştı. İlk şiirleri **Soyut, Yordam, Yeni Gerçek, Halkın Dostları, Militan** dergilerinde yayımlandı. 12 Eylül 1980 Askeri darbesinden sonra yurtdışına çıkmak zorunda kaldı, TC vatandaşlığından çıkarıldı. 80'li yıllarda ise **Bilim ve Sanat, Broy, Varlık, E** gibi dergilerde şiirleriyle görüldü. 17 yıl süren politik sürgünlüğünden sonra 1996'da ülkesine dönebildi. Şiirlerinin yanı sıra, roman, tiyatro ve araştırma türü kitaplarıyla da ödülleri kazandı, çok sayıda şiiri bestelendi.

Şiir kitapları: **Hayatımız Üzerine Şiirler** (1972), **Fırtınayla Borayla Denenmiş Arkadaşlıklar** (1974), **Dövüşe Dövüşe Yürünecek** (1976), **Hayatı Tutuşturan Acılar** (1978), **Irmak Boylarında Turaç Seslerine** (1980), **Savrulmuş Bir Ömrün Günlerinden** (1982), **Militan Şiirler** (1984), **Ay Işığı Yana Yana** (1986), **Yine de Gülümseyerek** (1987), **Cenk Çeşitlemesi** (1989), **Hey Çocuk** (1996), **Ayaklanma Çağrısı** (1989), **Yalın Yürek** (Toplu şiirler, 1998), **Kundak** (1999).

İSTANBUL SENİ SEÇMEYECEK

Birtakım karanlık adamlar şimdi
duvarları senin adınla karalıyor,
bu bana küfrü ve zincirleri anımsatıyor;
kanlı kâğıtlar halindeki gazetelerde
delik deşik edilmiş arkadaşların
yüzümüze çarpar gibi çıkan resimlerini;
hücreleri anımsatıyor bu bana,
ellerimizin nasıl çiğnendiğini.

Bütün tepelerinde bu şehrin, bütün çukurlarında
tenekelerle çatılmış binlerce evden
geceler bir iskelet gölgesi gibi geçerken
ve daha öğrenmeden çocuklar isimlerini
vahşetle göz göze bakışırken

ve tehdit ve tehdit ve tehdit
kırbaçlarken
en delikanlı atılışlarını gençliğimizin
ve yasakken grev, arkadaşlık yasakken
sen bu şehirde
kanla yatışan bir sınırla gezindin.

Bu şehir seni seçmeyecek
çünkü bu şehirde sana
örümcekler ve akrepler arasında
kopan kolları ve parçalanan bacağıyla
mahzenlere tıkılan bir insandan
her gece kan getirildi.

İstanbul seni seçmeyecek
bu söz çırpınarak içimde
elektrikle sarsılan kalbimden yükseliyor,
hançer gibi sıyrılıyor kırılan dişlerimden.

Bu şehir seni seçmeyecek
çünkü ihanet bir şehre zehir verir
çünkü senin varlığın bu şehri karartıyor
bağrında bir yara gibi taşıyarak öğrendi bunu
bu şehir.

ÜÇ DAĞA AĞIT

Açlığın
çıplaklığın acısı mı genişliyor
dalları
meyvaya çağırın rüzgâr mı

Dalgın bir kuşun ötüşünden
sevdiğinin kalbine düşen âşık mı
yağmuru emen toprak mı derinleşiyor

Yas mı tutmalıyım onurlu ölüme
halkın gözlerini dolduran çizgilere
umudu mu çağırmalıyım

Ah gidiyor işte gidiyor göz göre göre
sıcak titreyişi varlığını hayata adanışların
gidiyor
öfkenin haykırışları

yasalarıyla gidiyor kahredişin
zulmün ve iğrençliğin buyruklarıyla gidiyor
toprağa düşen bakımsız yapraklar gibi değil
azarlanmış çocukların kederiyle değil
doğuşun ve sevmenin feryadıyla gidiyor
ölümü donatan arkadaşlarım

Ah gidiyor işte gidiyor göz göre göre
durutarak gündüzleri geceleri
durutarak adanmışlığı, mertliği, yüceliği
damıtıp sevdalarına
nefesi toprağa aşılamaya gidiyor arkadaşlarım

Bulutlar da hafif mi kar taneleri kadar
özgürlüğün borcu mu ödeniyor
Yaralar mı açılıyor yoksulluğa
ezilmişliğin isyanı mı sesleniyor

Ah gidiyor işte gidiyor göz göre göre
birer rüzgâr uğultusu bırakarak yanan ateşe

YENİLGİ

Ah, susuşu o saf yüreğin
ah, acısı acemi çocukluğun
düş kırıklığı, coşkudaki bozgun

Ah, yenilginin yorgun kırsağı
kendi için kavuran kızgın ateş
bekleyişi bağlanan umut, tasası haykırışın

Ah, ardı ardına kenetlenen ölüm
ah, hıncı sabırla bezeyen sır
yazmadaki sırması ağlayışın, tırnaklara oturan kan

Sanki delirmenin eşiğindeyim
boş bomboş gözlerine gömülmüşüm bir köpeğin
mısırların süt taneleri, kestanelerin
bademlerin daha olgunlaşmamış
suyla susuzluk arası kayganlığında
aranıp duruyorum kendimi

Ey yangınlarda patlamaya hazırlanan merak
ey içimi ekşi sularla çalkalayan baş dönmesi

ıssız ıpıssız boşluğu aysız gecenin
ölümle yaşamak arasındaki şerit
naneler, kekikler, ebegümeçleri
ve şıfalı bulutu kaynar kükürt deresinin
çekiyor altımdan nemli döseğimi

Ah, yürekleri toprağa saplanan arkadaşlarım
ah, oğlakların, tayların, buzağuların
acı otlarla kararan damakları
(akşamları barut kokusuyla dönsem de odama)
sancısı: çaresiz seyrettiğim ölümün

Ah, bir kere daha kederliyim
ah, çılgın bir aşkın kollarında incelen bıçak
seni öperek bilemeliyim

İNSAN KI HASRETİ KADAR

Aşkta:
sağır olsa dile döner seslenir...
Düşse:
eni sonu suya düşer ıslanır...

Aşktan öte başka hangi tohum yeşerir
hangi dal sürgün verir ezildiği yerinden?

(...Dolunaydı...Dağların buğulandığı,
toprağın yoncalandığı aydı... Öpsem,
yarananır sandığım
çiçekler kadar körpeydi bahar...
Bir yanım sazınca külhan,
yağız, civan, atmaca;
bir yanım nazınca uslu,
suskun, ıssız, utangaç,
savrulup savrulup sokaklara
söylediğim şarkılar
süsüydü ömrümüzün,
yitince bulunmaz zenginliğimiz...
Ne güzel günlerdi ah
ne güzeldin gençliğim;
gönlümü tarih düşüp
ömrümce yol gözledim,
yazık ki sen beklemedin...)

İki derde yenik düştüm ne çare:
biri aşk
biri düşten düşe sızım sızım yüreğim...

Taşa çaldım derdimi,
taş çatladı kıvrım kıvrım kök verdim;
güle sardım kendimi,
gül kurudu derdim azdı yürüdü...

İnsan ki hasreti kadar:
belki bin sevda bin ayrılık
fakat
bir aşk bir intihar
bir ömre ancak sığar.

HİDAYET KARAKUŞ

(1946, Yalvaç/Isparta)

Gönen İlköğretmen Okulu'nu ve Konya Selçuk Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. Adana, Manisa ve İzmir'de Türkçe öğretmenliği yaptı. 1978 yılından itibaren şiirleri **Çağrı**, **Şölen**, **Yazko Edebiyat**, **Dönemeç**, **Varlık**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra, düzyazımın çeşitli türlerinde de yapıtları yayınlandı. 1982'de **Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü**'nü, 1993'te **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Günaydın Gül Yaprağı** (1979), **Kemeraltı Şiirleri** (1982), **Hangi Leylasın Sen** (1986), **Sesini Bana Bırak** (1993), **Ateş Mektupları** (1995), **Konuş Benimle** (1998).

GİTTİLER

Türküleri bir bıçak gibi
ağır acılı sallanır dillerinde
yürük gecelerden doğmuşlar
burçlara çekilen bayrak gibi
gittiler

ordın dostluğun sıcak koyağında
çınarların altın ağırlığından
öfkeden kandan özlemde geçip
sınırsız kederlere doğru
gittiler

rüzgârla doldurup sağrılarını
terli sırtları
sıcak bakışlarla buharlı
enginlerde çarpınan sevgileri
susturup içlerinde susturup
gittiler

ömürlerini takarak
haksız sövgülerin mızrağına
dudaklarında
çağların dindirilmemiş hüznü
gittiler

BUĞU

balkonumuz
gölümüzü kuruttuğumuz bahçe
çıkrığın aralıksız
sessizlik üreten sesi
senin yaptığın işleri
karanfile dönüştürür saksılarda

oğlumuz
uyanmıştır coşkulu düşlerinden
uyurken aklına kaçan
roman kahramanlarıyla tartışır
insanoğlunun bitmez tükenmez
serüvenlerini
elinde mercekleri kitabın
kendi satırlarında gezinir

çayımız
senin düşlerini demlediğin sabah
ince belli sevinçlere dökülen
bardağa buğusu sığmayan kadın
sigaran şakıyor gün ışığına karşı
söylemekten çekindiğin sevgimizi
şarkılar mırıldanıyor ocaktaki ateş
derinlere kayan yeraltı sularına
benzeyen aşklar için

ne olur
öyle kalsın
sen dik dur asi bak geleceğe
ozanlar ateşlere düşmesin
gelinlik kızlar tütmesin göklere

AHMET ÖZER

(1946, Maçka/Trabzon)

Ortaöğrenimini Trabzon'da tamamladı. İzmit'te bir yıl ilkokul öğretmenliği yaptıktan sonra Trabzon Fatih Eğitim Enstitüsü Edebiyat bölümü'nü bitirdi. Çeşitli liselerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1974 yılından beri **Yansına, Güney, Doğrultu, Somut, Sestimiz, Dönemeç, Türkiye Yazıları, Kıyı, Karşı Edebiyat, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Nevzat Üstün Şiir Başarı Ödülü'nü**, 1982'de **Ö. Faruk Toprak Şiir Ödülü'nde** mansiyon, 1993'te **Yunus Nadi Şiir Ödülü'nü** paylaştı; 1998'de **Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü'nü** kazandı. Halen Bilkent Üniversitesi'nde okutmanlık yapıyor.

Şiir kitapları: **Ayrı Beraberlikler** (1981), **Günle Dokunan** (1984), **Gecenin Kanayan Yerinden** (1987), **Söyle Yüzüm Tamıgımsın** (1990), **Aşklar Yedeğinde Ömrümüzün** (1993), **Aşkın Taç Yaprağı** (1996).

DÜŞÜN Kİ...

düşün ki bir gemidesin dört yanın su altında
yıldızlar gitmiştir kar kokusu sinmiştir bulutlara
bir kış gecesidir/gün kilitlemiştir kapılarını
dalgalar aç birer ağızdır zaman denizinde
ölüm soğukluğudur yalayan küpeştesini geminin.

düşün ki bir dağdasın her yanın kar altında
ışıklar çok geride kalmıştır gece yarısıdır
ayak izlerini silmiştir köpüren rüzgâr
dalları yorgun ağaçlar kapaklanmıştır yerlere
sıcacık kalan tek yüreğindir ışıklı günlere yaslanan.

düşün ki bir şehirdesin caddelerde çılgın sağnaklar
oysa günlerdir damlası düşmemiştir yağmurun
evlere gölgeler düşmüştür ışıklar sönmeye hazır
solgun günlerinden kalan bir şiirin
kalbine nakışlanan bir kaç dizesi
sökülüp alnamayandır yağmalanan hayatından.

KAR IĞLİKLARI

ben yürürken gökyüzü dağılıyor
yorgun çınarlar seriliyor önüme
martular denizi bırakıyor

sevincine sığınıyor çocuklar
sesim kuşanıyor hayatı.

karlar savruluyor ışıklar içinden
dallarda aydınlığın çığlığı
buğulu gökyüzü çiziliyor ufkuma
sular üşüyor.

yolları tutuyor karlar/yola çıkanları
kiraz çiçekleri görmemiş/dağ gülleri
ve çocuk seslerini yitirmiş çayırlar
koyununa dolduruyor gecenin sesini.

düşlerimizi yıkayan köpüklü sular
bir dinamit sessizliği dağıtıyor dünyaya
durdurmak istiyorum günleri/bindiğim trenleri
hiç yaşlanmasın istiyorum okuduğum şiir.

bağlanan bir sayfadan çözülen sözlerim
yaralı kuşlar gibi indiler geceye
denizler kurudu dizelerimde/yıldırımlar düştü
habersiz kaldı mevsimler

dışarda kar
bir bıçak oluyor yaranın yüreğine.

SÖYLE YÜZÜM TANIĞIMSIN

aşk eskidi/yollar uzun
bir dalga kırıldı yüzümde
kar sesinde uçan çiçek
yüreğimde gülüşündür
sevgi bitmez/düş yaşatır.

bir gün olur gurbet başlar
saat durur/deniz biter
sesim aranır yılları
ömrümüz bir yangın yeri
çiçek solar/bulut kaynar.

söyle yüzüm/tanığimsın
kaç bahara göğüs gerdin
bir çocuğun sevincini
gidişini bir babanın
tarih yazar/dünya okur.

şiiirim bir atardamar
yaşıyorum dizelerde
gömleğimde bin bir nakış
bir ağlama/uykuya dur
kuşlar gider/sonbahardır.

ANLAT

gece dünyayı omuzlayıp yürürken
bir ağaç önümüzde gökyüzüne tanık
dallarında kar/sevinci tutuşturan çiçek
önümüzde gazeteci çocuklar
soluğunda bozgun haberler.

bir gece yüzün düştü
bir güzelin yürüyüşü savruldu düşlerime
sokaklar yalnızlığın sesiyle yıkanırken
yaşım yirmiydi/özgürlüğün bayrağıydı dilim.

günlerdir sevginin damarına uzanan
bir sevda şarkısı geziniyor tenimde
sen gittin karanlık damladı defterime
anlat/güzelliğın akıyor şiirime.

HÜSEYİN PEKER

(1946, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir Atatürk Lisesi'nde tamamladı. İstanbul Gazetecilik Yüksek Okulu'nu bitirdi. Bankalarda çalıştı, emekli oldu. Şiirleri 1970'lerden itibaren **Soyut, Alan 67, Papirüs, Yordam, Somut, Dost, Yeni Edebiyat, Oluşum, Şiir Sanatı, Sanat Olayı, Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 2000 **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra, bir de romanı var.

Şiir kitapları: **İnsan Arkadaşınıdır** (1997), **Yer Bezinden Bir Köle** (2000).

ÖĞRENCİ

Hanginiz tuttu elimden
İstanbul'da Yenikapı'da hüzünlü ve serseri
Çay bardağına terkedilmiş
Ayakkabımın içinde boğulurken
Eş dost görmeye trenlere bindiğimde
Yıkacak çamaşırlarımı hanginiz gördünüz
O zayıf bedenimde acılar titreşirken

Anneler ve eşleriniz o günler
Yağlı ekmeğinize reçel sürerdi
Sizin elinizde dostça kitaplar
Sağlıklı bir beyinle okuyup tartıştığınız
Behçet hoca Fazıl Hüsnü Çetin Altan
Dört Köşeli Üçgen Viski Soda
Siz öğrettiğiniz hepsini bana
Ben yayan yapıldak İstanbul'da sürünürken

Cebimde üç yüz lira içimde deprem
Retuşlu bir fotoğrafımı saymazsak
Ergenliğim cılız bir tel gibi sallandı geçti
Siz Beyazıt'ta kalın kitaplar taşırken
Benim gölgemle eğlenirdiniz

Şimdi hepimiz bir köşe
Hepimiz bir armağan peşinde
Kiminiz dalyan kiminiz içki kafesinde
Kendinizden büyükleri seyrediyorsunuz

Ya da yanınızdan geçen cebi delik
Küçük çocuğu hanginiz sevdiniz
Karanfilleri önünüze taze taze serdiğinde

KİTABI OLMAYAN

Kitapsız bir şair olarak kalacağım
Adımı sanımı duyamiyacak bir sonrakiler
Bir desen bir çizgi gibi solacağım
Gül bahçelerinde ozan sofralarında
Ya da zengin dulların gözlük arkalarında
Adım geçmeyecek benim
Sözlüklerde antolojilerde P harfinde bir eksik olacak hep
Takılmayacak hiçbir jüri üyesinin
Okumaktan yorulmuş terli gözlerine benim adım
Yazlıklarında okuyup anlamadan duran bir yığın kitabın
Arasında ben olmayacağım
Hiçbir matbaada ikinci baskılarda geçmeyecek şanımlı
Kitapsız bir şair
Rasgele bir sayfa
Bir dergide solgun menekşeler arasında
Ya da yakılmayı bekleyen defterler
Arasında kalmış düşündüklerim
Hiç kalp kırmadan bugüne varmışım
Bir karanfil yaprağı inceliğinde
Sudan ürkecek kadar sessiz benim ozanlığım

Siz birleştirin sayfalarımı
Bir bir dergilerden koparıp tutuşturun onları
Ozan dostlar uçarı arkadaşlar
Siz birleştirin sayfalarımı
Kapağına adımı çizin siyah bir kalemle
Sonra ufalayın bütün kelimeleri
Bir kitabım olsun elinizde
Tutkalla yapıştırın sayfaları
Desenlerini siz çizin
Yaldızla dolsun hepsi

Siz birleştirin sayfalarımı
Dergilerin bazı sayılarındaki adımı
İlk sayfaya bağışlayın
Bir gül bahçesi olsun gönlünüzün içi

Dünyanın neresindeyim?

Yaşım kimden sorulur, saatimi ayarlayan kim?

Yıkılmış tuğlalar aşırken

Şu buhar, baca ve takvim yaprağı kırıntıları arasında

Günleri biçen kim, günlerden kalan nerde?

Evet siz dostumduydunuz; öyle, güleç, şenlikli bir yüzünüz vardı.
Okul boyunca uzun atladınız, sonra da çizik bıraktınız para demetlerine
Sizi sürekli telefonla ararlardı, kalan notlarınızdan bloknot yaptılar
Sizden artan bir yığın parke taşından yol yapıp, üzerine toz döşediler.

Evet siz de dostumduydunuz; şitirleriniz, dizeleriniz uçtu hep üzerimde
Bana mı yazdınız, çoğula mı, bir ara kitaplarınız ödüle doydu
Dünyanın neresindeyim? Dakikalar başıma çoğalıyor, öyleyse neyim?
Kimim eksik? Yüreğimin orta yeri toz kadar boş, içime kimi sığdırayım?

Evet siz de dostumduydunuz, siz de, siz de, hepiniz
Ne sevimli kişilerdiniz, bense bugün hoyrat bulduğum yürek yanığında
Bir yığın beyazlamış saç arasındayım, o ne kadar beyaz, öyleyse gidiyoruz.
Bu uzun yolculuğa, istemeden, dünyada neydiniz?

Yaşımın kaç olduğu soruldu: Şafak kaç!

On yedi, öyleyse gidiyorum, üzerine kapandığım toprak hiç affetmedi
Kusura bakmayın ince sesle ağlıyorum, sesimi çoğaltamadım
İşte yeniden doğuyorum: ölmek yerine!

MEHMET TANER

(1946, Nevşehir)

İstanbul Bakırköy Lisesi'ni ve Ankara Üniversitesi DTCF Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. TRT'de spiker ve yapımcı olarak çalıştı. Milliyet Sanat Dergisi'nin düzenlediği "1974'ün en başarılı genç şairi" yarışmasında seçilen dört şairden biri olmuştu. Şiirleri 1973'ten itibaren **Türk Dili, Sanat Dergisi, Yusufçuk, Sombahar, Türkiye Yazıları, Oluşum, Edebiyat ve Eleştiri** dergileri ile kurucusu olduğu **Tan**'da yayımlandı. TRT ve TDK **Şiir Ödülleri**'ni kazandı.

Şiir kitapları: **Sunak** (1978), **Bir Denizin Çekildiği Bütün Kuyular** (1981), **Arka Oda** (1981), **Dip** (1995), **Siperler** (1997), **Küftü Şimşek** (1999).

YÜZÜ OLAN HALK

*"Ah bilirim de yolları
Varamam, Kurtuba'ya"*

Su arıtan halk,
Yüze bakan: Yüzü olan halk.

Uyağın titreşimini algılayan
Binanın duruşuna göz süzen
Duru havuzlarda peygamberleri yüzen
Uzağın burgacını yargılayan halk.

Dağın tasmı bulan.

Barışığz seninle
Hem o koyda, hem bu koyda;
Zaten barışığz ama
Bir türlü varamam
Çıplak Kurtuba'ya;

Kül baraka, külden çakıl
Karşılar her yerde bizi.
İççeğişlerimizi durduramaz hiç bir ada.

BÖĞÜRTLEN

Kokumla yaşıyorum, dağ, orman kokuyorum ben
Çalı kokuyorum, ıssız bozkırlar kokuyorum, tren kokuyorum
Patikalarda böğürtlenler korku içinde çekilirler derin yarlardan
Yılgin seviler kokuyorum, böğürtlen kokuyorum

Yaşadım bir su gibi, eriyerek

Köpek havlamaları gibi.

Çınılıyorum da, kimsesiz çocukların uykuya geçmeleri nasıl
çınılarsa;

Sonsuz ve mutsuz olanı duyuyorum yalnız.

HARAÇ

(Ey hiçlik! Bana bir
salgını çağırıştırıyorsun.

Yangınları, dinamiti. Bana bir
cinayeti.)

Çünkü Biri hep bir şey alır geçirdiğim günden
gözümü kamaştırmanı
geçeni aklımdan yüzümde bir gülümsemeye
öpüşümün altında uzanan yüzü alır

Elele ayrılığınla ve silinir gibi
gidince silinir gidersin böylece.
İki korkunun sığmadığı inde
benim eşsiz yalnızlığım kalır

Ben ki utanmışım yıllarca sevmekten beyazı
odalarda aynalardan yitik
dokunulmaz bir gül düşünüp fidanlar içinde
dokunulmaz bir güne ayırmışım

Bunu mırıldanırım içimden bir yerinde kalabalığın
sessizce sıyaha sürerim tenhada yanımı

BENTSİZ BULUT

Sis dağılıyor.

Ağaç gövdeleri de seçilmeye başladı
yakın, Adalarda.

- Tekneler kıvıldar.

Rüzgâr belirgin kılar, rengini.
Resmin içinde yakaları ıştır trençkotunun.
Ortaya çıkar ıslık.

Dağ taslağı değişmiştir dağla kendini.
Bozulmuş kanatlarını, denizler, dökerler.
Ağaçlarında gagalanmış ballı incirler
Döner, hayıtlığa yüzlerini.

*

Hasretimsin sen, uçmuş bir damla su
Sandım seni; Dereyatağının
Kuru çakılları üzerinde

Çitlenbik ağacının budakları arasında, ak
Saklı yüzüm, Durgun bir yaz kaçamağı gibi
Her çıtırtıya kulak kabarttı.

Sonunda altın harflerle uçup geldi muştı:
Aktığını biliyorum şimdi somyeşil
Bir bulut-damar gibi böğründe ırmağın
Ve bu Güz gecesinin sonunu, içiyorum Size

Bentsiz Akarsu ve Bentsiz Bulut!
Damlaları karışmayan iki Yurt gibi -
Ve Sarılarak, Kendinize.

AHMET TELLİ

(1946, Eskipazar/Çankırı)

Ortaöğrenimini Hasanoğlan ve Pazarören öğretmen okullarında tamamladı. Dört yıl köy öğretmenliği yaptıktan sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Değişik ortaokul ve liselerde, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde edebiyat öğretmenliği yaptı. Şiirleri 1977'den itibaren **Varlık**, **Türk Dili**, **Türkiye Yazıları**, **Yarın**, **Yeni Düşün**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Ütopiya**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra dergi ve gazetelerde düzyazılarıyla da görüldü. Şiirleriyle geniş bir okur kitlesine ulaştı. 1980'de **Ö. Faruk Toprak Şiir Ödülü**'nü Metin Altıok ile paylaştı. 1982'de **Yazko Şiir Özendirme Ödülü**'nü kazandı. Çok sayıda şiiri bestelendi.

Şiir kitapları: **Yangın Yılları** (1979), **Hüznün İsyan Olur** (1979), **Dövüşen Anlatsın** (1980), **Saklı Kalan** (1981), **Su Çürüdü** (1982), **Belki Yine Gelirim** (1984), **Kalbim Unut Bu Şiiri** (Seçmeler, 1994), **Çocuksun Sen** (1994), **Kalmasın** (Kaset/Kendi sesinden seçilmiş şiirler, 1993).

HÂLÂ KOYNUMDA RESMİN

Sımsıcak konuşurdun konuşunca
ırmak gibi rüzgâr gibi konuşurdun
yayla kokuşlu çiçekler açardı sanki
çiğdemler güller mor menevşeler açardı
Sımsıcak konuşurdun konuşunca
Hâlâ koynumda resmin

Dağları anlatırdın ve dostluğu
bir ceylan gibi sekerdi kelimeler
Sesini duymasam çölleşirdi dünya
dağlar yarılır ırmaklar kururdu
bulutlar çökerdi yüreğime
Hâlâ koynumda resmin

Gün akşam olur elinde kitaplar
ve bir demet çiçekle çıkıp gelirdin
bir kez bile unutmadın 'merhaba' demeyi

ve en yanık türküleri nasıl da söyledin

bir dostun vurulduğu gün

Hâlâ koynumda resmin

Kaç mevsim kırlara çıkıp

çiçekler topladık mezarlar için

Belki ürküttük tarla kuşlarını

belki kurdu kuşu ürküttük

ama aşkı ürkütmedik hiç

Hâlâ koynumda resmin

Ve hâlâ sımsıcak durur anılar

sımsıcak ve biraz boynu bükük

Ne varsa yaşanmış ve paylaşılmış

yasak bir kitap gibi durmaktadır

ve firarı bir sevda gibi

Şimdi duvarlarda resmin

GELDİM İŞTE

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna

Tenhaydı düşlerim, geceydi, çıkıp geldim işte

Su ve ateş bir de gülünç yalnızlığım var sana

Getirebildiğim, kokularını yitirmişti çünkü güller

Suyu dinle ateşi yak özledim demek bu

Parasız yatılı hüzünlerden ne kalır geriye

Biraz Tamil biraz Türküz ayıptır söylemesi

İntiharsa günahdır külliyen yasak bilirsin

Pısırik bir ihtilal gibi getirdim sana bunları

Bir de belleğim başıma bela hazin ve komik üstelik

Hatırla eskiyen meydan saatini, çocukluğundur

Tayyare pulları getirdim sana evden kaçışlarımı

İstersen yok say bunları tespîh de yapabilirsin

Beni vur saatin altında seni seviyorumdur bu

Şiir yazan bir adamın fotoğrafı var yanımda

Kendini ölümlü sanıyor onu getirdim ganimettir

Büyüdü büyülenerek, taşıyarak kovdu kabilesi onu

Suyun öte yakasında yaşadı, Sisyphos dediler adına

Sülfür inceldi ve en yorgun yerinden kırıldı ayna

Ayna pusluydu bunca yıl nice sır taşımaktan
Kırılmanın sesini duydum ve onu getirdim sana
Unutulmaya geldim işte onarılmaya değil
Kov beni kabilenden ama bekliyorum demek bu

SIYRILIP GELEN

Soluk bir ay dolanıyor
kentın üstünde her gece
Her gece bilge bir gezgin
tavriyla adimhiyor yolunu

Güz yanığı bir durgun
sessizlikle örtülü her şey
ve yırtılmış bir tül gibi
savrulup duruyor zaman

Suların sesini dinle şimdi
ormanın fısıldayışlarını
usulca yarılıyor dağların göğsü
bir aşkı dinlendirmek için

Ve gözleri uzak yamaçlarda
aranıp dururken bir şeyleri
sessiz ve sakın beklemekte
bekledikçe bileylenen bir yürek

Belli ki dağların, denizlerin
ve göllerin üzerinden
sıyrılıp gelmektedir seher
Belli ki yakındır
doğayı ve hayatı sarsacak saat

KARDA İZLER

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni ki dünya
Uğuldayıp duran bir uçurum değil miydi zaten

Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Adımı yazıyorum kar üstüne ve ıslığını çığlık
Gibi inceleterek yetişiyor ardımdaki tipi bana
Siliyor adımı bir dal kırarak çam ormanından

Geçmişim kar sessizliğiyle özetleniyor artık
Anılarım buz tutmuştur aşklarım kar yangını
Ömrüm parmak uçlarımda eriyen bir kar tanesi
Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Kar yağıyorken milyon bekerel hüznün yağıyordur
Derim ki kar ve hüznün bir aşkın seyirdefteridir
Yolculuklar ve ayrılıklarla anlatılabilir ancak
Karda izler bırakıyorum avcılar peşime düşsün
Bir uçurum kıyısında vursunlar beni, vursunlar
Bir kahkahayla çekip giderim karlı ovalardan
Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara

ÖMRÜM DİYORUM

Üzgün bir çocuğun yalnızlığı
Kadar saydam kalabilseydim
Ömrüm derdim ömrüm nasıl da
Dolu geçmiştir ölebilirim artık
Ölüm hiç de ürkünç gelmiyor
Yaşanmışsa tüm yaşanacaklar
Acı yitiriyor anlamını ve renkler
Kül oluyor körleşirken gökboşluğu
Bu dünya dünya mıdır hanı
Bildiğimiz o yamyam küresi
Ki apis öküzlerinin çekip durduğu
Bir cansıkıntısıydı önceleri
Hantal ve gürültücü bir tehdit
Gibi düşüyorken üstümüze gölgesi
Alaycı bir gülüş takılıyor yalnız
Dudaklarımın hüznün kıvrımına
Ömrüm diyorum şimdi ömrüm
Üzgün bir çocuksun sen ve yalnız
Öyle kal çünkü bu dünyada
Sana en çok mutsuzluk yakışıyor

BELKİ YİNE GELİRİM

Cemil Çakır hocaya

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürlerse barı diyorum bir sağnak patlarsa
bitse bu sessizlik, bu kirli yapışkanlık bitse
ama bir tufan az' mı gelir yoksa yine de
yırtilan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
hiç durmadan yırtilan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakın bu sokaklar ve bu kent
ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü
Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
"Tükürsem cinayet sayılır" diyordu birisi
tükürsek cinayet sayılıyor artık
ama nerde kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
almımı kırık bir cama yashıyorum, kanıyor
kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
ve fakat bir cellat gibi yetişiyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
okuduğum bütün kitaplar paramparça
çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri birbaşına
bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
sırnaşık aydınlar, arabesk hüznler
bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak
hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri

ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

içimde zaptedilmez bir kırma isteği
dizginlerini koparan bir at sanki bu
soluksoluğa kalıyorum her sonbahar
ve sevgilim ne zaman hoşgörülü olsa
bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum
bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
bir gün gelirse hangi kent güzelleşmez
şairlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkart şimdi, bütün ışıklarını söndür
sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısıyorum günlerdir
bir gök gürlense barı diyorum bir sağnak patlarsa
bitse bu kirli ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
oysa ne kadar sakın sokaklar kent ve bütün yeryüzü
ipince bir su gibi sızıyorum gecenin تنها göğüne
sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
belki yine gelirim sesime ses veren olursa bir gün

ŞAHMERAN

Sedef, safır ve kör uyku, dünden
Kalan bir aynaya vuruyor düş gibi
Ve kâhinin her remil atışında ölüm
Kara değil, karada havada ve suda

Ağlayan narım da çatladı çünkü ben
Çocuklarımı kaybediyorum dağlarda
Dağlar ki ceylan yurdu, bir gülistan
Olsun içindi düşerse yolu Şahmeran'm

Ve anılardır diye bilinen Şahmeran
Belleğin derin kuyusundaki uykusunu
Bir hançerle kesip çıkmalıdır günyüzüne
Ve bırakarak derisini çöl iklimlerinde

Tozlaşan ve durmadan tozlanan keder
Sedef, safir ve kör bir uykuya dönerken
Çöl hep çöldür, daima çöl, gri söylence
Ve buhurun incelttiği ölümcül bir büyü

Gülen ayvama soruyorum ağlayan kızımı
Nerdesin bunca zaman ey Şahmeran
Dağlar ceylan yurdudur, bir gülistan
Düş yollara, keder öcünü almalıdır çünkü

İMLÂSIZ

*Hep denedin. Hep yenildin
Olsun. Gene dene, gene yenil.
S. Beckett*

Ayağı kayan bir çocuk
Kadar şaşkımm, bilemedim
Düz yolda yürümenin ımlâsını
Kanayan dizlerime bakıp da
Ağlamayı öğrenemediğim gibi

Sevgilisi değilim kadınlarımın
Bir papağan tüneğiydim belki
Ama birkaç sözcük öğrendiysem
Kadınlardan öğrendim, yine de
Bilemedim sevgilim diyebilmeyi

Büyülendim ama büyüyemedim
Aklım ermedi aynalara ve suya
Yüzümü gösterip kalbimi neden
Sakladıklarını öğrenemedim
Şaşkınum, cahilim ben bu dünyada

HÜSEYİN YURTTAŞ

(1946, Foça/İzmir)

Edirne İlköğretmen Okulunu bitirdi. Van, Amasya ve İzmir'de on yıl öğretmenlik yaptı. 1983'te istifa edip yayıncılık ve dağıtımcılıkla uğraştı. İzmir'de çıkan **Dönemeç** dergisinin kurucuları arasında yer aldı ve yayın yönetmenliğini yaptı. Şiirleri 1970'ten itibaren **Yeditepe**, **Dost**, **Oluşum**, **Sanat Olayı**, **Türkiye Yazıları**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, denemeleri ve çok sayıda çocuk kitabı yayımlandı. 1980'de **Nevzat Östün Şiir Başarı Ödülü**'nü, 1982'de **Ö. Faruk Toprak Şiir Ödülü**'nde mansiyon, 1992'de **Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı. 1994'te **Cevdet Kudret Şiir Ödülü**'nü Hüseyin Atabaş'la paylaştı.

Şiir kitapları: **İlk İştım Uyanmak** (1970), **Gelincik Günleri** (1977), **Uzun Yollar Yolcusu** (1978), **Uzunçalar** (1979), **Sanayi Çarşısı** (1988), **Geccede Kanat Sesleri** (1984), **Çürümce** (1986), **Kod Adı: Mansur** (1993), **Kirli Tarih** (1993), **Sevginin Ötesi Çehennem** (1995), **Yirminci Yüzyıl Ağrıları** (1996), **Aşkların Gizli Defteri** (1998).

BİR SILVAN GECESİ

sen de yaşasaydın o silvan gecesini
kaç adamı gözün ısırır gibi olurdu
yağmurlar taşırdın gözlerine
hüzün sıvanırdı dört duvarına
cüzamlı bir oda arkadaşıyla bölüştüğün odanın

sana da bir şeyler sorarlardı elbet
zندانlardan bakan o gözler
ana, baba, yar, memleket
neyin varsa sevdiğin, unuttur gibi olduğun
kırbaçlardı belleğinin yorgun atını
giderdin sisler içinde bir çocukluk akşamına
bulurdun küçük yüreğinin sevgisilisini
batan günün uzak arkadaşlığında

bir yıkıntıya işerdin kaçamak
batman'dan gelen tankerler geçerci

kaldırımları tarardı gözlerin
bir adam durdururdu
çakılar, çakmaklar gösterirdi, satacak
yüzüne güvenirse yeşil saplı sustalılar
düşünürdün:

— bu bıçaklar hangi yüreklere saplanacak?.

sen de yaşasaydın o silvan gecesini
yolda kalmış bir yolcu olarak
gözlerin nöbetini tutardı yolların
sürgün bir otobüsü tanırdın sonra
küfürler savuran şoförüyle
tozlar bırakarak giderdiniz aranızda
silvan'ın güne batmış o gariban sabahında
sonra bir solgun resim olur asılırdı duvarlarına
o bir gecesini silvan'ın
arada bir belirip yiterdi buğulu aynalarında

YİTİP GİDENE GAZEL

bir yol var, ucunda en uzun gün görünür
yarının başladığı yerde dün görünür
geçip gidersin rüzgârlı düşler içinde
dönüp geriye baksan köhne ömrün görünür
aşklarla acılarla boğuşarak vardığın bir duraktır
durmak ne mümkün, ardından yeni bir sürgün görünür
ne yana dönsen yaralı bir yalnızlık karşılar seni
bıkıp usansan da yine o müzmin hüznün görünür
gazel yurdundan göçüp giden her yaprakta
faili meçhul bir failatün görünür
yurttaş'ım, beyhude çığlıklar salıp durma boşluklara
tütmez olmuş dumanın, şimdi savrulan külün görünür

GERİDE KALAN

o tren gitti
ben kaldım
bir güz yaprağıydı hüznün
döne döne

indi önüme
yerde ezik bir karanfil
gözlerimde son gülüşün
ve belki hâlâ sallanan elin

o tren gitti
ıvıssız kaldım
yaslandığım ağaç gövdesi
nasıl anlasın beni?

gittikçe daha uzaksın
ses yok kulak dayadığım raylarda
kim duyacak içimde kopan çığılığı
kim görecek beni
kör karanlığında gecenin?

gökte akan bulut
varır mı senin gittiğin topraklara
benden sana taşır mı bu yağmuru?

rüzgâra bıraktım kendimi
sürüklenip gidiyorum
bir şiir seni fısıldıyor
boşluğa düşüyor adımlarım
sigaram söndü ateşim yok
meyhaneler çoktan kapanmış

kendime çekilsem
limanım belirsiz
pusulam kayıp

o tren gitti
ben kaldım
bir güz yaprağıydı hüzün
döne döne
indi önüme

KOD ADI: MANSUR

bu şehir
artık kirletilmiştir
yağmur kılıçlarıyla kesilen caddelerde
ay bıçaklarının yansıması

yalnızlığın kırbaç izleri bedeninde
yorgun silüetin bulanık sularda

bu şehir

artık kirletilmiştir

tıpkı senin gençliğin gibi

hücrelerde

küflenen bir geçmiştir artık

onulmaz yıkıntılar içinde

küskün bir güneş gibi batmak

kendi dağlarının ardında

sonra fırlayıp gitmek kozandan

o korkunç çatlamaıyla

şimdi hangi kimliğiyle dolaşacaksın

bu kişisiz şehirde

sürüp giderken bu dışağrısı geceler

bu kasvet

bu kuşku

bütün yolların bittiği yerde

“insin kara perdeleri çağın, insin

ki bu zulmü gizleyebilsin”

desen ne çıkar

gönlü görklü sesi kırık halkın

sana kör, sana sağır, sana dilsiz

nice gül diksen yollarına

seni gördükçe yön değiştirir

o dalga dalga kadını geçsen

sonra yorgun bir ölümle

serilsen karşı kumsala

sulara düşmüş bir karanfil kadar umutsuz

ve kızıl

bir nokta olarak kalsan orda

ağıtın dudaklarda

kod adı: mansur

bir hallaç gibi yağmurlu sokaklarda

GECEDE KANAT SESLERİ

1.

bir kanat sesidir
ay düşmüş ormanlarda
yankısı yıldızları çağırır
yalayıp geçer dorukları
ıslık gibi duyulur ufkun ardından

bir kanat sesidir
taşır kuzey ovalarının serinliğini
yağmurlarını karadeniz'in
safran buğdaylarını içanadolu'nun
bakar maviye çalan gözleriyle ege'nin
gülümser sevinçler yüklü beyazlığıyla akdeniz'in

2.

gecede kanat sesleri var
akan kuşların çığlıklarıdır
kar ıssızlığında kışlar bırakarak
düzler yokuşlar bırakarak
düşmüşler işte kara afrika yollarına

gecede kanat sesleri var
geçiyorlar terkedilmiş köyleri
yıkılmış kentleri, yok olmuş uygarlıkları
dualar gibi gizem dolu fisiltılarla
karşıyorlar bulutlara

nasılsa birden katılıyorum onlara
yükseltiyorum bir damla su gibi
toprağımın kokusunu taşıyarak
ırmaklarımın coşkusunu taşıyarak
elsiz ayaksız
kolsuz kanatsız
uçmaya çalışarak

ülkem
yağmurlar emmiş bir tombul çocuk gibi
denizler koynunda
derin, soluksuz bir uykuda

yollarında, ırmaklarında, köprülerinde
damar damar akışan sevinç
dal dal uzanan öfke

yaprak yaprak dökülüyor hışımıyla gecenin

ülkem

belâsını baştacı ettiğim toprağım
deli divane eyliyor beni yücelerde
dönüp duruyorum işte
kanat sesleri arasında

3.

-burdan ötesi

gidilmez bir yolun, varılmaz durağıdır ki
aktığım mı, yürüdüğüm mü, uçtuğum mu

bilemediğim

kara afrika yollarında gece yolcusuyum
yoldaşım kuşlar tutmuş elimden
kanatları sırça, 'gagaları gümüş' kuşlar
karlı sonsuzlukların
tozutan tıpilerin tezikmeleriyle
kanat vuruyoruz

burdan ötesi

gidilmez bir yolun varılmaz durağı da olsa
tutkum benim

orda küçük kulübelerdeki zenci çocuklarına
bataklık kuşlarına

geyiklerin seğirttikleri yamaçlara

bir selâm gibi varmak

bir akdeniz rüzgârı gibi onları okşamak

varsın bitmesin yolları!-

kaç yüzyılın demir hevenklerinin sallandığı

şu uygarlık bağından

göçüp giden

bir yavru kuş olayım ben

-ki burdan ötesi
uçulmaz uçurumlar da olsa
verip kendimi boşluklara
sıradan bir ölümün çok ötelinde
ağmak sonsuza doğru
varmak dünya halklarının
haramiler önündeki sofrasına
bir pençeyle alıp çalınmış
güldürmek afrika çocuklarını
dünyayı ısıtan o bembeyaz dişleriyle!
gecede kanat sesleri var
ben ordayım
ne bitkinim ne yorgun
esrimiş esiyorum
yıldızlar bahçesinde

AHMET ADA

(1947, Ceyhan)

Ceyhan Ortaokulu'nu bitirdi. Öğrenimini sürdüremedi. 70'li yıllarda itibaren **Hakimiyet Sanat**, **Yeni Dergi**, **Yansıma**, **Yeni Adımlar**, **Yusufoçuk**, **Türkiye Yazıları**, **Türk Dili**, **Yarın**, **Yeni Dünya**, **Broy**, **Düşler**, **Varlık**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlanan şiirlerinin yanısıra, şiirin sorunları hakkında deneme ve eleştiri yazılarıyla da dikkat çekti. 1981'de **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü**'nü Ali Cengizkan ve Adnan Azar ile paylaştı. 1991'de **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü, 1993'te **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü, 1999'da **E Dergisi Şiir İnceleme Yarışması Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Gün Doğsun Gül Üstüne** (1980), **Acıyla Akran** (1983), **Yaz Kırilgıcı Olsam** (1985), **Aşk Her Yerde** (1990), **Vakit Yok Hüzünlenmeye** (1992), **Günyenisi Lirikler** (1992), **Yitik Anka** (İlk üç kitabının toplu basımı, 1993), **Taş Plak Gazelleri** (1995), **Küçük Bir Anmahlık** (1996), **Begonyalı Pencere** (1998), **Denize Atılan Çiçek** (1999).

AŞK AYRILIKTIR BİRAZ DA

Aşkı ararım birçok şeyi alan benden
Biraz şeyi veren umutsuzken
Sürükler beni kentten kente
Bir yol sapağında bulurum
Düş müdür çocukların gülüşü müdür
Ele avuca sığmaz bir kuş mudur
Aştır sekişim düşe kalka taştan taşta
Koşarken ardından sokak sokak
Sararan yapraklar ki savrulur
Hüzünlendirmez beni asla
Aştır çünkü anlam veren onlara da
Neyi ararım yalan gözlerin için
Tutulur da çiseleyen bir yağmura
Bir yanlışlık var bu yağmurda, bu aşta
Dağılan çiçeklerden anlarım

Aşk göze almaktır yalnızlığı biraz da

Birçok şeye yetişilir şu dünyada
Aşktır yetişilmeyen, ayrılıklarla başlar
Ben ayrılığı sevincim sanmıştım
Aşkmış, sevgisiz kalınca anladım
Kırgınlık da birikir yanlışlar da
Yolların tozanına bakınca anladım

GÜZ

Ey hüzünler bırakan güzel şövalye
Bir zamanlar gökyüzüne açılmış şemsiye
Gibi yaşadın uğultulu ve yalnız
Kalbin rüzgârlı bir kuşaneydi her gece

Yağmura çıktın çoğu zaman
Yarım kalmış çocukluğunu yaşamak için
Çocuklar sokakta yoktular
Belki de Akdeniz'e uçan göçmen kuştular
Güz, her yerde yalnız güzdü
Gitsen de hüzünler bıraktın
Sakladın çoğu kez gam yükünü yağmurdan
Yağmur ki bir güz türküsüydü şapkanda
Usul usul okyanusları taşıran

Güze çıktın ölü bir zaman
Alnmda kuş gölgeleri, yüzünde yağmurun elleri
Bir gülümseme gibi yağıyordu yağmur
İslandın sen ey kendine süvari

SEVDA GÜNLERİ

Pırr diye uçuyorsa sakallarımından birkaç kuş
Yaz penceresine konuyorsa
Pencereye uzanan kiraz çiçekleri uyanıyorsa
Sevda günleridir
Sen yine saçını ör, sonbahar giysilerini giyin
Eteklerinin zili içindeki sireni selamlasın
Rüzgârdan şapkan selamlamıyorsa

Kimler gidiyorsa dünyaya kırgın
Beyazlar giyin, gözlerinin hercai ışığını onlara ver

Gizlice öğrensinler diye gülümsemeyi
Sessizce öğrensinler diye yıkılmamayı
Birileri teneke kutularda çiçek yetiştirirken
daracak sokaklara bakan balkonlarda
Birileri küçük odalarda, belki de küçücük kızlar
anısız kapatırken kitaplarını
Sen yine umuda çalış, sarpa sarıyorsa özgürlük
koşusu at yarışlarına koş
Koşunun yağmurlu sabahı ol.
Rüzgârda şapkan selamlaşın gözaltındaki kayıpları
Birileri yok sayıp selamlamıyorsa
Pırr diye uçuyorsa başımın üstünden birkaç kuş
Yaşıyorum demektir bu kardeşim
Sonşuz yaz, aynalar takvimlere yazılıyorsa
Günlerce
Bir kuğunun ömrü kanyorsa sokak ortasında
Sevdadandır diyor yaşlı çınar
Eski denizler onaylıyorsa sevda dizelerini
Sen yeni dizeler yaz, içindeki fırtınayı düzenle
Birileri hançerle dolaşırken, güle çalışırken
birileri
Güle çalışanları selamla kimseler selamlamıyorsa

SENI HEP SEVDİM

Seni hep sevdim
Yaz kendini anlatırken yaprak yaprak
Günler ne çabuk akıp geçti sevgilim
Yüzyıllar geçti sanki aradan
Yollar yollar boyunca yan yana
Hangi yokuşu çıktıysam seninle
Kuşlar uçuştular saçlarından
Seni hep sevdim, silinmez izi
Sevimli şaşkınlıklarımın o yazdan
Kır kahveleri kuş sürüleri sonra
Konuşmadan oturduğumuz masa iskemle
Demli çay, demli çayın buğusu
O yaz daha mutluydu seninle

Sesin mavi miydi ya kalbinin sesi
Bir saat gibi işlerken kendiliğinden
Yine buluştu gözlerimiz sevgiler üreten
O yaz seni ne çok sevdiğimi
Öğrendim bir akarsuyun sessizliğinden

Bulutlardan bulutlar çıkardım o yaz
Çiçekler suladım her günbatımı
Çocuklarla konuştum hüznü unutturan
Yalansız hilesiz sevdim seni
Çiçekler çocuklar ezgiler içinde

ONUN EVİ KUŞLARA YAKIN

Onun evi kuşlara yakın, ne iyi.
Bir kuş konsa sesine bozkırlar başlar
O şarkı söylediği zaman
Sessizliğe uzun yağmurlar yağar

Giyinmiş yalnızlığı, öğle sonu
Bakışlarında kesilmiş çiçek sapları var
Penceresinde gökyüzü, kuşlar
Nedense bir şemsiye gibi açılmışlar

Bir şey var onda olmaması gereken
Unutulmuş anılar gibi hüzünlü
Uçmuş gözlerinin mavisi
Dalıp dalıp gitmesi ondan

Yine toz alıyor, toz alışlarında
Bir yanlış düzeltmenin rahatlığı var
Dursa biraz, sokaklar, kırlar
Bir bir penceresinden geçiyorlar

İyi ki birçok çiçeği var
Otursa bir yüzyıl çocukmuşçasına
Çiçeklerle konuşmaya başlar
Aşkı, ölümü, bir çeşit ölümsüzlüğü
O beyaz tutumuya konuştukça
Bitişik binadan kuşlar uçar

NURULLAH CAN

(1947, Karabük)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Coğrafya Bölümü'nü bitirdi. Özel kuruluşlarda personel olarak çalıştı, emekliye ayrıldı. Şiirleri 1975'ten itibaren **Edebiyat Cephesi**, **Saçak**, **Varlık**, **Türkiye Yazıları**, **Sesimiz**, **Hakimiyet Sanat**, **Oluşum**, **Somut**, **Yeditepe**, **Yazko Edebiyat**, **Kıyı**, **Karşı Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı. 1993 yılında **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **İnsanlara Doğru** (1979), **Memleket Çocukları** (1979), **Şiir Güzeldir** (1988), **Kadınlar Geceleri Severler Geceleri Güzeli Bakarlar** (1993).

KADINLAR GECELERİ SEVERLER GECELERİ GÜZEL BAKARLAR

İlgi:

Gece Gezen Kızlar, Tomris Uyar; Geceyi Tanıdım, Nazlı Eray; Gecenin Öteki Yüzü, Fûruzan; Gecede, Leylâ Erbil; Gece Yarısı Notları, Melisa Gürpınar; Çocukluğun Soğuk Geceleri, Tezer Özlü; Gece Dersleri, Lâtife Tekin; Eski Gece Parçaları, Nazlı Eray

Tanıklar:

Zerrin, Gülден, Çiğdem, Leylâ, İnci, Duygu, Sema, Selmin, Zuhâl, Dilek, Yıldız, Nilüfer, Nihal, Ayşe, Müge, Gülgün, Mine, Dilâra

Yer:

Kadıköy sokakları, dolmuşlar, vapurlar, trenler, sandallar, sinemalar, çay bahçeleri, pencereler, balkonlar, ağaçlıklar

12 Aralık, dolunaydan önce, Feneryolu, Fıdanlık

Sevdiğiniz kadınlar güzeldir
Uzanır tutarsınız sıcak dizlerini
Bir dal gibi eğilirsiniz üzerlerine
Bulutlar kuşlar böcekler
Yavaşça terkederler sizi

Gece olur ay çıkar yağmur çiseler
Işık kaplar ıslak gövdelerinizi
Kıyılarda martılar vardır bilirim
Duymam düşsel seslerini

14 Aralık, dolunay, Ziverbey Yokuşu

Gece geliyor üzerime. Ellerimde yine
o ay lekeleri ay solukları. İncecik yalanlarım
Birden mavi elbiseli bir kadın olurdu her şey
Güzel otlar küçük kuşlar kadar kokardık
Bulutlar gibi koşuşup
yıldızlar gibi oyunlar oynardık yıldızlar gibi
O soğuk gecelerde kimseler görmezdi
ayıp yerlerimizi. Usulca akıp giderdik

17 Aralık, dolunaydan üç gün sonra, Mendirek

Sevmek için çok bekledim ben
Uzak ülkelerden dönen beyaz yelkenlileri
O garip ezanları gecenin çan seslerini
Balkonda çiçeklerini sulayan o esmer kadını

27 Aralık, hilâl günleri, Sakızgütlü Sokağı

Güzel ştirlerle sevişir Nurullah Can
Günlerce yanında dolaştırır sevgililerini
Kar yağar yaşlanmıştır artık
Sevinemez çocuklar gibi

METİN GÜVEN

(1947, Bursa)

Ankara İktisadi ve Ticari İlimler Akademisi Maliye Bölümü'nü bitirdi. Bursa Akşam Ticaret Lisesi'nde ekonomi ve istatistik öğretmenliği yaptı. Şiirleri 1978 yılından itibaren **Soyut, Somut, Yeni Dönem, Yansıma, Dönemeç, Türkiye Yazları, Yazko Edebiyat, Yarın, Yeni Düşün** gibi dergilerde yayımlandı. 1994'te **Vedat Güler Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Ömrüm Geçen Bir Sağanak Gibi** (1981), **Güvercin Yüreğinde Gül Renkli Çocuklar** (1982), **Lâl Olsun Ölsün** (1985), **Ten ve Gül** (1985), **Yaz Biliyor Her Şeyi** (1985), **Dala Yakın Yaprağa Uzak** (1994), **Yarasa Karnında Aşk** (1994), **Suları Unutan Gölge** (1994), **Aşk Bitti Akşam Sürüyor** (1995), **Gece Müziği** (1996), **Gül Yok Artık** (1997).

DARGIN

Sevgilim
Dengeli bir cehenneme hazırlanıyor
Sevgilim
Yorgun ve tehlikeli rüzgârlar bekliyor
Nerde, kimliksiz dolaşan çocuklar
Nerde, sıkıntılı bir kartalın dargın gözleri

Seni sevdim
Sevmek ölüme komşu olmaktır
Seni sevdim
Sevmek hayata yoldaş olmaktır.

MUTLAKA BURSA

durdum ve kayboldum sonra
durdum ve yürüdüm
şehrin kenarlarına
şehrin rüzgarına
/senin gözlerin için
şehrin dalgınlığına

ve ufkuna sonra
/senin gözlerin için
sen ve
dağlarda bekleyen çocuklar
için/
yürüdüm
çaresiz bir nehrin
kenarlarına

(nerde bir eski sevgili dursa
orada başlıyor yurdum
ve mutlaka Bursa)

durdum ve kayboldum sonra
uzaklara sarkan
bir hançer gölgesinde.

ÖMRÜM SENİN OLSUN

aşkın ergin fidanları
esmer ve hünerli kızlar
avare bir çocuk resmine
bakıyorlar
onlara
hücre kapılarında
ağlamak yasak

erken ölümlerde kuruyan
zeytin dalları
tenha köy kahveleri;
çocuk ömrüm
karanlık bir sabrın
irin dolu şarkısı
sağ yanımda
acemi cınayet taslakları
sol yanımda tuzak

ve sen
ciltlenbik gölgelerinde
güneşi bekleyen güvercin
ömrüm senin olsun.

KIRLI

günler:

parlak,
yalancı,
zalim
ve kırmızı
kan gibi,
balon gibi
telaşlı
korkak
ve cılız bir
küfür gibi

günler
benden uzak
günler
zorla
yaşanan
kirlî bir
deniz gibi.

DÜNYA SARKIYOR

yumuşak bir uçuşuma sarkıyor dünya

dünya
trampet seslerine karışan cesetlere,
bir sokağın daralan tarihine
tenha haziran sabahlarına sarkıyor

ey
sırnaşık günlere dipnot olabilecek zor,
gürültülü törenler,
kendi halinde yaşayan umarsız ferman,
naylon faturalar
ve bir kentin şehvetli karanlığı
— dünya sarkıyor

sağ yanımda mağara görüntüleri
sol yanım cehennem.

REQUIEM

Sürekli sana bakardım
Ve kurnaz köpekler gibi ağlardım
alışkanlıklarım vardı:
İnsanı baştan çıkaran köprülerden geçerdim
At mezarlıklarında uyurdum geceleri
Önemli olan hayatı yorumlamak değildi
Hayatı değiştirmektir
Kimseler bilmiyordu bunu
Her zaman her yerde görülebilecek
Karanlık sokaklarda besleniyordu yaşamak
Ve yorgun
Ve kahraman insanların
Dargın uykularında soluklanıyordu dünya
Kırık bir zar gibi
Çocuk düşlerinde geziniyor requiem

UNUTMAK İYİDİR

Seni anlamak istemiyorum
Seni anlamak için herhangi bir çabam yok
Ağlayan yalnızca sen misin
Kayalar da ağlardı bir zamanlar
İrmaklara boşalırdı gözyaşları
Derdini kendine anlat
İnsanı en çok kendisi anlar çünkü
Neleri ararken neleri buluruz
Dolaşırken iki yağmur arasında
Adımızı bile unuturuz
Unutmak iyidir
İnsan unutarak hatırlar yaşananları
Ve yaşanacak olanları
Zeytin dallarına uzanan küçük bir el gibi
Ölüm seslenir sonra:
Aşk her şey demek değildir
Ve kimseler bilmez şarabın gerçek rengini.

GÜLSELİ İNAL

(1947, İstanbul)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji-Felsefe Bölümü'nü bitirdi. İngilizce ve edebiyat öğretmenliği yaptı. Şiirleri 1981'den itibaren **Yazko Edebiyat, Sanat Olayı, Varlık, Oluşum, Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra röportaj, deneme ve sanat eleştirileri yazdı.

Şiir kitapları: **Sulara Gömülü Çağrı** (1985), **Lale Sesliydiler ve Yoktular** (1987), **Dolunay** (1988), **Letoon** (1989), **Dans Natura** (1990), **Bakkaris** (1991) **Sif ve Gula** (1992), **Saklanmış Levha** (1996), **Çhód Raksları** (1999).

LIRIK BAHÇE

Biliyorsun çoktan yaşlandı ağaçlar
dün gördüm
bir iki beyaz yaprak düşmüştü ulu gövdeden
biliyorsun çoktan yaşlandı artık rüzgârlar
sarıp sarmalamıyor dipsiz bahçedeki güneşi
sonra limon ağacını hurmayı ve kan rengi gülü
tanrının sabırla taşıdığı sulara
iri bir nilüferle bir meleğin aşkı düşmüştü

Toprak da tütmüyor
ne de yanıt veriyor sarp kayalıklar
ölüm için pembe bir rüzgâr estiyor

Kimbilir yollar nasıl yapraklarla örtülür
kimbilir deniz şimdi nereye gider
çınar ağlar mı
kırpi nereye yürür
söylemeli tanrı
yine neleri sakınıyor bizden

DALGALAR

Bu bahar salkım söğütler sallanacak yine ölümler üstünde
çırpınacak öylece uzak kıyılarda
esecek ses veren yüreğinin üstünden doğru rüzgârı

geçenlerde anlatmıştır bozkırın acımasızlığım
insanoğlunun suçlu yürüyüşünü kutsal dağa

hani canım hatırlasana, şimdi oturduğun yerde eskiden
bir tahtın bulunduğunu

ışıklı bir kapıdan
kanatlanmış ayaklarıyla

geçmiştik birlikte
gelirler

öperler seni, yağmur saçlı sicim saçlı ruhlar
tamdık onlar, geçen gün aynı ağaçların arasından

geçmiştiniz
yollarınız ayrıydı ama herşey kızılrengi, duman, yeşil
kırk bir horoskop'tan

yitirilmiş denizler aşkına

böyle olabilirdi ancak

iniltiler hummalar yağmurlar

besleyici asitler

kedi gözleri aydan düşen ay parçaları

suskunluklar dağ ovanın kitapsı yıldızları

hepsi teninde tutuştu, gövdeni sakladığın yerde tutuştu.

GÖRME UÇUŞU

Hâlâ aranızda yatıyorum umarsız ölü olsanız bile

yeşillikler doluyor ağızıma, denizin ünlü tıkaçları

kitara sesleri başlıyor

gece derin nefesini alıyor koynundan

o büyük taş bir türlü kıvılcıkmıyor

yalnızlık yeni bedenim

galaksi tozlarıyla yaralarımızın üstüne gül bastırıyoruz

hâlâ buradayım evet doğumum gibi çıplak

çırılçıplak

kirli gezegenler değişiyor tenime aç bir balık durgunluk serpiyor

aranızda uyuyorum yine de, o kokular aleminde gece ürküsüyle

sizin çoğalmanızı izliyorum gizlice

rahmin uzay boşluğu

bu bebek bir ruh vadisi

görülmeyen daireyi biliyorum

bir gölge iniyor bakışlarıma, gelip şaraplı ağızımdan öpeceksin

birden olacak bu, gözlerimi armağan edeceğim sana, birden orman

alev alacak ve oradan korkak dumanlar yükselecek, ipek sıcak ağırca, yalnızlığın geometrisi ölçülecek bir ara ve HİÇBİR ŞEY EVET HİÇ...

bir baygınlık çıkıyor ortaya seninle benim aramda, baykuşun gelip şaraplı dudaklarıma dokunuyor, her çenber sizin matematiğinizi hatırlatıyor
babam bebek oluyor
annem de ölükenbile ölü bebek
bense ne bebek ne ölü
aykırı zamandan bir uyarı
hâlâ yatıyorum koynunuzda

ketenler içinde biri yürüyor patıkada yoksa bir ölü mü ol
bay Aras bu, taş toplamaktan geliyor
demin kıyıya vuran dalgalara soru soran bay Aras
oysa ben hâlâ koynunuzdayım, kimse sezmiyor bunu
deniz dibindeymiş gibi hayvanlar
gökyüzündeymiş gibi bulutlar asit yağışlar
zamansız bir ölçeği, takvimsiz, saatsiz bir yerin, işaretlessiz
vadinin kırık kum saatinin
boşluğun evet boşluğun
tüylü meyvalarıyla altüst...

SEYYAH

'Hiçbir yere gidiyorum hiçbir yerden geliyorum süsen batağına saplanıyor gözüm, çamurlu ok bölüyor seyrediyorum'

Saçlarının fırtınasında bilinen düş çemberinde
kızıl çatıların sahibesiydi, deniz diliyle
unutulmuş bir deniz bitkisini dikiyordu ön bahçeye
ısrırganotu pelesenk yırttı geçti ateş koluyla
gece gömüldü... bütün sahiplerin sultanı bir bebeğin
gizil dilini kullandı hep, iki su ayracında
aramızdaki nehir sesimizi gömdü hep
kil taşlarla, öte tabut kendini reddediyordu
ve mezar çekiyordu...

Gece kuşu göğsümdeki gece kuşu
göğüs kafesimde mavi göl düşüyle
köle isteminde, dudak bin kez yaraya dokundu
kubbenin gümüş ipi
heykelden ve tanımsızdan, uyuklayan İbliskız'dan

özgürlük sarkacına, bir o yana bir bu yana
ırmakla ve denizle ve zamanla ve suyla ateşle
yaseminle tunçla ve...

... yine dizlerim toprak düzeyde
düştüm
hayatın önüne...
bir kartalla gizli...

Bebek soyumuzdan bilginc aynalara
gözleniyordum ve gözleniyordum
tutsaktım ve tutsaktım
bırakıldığım yerde
o cevher kuyusunda, karanlığın kollarına vermiştim
kendimi

ve yine
şafak şafak şafak
gizil kartalın sonuyla...

bir daire çiziyordu ve bekliyordu, bu yüzden her şey
yeryüzü, suları besliyordu
ince titrek özenilen kadımdan
iki ayrı safir kanat çıkıyordu...
(hazırlanabilirdim bu kanatları kesmeye ve tüy
bilezik yerine
uzayın çiçeği)
siyahı kuzgun bakışlarını armağan ediyordu
tanıdık bir düş, ancak yabancı parmaklarımızda
yabancı gülle...
ayraç siz miydiniz!
diye soruyordu kızıl çatıların kadını, ayraç, ayraç...
o pek besili zambak, cici kuş
o pek acı suyun tadı dilimde...
düşle beslenmiş ağaç
bu kez düş sizi bırakıyordu

Yalnızca ırmağın taşlarına takıldı uzun saçlarım
ah uzun saçlarım benim
yalnızca gömütteki yıldızla eş
yeşildi dünya
işte o kadar yetiyordu ve biliyordu ayraç yıldız
ve yıldız
tabutuna çekiliyordu...

ZERRİN TAŞPINAR

(1947, Ankara)

Ankara Yenimahalle Kız Lisesi'ni bitirdi. Editörlük, düzeltmenlik yaptı. Daha sonra TRT'de çalışmaya başladı. Şiirleri 1984'ten itibaren **Yarın, Varlık, Karşı Edebiyat, Damar, Yazıt, İnsancıl, Pır Sultan Abdal, Parantez, Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Bir Ardiç Kuşuyum Ben** (1992), **Amlarda Şimdi** (1994), **Tavra** (1995)

GÜZELLEME

Uzak bir yerlerde kanun çalıyor
eylüdür.

Doğulu bir bundur yüzün.

Tren garlarında ne kadar birikmişse hüzün
umut ve acı

ve yoksulluk

bin dereden getirilen su

sessiz ve sabırlı

senin yüzün ki sevdaya uygun
senin yüzünde biraz dinlenmeli.

Bir çeşme açık kalmış gibi
kanun sesidir.

Gül yarası ellerin.

Ağlayan çocuğa akar gibi yüreğim

kurur gibi gözümün yaşı

aç mide guruldar gibi

sevdim seni.

Öyle kolay ve öyle doğal sevdim.

senin ellerin ki yaşama uygun
senin ellerinde biraz dinlenmeli.

Elbet görkemli olur toprağın susaması
ıştır evreni.

Çeker üstüne yağmuru bütün bir bulutu
yağmuru bütün

ve yağmuru pusatsız bir gelin

gibi bir bulutu

doymak için

elbet görkemli olur toprağın susaması.

SUSANASI TOPRAĞIN-YARILIP

Esmer akşamların boyutlarında
yağmurdur çağrışmalarla yaklaşan
toprağın yarılıp kuruduğu zaman
yırtıp gökyüzünü
ürkütüp düş pazarlarını reklamların
uzun yangınların ardından patlayan
yağmurdur.

Kan damarlarında bir kentın
her anda ince vuruşlarla varolan
uyanık-gergin
ateşli bir bebeğın ağlamasıyla duyulan
-ilaçsız ve yorgun bir bebeğın ağlamasıyla-
yağmurdur.

Sıcak yaz günlerinin sararttığı otlardan
kanallardan, azalan barajlardan
eksilmiş santrallerden yansıyan
öfkesiyle bilge insanların
katıp önüne -ne varsa toprağa gevşek basan-
yüzeysel ne varsa önüne katıp
geniş sağrılı kısrakların nal sesleriyle yarışan
yağmurdur.

ANFORA

Bütün sınırlarını aştık da dağların
bütün okyanusların kapılarını
düşle gerçek kucak kucağa
köpükle dalgakıran
ve yalnızlığın deniz feneri

Biz ki asırlardır sestiydik aşkın
bir kuş azatlamadık
bir boncuk geçirmedik
incecik bilekteki son boğuma.

Çömlekçi söyle bana
nasıl bulunur gizli bir liman
insan kendinden bunca korkarsa...

ORUÇ ARUOBA

(1948, Karamürsel/Izmit)

TED Ankara Koleji'ni bitirdikten sonra Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Yüksek Lisansı'm aldı. Aynı üniversitede Felsefe-Bilim uzmanı oldu. Felsefe doktorasını tamamladıktan sonra öğretim üyeliği yaptı. F. Almanya'da Tübingen Üniversitesi'nde, Yeni Zelanda'da Victoria Üniversitesi'nde konuk öğretim üyeliği yaptı. Çeşitli dergi ve gazetelerde yayın kurullarında bulundu ve yayın yönetmenliği yaptı. Birçok dergide denemeleri, çevirileri yayımlandı. Halen serbest yazar olarak çalışıyor. Daha çok ilgiyle okunan denemeleriyle tanındı. Şiirleri 1980'lerden itibaren başta **Varlık** olmak üzere birçok dergide yayımlandı.

Şiir kitapları: **Tümceler** (1990), **De ki İşte** (1990) **Haikular** (1997), **Ne Ki Hiç** (1999).

NE Kİ HİÇ - HAIKU

1.

Tek bir Kırlangıç -
ne söylenebilir ki:
bu rüzgâr, işte...

43.

Deniz karanlıkta
yalnızca ses var -
ölüm hazırlıkta.

86.

Aceleyle gelip geçer Martı
oysa
biryere gitmez.

126.

"Bir deniz bulmak,
anlamak en sonunda da
yaşamak ne."

172.

Şunu düşün:
dünyada hiç tanımadığın insan
ne çok.

Şunu da:
dünyada azıcık tanıdığın insan
ne az.

215.

Kopuk Yonca yaprakları
basamakta -
ezinilecek...

295.

Kaç tane Güneş var
gözümde - sayamıyorum
bir türlü...

426.

NE Kİ HIÇ

Şimdi gelecek
sana Bahar yeniden:
bırak, bilme, ne -

ne bil, ne bilme:
gelsin hepsi yeniden
sen bilmeden, hiç...

INCI ASENA

(1948, İstanbul)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Filolojisi'nden ayrıldı. Adam Yayınları'nın sahibi ve genel yönetmenidir. Şiirleri 1990'dan itibaren daha çok **Adam Sanat** ve **Varlık** dergilerinde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Tramvay Döşeriz Ay Döşeriz** (1993), **Çıplak Bakamıyorum** (1996), **Üç Gün Paris** (1998), **Tutamadığım Sözler** (1999).

ÇAKIL TAŞI

sarı kuru, ince uzun ve tozlu
bir yolun ucunda
köyün çocuklarıyla delileri
bir çakıl taşı gibi
bir çakıl taşı kadar değerleri

pembe sarı bir uçurtma - umut bir dağ köyünde
- umut -

biraz uyumak

- dereyatağında -

gönlü serin

yaşamak öz dilinde

dilim ne benim dilimi şaşırıyorum
köyün çocuğu muyum ben delisi miyim
bir sarı kuru yolun ucunda bekliyorum
bir atlı - ince uzun ve tozlu -
terkisine alacak
sözcükler verecek unuttuğum

A annedir

B baba

C cinnet geçiriyorum

Çocuğum, bir çakıl taşı

Deliyim, kızım kim oğlum kim

Evimi bulamıyorum.

yolun ucunda köyün çocuklarıyla delileri
bekledikleri bir şey yok
bir çakıl taşı gibi
bir çakıl taşı kadar değerleri

**BANA BİR ŞARKI ÇAL
İNSAN SESİ OLSUN**

Bir özlem vardır bir yerlerde bilmediğin
Tanışmamış daha yürekler
En çılğm çocuklara gebe
bir aşk vardır
Yedi yılda kesilmeyecek

Ben aşktan kesilmem canım sağ olsun
Bana bir şarkı çal insan sesi olsun

Toplumun çocuklarıyız biz
Aşk da yeriz
Seni de yeriz ölüme fırsat bırakmadan
Hacı Bekir lokumu.

ORKINOS

Büyüseydi şair olurdu bu orkinos.
Macuncu tablası gibi gözlerinde
Her renk güneş ışığı
Koşarken aheste, uçan balıkların peşinde
Tek güdüsü aç karnını doyurmak.
Ne gördü ki bu dünyada.
Durgun dıngın koyları küçük suların.

Hele bir ulaşıydu büyük sulara bu orkinos
Acı girdaplarına girip çıksaydı
Peşinde sürüyerek yaşama sevincini
Şair olurdu besbelli.

IHSAN TOPÇU

(1948, Sürmene/Trabzon)

İÜ Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Lise ve üniversitelerde edebiyat öğretmenliği yaptı. Şiirleri 70'lerden itibaren **Cumhuriyet Kitap**, **Karşı Edebiyat**, **Şiir Ülkesi**, **İlgaz**, **İnsancıl**, **Kıyı**, **Çağdaş Türk Dili** gibi dergi ve gazetelerde yayımlandı. 1992'de **İsveç Şiir Onursal Ödülü**'nü kazandı. 1995'te Kocaeli Üniversitesi Şiir okulunu kurdu.

Şiir kitapları: **Üçüncü Mevki Duygular** (1969), **Yarısız Sayfaları Yırtyorum** (1975), **Arayış Yol Arıyor** (1990), **O Yitik Kıpırtı** (1996), **Gökyüzünü Yitiren Kuş** (1994).

BİRAHANEDE KOŞAN ATLAR

*-sarıkamışlı recep bakırköy'de yatıyor şimdi
ne bu şiirin yazıldığını biliyor
ne de kendisine adandığını-*

birkaç numarası silik piyangodur masasında
umudun en pembe noktası yarış bültenleri

düşlerini emzirirken dördüncü birasıyla
hipodromdan daha hızlı koşuyor
ekranda atlar

hem taburesinde cokey
hem de uçan halısına pist arıyor

-ey hayat onar insanı
yarım dua oluyor dilinde yinelenen
cinnetini erteliyor üç numaralı tay

DÖRTLEMELER

düşünmek

bir ülke düşün/düşün ki
içerdekiler dışardakilerden namuslu
bir ülke düşün
düşün ki al başına belayı

şİirin son fotoğrafi

seksen sonrası ozanların toplu fotoğrafi önümde
bu denli uzun kollar hiç görmedim ben
kimin eli kimin cebinde
anla anlayabilirsen

var-yok

benim
yoklarım vardır
sizin
varınız ne ki

kendime 50. yaş söylevi (!)

ne kimse öğretti sana
ne de öğrenebildin yıllardır
orana burana değdirip aşkı
anlamından yoksun kaldım ne haber

DÜŞÜŞ VE ÇIĞLIK

oradaydım
ak dalgalar dövüyorken kıyıyı
sağır ve hırçın
ikarus'un çığılığıydı duyduğum
kirlili ve katildi insan
azalıyordum
kumsal sarıyorken
sesin bin rengi
umarsızdım
her yerdeydim o an
temiz ve masumdu insan
çoğalıyordum

İSMAIL UYAROĞLU

(1948, Balıkesir)

İstanbul Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. Maraş, Kars, Malatya ve İstanbul'da öğretmenlik yaptı. Düzeltmen ve metin yazarı olarak çalıştı. Şiirleri 1970'ten itibaren **Yordam**, **Yansıma**, **Yeni a**, **Militan**, **Sanat Emeği**, **Yazko Edebiyat**, **Milliyet Sanat**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra dergilerde eleştiriler, denemeler yazdı. Tiyatro oyunları da sahnelendi, ödüller kazandı. 1974 yılında Milliyet Sanat Dergisi'nin düzenlediği "1974'ün En Başarılı Genç Şairi" yarışmasında seçilen dört şairden biri olmuştu. 1978'de **Türk Dil Kurumu Çocuk Şiiri Yarışması Ödülü**'nü, 1981'de **Yazko Şiir Büyük Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Gül Sağanak** (1976), **Çocuk ve Şiir** (1977), **Aşk-tan ve Umuttan Aldım Rengimi** (1978), **Yakında** (1980), **Hayatı Karşılamanın Şiirleri** (1981), **Şiir Kitabı** (1982), **Bir Demet Diken** (1983), **5+2'ler** (1984), **Ve Aşk** (1985), **Ateşin İçinden** (Toplu şiirler, 1986), **Şiir Ölümcül Yolculuğun Senin** (1987).

ESİRGEMEYEN VE BAĞIŞLAMAYAN ŞERTANIN ADIYLA

VI.

Andolsun karanlığa ki
Fuşu ve cürmü örten
O kirlili, siyah atlasa ki
Bekareti elinden alınmış
Sarışın duluna göğün, aya ki
Gecenin bakır kızlarına, yıldızlara ki
Biz seni yalnızlıkla ödüllendirdik
Yalnız kalasın diye
Orda burda, göğün altındaki her yerde
Sızlayasın diye bir başına karanlığında
Ama sen yüz çevirdin bir vakit
Kalabalıklara baktın bağışımızı unutup
Sunduğumuz acıda boğulup gitme korkusu edindin
Düşünmez misin, niye boğulur boğulanlar

İşildasınlar diye yalnızlıklarının dibinde
Bunda elbet bir ibret var
Andolsun, yeniden andolsun karanlığa ki
Seni defnedecek şiir bulunur
At yeter ki korkmadan kendini
Kendinden aşağıya
İşte böyle, Nezeyne

VII.

Gözettilerimizden kıldık seni, kayırdık ve defterine
sürgün yazdık. Sen sürgünsün. İyi kullan yabancılığını
Yalnızlığını iyi yürü. Yokuşunu şehvetle çık, ayak
sürüyenlerden olma. Sonunda varacaksın oraya nasıl olsa.
Orda, vardığın yerde bulacağın şeyler sevindirsin seni.
Kararmış bir taş ve gece ve baykuş. Her yolcunun varacağı
şeyler. Gecenin içinde çıplak ayakla gezinen rüzgâr da
sevindirsin seni.
Öyleyken gürültü eden rüzgâr da. Ve baykuşunu ürküten rüzgâr da.
Rüzgârını da sev sen, baykuşunu da, kayırıldığını unutma
Sürgün olduğunu unutma. İşte böyle. Nezeyne

UYUMSUZ

Uyumsuz serseridir adım benim
Tarihe öyle geçeceğim
Kırlara kaçırım sıkılmca mesela
Ama kır değil, uçurumu seyredirim

Sigara tutarlar, canım istemez
Alır, içerim ama
Zayıflığımla da geçeceğim çünkü tarihe
Sıkılan, mahcup bir suratla

Ermişleri şaşırtmayı severim fakat
İsa'nın anası Meryem öğretti bunu bana
Onun gibi bir sevgilim olsun isterdim doğrusu
Ama nerde, ölüm abanıyor omzuma

Her zaman kısa şiiri savunmuşumdur
Erken ölümü savunmuşumdur her zaman
Uzadıkça çünkü şiir de hayat da
Usanıyor insan

DAL

Boyun yetmiyor
Otobüste demirlerden tutmaya
Uzama sakın
Boyunu seviyorum senin
Kısacıksın, kısa kal
Yürüyor sanki sokaktayken yanımda
Çiçekli, küçük bir dal

ASMALIMESCİT'TE

Asmalımescit'te bir meyhanedesin
Yalnızsın, karanlık bir köşede
Her gün biraz daha kalınlaşıyor
Dünyayla arana çektiğin perde
Naylon bir çiçek duruyor masanda
Çiçekleri seviyorsun, onu da sev
Zaten niye sıkıyor seni
Çiçeksiz de ondan ev
Uzun uzun düşünüyorsun, düşünürken
Enikonu yakışıyor yüzüne keder
Yalvarıyor bak bakışlarıyla
Hadi, son lokmanı da kediye ver
Verdin ve geceye çıktın
Tam üç meyhane dolaştın akşamdan beri
Bu dördüncüsüydü
Dinmedi sızın yine de, değişen tek şey
Masaların lekeli örtüsüydü

YİNE BOYNUN

Serçeninki kadar masum boynun
Beyaz ve bakır
Öyle kıskırtıcı ki fakat suçsuzluğu
Önüme gelen yerde, tutamayıp kendimi
Bozuyorum usulca bekâretini

FELAKETLERE GÜLECEK KADAR

İki taksi çarpıştı az ötemizde ve biz
Katıla katıla güldük
Aşkı bize unutturan dünyayı
Biz ki kimsesiz bir kedi görsek sokakta
Alıp eve getirirdik daha dün
Ey insanlık, anla ve bağışla bizi
Felaketlere gülecek kadar
Seviyoruz birbirimizi

GÜZELLİĞİNİ GELİŞİN

Ürpertili bir ovada, dörtnala
Sarsılarak koşan bir kısrak
Gibi geliyorsun güzelliğini
Sunarken ter içinde orama
Oranın ilkelliğini

KAN

Şairin, dizelerin altında
Akan kanıdır şiir
Güler gibi görünse de
Aldanmayın, için için
Ağlayan yanıdır şiir

ÖMRÜM, BANA BAĞIŞLA BU ŞİİRİ

Büyük bir şiir yazmak istiyorum
Patlayan bir fırtınanın ardından
Kayalardan fıskıran hayat
Gibi büyülü ve vahşi
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

Kumsalı döven denizlerden
Nasıl beyaz ve ince
Köpükler doğarsa, öyle
Beyaz ve vahşi
Vahşi ve ince
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri
Bileğimden hışımla doğan

Kelimelerin güneş
Aydınlatmalı birden yangın hızında
Hayatın gölgeli, kuytu yerlerini
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

Ağlayan bir bebeğin sesi
Buluşmalı vurulan bir gencin haykırışıyla
Ve bir damla kan sıçramalı
Bu buluşmada bebeğin alınına
Sıçramalı ki...
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

Akan bir ırmak sessizce
Girince o şire
Akan bir ırmak olmalı gene
Ama bir farkla
Kabarıp coşarak ve
Sürükleyerek birlikte kayaları bile
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

Bir kelebek
Küçük bir kelebek
Kanatları koparılmış, ölüm rengine
Uçabilir mi eski inceliğiyle
Uçabilmeli o şirde
Kırlarda değil, ateşin üstünde hem de
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

Büyük bir şiir yazmak istiyorum
Ağlayan bebek, vurulan genç kadar sahici
Kelebek ve ölüm kadar güzel ve korkunç
Hayat kadar, hayat kadar
Büyülü, ince ve vahşi
Ömrüm, bana bağışla bu şiiri

ARKADAŞ Z. ÖZGER

(1948, Bursa/1973, Ankara)

Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesi Basın ve Yayın Yüksek Okulu'nu bitirdi. TRT'de kurgucu olarak çalıştı. Şiirleri 1967'den itibaren **Yeni Eylem**, **Soyut**, **Forum** gibi dergilerde yayımlandı. 12 Mart döneminde ağır işkenceler gördükten sonra zayıf düştü ve geçirdiği beyin kanaması nedeniyle yaşama veda etti. Tek kitabı, ölümünden sonra arkadaşları tarafından yayımlandı. Anısına her yıl genç şairlerle verilen bir ödül konuldu.

Şiir kitapları: **Şiirler** (1974)

BİR GÜN SEVIŞMEYİ BANA

kandan
ve ceninden bir gün daha
başlarken
bir dalı kanatıyorum tırnaklarımla
ağzı açılmamış bir güle dokunuyorum
geceden kalma bir şeyle oynuyor kalbim
bugün biraz daha yorgun başlıyorum
sabah
yeni doğmuş çocuk çirkin ve sisli
vurdukça ilk ışıkları pencereden içeri
kımıldadır içimin ölü dolu coşkusu
güneş bir ürkekliği gizliyemez
ne olsa çözülmeyen yüreğimin kuşkusu
gün, o sevecen çığırkan
beni yeni bir oyuna çağırıyor
yalnızlık yenilmeyen gladyatör
bana eski bir ölümü anımsatıyor
sabah
taşıyarak bir celladı odama
aşkımm ve bırakılmışlığımın celladını
hüznümle ve çirkinliğimle yargılamadan beni
tanıdığım bir ölümle tehdit ediyor
yalnızlık her sabah öldürüyor beni
çözerek gecenin ipliğini hızımla
hüznümü ve yalnızlığımı sarıyorum sabaha

adı bir etiketi yamayarak üstüne
boyna genişliyen bir orospu gibi
genişledikçe küçülen bir orospu gibi
aşksızlığım küçültüyor beni
korkum ve çirkinliğim utandırıyor beni
gecikilmiş bir aşkı yaşamıya
cinayet tek kurtuluşsa bir yanlışlıktan
önce acıya direnmesini öğrenmeliyim
eskitilmiş bir kurşunla kaphıyorum yüreğimi
acıya ve aşka hazırlıyorum

hergün yeniden yaşamak
boşalan bir birikimi kocamış acılarla
uzayan bir ölümü bitimliyen vücudum
yani istek. o hep tiksiniç görünen
çirkin ve güzel orospu. yeniyetme
bir çırpışın yorgunluğu yüreğimde
o hep güzel görünen bana
çirkin ve güzel orospu
vücudum. seni seviyorum

acıyla büyütüyorum aşkımı
bir gün bana sevişmeyi öğretecek.

FERHAT

kara yeller ak yerleri dövende
sevdanı yüreğine kuşat
al sesimi vur kanınm gümbürtüsüne
zamanıdır dağları delmenin, Ferhat

dağların başı yaşlı
Ferhat'ın sevdası kan ağlar
yüreğin sağlam, bileğin güçlü Ferhat
istesen dağlar dağlar...

ateşi üfle Ferhat
körüğünü iyi kullan
bu can bunca hasrete dayanır
soludukça içimde sevdan

sevdan ki bir yakıcı kuştur yüreğimde
gümbürder zulme karşı kan gibi
ölürsem dağlar için ölürüm Ferhat
kalırsam vuruşkan şahan gibi

ORMAN

yusufçuğum
kanadından mı vuruldun
Ben vuruldum.

av erken başlamadı
hanidir yash dağlar
bu tüy kimden düştü

hangi avcı, hayın avcı
gergin kanatlarının gölgesinde avlanır da
görmez mi ki, bilmez mi ki
kendi ormanıdır

usu gelişirken büyüyen tüylerinde
okşanır onlar yalnız, arınır, parlanır
çoğalsın diye kanadının ormanı
yolunmaz ki, koparılmaz ki

yusufçuk, yusufçuğum
kanadından mı vurdular, vursunlar
gün tanlayınca g vertisini
halk ormanı ışıyacak

bin yusufçuk uçacak
bin yusufçuk konuşacak

SEVDADIR

Göğü kucaklayıp getirdim sana
kokla
açılırsın

solmuşsun
benzin sararmış
yorgun bir işçinin yüzüne benziyor yüzün
oyle bükük bakma bana

çam kolonyası getirdim sana
kentli dağlıların haklı sevdasını
bolu ormanlarından çarpan bir koku
sanki k roğlunun ter kokusu
aman kokusu, billah kokusu
canlarım, canım benim

üzme kendii bu kadar
sana umudu öğretemeyenlerin bir suçu mu var
bak yeryüzü ne kadar geniş
ne kadar dar

Dur
akıtma gönlüm yaşını
gözünden öpecek bir yer bırak
oy bana en yakın
bana en uzak
sevgili yar
Hasretine vur beni

Giyecek çamaşır getirdim sana
adettir diye değil, sevdim diyedir
bağışla, eski biraz
bedenim uygundur diye bedenine
elimle yıkadım, ütüledim
elma ağacında kuruttum

Günler sarmal bir yay gibi
bunu unutma
Bahar annemizin yemenisindeki solgun çiçektir
bunu unutma
Seni ben her yerinden öperim
beni unutma

kadere inansaydım
sana inanırdım
Düşürmem sigaramın ucundaki külü ben

öyle kırık bakma bana
Caddeler nasıl da genişliyor
sana bunu söyleyecektim
Hadi kes büyüyen tırnaklarındaki kiri
sana bunu...
Oyy nasıl söyleyebilirim
deliren sevdamızın kısırak huyunu

elimi tut tuttururlar, o kadarına izin verirler
kahreden bir ayrılığın çılgınlığı değil bu
Bir isyanın kelepçeleşmiş resmidir parmaklarımız

sen içerde
Ben dışarda...
Oyyy mahpusluk mahpusluk...

HULKİ AKTUŒ

(1949, İstanbul)

Orta öğrenimini askeri okullarda tamamladı. İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ndeki öğrenimini yarım bıraktı. Meydan Larousse Ansiklopedisi'nde çalıştı. Metin yazarlığı, reklamcılık ve Reklamcılar Derneği Başkanlığı yaptı. 70'li yıllardan bugüne dergilerde yayımlanan şiirlerinin yanısıra, hikayeleri, araştırmaları ve sözlük türü çalışmalarıyla da dikkat çekti. 1994'te **Halil Kocagöz** ve **Cemal Süreya Şiir Ödülleri**'ni kazandı.

Şiir kitapları: **Sır Kâtibi** (1989), **Tarihçe** (1989), **Adresim Aynalar** (1991), **Şarkılar** (1992), **İnsan Aşklarının Kûlûdûr** (1993), **İstiraplar Ansiklopedisi** (1994), **Bir Şeyin Varoluşu** (1999), **Fırak** (Toplu Şiirler, 2000).

KALEM VE TOPRAK

Metin Altuok'un ve Behçet Aysan'ın anılarına...

Bir kalem dikin toprağıma
İki ucu da açılmış sipsivri
Bir elime bir gece yapraklarına

Bir kalem dikin toprağıma
Tam da erken bahar vakti
Azar da kök salar belki
Elim gece yapraklarına

Bir kalem dikin mezarıma
Yan yana gelmemiş
Sözcükler var daha

TENHA

Kendine bir تنها kuru.
Yalnızlığın ıssı var mı?

Munzur'un bıçaklı kayalarından Keşiş'e
uçmak isteyen, karnı deşile deşile,
öle öle anlatmıştı. Günlerim izinsiz,
gecelerime izin vardı. Kızır Geco,

hayat birebir hapis, birebir firar,
birebir aşktı. Ezgiler savursun külü.

Ne zaman ki ruhsatlı sözlükten derlendi
ölüm, ben de kendi adresimden öylece
caydım. Kendime gizlediğim tenha,
göğsümün içi. Ve ketihi ve kütübühi.

Enli sözün seyreltiğini gördüm.
Yad söz, dikine saplanmış
söz, derin çekül getirin bana.

Yürümenin bileği ayrı,
kabza tutmanın bileği ayrı.
Biri göçmen, bir tenha.

Uyun Geco'ya: Batmanlı Cercis herkesin
ayağından yürüdü, elinden baktı.
Alnı, besmelesiz bir levha. Densizdir,
densizdir akl. Gözleri, yaban,
yaban aksisema. Sesi, hızarlardı
budak sesi. Kan gölgesidir varlığı.
Ceco bütün sevdalardan
sapaklarda ayrıldı.

Denli sözün ölümü hiç bitmeyecektir.
Sonsuz küfrün öfkesini taktım boynuma.

ŞİİR NASIL DİRETİR

Biz bu dünyaya çok sert çakıldık baba. Fakat mıhlara
pas vuran suyuzdur da. Göz, gözyaşıyla alınmış bütün
mevzilerinden kaçıp caysa da, huydur, biz oralardayız.
Yaralıyız yağmur cümle yaralarımızı bağışlar sağaltırsa da.
Suyuz. Kim bilir kaç mevsim kaç fırtına yolumuzu yanıltır.
Biraz ve derin. Sonra güncelerimizi dönülmez zamanlarla
sarartan o garip devrim, şimdi şakaklarımızda ağaran
bir tek saç telinin sesidir. Ama caymaz, caymayacaktır da.
Sulara ark olmuş topraklarda bir koyak sellerden caymaz.

Bana tarihini soran kâğıtlara ben ne diyeyim. Ona akasyayla
atkestanesinin deliliğini anlatırdım. Birisi kahverengi fasulye,
ikincisi yeşil kahve topçuklarıyla üremeye yarışlıyordu, deliler.
Düşüldüğü unutulmuş yarlarında eski bir bahçenin. Unutmazlardı.

Çün mevsim dönümleri unutturmaz insana dönülmeyecek nedir.
Bizi bu dünyaya çok sert vurdular baba. Oysa mıhlara pas
idik. Seslere aks idik. Sözlere yankı. Adımlara ayak idik,
ayaklara adım. Yürümeye sefer. Sefere menzil. Menzile kusrak.

İnkâr benzini ve boynunu solduracaktır baba. Biz bu dünyaya
çok sert çakılmıştık. Ve kendi sefil günlerinde bizi soldurmaya
yönelen bu dünya caydıramayacaktır asla. Caydıramaz asla.
Yakalandığımız küçücek evlerden tutuklanacağımız sokaklara.

MUSİSTORİCA

*"Bir Şeyin Var Oluşu"na
öndeyi olsun için*

Kenar kelimelerinden kıyı sözcüklerinden
Kenar şarkıları kıyı ezgileri derliyorum
Oğlan ve kız seslerine göğercin üşüyor
Bütün karanlıklarımı bir onlara açıyorum

Taşm derinliklerinden yüksekliklerinden
Harcın tozlarından dağınışı savruluşundan
Havanın kahve tütsülerinden inişlerinden
Bunlardaki tek tek öykülerimi yakalıyorum

İşığın sütunları altında kime yürüyorum
Gözümün erdiği uğultuya kulağımın gördüğüne
Ayaklarımın durduğuna ellerimin sustuğuna
Gövdemin unutulmaz gediklerine kaçıyorum

İnce keman kalın lavta ve diğerkâm ney
Bir şeyin var oluşu ve uçuşu kendisinden
Lebanon Kudüs Mekke ve asitane Galata
Gelenekleri yakıp yakıp tenime çakıyorum

Titreten su bendedir kaçık ses ağzımda
Yanık tavan düşük pervaz folsuz tavuk
Asılmış yarasalar ağıntısız martılar
Bizimle bir ağızdan susuyor bakıyorum

Ave bismillah Yahuda Mariyya Muhammed
Sakallarınızdaki ortaklıklar Kapital
Ve kalbim herkesleri sevmekten bıkmıyor
Yeraltına karışıyor firaren akıyorum

YORGUN TELVE

Kimdi kopup giden eski gövdesinden
Omzundan göğsünden uzaklaşarak sen
Sandık ve bohça ve konsol çiçekleri
Bir resmin solma süreci ikindilerden

Lavanda levanten bir solma süreci
Bekâret rengi kuşluk saatlerinde
Vaat kadınları kızları ah Yeruşalim
Bir resmin solma süreci renginden

Bebekağzı turuncusu mahzun mukoza
Tığlarda örgülerde şişlerde akşam
Bir resmin solma sürecinde solman
Öyle solma süreci kadar müslüman

Ölesiye ayrılıkmış diyor söylenti
Albümlerin dağıtılmış ve bölüşülmüş
Bir telâşedir hangi yüzüne baksam
Bir resmin solma sürecidir solman

Nazarlık düşüyor ve parçalanıyordu
Tragedya anlatmaktan yoruldu fincan
Sana som sessizlik bağışlar artık
Bir resmin solma süreciyle solman

BEHÇET AYSAN

(1949, Ankara/2 Temmuz 1993, Sivas) => Sivas Ka...
Sivas Ka...

Selimiye Askeri Ortaokulu ve Kuleli Askeri Lisesi'ni bitirdi. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ndeki öğrenimini -birkaç yıl ara verdikten sonra- tamamladı. Bir süre THA ve Yankı Dergisi'nde çalıştı. Daha sonra ihtisasını tamamlayarak Psikiyatr oldu. 1979 yılından itibaren şiirleri **Türkiye Yazıları**, **Yarın**, **Broy**, **Yeni Düşün**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. Döneminin başarılı, verimli şairlerinden biri kabul edildi. 1984'te **Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü**'nü, 1988'de **Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü, 1987'de **Abdi İpekçi Barış ve Dostluk Ödülü**'nü kazandı. Mesleki yaşamının ve şairlik serüveninin en verimli yıllarında, 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta 36 kişiyle birlikte yobazlar tarafından ~~ya~~ ~~kıldı...~~ ~~Ölümünden sonra Edebiyatçılar Derneği bir "Behçet Aysan kitabı" yayınladı ve anısına Türk Tabipler Birliği tarafından her yıl verilen bir şiir ödülü konuldu.~~

→ Şiir kitapları: **Karşı Gece** (1983), **Sesler ve Küller** (1984), **Deniz Feneri** (1987), **Eylül** (1988), **Şiirler** (1990), **El Yazıları** (1990), **Düello** (Ölümünden sonra toplu şiirleri, 1994), **Beyaz Bir Gemidir Ölüm** (Kaset, kendi sesinden seçilmiş şiirler, 1997).

KARASEVDA

ak bir yaban güvercini
gibtydin aşk
vişnelere
bulaştın kirlendi beyazın.

takılamayan
telli duvak

verilemeyen inendil

düşlerde
kaldın.

al üstüne mor giymiş
korkuyularda
korkuyularda

redif kışla sokağı güneye bakar
gidip de gelmeyen o göçmen kuşlar

elif yüklü
yürümüyor kağıtlar

açlık kırim
tifüs salgın

çok uzakta
kafkaslar.

redif kışla sokağı güneye bakar
avlusunda ne bir mürdüm ne zerdalı

açmaz oldu
kaç yıl var

çiçeklenmiyor
tomurcuklar

çok uzakta
sına ve kanal.

redif kışla sokağı
güneye bakar.

BİR EFLATUN AŞK

1.
benim o hep fırtınalarla boğuşan ruhum
yorulmuyor yaşamaktan.

midyat'lı bir gümüş ustasıdır, süryani
ve yüzündeki çiban gibi
yüreğinde yaralar
taşımaktan.

yorulmuyor yorulmuyor
ağır işçi

kedere ve aşka çalışmaktan

kiminde peçeli bir gülüş çağırıyor
kiminde kovuluyor kapılardan.

2.
bak sabah yaklaşıyor birazdan ufuk
moraracak

sevgilim çıplak sokaklarında
ayak seslerim dolaşsın

yasak
ırmaklarında yıkanayım
avuçlarına karlı öpüşler
bırakayım

rüzgâr
unutulmuş
bir dağ çeşmesine
götürsün bizi.

zamanın saatleri unuttuğu
şavkıyan bir dağ çeşmesine.

3.

ey eflatun aşk
bana eflatun yağmurlar
yağdırabilir misin

getirebilir misin geçen günleri geri
tutup yıldızları yanıma oturtabilir misin

sana neyi anlatayım
her sarnıç küflü bir yağmuru
her sevda bir ayrılığı yaşar.

AYNA

kırılınca bir büyük ayna
şarkılar da yarım kaldı
büyü bozuldu, durdu saatler
suda suretimiz asılı kaldı.

yoktu, şehirler gezdim ülkeler
düşlerim sahipsiz kaldı
ve şimdi kim bilir neredeler
gül güle değdi solmuş kaldı.

anıları öğütür değirmenler
bir aşk söyleyin ki bana
daha başlarken ölmedeler.

kırılınca bir büyük ayna
aşk bitti şarkılar yarım.

BEYAZ BİR GEMİDİR ÖLÜM

sen bu şiiri okurken
ben belki başka bir şehirde
olurum

kötü geçen bir güzü
ve umutsuz bir aşkı anlatan

rüzgârla savrulan
kâğıt parçalarına
yazılmış

dağıtılamamış
bildiriler gibi

uzun bir yolculuğa hazırlanan
yalnız bir yolculuğa.

çünkü beyaz bir gemidir ölüm
siyah denizlerin hep
çağırdığı

batık bir gemi

sönmüş yıldızlar gibidir

yitik adreslere benzer
ölüm

yanık otlar gibi.

sen bu şiiri okurken
ben belki başka bir şehirde
ölürüm.

BİR YALNIZ NAR AĞACI

tahta pancurlu taştan evin
penceresi nar ağacına bakardı
eski tersanenin yamacında
dalları sarkmış o yalnız nar ağacı

on beş yıl önce
o yalnız nar ağacının dibinde
oturup geleceği konuştuğumuz
çocuklar şimdi yok

bir çoğu başka sokaklarda
yürümektedir

on beş yıl sonra
o yalnız nar ağacının dibinde
oturup düşündüm bunları

saçlarımıza aklar düşüren
zor günleri

kenar mahalleleri
bebek ölüm hızını, çocuk işçileri

biliyorum
bir gün bir başka nar ağacının
dibinde yine

bir başka
çocuklar

türkiye'yi konuşacaklar.

GÜLSÜM AKYÜZ

(1949, Sütçüler/Isparta)

İstanbul İlköğretmen Okulu'nu bitirdikten sonra değişik il ve ilçelerde 14 yıl öğretmenlik yaptı. Daha sonra istifa edip yayıncılık, editörlük gibi işlerde çalıştı. Şiirleri 1983'ten itibaren **Yazko Edebiyat, Varlık, Kıyı, Gösteri, Biçem, Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, çocuk kitaplarıyla tanındı.

Şiir kitapları: **Eylül Değişleri** (1987), **Sevdamız Çiçeklenir Zulada** (1990), **Mayısta Üzgün Gönüm** (1993), **Akdeniz Rengi Mavi** (1998).

ATEŞ ÇİÇEKLERİ

Ateş edin
topraktaki karıncaya
filizlenen ilk çimene
üstündeki çiy tanesine.

Ateş edin
ilkyaz esintisine
rüzgarla fısıldaşan yaprakların sesine.
Ateş edin
rüzgarın kanadında uçan çiçek tozuna
neden döller yaşanı-

Ateş edin
topraktan boynunu uzatan kır çiçeğine
çiçekten bal toplayan arıya
danseden kelebeğe
uzak iklimlere kanat açan yaban ördeklerine.

Ateş edin
böğürtlen öbeğinden kalkan kuş sürüsüne
-neden taşır umudu-

Ateş edin
topraktan yükselen buğuya
sabah sisine
gürültüyle akan ırmağa
sularla oynaşan balığa.

Ateş edin
dağa inmiş buluta

yağmurun tıptısına
yağmurdan sonraki gökkuşağına
ateş edin
-neden çizer sevincin resmini-

Ateş edin
dağların doruklarında kanat açan kartala
kuş yuvalarındaki cıvıltıya
serçenin ötüşüne

Ateş edin
bir çocuğun ışığına
kavalından üflediği türküyeye
kepenegindeki çiçek desenlerine.

Ateş edin
bir insanın yüreğine
ister bilerek, ister yanlışlıkla
-neden sevdalıdır yaşama-

Ateş edin
bastığımız toprağa,
hışırdayan çalılara
devinen, kımıldanan her şeye,
yenmek için yüreğinizdeki korkuyu.
Karanlıkta gölgenize
gündüzleri güneşe
ateş edin
-neden yırtar karanlığı-

Ateş edin
yaşayan, soluk alan her şeye
özgürleşmiş beyinlere, sevdalı yüreklere
olduğunuz için
zulmün, ölümün ve sömürünün korucusu.

Ateş edin
ama bir kez düşünün;
kurşunlar,
durdurabilir mi suyun akışını,
yasaklar,
yanlış ve yargısız infazlar
önleyebilir mi doğmasını güneşin;
neden bunca kırmızıdır rengi
ateş çiçeklerinin
ve çoğalmaktadır her geçen gün
geleceğe sevdalanan çocukların sayısı...

HAYATI BAKI

(1949, Tonya/Trabzon)

Ankara Üniversitesi DTCF Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi'nde Türk dili dersleri verdi. Şiirleri 1980'li yıllardan itibaren **Oluşum, Edebiyat ve Eleştiri, İzlek** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, şiirin sorunlarına ilişkin yazıları ve "Şiirin Kesik Damarları" adlı bir deneme kitabı da bulunuyor.

Şiir kitapları: **Sonrasız Dönüş Yalnızlığı** (1993)

ÖLÜMÜN VE AŞKIN İŞARETİ

yüzümü ötelerde bıraktım
bir dağ yamacında yanık bir seste
bir ırmakta yunup öyle bıraktım
kuşların içinde: dışarda

bir başka yüze taşdım bir başka ülkede
öğrendim yeni yüzümü yabancı yüzlerle
ardından resmini çizdim unutuşun
taşlara

ağaçlara

köpüğüne denizlerin
alıştım her ülkede her yüze

kimileyin konuştum yüzümle
soru sordum yanıtladım ağaran şafağı:
herhangi bir insanın yüzü gibi korkak ve cesur
acılarla kardeş yüzümle

ey yüzüm öğrencisi ve öğretmeni hayatın
ölümün ve aşkın işareti
karangu bir yazı'nın: çünkü,
adı su olan sulardasın ey yüzüm

kuşların içinde: dışarda.

TUHAFLIK

göz saklıyor bakışın gizini, uçurumunu
çölün. savrulmanın uysal rüzgârında kül
dağılıyor tırşe suya: küfün ışıkla
kardeşliği: emiyor sokulgan duruluğunu
ıslaklığın. dinlenmesinden belli taşın otların.

yitiyor bulak zaman yokluğun sisinde.
şaşıran yılan acının patikasına akıyor,
balkondan görüyorum: ılık çalıyor
yaşam: bellekteki unutuş boğuluyor
lağımaları arasında yorgunluğun, kentini.

park bana bakıyor gözleri kaçışırken
körelmenin körlüğüne. dalda kuş, yerde
kedi: habersiz boşluğun ufkundan.
ah, kuru yaprak eziliyor, hınçla:
beklerken hiçliğin serinliğini.

birden yağmur, öpüşen çocukluğa düşüyor,
çiçek tozları kelebek. birden uykusu kedinin,
birden korku: korkunç bir çocuk oluyor,
anne oluyor: ölüm oluyor, dalları
göğe ağan ağacın.

orman nerede, nerde kaldı bu ağaç? titriyor
öğle uykusunda ısınan kertenkele: aklım,
balkondan düştü küs çocuğun ardından. uğultu
sonra anımsıyorum: neydi, demiştiniz?
hayır, değildi miydi, evet?!

ah, kalbim, unutma: yaşam ılık çalıyor. -

ARZU K. AYÇİÇEK

(1949, Divriği/Sivas)

Ortaöğrenimini Divriği Kız Sanat Okulu'nda tamamladı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Damar**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Çağdaş Türk Dili**, **İnsancıl**, **Papirüs** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Dünya Kitap Şiir Ödülü**'nü, 1998'de **Halkevleri Şiir Yarışması**'nda İkincilik ve **Sabri Altınel Şiir Yarışması**'nda Jüri Özel Ödüllerini kazandı.

Şiir kitapları: **Şehrinizde Kalamam** (1995), **Herkesin Bir Uzağı Var** (1998), **Bir Göçün Haritası** (1998).

SAÇINDAKİ KURDELE

gördüm seni
incecik kurdele takındım
yıldızları doladığın saçlarına
suyunu ateşe bandın
bir yanıp bir söndü gözlerinin ışığı
gece yüzü adamlar geçti sokağından
zaman ölü, sesin kendine gurbet
alnına vurulmuş bir mühür gibi
taşydın yoksulluğu
kimileyin bir trene
yetiştir gibi
yakıp durdu seni
çağın alevi

ıssız bir göğü çizdin gecenin çarşafına
kulağında martıların kanat sesleri
elma rengi ışıklarda
kıpır kıpır gölgeler
ateş böceklerinin pırlıtısı
bir gül taktın belliğine
gördüm seni
adını sordular söylemedin hiç

ayrılıklar yurdunda açan bir çiçektin
düşlerin gökkuşağı
arkanda dağlar
sana sormadan vurdular sevincini

ve takılıp kaldı çınara
saçındaki kurdele
yüzünde soylu bir gülümsemeydi ölüm

yalnızca ben gördüm seni
dedin ki
düşmana öldüğümü söyleme emi

YOSUNLU BİR YÜREKTİNİZ EVLERİMİZDE

matlaşmış güncel bir kederdim
sonrasız bir hastanın yayılırken iniltisi
sıtma akşamlara

ellerimi emeğimi götürdünüz
alın yalnızlığımı da!

sesinizi yanlış yere parkettiniz
bir trenin kalkış saatinde
durmadan yön değiştirdi elleriniz
ve define aradınız
gül satarken yakalanan emeklinin
güz düşmüş gözlerinde bile

şimdi benden çaldığınız günlerden
bir saray yapıyorsunuz öyle mi
işçi evlerine sığmayan hüznümden

gözlerimi sesimi götürdünüz
alın intiharımı da!

SINA AKYOL

(1950, Ankara)

Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu'nu bitirdi. TRT'de program yapımcısı olarak çalıştı. İlk şiirleri **Güney, Dost, Yansına** dergilerinde çıktı. Daha sonra **Forum, Meltem, Yazko Edebiyat, Adam Sanat, Varlık, Öküz** gibi dergilerde görüldü. 1994'te **Halil Kocagöz Şiir Ödülü'nü**, 1996'da **Altın Portakal Şiir İkincilik Ödülü** ile **Yunus Nadi Şiir Ödülü'nü**, 1997'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Su Tadında** (1980), **Lokmanla Geçen Şen Günlerim** (1982), **Haytalarla Hatmiler** (1990), **Ayda Tümör İzleri** (1994) **Meğer Söz Gümüş** (1996), **Avluda** (1996), **Belki Çiçek Dağma** (Toplu Şiirler, 1998), **İkinci Kitabı** (1999).

GEÇTİYDİ

İylilik bulutumsun, yağmurum da olur musun?

Yağdın zaten, iyice onardım saçağımı. Kuytu evin nemini aldım. - Uyku diye bir uyak, düşsem mi çıplağıma? Ruhumun çıplağına serdim, terli uykunu.

Evdi, bize kaldıydı, merteklerine kar indiydi, kış geçer dediydik, geçtiydi kasığında, billur zaman.

GEZİ

Bir bilet daha! Çocuk, çarpışan otolaral..

Ordan da çıkarız, çok güldüren aynalara gideriz.

Ey çocuk, imkânsızagideriz, bize kalırız.

SATEN

I

Sabah serinliğiyle yazıyordum; güneş
hınzır bulutla çekişiyordu.

II

Uyuyordum, uykunun kıyısında
usulca durdum.

Yastığına taze otlar bıraktım.

Biraz gümüş, biraz şiir ekledim.

Şenlensin diye om'zun,
ıslık çalıp çağırdım:

Gelen,
çayırkuşuydu.

HÜCUM!.. YENİDEN!

(1)

Genç sabah. Güneş vakti. Göğü
sandalıma doldurdum. Kıyı
maviyi çekiyordu. Çakıl
suyla oynaşıyor, zaman
kendine yetiyordu. Değil,
ne mümkün... açılır kepengi
edepsizin arsızın;
abuk yüzü altın diş
yetinmezin tüccarın.

(2)

Ey, acı kahve! Zamanın
yiten köpüğü! Hatta
telvesi hazin şıkâyet!

Böyle inilder, eski çarşı.

(3)

Dedim ki: (sana dedim
Don Quijotel)

Sandığını aç, zırhını giyin,
hüznünü kuşan,
rüzgâr gibi gel.

Madem atın yilkıda,
eşğine bin

Sancho! Ahbabımı!
Yayan gel! Yorulunca,
taşa otur
türkü söyle.

.....
Biz böylece uzaklara
konar göçeriz

BEN BANA ÜRYAN

Hangi tanemi
bin bir tane giyinsem,
ben bana üryan!

Sana soyundum.
Senin gülden memene
fakır yetiştim.

Nasip dedim, çok-
memen!... (Yedi uyurla
uykular uyur.)

Gezdim rüyamı!
Keskin gözüm arpacı-
kumrusuydu of!

Derûnundayım.
Saklındaki eşkıya-
yatağındayım

Bana kurşun mu,
bana yoksa nazar mı
incecik değer?

EBUBEKİR EROĞLU

(1950, Malatya)

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra İstanbul'da Çalışma Bakanlığı iş müfettişi olarak çalıştı. **Yönelişler** dergisinin kurucuları arasında bulundu ve yayın yönetmenliğini yaptı. Şiirleri 70'li yıllardan itibaren **Diriliş, Edebiyat, Gergedan, Zaman, Gösteri, Yönelişler, Yeni Devir** dergi ve gazetelerinde yayımlandı. Şiir konulu deneme ve incelemeleri de kitaplaştı. **Kayıpların Şarkısı** adlı kitabı Türkiye Yazarlar Birliği tarafından 'Yılın Başarılı Kitabı' seçildi.

Şiir kitapları: **Kuşluk Saatleri** (1974), **Kayıpların Şarkısı** (1984), **Yirmi Dört Şiir** (1991), **Şahitsiz Vakitler** (1998)

MESAFE

belki de biz birşey yapamadık

salıyor hâlâ gölgesini
yol diye içine düşülmüş dolambaçlar
yere sağlam bastığımız gün
uyku yenildi diye düşünür
bir hayat kaldığına kuvvetle inanırken
atılmak için bugün can atan ayaklara
"dur" diyen his aniden fırlıyorsa
zaptedecek kim vardır
gevşedikçe ele gelen
gerildikçe kaçan sicimi

ilk günkü gibi duruyor koyuluğu
ben varsam ışık da var diyen gölgenin
ama ölüm bekliyor dört dörtlük tedaviyi
niyetle netice arasında
vaktiyle bulduğumuz gibi

gel bir nefes al kardeş
fazla dert etme
biz ölmeden bu mum erir
tükenir diye

binlerce yıl önceki
ince ışığıyla yarılan
bugün lastik yuvarlağa sarılan
bir pedala büzülen mesafeye karşılık
bize kalmış olsa da yeter
yalnız doğduğu yeri doyuran
dıştan bakınca kamçılayan
içten nabız gibi atan mesafe fikri

“basılmamış yolları budur” deyip ormanın
geçerken patinaj yapıyor artık
sükûtuna razı olarak
çekilmiş okyanus kıyılarının
oluk oluk taliplileri

bir nefes al kardeş
fazla dert etme
biz ölmeden bu mum erir
tükenir diye

daha şekillenmeden dillenmeden biz
kimi cezbetti seslediyse
geceye kadar kıpkızıl fecri
fecre kadar geceyi getirenin
sık dallar arasındaki titrek ışığı
fer verdi yeni bir dil verdi de
varlığı hatırası özlemiyle
yola baş koyan göz kestiren
arzunun mumu alev aldı

ince ışığıyla yarıldı gölge
bir nefes al kardeş gel artık
biz ölmeden eriyip tükenecek
bu mum diye dert etme

YOL ELÇİSİ

1

denkleri topladığımız gün
yığılıp kaldı önümüzde
ışyan saatlerin onuru
inerek göğsümüzde açan çiçeklerden
inerek mührüne sahip ağızımızdan

ve biz
en çok üstüne titrediğimiz gün anladık
ve biz
ne çok korumak zorunda kalmıştık onu

karaya menziller koymuşlar onlara bıraktık
donatılmış büroları kağıtları metal çekirgeleri
bir bir atlamış olmayı umarak
“peki ne yaparız” dedi biri
derin bir merdiven boşluğuna bakarak
“hiçbir şey yapamayız hiçbir şey
yıldızlara bakıp yol bulacak değiliz
göğün haritasını çıkarmak
eskilere has
fal açsak!”

şu tükenmiş yalanı dedim bırak şunu
dört dönüp durmak kimin oyunu
biz ayağı yere basanlara bıraktık her birini
ama bir yere yerleştik desek yalan rahatımız yok
rahatımız yok kendimiz bile inanmayız yerleştik desek
biziz geçici ikametın yerlileri

MUSTAFA IRGAT

(1950, İstanbul/1995, İstanbul)

İlk şiiri **Yeni Dergi**'de yayımlandı. Cahit Irgat ve Mina Urgan'ın oğlu. Şair ve ressam olarak anıldı. Tek yapıtıyla 1995 **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Ait'siz Kimlik Kitabı** (1993)

TEMSİL EDİLEMEYEN'E

Soluğunu aileden birinin soluğunda duyduydun,
anırsın ten kimya ve katran safra meleği uç-uç;
günü toz içre kaydırılan toprak tabut, -yönü
havzapol yerine geçmiş kuyruklu bir külyıldız
estikçe denizi yağın revnağa, yürü yâ kulu'm.

Arızzuuuuuu tüneli açıkken çünkü, kurum es'inde
birbirini kesenlerden aslına dönemiyordu ülkem.
Ve yazıkklanmanın kamburu karşı kıyıda kalmıştı;
sırtından dolunay bir sırt izleniyordu fazladan.

Beynin sessiz bir bölgesinin adı sanki ayna,
katı bir tabaka, kendini dümdüz aşırılmış
sayıyla kendimize gelelim diye, yüz yüze.

-“Hem ölümlülük ölümsüzlük söz konusu mu hâlâ?”

SEYYİT NEZİR

(1950, Çorlu/Tekirdağ)

Ortaöğrenimini Kepirtepe Öğretmen Lisesi'nde, yükseköğrenimini Trabzon Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli ortaokul ve liselerde öğretmenlik yaptı. 12 Eylül'de sürüldüğü için öğretmenliği bıraktı. **Yeni Düşün** dergisinde yöneticilik yaptı. **Broy Şiir Dergisi**'ni ve Broy Yayınlarını kurdu, yönetti. Şiirleri 1975'ten itibaren **Yazko Edebiyat, Varlık, Yeni Düşün, Broy, Papirüs** gibi dergilerde yayımlandı. 1995'te öğretmenliğe döndü; halen İstanbul'da öğretmenlik yapıyor. Şiirlerinin yanı sıra, değişik dergi ve gazetelerde şiirin sorunlarına ilişkin denemeler yazdı.

Şiir kitapları: **Şiili Duyarlılığı** (1976), **Israrla** (1977), **Bütün Yarınlarında** (1978), **İzleri Var** (1983), **Dağları Öylecene** (1986), **İnsanın Beyaz Kokusunda** (1988), **Bana Bir Senaryo Yaz Dedydin: Mesela Papalina** (1991), **Mor ve Gülistan** (1998).

ŞANDIR VERİLEN SÖZ

Verilen söz menzilde!
Dar günlerin ıssız koyakları
Alanların panzer kayalıkları geçildi
Bir bir biçerek toprağında ayrıkları
Attığı her tohum yürüdü karanfile
Vurdu ayak izlerini verilen söz menzile

Verilen söz
Tek bir harfi düşmeden
Işığı gitti kavganın keskin yüzünde
Bir an bile şavkını sektirmeden
Umudun ana rengini
Mühürledi verilen söz menzile.

Verilen söz menzilde!
Tek ses var göğüs oluklarından akan
Acıysa acı, çileyse çile
Her neyle ve nasılsa zafer
Kolunda pazu, dizine derman
Şandır verilen söz menzile.

Merhaba

Ekmeğin rahmeti, hasretlisi büyük hüner

Merhaba

Günde on kez kanayan soluk yüzler

Günübütün halkının göğsünde çarpan yürek, merhaba

Merhaba zindanlara taşan gönüllü sefer

Kondular, tarlalar, direncin pusulası fabrikalar merhaba

Merhaba kan ter içinde yükselen hayat

Cümleten merhaba!

Verilen söz inenzilde!

Verilen söz granit harflerle

Yakasına ant olan milyonlarca karanfile

Verilen söz ilerliyor kıldan ince dehlizlerde

Menzilden menzile, en uzun menzile!

SENİN HÜNERİN

İnsanlar geçiyor içinden

Çünkü ayak sesleri hep içindedir senin

İnsan insanın sarrafıdır

Ve okunmaz yazı yoktur

Bu en güzel şansın, boş yoktur

Gün, üstüne düşüyor

Taşlara nakışını işliyor

Ve nice insan ilk kez

Kendi basıyor sandı bu taşlara

Ve gün onlara

Nakışlarını gösterdi, acı ve kandan

Ter ter tepinmekten yarılmış

Şiş ayakları, morartılar gösterdi

Kırılmış bir ayağın yufka izini

Kanayan ayakların okunaklı damgasını

Sızlamayı unutmuş ayağın sevincini

Sürüklenen ayakların son direncini

Birinin dinmeyen acısını

Dökülen bir derinin hüznünü

Sargılı ayağın asılı durmasını

Dövünmesini ve şişinmesini

Yüzlercesinin tıptırtısını

Kiminin ölüsünü

Sırasında sapaşağlam yere basanlarını

En sonda

Hepsine
Kendininkini
Onlara nakışlarını gösterdi
Kirecin ve iliğin dayanma gücünü
Yazının gücünü, her türlü izin
Yazının mutlak okunduğunu
Gösterdi onlara
İnsan yazının da sarrafı
Yüzünün mü
Onun da yazısı var
Ömür boyu kazısım yapan var
Ama hüner şıp diye okumaktadır
Arifi de kahırdan öldüren
Gerçekte budur, işte hayatın
Yorucu ve en acıklı tarafı.

SEVGİLİM, BOŞ VER

Seni evlerden topladım, sözcüklerin kitaplardan
çiselediği boş evlerden
Yüzünün incecik oluklarında büyük bir çağılıyla
akıyordun bana, kederden.

Seni parklardan topladım, evet, halkın iş kokularını
ve yorgunluktan getirip bıraktığı
Ama baktım, onun koyu gölgesinden hep dışardasm,
romanlarda bekliyorsun kalabalığı.

Seni sinemalardan topladım, hep iyiliktir bunlar,
gündüz matnelerde boş düşlere
Ağlayıp duruyordu kadınlar; gerçi sen sayfaları
ıslatırdın, ama ağlamak değil mi bir kere.

Seni çiçeklerden topladım, doğru, sereserpe uzasm
diye boyun güzelliğin bana
Yaslanınca özgürce boy at diye - ah, ama hayat böyle,
insanlar hep yanar tomurcukken solduğuna.

Seni kitaplardan topladım en son, dostluklardan,
toplantılardan - haklısın o da var, patates
doğramaya
Ama elimizden bu geliyor, görüyorsun; sevgilim,
boş ver, hayat bunca kedere değmez, hadi çaya.

TİMUÇIN ÖZYÜREKLİ

(1950, Turgutlu/Manisa)

İzmir Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Akademisi'ni bitirdi. Şiirleri 1978'den itibaren **Yeditepe, Yansıma, Çıkış, Dönemeç, Ortaklaşa, Yarın Doğru, Yürüyüş, Edebiyat 81, Türkiye Yazıları, Yarın, Broy, Agora** gibi dergilerde yayımlandı. **Tayad**'ın 1989 yılında düzenlediği şiir yarışmasında Birincilik Ödülü kazandı.

Şiir kitapları: **Şafağın Buğusu** (1982), **Merhaba Yaşamak** (1983), **Ufkumuz Sonsuz** (2000).

SANA UZAKTAN

sorularla gel bana sesin titremesin
sana yalnızlığı anlatayım, ayrılıkları
bir kadın nasıl öpülür dudağı kanatılarak
kirpikleri, buğulu gözleri nasıl sarılır?
hasret ağrıları çeken yorgun yürekle
oturup acı çaylar içelim, ağlayalım...

sorularla gel bana sesin titremesin
kimse bilemez özlem nedir, sevda nedir?
düşlerde bir kadını yaşamak, istemek nedir?
ah kimse bilemez ikimiz kadar ayrılığı,
ağızları kapanmamış zarflarda çoğalmayı...

sabahlar serin sakalsız yüzüm üşüyor
bakır rengi yansımalar kavak ağaçlarında
fisıldıyor sesin uğultular yaratarak
gecenin apansız çöktüğü cilet tarlasında...

sorularla gel bana sesin titremesin
sana söz edeyim evrensel sevgilerden
bir çocuğun kara sürülmemiş alnından
uçup sessiz mavi bulutlara yükselen
kanatları benekli yaban güvercinlerinden
sana söz edeyim kuruyan dudaklarımla...

uykuların tedirgin, ağlamaklı duruşun
mektupsuz geçiyor yeşile boyalı günlerin

cebinde fotoğrafı bile yok sevdiğinin
hangi sabahtı hatırlamıyorsun bırakıp gittiğin.
ellerin soğumuş artık, tırnakların mosmor
yüzünde donup kalmış tarihsiz günler...

MOR HÜZÜN

şafaklar kirlî, göl suları bulanık
çıkık yanakların ne zamandır çöl
parmakların dikenli tellerde kanar
alıp başını gider bakire kalbim

“-servise geç kalacağım...”

yasak kitaplar yaprak aralarında
sümbül kokulu mektuplar gizler
savrulan hayat, anla beni, sorgula
yorgun gözlerine baksam sağanak

“-daha yeni iş buldum,
biliyorsun...”

kırılğan bir ses, bir çığlık
ter sızdıran dağınık yatak
günlere gecelere kilit gövden
dudaklar hazır aykırı maceraya

“-kartı zamanında basamazsam,
mahvolurum...”

üzerine koştukça uzaklaşan hayal
bürümcük ipeklerde kuş figanı
penceremden görünen gülün dalı
yıkılan kale kaybedilen direniş

“-kimbilir belki akşama...”

güzel değerler adına yolculuk
avcumdan kayıp günlere karışan
ah, hiç büyümeyen sevgilim hayat
olduğun yerde kal, ben giderim

OZAN TELLİ

(1950, İslahiye/Gaziantep)

Çocukluğu doğduğu köyde geçti. İrgathık, satıcılık, çiftçilik yaptı. Daha sonra Zırai Donatım Kurumu'na memur atandı ve Anadolu'nun değişik illerinde çalıştı. İlk şiirleri 1975 yılında **Sanat Emeli** dergisinde yayımlandı. Daha sonra **Yazko Edebiyat**, **Gösteri**, **Varlık**, **Özgür Gelecek** gibi dergilerde görüldü. Daha çok destansı şiirleriyle dikkat çekti.

1970'de **Vatan Gazetesi Şiir Birincilik Ödülü**'nü kazandı. 1980'de **Akademi Kitabevi Şiir Ödül**'nü Murathan Mungan ve Turgay Fişekçi ile paylaştı. 1983'te **Gösteri Dergisi Şiir Ödülü**'nü, 1992'de **Kültür Bakanlığı Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Şahince** (1981), **Ekmeğin Şarabın Tuzun Aşkına** (1982), **İshakça** (1983), **Şahkulu Destanı** (1985), **Aştan Umudun Kesilmesi** (1987), **Kalenderoğlu Piri Mehmet Destanı** (1987), **İsyan Damarına Kan Gerek** (Toplu şiirler, 1991).

DÖRTLÜKLER

Baktım ki Bedrettin ilmekte boynu
Ölüme bakışı yaşamak aynı
İnsanlığa kucak açmış aşk ile
Bir elde yüreği bir elde beyni
*

Yürekte kuştur aşkı şakır kafeste
Dinle duy kendini sevdalı seste
İnsana bir sonsuz ömür yaşatır
O senin gözlerin en son nefeste
*

Bulut saçım sabaha dek uyuma
Güzelliğin meze olsun meyime
Güneş doğsun dağdan düzden denizden
Nar çatlasın dane düşsün payıma
*

Serin söğüt gölgesine oturdum
Gün batarken doğan aya vuruldum
Ne güzel üşüdüm ürperdim hazla
Sevdamı sulara saldım uyudum

*

Yolda yoldaş düşmüş deyin sunama
Tanda nar çatlaya al gül kanaya
Kafesinden bir kuş salın ardından
Bulut silkelesin toprak anaya

*

Gün batıyor süzülerek enginde
Kızılığın nar suyunun renginde
Gölümün yarısı şarabımdadır
Yarısı ufukta yanan yangında

*

Geçerse bizim kaptan bir gün dümene
Yanaşır yüzen gemi büyük limana
Şahlanan al atların dizginlerini
Bağlarız ta sonsuza akan zamana

Dostum kitapların dördü de hak mı
Söyle bu sorunun yanıtı yok mu
Nice nebi gelmiş geçmiş dünyadan
Demek tanrının da eskiyor hükmü

*

İblise geçmiştir Süleyman mührü
Halk içmekte zehri çekmekte kahrı
Neyleseler yine denize erer
Çeviremezlerki tersine nehri

*

Dik değil yılanın eğridir boynu
Kıvrandır kuyruğu ezilse beyni
Soyunur yeniden giyinir lakin
Değişen deseni derisi aynı

*

Perdeler açıldı sahneye çıktın
Seyirciler doydu sense acıktın
Başkaları için erken kalktın hep
Oysa kendin için çok çok geciktin

*

Ekmekle yumakla ördüm kozamı
İpeğin rengine verdim özümü
Gökte de gezinsem izim bellidir
Bağını sormadan yemem üzümü

DİCLE'NİN KIYISINDA

dicle'nin kıyısında
oturmuş kuma
bakıyor kime
gördüğü ben olaydım

dicle'nin kıyısında
terliyor sıcak
derliyor çiçek
derdiği ben olaydım.

dicle'nin kıyısında
serilmiş suya
elinde oya
ördüğü ben olaydım

dicle'nin kıyısında
sular içine
gelip geçene
sorduğu ben olaydım

dicle'nin kıyısında
sarı gül gibi
ince dal gibi
kırdığı ben olaydım

dicle'nin kıyısında
avcıdır belli
kurşunu telli
vurduğu ben olaydım

ŞİİRCE

yola canla başladım
başla canladım yolu
yakama taktım gülü
yürüyüşüm şiirce

küle soluk verdim
köz çıktı ortaya
dile soluk verdim
söz çıktı ortaya
estim ülkeler boyu

türküm titretti suyu
gözü yandı bahkların
denizlerin tuzuyla

uyandım tanda
yolcuyu yolakladım
soyundum günde
terimle tende
demiri çelikledim
durur mu kında
sıyrıldı kılınç
parladı bilinç
kavgalar kurdum

sevgiler ördüm
elimde aşkın mekiği
zincirler kırdım
koptu bukağı
bileklerimden

güvercinlendi gök
yer ışıdı
karınca buğday taşıdı
harmanımdan yuvasına
ormanımdan ovasına
kuş civıltı götürdü
yeşillere batırdı
masmavi kanadını

leylek iz sürdü
kör gördü
sağır duydu
aç doydu

taş yastığa koydu
ozan başını
aşka kurdu düşününü
yarınların işini
gördü bugünden
yürüyüşü şiirce

MEHMET MÜMTAZ TUZCU

(1950, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir Atatürk Lisesi'nde tamamladı. H.Ü.Sosyal ve İdari Bilimler Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Yüksek Lisans Bölümü'nü bitirdi. Halen Ege Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde yabancı dil öğretmenliği yapıyor. Şiirleri 1980'den itibaren **Türk Dili, Dönemeç, Küçüçük, Oluşum, Ortaklaşa, Edebiyat 81, Varlık, Sanat Olayı** gibi dergilerde yayımlandı. 1987'de **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü, 1995'te **Sabri Altınel Şiir Ödülü**'nü, 1997'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Yalan Yazın Elleri** (1985), **Bulvar Restimleri** (1986), **Gece Raporu** (1984), **Sevda Adıyla** (1986).

MEVSİM

Mevsim, ölümün ak gösterip kara vurduğu
Kara'nım dağıtılmaz dev gölgeler halinde
Kapıları kitleyen bir kalın kara durduğu
Kar'm kendi en derin aklıyla kirlenip
Yaşamın kar akına tekmeler savurduğu
Soğuşun acımasız soğuşu kavurduğu
Karanlıklar içinde bir karanlık mevsimdi
Elin elime ilk kez o karanlıklarda değdi!

SEN ALTIN YEŞİLİM

Sen altın yeşilim, yeşil altınım
Benim kunt, benim kaba, benim kalın kadınım
Yüreğimin bin bir yüzünü
yüreğine işleyen ince kuyumcu
Ak etinin etime değdiği yerde
Ateşten de eski, parlak ve diri
Koca deliliğini ayaklandırdın kanımın
Sönmez kıvılcımlarını aktı öptüğün yerde
Yağmur ikimiz için kesti azgınlığını
Dilindeki şu balı tatmam için budandı

Güneşin geçsin diye bulutlar aralandı
Gözlerinin yeşil suyu, o sudaki sonsuz şarkı
Yepyeni bir yağmurla yerleşti iliğime
Yağmur azgınlıklarım o yağmurla kırıldı

Saçlarının selinden çözüp sardığın altın
Darmadağın kalbimi bitişti göğsüme
Solduğundan savrulan alaza bir yön verdi
Düzen geldi, us geldi uslanmaz ocağıma

Kalbini vuran elim özenle bükülüyor
İçyüzünde o sevda kazısını taşıırken
Çılgınca erken uyanıyorum sabah
Boğazımda biriken şirin görkeminden
Işıklı sağnağının berrak dökülüştünden
Yosunsuz ırmağının sevdalı gülüşünden
Kalbimde kan köpüren sarp sözcükler silindi
Gül renkli bir tanyeri yerleşti dudağıma

KALBİN KARA LEKESİ

Yabanıl bir açılış içine çeker seni
Kaygan kalles dilini ağzında dolaştırır
Acıtan bir doyuma ulaştırır enseni
Sayrıl dönemliğini aşılarken yüreğe

Sürtüğünün kokusu ayaklandırır onu
Sürdüğünün korkusu unutulur böylece
Yapma bir ışık diker sürgünün karşısına
Körpe yeşermeleri bir çekmeye kilitler
Sever itlere doğru itler itelemeyi
Karanlık tükrüğüyle yamar durur geceyi
Tek heceyi esirger tamamlanmışsa keyfi
Mevsimlik kopuğunu gezdirirken yanında

Yapışkan yırtıklığı yırtıksız bir dokuyla
Dengelemeye durur ipek köpek altında
Ünlü bir yünlü kumaş örter örekesini
Dilardının çift çatallı bezini
Kuştüyü sözcüklere sarar aşkı sorarken

TERKİME

Ne çok sızdım taradım ölgün yüzünü
Yersiz bir yayılıştın boşluklara verilmiş
Gidiş-geliş bakılmış bırakılmış bir afiş
Tuzağın gecesinde ters çevrilen adını
Sancımın aynasında altüst edip ağarttım
Damarını dilini armağan ettim sana

Ne çok bozdum eridim elgin yüzünü
Tek dışının ucunu güneşe sürmek için
Ağzımda gülpembeyi acı mora boyadım
Dirilmiş bir kan gibi dökülsün diye şafak
Işıkla yansın ufuk! Ondan seçtim geceyi
Doydum kara lapayı acıyı alsın diye

Ne çok azdım sürüdüm algin yazını
Ayazını çekip yazını yazdım
Yüreğimi ezdim sen fişkir diye
Ne çok ne çok sevdim gülen yüzünü

OYUNSUZ ÇOCUKLARA

Biz onurlu sevgiyi hiç tatmamış çirkinler
Saklı bir sevda inler geceyle etimizde
Bir dev yanar görünmez, bin çığlıklı diliyle
Bir kara çember okur uluyan karayelden

Okşanmayan bu eller sökülmez şu kefenden
Bir gömüt soğuşuna üşerek çepeçevre
Bin yazda kavuşmamış bir yürek yükseğinde
Ağır yalnızlıklara buzlu donlar dikinip
Bir ölüm imecesti çatarız zorlanmadan

Kendisiyle boğulan şu denizin dibinde
Çarpışıp çatışan binlerce çarpık balık
Şu en parlak mavide birikmez kalabalık
Bir çukuru kazmanın çağrısını kapınca
Gelir kuyular oyar oyunsuz çocuklara

TAHIR ABACI

(1951, İstanbul)

İlk ve orta öğretimini Anadolu'nun değişik kentlerinde tamamladı. İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Enstitüsü ve Hukuk Fakültesi'ni bitirdikten sonra memurluk, yayıncılık, avukatlık yaptı. 1973-76 yılları arasında çıkan **Yarın Doğru** dergisinin kurucuları arasında yer aldı. 70'li yıllardan sonra **Yeni Dergi**, **Milliyet Sanat**, **Sanat Olayı**, **Varlık**, **Türkiye Yazıları**, **Yeni Biçem** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı.

Şiir kitapları: **Gelin Ömrümüz** (1976), **Odaları Utandıran Dağlar** (1976), **Nasrettin Hoca** (Çocuk şiirleri, 1980), **Bastı Şeyler** (1980), **Sıcak Hayat** (1994).

KUŞ SELİ

Kuşları da vurdular
Işığı güneyde emmiş kanları
Donmuş tenlerinin buzunu çözsün diye
Ve düşer düşmez soğuyup kaldı kuşlar
Neyi hızlandırabilirdi bu
Çürümüş leşlerle doldu kasaba meydanı
Ve her mavi çamaşırı bir kuş lekeledi
Balkonlara çıkarılmış limonlar arasında
Hırsla çiftleşip dururken kediler
Güneş
İnsanlara ve tarlalara dökülerek
Isıttı insanları uyanan ekinler gibi
Canlanan insanlara çevirdi ekinleri
Işıkların oynadığı sular
Akıp gidiyordu karşı dağlardan
Kuşlar artık dağlara akıp gidiyordu

GÜLTEKİN EMRE

(1951, Konya)

Ankara Lisesi'ni ve Ankara Üniversitesi DTCF Rus Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Rusça'dan çeviriler yaptı. Halen Berlin'de yaşıyor. Şiirleri 1978'den itibaren **Türkiye Yazıları**, **Broy**, **Yeni Dünya**, **Milliyet Sanat**, **Olusum**, **Varlık**, **Gösteri**, **Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. Berlin'de **Parantez** ve **Şiir-lik** dergilerini çıkardı. Bazı kitapları Almanca yayınlandı ve Almanca bir şiir seçkisi (**Liebe und Minyaturen**) çıkardı. 1991'de **Orhon Murat Arıburnu Ödülü'nü**, 1996'da **Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Kurşuni Bir Siperde** (1980), **Bizsiz Gibi** (1983), **Gece Düşleri** (1985), **Aşk ve Minyatürler** (1989), **Düşkuyusu** (1990), **Styaha Elveda** (1993), **Taşı Sula** (1998), **Kanun Hükmünde Şiir** (1999).

AKIP GİDİYOR

Akıp gidiyor günlerim işsizliğimin gevşekliğinde
Şimşeklerin dinmediği gökte, açıyorum sayfalarını
Acılarımı soluyorum durmadan, ülkemin coğrafyasında

Geçip gidiyor sevgim, dağların doruklarına uzanıyor
Ellerim, mavilerine doyamadığım denizlerin
Uzun bir ömür bitiyor bu akşam lambasız sokaklarda

Gençliğim gidiyor elden, beni elimden tutup gezdiren
Yürekleri sarsan, şimdi anılardan korka korka
Yaşayan, nerede benden arta kalan görüntüler, acılar

Akıp gidiyor günlerim, düşlerimin ip merdiveninde
Gecelerimde çığlıkları boğulmuş bir suskunluk
Uzun kırıklarına düşüyor ürpertilerim, özlemlerim

ÖDÜNÇ ALDIKLARINIZI VERİN

Söğüt dalına yürüyen ışığı
İndir dalından akşam olmadan
Hayırsız bir yel kapıp götürmeden
Düşerim düşlerimin peşinde sana

Ödünç alınmış bir yaşam
Umutsuzca sürüklediğim peşimsıra
Ne kaldı elimde benimle birlikte yola çıkan
Onulmaz acıların kafesinde takılı kalan
Yapay sevinçlerin ve bîim kurguların kulağı çınlasın
Kurban

Kısmeti açık bir gece başlıyor
İşte onbir yıldır uyuduğum şu divanım ardındaki
Pencerede ve güvenilir bir dost gibi doğuyor ay
Her zamankinden biraz erkence sanki görkemli
Bir düşte gözünü açar gibi başlıyor yeniden herşey
Birden devinmeye; çocukluk, gençlik ve sonsuzluk;
Arada aşklar, kırgınlıklar, şaşkınlıklar, büyümeyen sevinçler,
Dayanılmaz acılara dayanan günler, ölümle tokalaşan
Ölümler, ayrılıklara sarılan ayrılıklar, yoksunlukların
Çektirdiği resimler, yalnızlıkların seviştiği yalnızlıklar
Burası İstanbul diyen umutsuzluklar, bir sürü şeye karşı
Direnen ülkem; günlük bile tutamadan geçip giden günler
İşte şurada duran benim: gövdesiz
Ödünç alınmış bir dikiş kutusu duruyor yanımda
Dikmek için iki yakası biraraya gelmeyen düşlerimi
Soluk bir ışık girer araya gün çekip giderken bensiz
Islığım nerede, hani ıslıkla girmiştik ya ceplere
Amcalar söğüdümü kesmeyin, dallarını uçurumlara
Sermeyin, su susar ben susarım kimse konuşmaz
Dilsiz akşam diline biber sürülmüş akşam
Babam kaç yıldır ölüsünden ayrılmaz
Ben babasız akşamları ne yapayım amcalar
Annem pencere kenarında dikişsiz kaldı
Ben de evlenip gidince bir başka gölgeyle birlikte
Ödünç aldıklarınızı geri verin:
Mühür (annemin), imza (babamın), gençlik (benim)

BATIK GEMİ

Batık bir gemi yüküyüm dalgıçları bekleyen
Bir dalgın dalganın elinde sürüm sürüm inleyen kim
Toprak çatlar çatışmalarda kahrından, dağlar sığınılmaz
Olur ayazına sığınmaz, buzuna ve yalnızlığına, artık kız

Kaçırmıyor delikanlılar al atlara binip naralarıyla
Kaçıyor akpak kızlar bir bir ellerden başka yataklara
Giden gelmiyor bu ne biçim iştir içli şarkılar dinlenmiyor
Pencere camları kirlenir kimse oturmuyor mu burda denir
Balkonlara su dökün de serinlesin biraz yandık kavrulduk
Her şey ateş pahası el yakıyor fiyatlar beyim
Kimse yok mu evladım aşağıda, oynasana biraz daha
Sular kesilmiş anne, hani yikanacaktık hepimiz
Suya yazdım adını senin, denize kavuşacaksın ve orada
Batık bir gemi seni bekliyor içini açmış da sana
Bu filo buradan geçmeyecek ve bu kadınlar bu evleri
Boyamayacak, bu sokağın da ahlakı var ister inanın
İster inanmayın, bu sokağın da ahını alacaksınız
Vurguna dikkat edin vurgun yemiş adamlar çoğalıyor

GECE GEÇTİM ÖMRÜMÜN ÜSTÜNDEN

Bir fotoğrafını bile görmediğim kentlerden, kasabalardan, köylerden
Geçtim, adını aklımda tutamadığım konaklama tesislerinde açık çaylar
İçtim, sorsanız haritada gösteremeyeceğim ırmaklardan döküldüm sana
Kötü çekilmiş resimler gibi günlerim, günlerim yanlış resimler gibi

"Güle güle, hayırlı yolculuklar!" beni benle başbaşa bırakan ıssızlığın
Molaya geç kalmış bir otobüs gibi soluk soluğayım sana gelirken
Hayatı yanlış sollayan bir otobüs elimden tuttu bu gece, haydi hayırlısı
Geçmişim göndere çekilecek yarın senin önünde, yarın ben yokum

Telgrafın telleri de "tedavül"den kalktı, kuşlarda kuşak çatışmaları
Yani içime su serp, yüzünde gül açsın, aşksız bir martıya dönmeyeyim
Yavrusunu yitirmiş bir kirpiye dönmesin sensiz günlerim, ortancamda
Ortak kaygılar, bendeki kamburu çıkmış bir azınlık ruhu, şimşeğin

Şaşırdığı yol, El Nino'nun okşadığı haritalardaki renk değişikliği bizi
De ilgilendiriyor, senin tarihin bana doğru ne zaman temel atacak
Çok eskiden de gelmiştim bu heryeri iyice yağmalanmış, ülkeye
Türkiye daha bir Türkiye miydi o zamanlar, sevdiğime yine burada

Şiirler yazmıştım da kimse karışmamıştı işime, ormanlar hep yanmış
Yakılmış, dostlar emekli olmuş, kışında bir karış yeri kalmamış bir
Kıyı şeridi gibiyim, akşam bekliyor beni ne yapacağım ben akşamla
Gece geçtim buralardan uykuna tutunup, düşlerine sarılıp, al işte beni

A. HİCRİ İZGÖREN

(1951, Siverek/Urfa)

Ortaöğrenimini Diyarbakır Lisesi'nde, yükseköğrenimini Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilgiler Bölümü'nde tamamladı. Çeşitli illerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri **Edebiyat 81**, **İncece, Su, Oluşum, Varlık, Temmuz, Dönemeç, Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. 1989'da **Tayad** Şiir yarışmasında Üçüncülük, 1992'de **Petrol-İş Sendikası IV. Geleneksel Şiir Yarışması**'nda Üçüncülük ve 1999'da **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Diyarbakır'da öğretmenlik yapıyor, denemeler de yazıyor.

Şiir kitapları: **Acıyla Diri** (1981), **Sessizliğin Sağnağı** (1984), **Verilmiş Sözdür** (1987), **Bedeli Ödenmiştir** (1992), **Ve Öteki** (İlk dört kitabından seçmeler, 1998), **Suç Duyurusu** (1999).

UZAK

Herkesin bir yağmuru vardır ve bir rüzgarı
Aşk biraz ıslanmaktır
Al götür beni o uzak yağmurlara

Herkesin bir şiri vardır ve bir şarkısı
Aşk biraz çoğalmaktır
Al götür beni o uzak şarkılara

Herkesin bir akşamı vardır ve bir masalı
Aşk biraz yorulmaktır
Al götür beni o uzak akşamlara

ORDA BİR KÖY YOK UZAKTA

Düşlerimi kanatıyor her gece
Dudaklarında donmuş gülümsemesi
O muhacir evde asılı duruyor hâlâ
Yitirilmiş bir arkadaş sureti

Anılar mı yakın bana acı mıdır en eski
Bir sağanak yıkasa yaralarımı belki
Yumuşayacak gecenin mimikleri ağrılarım dinecek
Ya da korunak olacak karanlığın kendisi

Hava su ve toprak kirlendi artık
Tuz ve ekmeğe karışıyor yüksek gerilim
Yeryüzünün bütün koordinatları
Barınacak bir yer arıyor
Haritadan silindi yüreğimin meskun yerleri
Her gün kütüklerden aşklar düşüyor hayat
Artık "ölü sayısı..." belirliyor gündemi

Yanıt yoktur gecedен ateşin saklısında buz
Senden bir duruş istiyorum temelli
Git içindeki tortuyu kirli bir tarihe kus
Bir yağmurda güzelleştir yüzünü
Yoksa gözlerin de onaramaz bu ilişkiyi

Düşlerim rehin kaldı gerçeğin çekirdeğinde
Şiirlerde de ısınmıyor artık sözcüklerin bedeni
Bize bahsettiğin her çığlık ecelsiz ve kefensiz
Öznelerin diyorum oğulların ölüyor hayat

Ve bilinsin artık
Masallardan "bir varmış..."lar silinsin
 orda

 bir

 köy

 yok

 uzakta

Köz küllendi evvel zaman içinde
Alev yuttu dilini

HÜSRAN SOKAĞI

Sonunda ketum bir tarihe göçebe oldum
Adressiz kaldım bu yüzden bir rüzgâr gibi
Takıldım hiç büyümemiş bir çocuğun ardına
Vizem yok kımlığım sahte yollar mayın döşeli

Bir ömürde kaç sokak izi kalır geriye
Saçlarımın ıslaklığından anlıyorum
Orda bir çocukluğun yağmuruna varılır
Yarpuz kokusu uğurlar sizi görmezsiniz
Her sokak aslında bir patikadır
Yüzümde bir yama gibi duruyor zaman
Bütün aşkların kan grubu aynı olsa da

Ayındır çıkmazları son sözleri farklı
Gözlerinin rengine uymaz intiharları
Zaten hep gönüllüydü yanlışı yazgısına bulaştı
Küçük sevinçlerin büyük kederlerin sahibi
Güneşsiz bir gölge kansız bir yara oldu
Hüsrân sokağında bir aşk daha vurdu kendini

ZEYL

Soluğu rüzgarlardan derlendi
Yollar o çingeneden bulaştı bana
Tek gerçek düşlerimdi belki de
Bir masaldan aldım rengimi
Tutku yaşından büyük gösteriyorsa
Sağır ve dilsiz geceler sorumludur
Gözlerin
Ve şer iklimi

KILIÇ ARTIĞI POE-TİK-LER'den

I
Masallarımız aynı düşlerimiz bir
Aynı ateşin yaktığı ağıtlardan geliyoruz
Kentin en uzak köşeleri
Hüznün ele verecek seni
Öyle mahzun bakma çocuk
"Devletin ve milletin bekası" zedelenir
Orda aşka yardım ve yataklıktan
Sabıkalıdır şiir

II
Acı ata yadigârıdır
Bin yıllık bir tarihi var
Beni bana kırdırır
Kehribar bir tesbih gibi
Çek çek bitmez
Kimi zaman yaşayıp yaşamamak
Birbirine eşittir

Orda zembereksiz bir saat
Kırık bir keman gibidir şiir
(...)

BARIŞ PIRHASAN

(1951, İstanbul)

Ankara Fen Lisesi'ni bitirdi. İki yıl tıp öğrenimi gördükten sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Şiirleri 1970'lerin sonundan itibaren **Yeni Dergi**, **Militan**, **Sanat Emegİ**, **Yazko Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra, çeviriler yaptı, senaryolar yazdı. Daha çok sinema alanında tanındı.

Şiir kitapları: **Tarih Kötüdür** (1981), **İmzasız El Yazıları** (1986), **Babam Benden Hiçbir Şey Anlamıyor** (1995).

SALACAK

İçkinin getirdiği sözcükler vardır
ateşli, alabildiğine derin
klasik anlamıyla umarsız kalır insan
sesini döktüğü her kalıba inanır
ardından gözyaşları
yüzünü bir giysinin kıvrımlarına gömer
sarsılırsın
bu çerçeve içinde herkes
ikili duyguların etkisi altındadır.

Yaz günleri...
yoğun gecenin büyütülmüş
grenli fotoğrafı işlenir
haftalara
ne deniz
bereketli düş tarlası
ne konuşkan gökyüzü
şiir sandığın
sınırlı bir parça kâğıt
bir de Salacak demişsin adına...

AŞKIN

Yaşayamadığım bir şeysin sen, elinden tutup sokağa
çıkamadığım

Kış günü bir avuç kar süremediğim yüzüne
Otlar ve çiy damlalarıyla sevişemediğim
Kımıldatmayan bir bakış, bir söz
Tam söylenecekken açıp kapıyı
Karanlık ağızımı ışıklandıran, yakan fotoğrafları
Gümüş laledan masamda, birden leylak...
Dirhemleyen sevincimi ışıktan tartacmda
Can alıp veren, su verip gönül yağmalayan
Kurnaz bakkal, hırkama göz diken

Yaşayamadığım bir şeysin sen, kokular dağıtıp
Kendine yeni adlar yakıştıran
Beynimde civa damlacığı, şehvetin sinir telleriyle
Dokuyan kazaklarımı, göz çukurlarımı aşkın
Tılsımlı gövdesiyle ovan
Yastıkta bir yumak saç
Boynu kıvrılıp ölmüş güvercin, dokunamadığım
Şeylersin sen, bitiremediğim...

TARİH KÖTÜDÜR

İşte gençliğimin şiirleri
İlk gençliğimin
Güzel şeyler
Deli saçmaları
Beceriksizlikler
Şehvetle titreyen parmaklarla yazmışım onları.

Bir çocuk için
En güzeli
Belki bütün yazdıklarımın en güzeli
Gövdemi ılık
Kırlı
Pırl pırl bir havuzda düşlerdim
Göğsümde nilüferler
Su çiçekleri
Garip bir çocuk dediler bana
İçine kapalı

Güçlü
Onun koluna girerdim
Zayıflığı çekerdi beni
Acımasız pırlıtısı
Geceleyin kendini sevmesi
Organları

Çocukluğumun şiirleri
Hepsinde umarsız bir çığlık
Zavallı

Traji - komik
Şanlı tarihim:
Ne zorbalara geçmiş beynimden
Ne haksız kıyımlar olmuş gövdemde
Kimler can vermiş hapishanelerde
Hangi sınıf egemen?

İlk şiirlerim
Alaycı bir göz
Kırpıklarında tohum
Düzensiz patlamalar
Yaralı omuzlarım
Biri kavga türküsü
Acemi
Çığlık çığlığa
Yarım

Bütün bunlar şimdi geçmişte kaldı
Çocukken yazdıklarım beni yüreklendiriyor
Bir budala gibi
Yoksul bütün halklar gibi
Şaşkın bir el yazısıyla
Ayaklanmalar tasarlıyorum.

ÖZGEN SEÇKİN

(1951, Şavşat/Artvin)

Ortaöğrenimini Artvin Lisesi'nde tamamladı. Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. Çeşitli liselerde edebiyat öğretmenliği yaptı. 12 Eylül'de kovuşturmaya uğradı ve görevine son verildi. 1990'da **Damar** Yayınlarını kurdu, **Damar Dergisi**'ni çıkardı. Şiirleri 1974'ten itibaren **Türkiye Yazıları**, **Dönemeç**, **Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, denemeleri ve Enver Gökçe, Bedrettin Cömert anısına derleme kitapları yayımlandı.

Şiir kitapları: **Böldüm Yüreğimi Avuçlarıma** (1976), **Dört Mevsim Türküleri** (Çocuk şiirleri, 1978), **Sevmekten Başka** (1986), **Bugünü Yaşayan Kalır** (1986), **On Yıl** (1991), **45'lik Aşk Yalnızı** (1996), **Hayatla Ufalanmış Şiirler** (1999).

İÇTEN DEĞİLSE BUNCA ŞEY

Bir kül yığındır içten değilse söz
içten değilse, sırsız bir aynadır dostluk
sevgi değilse içten, bir yüzüdür ölümün
renk içten değilse, ezgi içten değilse
karanlıktır huzursuz bir aydınlığın
içten değilse şiir
çarpar bir tezgâh gürültüsüyle
yüzümüzde bir şamar yankılanır.

Yaşamak içten olmaktır her uyanışa
acılar kaygılıdır ve korkak
sevinçler kaygılıdır ve kaypak
nedensiz değildir barışla başlamak güne
her yorgunluk, dilimize varmayan dilek
her kargış, her feryat
nedensiz değildir içerde
ve dışarda akan bir hayat...

İçten değilse saat, kapı tokmağı
balarısı, köpüren kahve, savrulan sağnak
intiharlar, esrıklilik, bir tutam başak
susturulan rotatif, konuşan bu kız;
yaşamak, sevmek ve acı çekmek
bir günde bin parçaya bölünmek
bir boşlukta sallanmaktır
o zaman...

YILMAZ

kapadılar aydınlığı zindanlara
zindanlar aydınlık şimdi,
çiçeği tomurcuğunda
ağacı bir filizken
sıkıştırdılar iki taş arasına
taşlar çimenlik şimdi
her gediğinde taşların
bir meyve göz eder şimdi

onurlu yaşamamın sevinci
ne de büyük kılıyor kişiyi
ne de güzelleşiyor
her uyanışta insan
atarken tan
kitlelere ışık taşıyor işte
yılmaz'ın hayatından.

PİR SULTAN GÜZELİ

Vuruşkan bir yiğittir
dayamıştır sırtını karataşa
olmadığında ocağında pîr sultan
denendiğinde darağaçlara
vermiştir pîr sultan'ın güzeli
hesabını güzelliğinin...

Ağaçlar budansa yeşertir gömgök
kırılsa, kanatlar takar yeniden güvercinine
atlar çözülse bağından
geri durmaz kendini verir yola.

Kızgın güneşi bir ikindi vakti
kana banınca pîr sultan
dağdır her gelene kına diye bilinci
bir hışmla döndüğünde ocağına pîr sultan
elbette bir başka bulur güzelini
yüreğine katar aktır bakışı onun
yudumlar yüreğinin selini...

İZZET YASAR

(1951, İstanbul)

Ortaöğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladıktan sonra İÜ İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde sürdürdüğü öğrenimini yarım bıraktı. Çevirmenlik ve reklam ajanslarında metin yazarlığı yaptı. Şiirlerinin yanısıra, daha çok hikayeleriyle tanındı, ödüller kazandı. İlk şiirleri 1970'lerden itibaren **Birlikim, Yeni Dergi, Yazko Edebiyat, Defter** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Kanama** (1974), **Yeni Kuş Bakışı** (1979), **Ölü Kitap** (1983), **Bütün Şiirleri** (1995).

KÂR ŞİİRİ

kapılarıyla geçiyor kullar
güneş dille yazılı mezar taşlarına

tefeciler tefe koymuşlar
kafeslenmiş ayılar sessizlikte aç oynuyor
şimdi gökten ecdâd inecek
ve bütün idare meclislerinin âzâsını öpecek
neden şaşırıyorsun? artık değer kaldı mı hayatta
gemisinden kurtulan kaptandır
sert adımlarla geçen işbölümünü dikerek
bahar, yaz ve kâr aylarıdır.

AŞK ŞİİRLERİ

1.
ellerini uzatabilecek misin
gökyüzü bile durdu
dondu kaldı bulutlar
ıssız göl diplerinde aşkımız
gözlerimiz zincire vurulmuş
kurşuna dizmişler sesimizi

görüyorum hâlâ
ince ince kanıyor ellerin
ellerini uzatabilecek misin

2.

duruyor
sızısı yüzümde
pıhtılaşmıyor
dağ yollarında
ıslak
merdiven altlarında
yaşıyor kan
ağzın gül kokulu ağzın
ölümler anlatıyor
durgun sularda
kıpırdayan

3.

birden rakıya su karışır gibi
gülüşün ağaçlıklarda
ıssız göl diplerinde aşkımız
kızarıyor duyuyorum
bak
omuzunda çapraz ninniler
yeni doğmuş bir mezarlık ayağa kalkıyor
şehrin yağmalanmış meydanlarında
bırak ellerimde atsm
esmer yiğit yüreğin
artık içtiğimiz rakı
yediğimiz kurşun ayrı gitmesin

ERDAL ALOVA

(1952, Ankara)

Ankara Cumhuriyet Lisesi'ni bitirdikten sonra ODTÜ Mühendislik Bölümü'nde, bir süre de İstanbul Üniversitesi Yabancı Diller Yüksek okulunda öğrenim gördü. 1973 yılından itibaren şiirleriyle **Yeni Dergi**, **Militan**, **Sanat Emeği**, **Gösteri**, **Adam Sanat** gibi dergilerde görüldü. Kavafis, Lorca, Neruda, Nezval'dan özenli şiir çevirileri yaptı. Cevat Çapan ve Eray Canberk'le birlikte **Çağdaş Dünya Şiir Antolojisi**'ni hazırladı. 1995 yılında **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **En Son Çıkan Şarkılar** (1980), **Güzdökümü** (1989), **Bitik Kent** (1996).

KARAVULLAR

Onlar gelirler
Sirenler
Sarı zarflarla

Geçtikleri yerde
Söner sevinç
Kumun çektiği
Deniz gibi

Gelirler
Hastane rengine
boyayıp okulları
Onlar

Dağların adını değiştirirler

Her şeyi budarlar
Denizi bile

Ceketlerini çıkarsalar
İki uçurum boşanır
Omuzlarından
Onlar gelirler
Şifreler
Altın saatlerle

Hohlarken mührünü bir karadul.

KAKTÜS KADIN

Fırlatıyor iğnelerini kaktüs kadın
Sarıncı bir erkek kokusu tuz çölünü
Baldıranlar akıyor memelerinden
Kıl damarlarında yeşil zencar

Bakışı bir ısırganlar gecesi
Sesinin sabahında okunmamış kitaplar
Bir erkekcik kuşu yiyor
Bacağındaki kısırböceğini

Fırlatıyor iğnelerini kaktüs kadın

Günleri
Yaşam süsü verilmiş bir intihar

DOĞAÇTAN PORTRE

Sana bakarken
Filtrenin içindeki cenini gördüm
Almanlardaki okşayışları gördüm
Tahtadaki kurdu gördüm
Denizin bana baktığını gördüm
Gıttardaki nergisi gördüm
Yüzümün beyazında şifri gördüm
Çok uzak ormanlarda sesimi gördüm
Kamışın içinde kurbağa cehennemini gördüm
Kulelerin ihtiharını gördüm
Kanyağın içinde hepimizi gördüm
Bütün öpüşlerde tinerci çocukların yanaklarını gördüm
Bulutlarda Ankara sokaklarını gördüm
Sevgili sözcüğünde kireç yataklarım gördüm
Sabah kalkışlarında kedi ölümlerini gördüm
İpince gözlerde cinayeti gördüm
Tuzda ellerimi ve yok oluşu gördüm
(Sayılarda neyi gördüm?)
Çamlarda cüzzamı gördüm
Dostlarımın boynunda sütü ve ölümü gördüm
Dikenlerde bütün gezegenleri gördüm
Kadınların terk edişinde tozu ve müziği gördüm
Bütün yan bakışlarda saatleri ve unutuşu gördüm

NERGİSİ

Suda kendine bakıyor su

Saçlarını çözüyor sonra
Dudaklarını boyuyor, gözlerini
Ayak parmaklarıyla konuşuyor

Suda kendini okşuyor su
Memelerini, karnını
Karnının dilini

Uçuyor sonra
Yıldızları koklayarak
Kekiklerin ışığında

ÖNSÖZ

Ak kâğıda geçirirken
şu kara-yazıyı
biliyorum
yine bir acemilik etmedeyim.
Ama bu yüzden yazmayacak değilim.
Sağ çıkmayabiliriz, diye, sabaha
hiç uyumuyor mu insanlar?
Ve yaralarına rağmen
dönüyor mu dünya?
İşimde içtenim ya,
severek yapıyorum
benim güvencim bu, işte!
Ve yazacağım
her zaman acemi bir şair olacağımı bile bile
nasıl yaşıyorsam
sonsuz bilgisizliğimi bilmemin sevincinde.

ENİS BATUR

(1952, Eskişehir)

Ortaöğrenimini İstanbul ve Ankara'da, Ortadoğu Teknik Üniversitesi'nde başladığı yüksek öğrenimin ise Paris'te tamamladı. 1973 yılından itibaren şiirleri **Yeni Dergi**, **Türk Dili**, **Oluşum**, **Soyut**, **Gergedan**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. **Yazı** (ilk sayısı 1975, 8. sayı 1980), M.E.B. Yayın Dairesi, **Oluşum** (1978-82), **Tan** (1982), **Gergedan** ve **Şehir** (1987-88), dergilerini yönetti. **Yapı Kredi Yayınları**'nda, **Cogito** adlı kitap dizisinde yöneticilik yaptı. Deneme, araştırma, antoloji dahil edebiyatın pek çok türünde ürünler verdi. 1993'te **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü, 1997'de **Altın Portakal Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirin kuramsal sorunlarına kafa yoran deneme kitaplarıyla da dikkat çekti. Şiir kitapları yurtdışında da değişik ülkelerde çevrilerek yayınlandı. **Unutulmuş Şiirler Antolojisi**'ni (1994) hazırladı, çeviriler de yaptı.

Şiir kitapları: **Eros ve Ghades** (1973), **Bir Ortaçağ Yalnızlığı** (1973), **Nil** (1975), **Ara Kitabı** (1976), **İblise Göre İncil** (1979), **Kandil** (1981), **Meseller Kitabı** (1981), **Sarnıç** (1985), **Tuğralar** (1985), **Yazılar ve Tuğralar** (Toplu şiirleri, 1987), **Gri Divan** (1990), **Koma Provaları** (1990), **Perişey** (1992), **Ondört + x = 14** (1994), **Taşrada Ölüm ve Dirim Hazırıkları** (1995), **Darb ve Mesel** (1995), **Opera** (1996), **Doğu-Batı Divanı** (1997), **Sütte Ne Çok Kan** (1998).

ASRÎ ZAMANLAR

I.

Papirüs, mürekkep, tüy.

Koyu bir çağın çekirdeğine doğru
bir uğultu yükseliyor kökümden doruğuma,
bir harita açıyorum önüme: Sonsuz ölçekli,
yeryüzünü, gökleri ve göklerin ötesini örten,
dağ, koyak, iç deniz, açık deniz, ölü deniz için;
dere tepe düz giden derviş yüzüm,
abdal sesim, keşiş bakışım için bir harita.
Flâneur, wanderer, aylâk evliyayım
yenilmez hayretler içinde: Nerede yuvam,

nerede öldürdüğüm ağam için diktığım
sessiz çöl anıtı, nerede durmadan doğurduğum
gece çocukları: Bir karabasan gibi çöküyorum
birdenbire üstüme, sanki çağrılmamış
bir sağanağım: Gelip geçiyorum heryerden,
taşsam taşırısam da.

II.

İkizim, eşim, aynam benim: Yıkılıyor
Çağ ve karışıyor bütün takvimlerin
sayfalarını boşluğa savuran rüzgârda
günler ve geceler. Saatlar duruyor
ki kuramıyoruz bir daha, akreple
yelkovanın çelişen yüzlerinde
o titiz dengeyi. Bir çivi hiçbir yive
denk gelmiyor artık, bir fil
dolaşıyor dilimin ucunda ve
içimde büyük, hızlı, sessiz, keskin bir kuş
kanatlarını hazırlıyor,
geridönüşsüz bir uçuşun eşliğinden acıyla,
biraz gururla bakıyor ötelere,
ufkun ardından gelen ufukların
sonsuz aritmetiğine
ve bir yaydan fırlar gibi
kanatlarını açmadan
yerçekiminden uzaklaşıyor,
görünmez kaynağının görünmez gücüyle.

III.

Bir kuş ki
çağlayan insan adalarının üstünden,
yaralı, sakat, umarsız kalabalığın
içindeki azalmak bilmeyen sancıyı
gözlüyor: Kent: Cennet mi lağım mı
aşağıda akan ve donan, anlayamıyor.
İrin keseleri patlamış, milyonlarca
küçük boncuk cıva dağılmış: Çekiyor,
değiyor, itiyorlar birbirilerini birbirilerinde
ve kaba bir hışırtila kalabalığın arasından
kefen yırtılıyor bir uçtan ötekine:
Mezar atölyelerin, ecinnili

uçsuz bucaksız kırtasiye yığınlarının, dev kazanların ve binlerce çatal kaşığı birbirine yapıştığı bulaşık havuzlarının, yatak odalarına sinmiş kısır cibinlik kokularının, şırıngaların inanılmaz bir gürültüyle doldurduğu hastane çöplüklerinin, martuların gagalarına takılmış gotik isteletlerin, sineklerin, çekirgelerin, ağrıların, kahkahaların ve çılgınlıkların üstünden uçuyor, uçuyorum.

IV.

Budur paylaşamadığım eğnim:
Hayatın belki de ortasına indim
ve yıllardır gözümden süzdüğüm can
ve eşya alaşımı çekildiğim kovukta
bile kanattı, yattığım çileyi.
Adamlar tanıdım, pörsümüş bir düş
çehresiyle et ve kemik torbasına döndüler,
yıldan yıla, dövme ve mühür, geçerek.
Kadınlar tanıdım, yeni ve eski kadınlar:
Sanki birer dolunay, nasıl aydınlık,
nasıl geçici birer unutulmuş masalı.
Çocuklar: Bir çıban gibi patladı
onlarla gelişen umutsuzluk kavmi.
Herşey değişti sandım, hiçbir şey
değişmedi şu mihlandığım odada.

V.

Yıllar önce, beton dut ağaçlarının
henüz rahim toprağa ekilemediği o
kopuk, direnen sabahta salıverdiğim
uçurtma sürdürüyor mu yeminli
sonsuzluk sevdasını? Bir heybeye
biraz azık, biraz telâş, sayısız
düş tohumu doldurup yola düşen
kardeşim vardı mı varılmaz bildiğimiz
vahaya? Ben buradayım ve bekliyorum
hâlâ, yorgun bir ulağın getireceği
çağrını

VI.

Söyle ey durgun yüz, ne beklediğini
artık bilmeden bekleyen boş kafes:
Şimdi burada yaşadığımız, düne ve yarına
yürüyor mu? Ötede, denemediğimiz yönlerde
hastalığın bulaşmadığı bir adada, bir inde,
sisli bir dorukta buluşabilir miyiz bir gün?
Kardeşlerim: Ne zamandan beri nerede
saklıyorsunuz saf ışığı? Hâlâ mağarada mısınız,
kör gövde ve kör gölge,
uykunun düşte ördüğü bir seddin arkasına mı
gömdünüz bozulmaz altını?
Sorular soruyorum işte ve gece gündüz
bir çıkını boşaltıp dolduruyorum: Yol uzun
ve içimden kopup giden öncünün
geri dönmeyeceğini biliyorum.

VII.

Bir yankı yok mu som yabancıya?
Elimde çözemediğim bir düğüm, yüzümü
döneceğim bir ateş yakamıyorum terkimdekilerle:
Papirüs, tüy, mürekkep.
Birşey eksik, bir takı, kopuk dilimin ucunda
yerde kıvranan iki anlamlı bir tek fil,
belki karmaşık bir tamlama: Yıllardır
uyumadım, sonsuz bir çalışmada smadım
duyularımı, içimdeki organları kurumaya
terkettim: Uçtum ve kanımı temizledim yalnız,
aranızda: Hmcahınç rıhtımlara uğrayan
issiz bir tekneyim ben.

ENDÜLÜS ŞİİRLERİ

V. Lorca'ya, serzeniş

Sevilya yaralamak için, diyordunuz,
Kurtuba ölmek için. Doğru bildim,
öyle hazır tuttum kendimi: Çıkınımda
gri beyaz bir kefen, defterimde, aykırı
yerde bitmiş bir servinin altına gövde mi
gömdüklerinde avâre ruhuma yakacakları
ağıdım sözleri: Sevilya gecesini yaralanmak

için, Santa Cruz'un portakallar altında
kapkaranlık bir meydanında deldi göğsümü
duymayı beklemediğim saeta, çektim

çıkardım oku sinemden de kan o an
fişkirdi kıpkırmızı içimden, Kurtuba
gecesi ölmek için, nehrin kıyısına inip
kurduğum türküyle, Paseo de los tristos'ta
yürürken mi çaldı 'şafağı yaralayan
bin billur tef' birden, gömülmek için
suskun seçmişsiniz diye düşünmüştüm:
Gırnata'daki o yolun sonundan gelecekti,
bekledim, bütün geceyi yenebilseydi güneş.

BEŞ GÜL

Sizin için tuttum beş gül getirdim Sevgili,
durup dururken beş kırmızı gül getirdim, kan.
Beş beyaz gül süt, beş sarı gül altın yaprak,
tuttum beş pembe gül getirdim Sevgili, tan.

Başka bir el koparmış onları, benim elim
bunca korkak: Bir dikmeyi bilirim, bir de
dokunmayı: Tepeden tırnağa teniniz yangın
beldem, sizin için beş siyah gül parmaklarım,

kömür. Toprak, temas, sahi bir de ak kâğıt,
seçtiğim kelimelerin arasında nedense mağrur,
ilerlerim karda bıraktığım izler birer ağıt,
ayırdım dikenleri: Sizin için bu beş an gül.

PARAMPARÇA ŞİİR

Sekiz Parça Erik Satie İçin

I

Saçlarını at kuyruğu yapan bir
kadındı, o ölümsüz nisan sabahı.
Bahçeler kestane, diken ve çocuk
topluyordu hâlâ. Bir bakıyorduk,
serin bir soluk taşıyordu sucular.
Saçlarını kısıraklara doluyordu kadın.

Ne zaman birbirimizi görsek, daha

o anda başkalarıydık. Bir mazgala alıyorduk elimize, en kuytu, en tedirgin tahtalara altın buluyorduk titreyen, uzun parmaklarımızla. Bir soru sorsalar, hemen susuyorduk.

II

İşte böylesine anlaşılmaz, birbirimize durmadan yetebilecek kadar eksiktik. Saçlarını altına dolayan ölümsüz bir kadındı o, bize en kurak çağlarımızdan olanca hızıyla akan, en durgun, kısır anlarımızda gür bir orman kazandıran

Gene de topaldık bütün ayaklarımızın üstünde, kör, duygusuz ve tekildik kalabalığın ortasında. Umutsuzduk, seyrek ağaçlar gibi. Soğuk ve gergindik. Bir ülkeden ötekine hiç durmaksızın yabancıydık. Doyumsuz bir kısrağı kadın, katı irisimizde

III

Ne zaman öldük? Ve kimlere kaldı bizden artan kuşku, herbirimize dar gelen gövde ve kısık, gizli sesimiz?

Başkalarıydık, kestanelerin arasından geçen, nereye gömülsek. Silik, kadife kişilerdik anıldığımız yerlerde. Ve inceden inceye gelişen, beklenmedik, zorlu sağanakları taşıyan bir rüzgardı

bizi o bahçelerde unutturan. Oysa, sonsuz bir anı, eskimez bir albümdük esrik beşiklerin dibinde. Sonrasız bir kazançtık, daha yitirildiğimiz anda. Umulmadık, loş bir görümdü kadın.

IV

Kış, çoğu kez, geç inerci bahçeye. Parmaklıklara işleyen nemdi, ilk sabah. Dağılan, gitgide seyrelen ışıktı, sonradan. Akşamla birlikte

çıplak, yalın bir korku sinerdi
tahta sıralara. Gecenin çoğalan
etinde göçten artan kuşlar gibi
umarsız ve telâşlı, kovuk arardı ses.

Güçlüydük güz geldiğinde; sorumlu,
kesin ve tümeldik. Yağmur altında
ne bir şemsiye, ne bir saçak kollardı
kadını: Uzak gemilerden beklenen
sessiz, apayrı yolculardık. Gizli
koyaklardan yabancı kısıraklar fırlardı.

ABDÜLKADİR BUDAK

(1952, Hafik/Sivas)

Lise öğrenimini Ankara'da tamamladı. Kayseri'de devlet memuru olarak çalıştı ve emekli oldu. 70'lerden itibaren şiirleri **Defne**, **Hakimiyet Sanat**, **Ozanca**, **Yazko Edebiyat**, **Saçak**, **Broy**, **Adam Sanat**, **Sombahar**, **Düşler**, **Milliyet Sanat**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1982'de **Toprak Şiir Ödülü**'nde mansiyon, 1994'te **Ceyhun Atuf Kansu ve Orhon Murat Arıburnu**, 1998'de **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Geçti İkyaz Denemesi** (1978), **Şimdi Yaz** (1980), **Gömleğim Leyla Desenli** (1981), **Sevdanın Son Kerem'i** (1985), **İmzası Gül** (1993), **Yanış Anka Destanı** (1994), **Aşk Beni Geçer** (1998), **Endişeli Fesleğen** (1999), **Ahşap Anahtar** (2000).

AĞIR SUÇ

Kan kaybından ölüyorken görmüşler
Sözünü sözlükle sınırlayan ozanı
Sonunda tükenişin konağına sığınan
İç cebine koymuştu incecik kitabını

(Yapay esen yelin çıkarttığı hisirtti
Doyurur mu kişilikli yaprağı)

Yine de önemseyin çiçekler atın üstüne
Ne de olsa ozandı güzelliğin yaşıtı
Gelecek kuşaklara yararlı olsun diye
Aşağıdaki tümceleri taşısın mezar taşı

(Kuş sözcüğünü kuştan fazla sevmiştii
Suçu şuydu; çift kanatla yetindi)

ADIN

Adını anıyorum yangın çıkıyor
Adını anmadığım zamanlarda üşürüm
Bütün gemilerden kovulan tayfayım ben
Çünkü güllerimi denize düşürürüm
Olmadık zamanlarda geliyor adın
Karıştırıyor beni çocukların arasına

Yeniden işe alınmamı sağlıyor
Ricalarda bulunarak kaptana
Saksılı bir pencereden giriyor
Gece yatısına geliyor adın
Sokuluyor yorganımın altına
Güzel şeyler oluyor anlatsam anlatamam
Diyelim su dolduruyor çöldeyken matarama
Adın göle inen geyik sürüsü
Saklıyor avcılarının tüfeklerini
Bir kitap dolusu şiir oluyor
Çözüyor gecenin dilsizliğini
Adın ipek gömleğimin deseni

AŞK BENİ GEÇER

Çünkü bacakları uzun, mesafe tanımıyor
Çünkü rüzgârın altında, büyük deneyiminde
Elbette aşk beni geçer haritayı kendi çizmiş
Dağları iyi biliyor, nehirleri de
Bir ateşin koynunda uyuyorken bile geçer
Serin su başlarında dinleniyorken bile
Ve ben onun peşinden kurşun olsam yetişemem
Okyanusa vardığında göle gelmiş olur muyum
O çınar olduğunda yaprak olur muyum ben?
Bir dille yetinirim, bütün dilleri öğrenmiş
Dumana tanım ararım yangınlardan geçmiş o
Ben merdiven arıyorken çoktan çıkmıştır göğe
Bir kadının saçlarına takılıp kalmış iken
Ruhunu ele geçirmiş binlerce sevgilinin
Bende bir isimlik yel onda her zaman deprem
Elbet aşk beni geçer
Tren rayların üstünden
Aşk şiiri yazdığımı sanırım ne hafiflik
Destanı bitirmiş olur ben çıkarken ilk dizeden
Uçup gitmiştir evet dünyayı kanat eyleyip
Ben iki teleği yan yana getirmişken
Aşk beni bir daha geçer
Tren rayların üstünde

SEÇİM SONUÇLARI

Ahırlar içinden kır kokulu bir atı
Adı gül olanını çiçeklerin içinden
Edebi sanatlardan şiiri seçiyorum
Sesimi seçiyorum kör kuyulardan
Ressamlar arasından Nuri İyem'i
Neyden hıçkırıklar ağaçtan orman

Ağrı adlı bir dağı ağrıyan yerlerime
Kadın adları içinden beş harfli olanını
En mahzun duruşumu fotoğraflar içinden

Kanatsız kuş resmiyle süslenmiş mektubumu
Postacıların greve gittiği günden

Kayığını kaldırıma bağlamış biri
Yerine geçiyorum şu sıra Ankara'da
Dev konseri kaçırmış bir kemanın
Hüznüyle dönüyorum uzun provalara

Raylara bağımlı trenleri hep
Kaybolmuş çocuklardan bir cumartesi
Annemi seçiyorum annelerin içinden
Babalar içinden en genç öleni

ESKİ DEFTER

Bir şair demişti ya "askerim ağzım kuşlardan"
Ben de bir dönem öyleydim, daha çok da öyleydim
Tayinim ürkek ceylanın gözlerine yapıldı
Bahar kur'alarından hep güz çektim efendim

Postalın yol bilgisi beni aştı her zaman
Kaputum kuş yuvası için elverişliydi
Ağlatmaya başlar ya bir inektup zarftan
Eğitim molasında nişanlı bir askeri

Yağmurla yıkanmış tören alanlarından
Terfi edip çıkamazdım saksıdan bir bahçeye
Üstüme kış örttüler yaz gününde efendim
Askerdim üşümedim, dondum kaldım sadece

Gizli bir kuş teleğiyle kışlanın duvarına
Gece nöbetlerinde dörtlükler yazan bendim
Yüreciği el yakan kurşun asker olarak
Terhis ettiniz beni, sağolunuz efendim

BİR İPEĞE DOKUNUŞ

Bir şair bir şaire elini uzatır mı
Böyle sorular sorardım küçükken
Adı Turgut Uyar'dı tutardı ellerimden
Çığ düştüğü sıralar sözcüklerime

Beni özetlemek için şu dizeyi yazardı:
Yaramda açan lale

Laleler açardı yaralarımda
Melih Cevdet, Necatiğil, daha sonra Hilmi Yavuz
Gül örttüler üstüme yorganım kaydığında

Çay ikram eder miydi bir şair ötekine
Bunu yapardı Edip
Bir otelin balkonunda olması koşuluyla
Mendilimde kan sesleri olurdu
Şiirin kapısında

Altyazısı Ece Ayhan'lı filme
Sinema biletleri Ülkü Tamer'den
Ben yine kırgınım kime gideyim
Evde midir acaba Haydar Ergülen

Bir şair bir şaire elini uzatır hep
Kan sızdığı saatlerde lalelerinden

FESLEĞENİM YOK ARTIK

Üstüme düşmeyen şeyler üstlendim
Rüzgârlı günlerde çiçek tozu olup da
İncir yaprağından söz etmek gibi
Trenin önüne raylar döşemek
Yolcunun azağına kitap koymak örneğin
Fesleğenim yok artık diyen herkese
Menekşeler önermeyi ilke edindim

Ceylan öldürmekten bahsediyorken
Dirsek temasta bulunurken avcıyla
Çapraz fişekliği olan bir tüfek
Üstüme vazife mi bilemiyorum
Büyük saatını kuran şairler gibi
Koskoca ormandaki yalnız ağacı görmek

Onarmak vazifem mi su alan, tekneleri
Serin göller düşlerken, tuzlu denizler ya da
Fesleğenim yok artık menekşeler getirin
Benzinle söndürülmek isteyen yangınım

L (*)

Al şunu bir yana koy
Yüzünün allığı say, gözlerinin rimeli
Boy aynası niyetine al şunu bir yana koy
Kitaba dönüşecek defterden bir şiir seç
Aşkım doğrulayan ozanlık belgesine
Elbette uygun düşer
Adını ver çekinme

Şiir yazmak kolaylaşır *L* diye seslenince
Kanım kaynar, kalem işler, sözcükler
Oturur yerli yerine
"İşgalci bir aşk bu"
Kars'ı öyle seven ozanın değişikle

Al şunu bir yana koy
Sonra geri ver bana, yürekte isteyince

(*) Leylâ

MÜSLİM ÇELİK

(1952, Erzincan)

Anadolu Üniversitesi Eğitim Fakültesi'nden mezun olduktan sonra edebiyat öğretmeni olarak çalıştı. **Yazko Edebiyat**, **Broy**, **Varlık**, **Adam Sanat** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı. 1989'da **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Peryavşan** (1988), **İhbarlı Gül** (1990), **Erzincan'da Yağmurun Şarkısı** (1993), **Hayriye Yitik Ülke** (1996), **Göğü Kokla Açılırsın-Beşikte Karanfil** (1997), **Lir Kuşu** (2000).

AH ÇEKEREK

ÖRTÜYORUM ÜSTÜMÜ

Uzakların titrediği

Yol boylarının

Ve meşelerin çocuk soluğuyla serinletebildiği

Bir yaz günü

Öylemesine daldırdı ki bıçağını dalıma adam

Oynatarak çekmek zorunda kaldı

Gözlem bu ya,

Saniyede üçyüzelli kez

Kanat çırparmış sinekler

Dakıkada iki metre yürüyebilirmiş karıncalar

Bir kızın karyolasından kayıverince

Ak gelinliği

Kor gibi dudaklar

Allanmış yanaklar

Ah! çekerek örtüyorum üstümü

Dişlerim ağzımda bir avuç kemik

Of çekerek, çiziyorum yaşamamın altını

Düşlerim başımda dere çakılı

BALAM

Her kapı ağzında
Sorulduk balam

Ülkelerin nabzında
Vurulduk balam

Ceviz dallarınız yerlerde
Kocaman, büyük

Ne ki
Yaprak kedi kulağında
Tomurcuklar ayaktadır

Durur elbet çiçeğe

GELİŞİN YANARDAĞIN PATLAMASIYDI

Dallara akşamın alacası konmuş
Sabahın duruluğu çökmüş göz içlerine
yeryüzüne dünyamız çizilmiş

Süzülüp kirpiklerinden sevi

Hançer işler gibi canevime

- Giden gitti dönmez geri
gelenler hep başkaları
kimse tutmaz yerini

Duyuyorum hâlâ sıcaklığını
yüreğimde, yüreğini -

ÇÜNKÜ ONLAR GİTTİĞİNDEN BERİ SICAK GÖZ

Babam geçti gözümün önünden
külot pantolonu, uzun çorap (goğalar) ayağında
evlerin bacaları yitmiş karları dizliyor
bircik odamızın ortasına düşüyor aka

Eli sekizin soğuklarım düşündüm
Vatan cephesi yeni kurulmuş

Kapkara bî bahar uyanmakta
Belli dağılacak bulutlar serpiyor
gönlümüze göğ seli
Masalsı yaz göğü geçiyor gözlerimden
O, çelikten ipek teli
Küçük bir sayı kız üzüm tiyeklerini
döner böcekler vızıldıyor
Daha kardeş babamız şurdan salınır yürürdü
Anam başmda tepsi, içi kaysı dolu
garip kuş gene böyle üzünçlü ötmüştü

Sen karşı durmuştun dağlara
taş atmış toprak atmışın / gülerek çitlembik ve
yıldız böceği yerine

Sözün kurşun sayıldığı süremlerde
ellerini tutuyorum yelin
dal yeri barışlıyor kırılma da

Hey ozan, yıldızların yüzüne bak, ısındır
cılga yolda, düş içinde akağaçlarda

On'lar gittiğinden beri sıcak göz / söz öz

HAŞİM ÇATIŞ

(1952, İstanbul . 1994, İstanbul)

Kadıköy Maarif Koleji'nde ortaöğrenimini tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi İngiliz Filolojisi Bölümü'nü bitirdi. İlk şiiri 1976'da **Doğrultu** dergisinde yayımlandı; daha sonra **Saçak, Türkiye Yazıları, Şiir Atı** gibi dergilerde görüldü. Asıl soyadı Müftüoğlu'dur. 80'lerin sonundan itibaren yazmayı bırakıp inzivaya çekildiği Mavişehir'e giderken, 1994'te bir trafik kazasında yaşamını yitirdi.

Şiir kitapları: **Şehir Şarkıları** (1974), **Şiirler** (1976).

GİT SAVRUL

Bizi öldürdüler artık haberin olsun
Git savrul hasretle ara o çeşmeyi
Suyun yıllarca içini çekip
Bizimle söyleştiği
O unutulmaz köşeyi hasretle ara
Ve uyku da öldürüldü haberin olsun
Güzel şeyler bitti sevinçli sesler söndü
Kaynak kurudu çeşme yıkıntıya döndü
Kimse kalmadı buralarda gittiler
Her gideni bir sokakta sıkıştırıp katlettiler
Haberin olsun buralar şimdi bomboş
Ölüm geldi yerleşti sevinçten sarhoş
Git savrul oradan oraya koş
Hasretle ara o çeşmeyi
Çık sahneye yüzüne boyalar sür
Bir palyaço gibi düş kalk
Bizleri güldür

MEHMET MÜFİT

(1952, Manisa)

Ortaöğrenimini Haydarpaşa Lisesi'nde tamamladı. Bankalarda ve reklam ajanslarında metin yazarı olarak çalıştı. **Üç Çiçek** ve **Poetika** dergilerinin yayın kurullarında bulundu. Şiirleri 1981'den itibaren **Sesimiz, Yapıt, Somut, Yeryüzü Konukları, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1990'lardan itibaren edebiyat dünyasında görünmedi.

Şiir kitapları: **İstanbul'un Ağır Sultanları** (1984), **Tekkede Bahar** (1986).

ÖVÜNÜYORUM

evine uzak daktilosuna yakın genç bir kadının
güneş girmişti kır çiçekli perdesinden
küçük mutfağına.

dolap açılmış, su uyanmış, ayaklanmıştı
çatal bıçak tabak ve dünden kalan
yarım kilo kıyma.

kolay değil, şu öğleüstü
dakikada otuz sözcüğün
ağırlığı var parmaklarında.

BİR ÇAPAK ÖYKÜSÜ

yağmurlu bir gündü abi yağmurlu bir gün
ilkyazdan
bir çapak fırladı toma tezgahmdan
ağır çekiminde gözlerimin

ilkten küçüktü çapak
kekik kokulu bir oda
geliyordu gözlere gözlere
sonra serpildi çapak
dost sözcüklerden bir kolye
geliyordu gözlere gözlere
büyüdü çapak sonra
hediyelerden portakal kolonya
geliyordu gözlere gözlere

yağmurlu bir gündü abi yağmurlu bir gün
kapandı gözlerim

AYTEN MUTLU

(1952, Bandırma)

Ortaöğrenimini Bandırma'da tamamladı. İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdi. Banka memurluğu yaptı. Şiirleri 1981'den itibaren **Yazko Edebiyat**, **Edebiyat 81**, **Yeni Olgu**, **İncece**, **Varlık**, **İnsancıl** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Dayan Ey Sevdam** (1984), **Vaktolur** (1986), **Seni Özledim** (1990), **Kül İz** (1993), **Denize Doğru** (1996), **Çocuk ve Akşam** (1999).

GİDELİM

uzaklara gidelim, yağmurun çanlarına
ışığına gölgeler kralının, suyun çıplaklığına
yürüsün yol, uysal ve inatçı bir yoldaş
yanımız sıra, çoğalan arzusuna patikaların
ay tozu yamaçlara, kanın çılgınlıklarına

dursun zaman, biz gidelim, çağrılı bir konuk gibi
gidelim göğün suretini çizen denize, kıvıldaayan
taşların şarkılarına, yeraltı madenine kardeş
dağların, sözün tapınağına, soluksuz yankısına
yalnızlıkların, altın bir muştı gibi soluk soluğa

çocuk yüzlü sabaha, delikanlı günün saydamlığına
bekleyen rüzgârına çöl yıllarının, kurumuş
dalların içindeki yaprağa, kızıl bir nar olup
çatlasın güneş, biz gidelim üzüm buğularına, kum
aksın, söz yürüsün haritaların yıldız kavşaklarına

sessizliğin ardına, yalanların, ürkünç avuntuların
uğramadığı orman yalınlığına morötesi sözcüklerle
gidelim, ötesine geçelim taş duvarların, karanlık
sokakların kıvılcımına, okşayan yalınına otların
ateşin ve külün barıştığı toprağa, içimize gidelim

çingirak seslerine bilge hayatın, sevincin atlasına
ufkun yatağını sersin gökyüzü, dans ederek kanın
mağarasında dönsün mavi bir buğu gibi dünya, biz
oraya gidelim, elma kokularına, ne varsa yitirilmiş
çağırsın aşk, adımızı güzelliğe sora sora gidelim

saf mücevher günlerine, mor sümbül gecelere
unutulmuş saflığın izlerini süre süre gidelim
çamurun ruhundaki acıyla yakıp meşaleleri, biz
nereye gidelim? o geniş deltasına yüreğin, ömrün
köpüklerinde açan o yakut güle... hadi gidelim

SUDUR, YÜRÜR

ebruli bir nehre akar
güneş akşamları mahzun ülkemde
dağlara kıpkızıl ateşler yakar
gün sırtlanır heybesini
açar bohçasını gece gölgeliklerde
kurşun değmiş alıcı kuştur akşam
kanatları kızıl güne boyanır
ay çelik sustalıdır çıkar kınından
karanlığın boğazına dayanır
yaslar başını dağlar ayın eteklerine
kuşanır karanlık silahlarını
siner gölge, dal eğilir, taş susar
eşkin taydır, açar rüzgârlara kanatlarını
umuttur o, gecenin döşünde yıldızlar
yakar
uykuya düş düşürür sevda alazlanır
yelelerinde
gece baskına çıkar esrimiş kentlerimde
siner sokak, lamba söner, kapılar
örtünür korkularını
sudur yürür, uçurumlar sesidir gecenin
ensesinde
yürür türküleyerek uzun kış çağlarını
kıvılcımlar götürür en dipsiz denizlere
güneş akşamları yurdumun dağlarından
ebruli bir nehre salar ışıklarını
uyur kuş, uyur kuzu, fısıltılar çekilir
kavaklardan
sudur yürür, can uyumaz bilenir
karanlığın bağrında
bilenir al şafağın doğuşuna kan revan

OYA UYSAL

(1952, İstanbul)

İstanbul Mecidiyeköy Lisésini bitirdi. Çalıştığı bankadan 1992'de emekli oldu. Şiirleri 1970'lerden itibaren **Sesimiz, Yazko Edebiyat, Gösteri, Varlık, Yaşam İçin Şiir, Yeni Biçem, Türk Dili, Yaşasın Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı. 1974'te **İstanbul Radyosu 50. Yıl Şiir Birincilik Ödülü'nü**, 1997'de **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü'nü**, 1999'da **Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **İkili Düşünceler** (1972), **Büyük Düşlerin Türküsü** (1974), **Savaş Çocukları** (1976), **Elim Senden Ayışığı** (1994), **Yıldız Kokuyordu Gökyüzü** (1994), **Uçuruma Düşen Nehir** (1997).

UZUN YOL SÜRÜCÜSÜ

bir değirmi tülbent
taş baskılı
çözer dilini yüreğinin
üşütme beni
ört
çiçekli yorganı sevdanın
uzun yol sürücüsüyüm
samanyolunda
sürerim acıyı
üstelik umut kaçakçısıyım
yüreğimin davulları
sektirir gizimi
korkmuyorum
gülüşüne yapıştım
eteğim masal dolu

SEVDAN YASTIĞIMIN ALTINDA

Şimdilik buralarda sesini biriktiriyorum
anılarımızdan kolaj yapıyorum, gözyaşı hakkımı
dolduruyorum
yaşanacak günleri ipe diziyorum - saklıyorum
geçmiş zaman grilerim ayaklanıyor, gelgittim sıklaşıyor
paranoyama bir çizgi çekiyorum... Çekip gidiyorum

Gece mi?...

"Var git işine"... Gitmiyor

kapıyı tıklatana "kim o" diyorum, seni sordular mı
"şuramda"

hüzünün kozası çatlıyor,

ayıştığını yatıya çağırıyorum, kırpıklarım birbirine küs.

Çalar saatimi "seni seviyorum"a kuruyorum.

Kabuslarımı, öfkemi, migrenimi çekmeceye tıkiyorum,
kilitliyorum

sıra dışı mutlarımı çerçeveletiyorum

tanımadığım yüzlere yüz vermiyorum... tanıdığım yüzlere
bir gülücük yüzde eli

acımı elletmiyorum acır diye elleri.

Bazı bazı bir sırça kavanoza kapaniyorum - tozlu

gemiler geçiyor... kuşlar göçüyor... o gavur ölüsü bina öyle
durup bana bakıyor

bir bulut hüngür hüngür ağlıyor... ansızın gülüyor sonra
gökkuşağı saçlarımda kurdele.

Dahası mı,

düşlerimi sıcak tutuyorum, yüreğime tutunuyorum

kirli beyaz günleri ilaca batırıyorum.

Tanımadığın dişilerden şeker alma

sevdan yastığının altında

KAÇ ŞEHİR VAR ARANIZDA

Çiseleyen yağmurun altındaki şehre bakıyorsun

yokuşa yaslanmış evin rüzgarın arkadaşı

ama sen bir kenara bırakılmış gibisin sanki

sesinde gözyaşları...

- Sevişirken söylenen yalanlar kadar güzel olsa keşke her şey
diyorsun,

kül renkli bir gece başlarken sende.

Sonra açıyorsun bütün ışıkları

hayattan caymış kadınların o kasvetli karanlığı

ürkütmesin diye hırpalanmış bir çocuğu.

terk etmek bir tür başkaldırı mı yoksa sende

ama bu yıldız tarlasının altında içinde iyilik kalmış biri var
şiddetle sarılan ve usulca sevişen biri uzaklarda.

Sahi! kaç şehir var aranızda?

SOKAKLAR

Ne zaman yürüsem kendime, dalgın,
gözlerimin içinden dalıp gidiyor uzaklara sokak. Ansızın
kar kokusu, ansızın yüzünde *ya dönmezse korkusu.*

Sokaklar, sokaklar...

Kırık hayallere çarpıp dönen bir çığlık olsam da, sokaklar
sevdim, sokaklar terk ettim sonu karanlıkta kaybolan

acının dilinden hüznü çevrilmemiş bir romandı henüz
zaman.

Ölü kuşları okşayan iyi kalpli rüzgâr,
ruhumu önüne kat,
hayatımı

- yolunu kaybetmiş kör bir sokak kadar yoksun hayatımı -
yalnız ve yaşlı bir keşişin gözleriyle seyrettiğim hayatı.
İşte bırakıp gidiyorum. Bırakılmış bir keder dolaşır dursun
odalardan odalara artık.

Artık buğulu gözleriyle
yüzü
henüz kurumamış suluboya bir resim
olmayan birine bakar gibi uzaklara bakar sokak.

UÇURUMA DÜŞEN NEHİR

Sende bu yükseklik korkusu,
boşluğunun kıyısından geçmişe baktığın gün mü başladı
oturduğun yerden seyrettiğin kuşlar bile ürpertiyor içini.
İçin ki uğultulu bir orman. Ruhunu çizen, kanatan dallar
ve rüzgâr...

- *Ah! kalbin sürgün günlerinden kalma hüznü*
diyorsun

yüzünde güzden gölgelerle karşılarken akşamı
kucağında yalnızlığına sürtünen kedin.

Tanımlamak gerekirse bir imgeyle seni
uçuruma düşen nehir... Oysa şehir
aşağıdan seni çağırıyor.

YILMAZ YEŞİLDAĞ

(1952, Emirdağ/Afyon)

Bursa Eğitim Enstitü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. 1984'ten itibaren **Evrensel Kültür**, **Damar**, **Karşı Edebiyat**, **İskenderiye Kitaplığı** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı. 1987'de **Sabri Akay Şiir Ödülü**'nü, 1989'da **Petrol-İş Sendikası Şiir Yarışması Üçüncülük Ödülü**'nü kazandı. Şiirin yanısıra, düzyazılarından oluşan kitapları da yayımlandı.

Şiir kitapları: **Sevgimi Sunuyorum Sana** (1985), **Hüzün Yağmurları** (1987), **Öksüz Ülkenin Söylencesi** (1991), **Yaşamın Hakkaristinde Militan** (1995), **Cinnet ve Cinayet** (1997), **Aşk da Bitti** (2000).

RİCAT

I.

türkek bir noktasını bul gözlerinin
oraya dök damlalarını

minik bir çığlıkta bile örselenen bu dağ benimdir
onun için her sabah okşanan bir kuşun
karanlığa dikilmiş gözleri ellerime düşer fotoğraflardan

koyaklarından fışkırır apansız kovulduğum türküler
anımsatır bu kentnin neden bu denli sarışın olduğunu

yıllardır akrebim koşaradım aradı yelkovanını
saniyeleri yağmalanmış saatlerini kadranıma kattın
ondandır doğru adreslere zamanında varışı sözlerimizin
yağışın nice yangınlar alazlandıracak daha
ve her düş kendini çoğaltır uykusuz sabahlarda

yeni bir gökyüzü yarattık bulutlarımızla
ustasıyız vagonları birbirine eklemenin
taburcu olmuş hastalar gibi
kucaklıyoruz akşamları

ıçdenizler büyütüyoruz adını çoktan koyduğumuz
kuşların gülüşü değişiyor giderek
balıkların öpüşü yelkenlileri
sor bakalım:

hangi ırmak geri döner çıktığı gözeye?

sesime sokul, yüzüm yüzünü sarsın
al, bu, gözlerimin kıyısında bekleyen teb'an
şu, tutanaklara sığmayan direncim
son kurşunumdur
teslim olmamak için sakladım
sorma geriye kalanı
iyi tanırsın yüreğinin saçaklarında konaklayanı

II.

ricat borusu
çakıtaşı gecelerine dön ey çocuk
senin sularında yüzmüyor artık o deniz kızı.

CINNET VE CINAYET

Deli çocuğumdur,
Darmadığın ederim bu kenti
sokaklar dağlara kaçır
Hiçbir kılıç çözemez bulutlarına attığım düğümleri
İçinde ırmaklar kurur, denizler çekilir,
yosunlara sığınır balıklar

Deli çocuğumdur, yaparım, bilirsin!
Apansız bir depremle sarsılır bu kent
Boy boy fotoğraflarım basılır kuponlu gazetelerde
Ratingli kanallara haber olurum, ağlarsın...
Boğaz'da bir balığa sığınır, türküler söylersin
Seni benden kendimi kendimden kurtarıyorum
Kan tutar gezdiğin kaldırımları, sözlerine bulaşır
Arkana gizlediğin ellerinde
taşırırsın cinayet aletini, ağlarsm...

Deli çocuğumdur, yaparım, bilirsin!
Her gece kollarına koştüğüm canavarım
dişlerinde sallandırırım köhne bedenimi
"Ölürüm kanlım olursun"
hesap sorar ceplerindeki anılar
Gözlerinin ortasında kalan bakışlarım.
Yalnız bir yıldızı okur, kendini ararsm, yanarsın...

Gerri dön!
Yatağıma bıraktığın sıcaklığın soruyor seni
Odamdaki ayak tıkırtıların, suretin
Ağlatma içinde uyuttuğun körpe çocuğı.

Deli çocuğumdur, yaparım diyorsam, yaparım,
bilirsin!

ŞAVKAR ALTINEL

(1953, İstanbul)

Ortaöğrenimini Türkiye'de tamamladıktan sonra 1972'de yurtdışına gitti; dört yıl ABD'de, on üç yıl da İskoçya'da yaşadı. İngiliz şairlerinden çeviriler yaptı. Şiirleri 1987'den itibaren **Sombahar**, **Gösteri**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Halen Londra'da yaşıyor.

Şiir kitapları: **Kraliçe Viktorya'nın Düşü** (1991), **Gece Geçilen Şehirler** (1992), **Donuk Işıklar** (1997), **Kış Güneşi** (1999).

İYİ Kİ YOKSUN

O sendin
onlar gözlerini
hiç yanılmadım
yüzbinlerle yaşadım güzelliğini
denizleri balıklar denizlere taşıyordu sırtlarında
dağlar küçülüyordun düşüp düşüp avuçlarıma
sana bir şeyler diyecektim
kimselerin demediği
hiç ummazdım
yine bir yerlerde
o herkeslerin sabahları oluyordu
şimdi sen yoksun
iyi ki yoksun
bir çırpıda tüketmedim güzelliğini
manzaraya bakan altmışlarındaki adamın
nasıl biri olduğunu çıkarmak güç değil:
Bu yörede doğmuş,
gençlik yıllarına rastlayan savaşta
biraz işbirlikçilik ya da pasif direniş,
sonra çiftçilik hep;
çevredeki her tarlanın kime ait olduğunu
ve ne kadar ürün verdiğini bildiği,
yağmur yağacağı zaman bunu
tepelerin renginin değişmesinden anladığı,
salt kırmızı şarap içtiği

ve şehirliyle yabancılar
kuşkuyla baktığı belli

Yine de, böyle düşünmek yanlış belki de:
Yıllarca Martinique'te
polislik yapmış ya da genelev işletmiş,
kadife gibi kara ve yumuşak geceler
ve papağan çığlıklarıyla tanışık,
tavanda köhne bir vantilatörün
ağır ağır döndüğü gergin odalarda
sert yüzlü adamlarla iskambil oynamasını,
bıçak atmasını, yumruklarını kullanmasını
ve ağlayan kadınları susturmasını bilen
biri olamaz mı?

Ama gerçek ne olursa olsun,
kuşkusuz bir şey varsa o da
nereye ait olduğuna
böylesine emin bir valizin
hep sahibini elinden tutup
evine geri getireceği sonunda.

BALONLAR

Yaz akşamları
hava daha kararmadan
bu yörede büyük balonlar
beliriyor gökte bazı;
baş aşağı armutlar gibi
süzülüp geçiyorlar yavaşça,
brülörlerinin alevleri
arada bir parlayarak.

Ve onlardan birine binip
yükseldiğini düşünüyor insan;
rüzgârın kımıldattığı ipler,
boşlukta sallanan sepet
ve aşağıda tanıdık
coğrafyası bir hayatın:
Umut çayırları, sevgi tepeleri,
düşlerin sona erdiği
karanlık korular,

bellekten silinmemiş
bir iki acı kasaba
ve kıvrıla büküle
uzanan yolları pişmanlığın,
hepsi küçük, uzak, uyumlu
ve neredeyse önemsiz artık
gün ağır ağır sönerken.

ORTA BATI'NIN ÜSTÜNDE UÇARKEN

Yeni yılın üçüncü günü:
Watergate'le Vietnam
haberleri arasında
Nixon kaygılı ve yorgun
hostesin getirdiği gazetede;
Noel'i arkalarında bırakmış yolcular
sessizce oturuyor koltuklarında
tekdüze uğultusu motorların
öğleye doğru iterken saatleri.
On bin metre aşağıda
Ohio sonsuz ve bembeyaz,
pamuğa sarılmış çiftlikler,
gümüş rengi ırmaklar,
kürenmiş yollarda ilerleyen
bir iki oyuncak araba.
Bitmez cansıkıntımın içinde
ilgi duymadan hiçbirine bunların
bakıyorum arada bir camdan,
bilmeden karın eriyeceğini bir gün
ve akıp gideceğini parmaklarımdan.

METİN CENGİZ

(1953, Kars)

Erzurum Atatürk Üniversitesi ve İstanbul Marmara Üniversitesi'ni bitirdi. Bir süre Fransızca öğretmenliği, sonra değişik yayınevlerinde redaktörlük yaptı. Neruda, Prevert, Güllevic gibi şairlerden yaptığı çevirileri kitaplaştı. Şiir üzerine düşünen, yazarın bir şair kimliğiyle de görüldü. 1980'li yıllardan itibaren şiirleri **Yazko Edebiyat**, **Broy**, **Yeni Düşün**, **Varlık**, **Adam Sanat**, **Gösteri** gibi dergilerinde yayımlandı. Şiir konulu denemelerini **Şiirin Gücü** adlı kitabında topladı. 1996'da **Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Bir Tufan Sonrası** (1988), **Büyük Sevişme** (1989), **Zehirinde Açan Zambak** (1992), **İpek'A** (1993), **Şarkılar Kitabı** (1995), **Gençlik Çağı** (1998).

ORTAK DİL

Şehirde bayrak açmış ordu gibisin
çiçeklenen ağaçtan habersiz, gençlerden
ellerimizle kazıyıp çıkardığımız o maden...
Bak sessizce gövdeni okşamakta sabah
yırılmakta günün perdeleri dalga dalga
ilk sıçrayan ateş gibi ormandan

Kurduğun düşler تنها yerlere ıslak
terli, yorgun bir atın soluğuyla ulaşmakta
özgürlüğü andıran gürlükte... o an sessizlik
kuşlar gibi yüreğinden yüreğime uçmakta
güzelim rengini ve soluğunu alarak

Diyorum zamanı. Hadi dökümünü yapalım
duru sular gibi gözüksün herşey
okuyalım sonra herkese ortak bir dil olsun
o zor günler için yalnızlık anları için
dünyanın en yeni tüzüğü oluşsun

KIŞIN SESİ

savrulurdu hep beyazlara kışın sesi
senin sustuğun sonsuzluğa bir zaman
insanlar sabaha karşı ulaşırdı
ince bir yaradan çıkılan yolculukta
ölümün o sakın soyulan kabuğunda
çocukluk dağlarına kuşları konarak
kuş günleri, sessizliğin kazıldığı
gökyüzü şenliğiyle örtü gibi
geniş bir aşk beldesi bu beyaz
hüzün burdadır denir biraz
gökyüzünün hüzne yazması
hem kıştandır hem de yaz

artık ne sonsuzluk ne yol
kuşlar savrulur kış ile imgemizden
bize yaslanan mevsimler ölüsü
nedense gören herkesi ürkütüyor
kapımıza gelen kar gürültüsü
serçelerle beyaza uçuyor

MOR SESSİZLİK

Bırak kendini aşkın geniş tapınağına
Dilin o yumuşak köpüğüne bırak
Yeniden doğ kırmızı ışıklar arasında

Dal çağlayan mehtabın
Sese düşen mehtabın fosforuna
Ve mavili yağmur gibi
Uzan yaşayacaklarına
İsteğin çağrısının büyüdüğü yerde

Sürsün yolculuğun, atıl kollarına karanlığın
Konuşmalar, bakışmalar, bizi biz eden herşey
Kalsın derin anıların kıvrımlarında
Mor sessizlik, soluğumuzdaki uyaklar
Aramızda köpürerek akıp giden nehir
Ve uzandığımız yumuşak yorgunluklar
Sabahlara yakın hazların ardından gelen

Buluşsun akşamın göğsü üstünde
Birleşip ayrılan iki yol gibi
O çiçeklenen boşluğunda benliğinin
Bul ve yitir kendini
Yaşadıkların, yaşayacakların
Kavgaların, aşkların
Karışsın o sonsuz dalgalara
Anımsayış sabahı gibi çeşmelerle akan

AŞK TÜKENİYOR

Baharın en geniş çağına yaslanıyorum
Gölgesi büyüyor sessiz çığlıkların
Anılarım üstüme devriliyor
Sular kuruyor, kendimi bile anıyamıyorum
Sözcüklerse kırılıyor dokunsam

Bu ağaç denize doğru ölü bir kuş
Bir sıkıntı imgesi çoğaltıyor boyuna
Taş çatlıyor, buz eriyor, toprak göçüyor
Gök yanıltıyor yol izlerini
Aşk tükeniyor, aşk tükeniyor, aşk tükeniyor
Aşk tükeniyor, o kanımızda açan çiçek
Aşk sahiden tükeniyor, usanıyorum
Sabotajlar yazıyorum suyun belleğine
Suyun o sonsuz belleğine

Yollar yıldız dolu, incilenen kum
Martıları unutmayın, sesteki sesi
Çünkü köpükten bir gülü
Yaratma isteği benimkisi

EROL ÇANKAYA

(1953, Turgutlu/Manisa)

Ortaöğrenimini Turgutlu'da tamamladı. İstanbul'da bir süre gazetecilik öğrenimi gördükten sonra Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni bitirdi. Çeşitli yayınevi ve reklam ajanslarında çalıştı. 70'lerin sonundan itibaren şiirleri **Yansıma**, **Soyut**, **Yeni Dergi**, **Birikim**, **Yazko Edebiyat**, **Sanat Olayı**, **Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. Dergilerde yazdığı ve kitaplarını yayınladığı yıllarda beğeniyile okunan şairleri arasında anıldı. 1990'dan itibaren şiir kulvarlarında görünmedi.

Şiir kitapları: **Cehennem Biziz** (1976), **Asıl Adı Gökyüzü** (1985).

ASIL ADI GÖKYÜZÜ

Bir gülün çizdiği boşlukta bakışlarım
Hız istiyorum, bir bulut aralığında o
Sağnak diyorum, gözlerimizde birden
Duraklar, pazar sabahları, uzak Marmarisler'den
Yaprakları deli bir güneşle ıslak
Bir günde uçup dönerek güneye, terlemeye
Buğular içinde yol alıyor gül.

O var ya yıllardır sana yönelmiş
Geç kalmamış merhaba
Sisten sıyrılan uçak
İdamdan az önceki telefon
Düşün, postacıyı keyiflendiren telgraf
Bunların tadı gibi, gül
Zaten başından beri ellerimizde
Epeydir ezberlemişiz yakuttan hızını
Duymuşuz buğulu rengini
Saçlarımızda meşhur sarhoşluğu
Sana yaklaşıyor gül.

Ona bu hızı, ona rengini veren
Biliyorsun, eylülün en haylaz yeri
Hırsar'ın en güneşli odası

Yıllara direnebilmiş olmak
İşte terliyor gene
Üstümüzden geçiyor hızla
Yazları koca bir güneşle yaşamış, saydam
Güz olunca sağnaklar emzirmiş onu
Biliyorsun şimdiler daha bir yoğun
Özlem koyultuyor rengini çünkü
Şimdi iyi bak, yol alıyor sana
İyi bakalım n'olur,
Daha bir yakuta kessin rengi.

Adına gül demişiz bütün zamanlar için
Oysa bin kılıkla gezdiğini biliyoruz
Çığlıklar savurtan karlı bir tren
Tel örgüleri aşıp geçen o
Kadınların sancısı onunla gülümsüyor dünyaya

Onunla alınıyor vebanın ve cüzzamın
Her bir salgının önü
İyi bak dostum, iyi bakalım,
Yaklaşıyor hızla
Kaç yıldır satır satır kurduğumuz
Geleceğimize bizim
Arkadaşlık, sevgililik vesaire onunla,
Yol alıyor gül.

Sana yaklaşıyor ki bir daha tanı
Şimdilik gül diyorum ya ona
Sümbül de olabilir özgürlük bayrağı da
Begonya, zeytin dalı, İznik çinisi
Bütün zamanların en iyi filmi o
Atletler onun hızıyla rekor yeniliyor
Ve onu kanatıyorlar Kara Afrika'da
İnsan beyninin kırbaçlarına karşı
Bütün isyanları o başlatıyor
Ele geçirilmeyen tek elebaşı o
Binlerce millik, on altı rüzgârlık ayrılıklar
Biraz olsun onunla dayanılır
Asker mektuplarını o taşıyor
Dvorak oluyor yapayalnız kalınca
Dünyaya kulak kesilince no passaran
Jazz ve türkü, pan flüt, ağır halay

Titreşim deyince İnti İllimani
Şili'de persona non grata
Söz resimden açılınca duvar ressamları
Gökkuşağı için çarpışıyor Greenpeace saflarında
Şimdi gül deyip geçtiğime bakma
Unuttuğumu sanma,
Omuz omuza bir otobüs yolculuğu da.

Uçarak yaklaşıyor gül
Okyanuslar geçtiği için tuzlu
Pasaportsuz ama kendinden emin
Bin savaş meydanıyla rüzgârlı
Ama yaklaşıyor ve gül kılığında.

Deniz onun rengiyle çılgın-mor
Tarlalar ne istediğini hızıyla biliyor
Suların gürleyişini, ani fırtınaları düşün

Barajların su seviyesi onunla yüksek
Buğday bu hızla bereketli
Umut aynı sebeple gümrah
Borsalar onu beklerken tedirgin
O uçunca karışıyor para piyasaları
Uzak ıssız karanlıklarında uydular
Onunla saptıyor biraz da
Rotalarını
Ve şaraptan çok onunla ateşleniyor kan
Çünkü mutlaka hedefine varacak olan,
O.

Gül bu, bin yangın kalıyor geçtiği yerde
Göllerden uçarken suları çalkalıyor
Yaklaşıyor terle, dirençle, sevgiyle
Buğular içinde.

Yaklaşıyor hızını renginden almış
Biliyorsun, o en çok senin hakkın
Bırakalım yeniden solusun mevsim
Güneşli çayevlerine bulutlar değsin
Bu hız kalsın yılların sonuncusuna
Erisin rengi kanımızda
Uçarak, hızla yaklaşan gülün.

Kuzeyden güneye, kumsallardan dağlara
O ağartıyor insanlığın yüzünü,
Onunla yatışıyor yabancı şehirlerin gurbeti
Gördüğün tek yıldız varsa o,

Yaklaşıyor, hazır ol güle
Yüklenmiş bütün ferahlıkları
Toplamış bütün mavilikleri
Işığı yıldız gözü
Sarıyor aydınlığı yüzünü.

Gül deyip durduğuma bakma, kim bilir, belki...
Evet evet, orda kanat vuruyor çünkü
En çok bu yaraşır, yüzü sonsuza dönük
Asıl adı gökyüzü!

ERZURUM PASINLER ELEŞKİRT AĞRI

Burda sağnak altında işten dönenler, yorgun
Orda ıssız bahçelere savrulup duran kar
Orda bir dağ sessizliği kuşlar havalanırken
Burda kar ışığı kaç kanadı coşkuyla parlatıyor
Kaç göçmen yüreğini buruyor eski türkü sözleri.

Orda yollarda kalmış sarsak otobüsler
Van-Erciş arasında mahsur kalmış
Güneyde köylünün umutları sağnakla buruşuyor
Bir çocuk cip bekliyor kente yetiştirilmek için
Bir köyde kadınlar doğurdu doğuracak
Yirmi dört ilde köylerle bağlantı kesik
Ağrı'ya dört gündür elektrik verilemiyor
Ayaz dallarda kurutuyor mevsim umutlarını
İşsizler birbirine sokuluyor kahve köşelerinde
Maçlar da yapılamıyor dört ilde.

Bir şoförün bir sigara daha yaktığı an,
Kaseti çıkartıp bir yenisini koyduğu an
Uzak bir kasaba, sofalarda çocuklar
Yoksul çocuklar dağılıyor okul yollarından
Yüzünü yağmura tutan bir kız sevinçle ıslanıyor
Bu birinde ürperti, kuşku, çaresizlik birinde
Bu an uzun yollarında uçuşan otobüsler
Bu an hep sarsılan ağır yük kamyonları

Dizeller, tır'lar, Fordlar, Renault'lar
302 Mercedes
Yaşlı Doç, kendinden emin Fargo
Shell'ler, pompaları uzak merkezlerin
Brittish Petroleum
Aramco...

Bir viraj daha alıyor Artvin otobüsü
Bir viraja giriyor tutulmuşken soluklar
Soluğunu boşaltıyorken gençten sürücüsü
Herkes dehşetle bakıyor sağdaki leşe
Erzurum'a çok var, bir cigara daha yak
Bir kamyon ustalıkla kurtulsun Samsun yollarında
Karın altında olsun bunlar.

Erzurum Pasinler Eleşkirt Ağrı...

LINK

Sesin hızı ne, ışığı kaç, kaç km/sn?
Bir kabloda elektron hızıyla yol alıyorum
Hedefim ebced hesabıyla bir ışık yılı
Sesim iyi gelmiyor mu iyi dinle şimdi,
Adının s'si, eylülün e'si, neler yaşadık bizin n'si.

Öyle bir uyuşuk kadran ki bu gâvurcasına
Açıkça küfrü hakkediyor baştaki iki 9
Neyse ki fazla bekletmiyor çevik 44
Bana ne çimenlerinden publarından ilgilenmiyorum
1'le giriyorum metrolarına o kibirli şehrin
Bir heceli bombayım on iki aya kurulmuş
İstanbul'un f'si, çaresizliğin ç'si, o'su of çekmenin.

İnanır mısın bilmem unutmuyorum çiçeklerini
Haftada üç mektup nasıl delirtirse insanı öyle
Tarih ve Toplum aldım yarın postalayacağım
Herkesler iyidir sen kendini koru, kodluyorum,
Keith Jarrett'in k'sı, ağlıyorumun a'sı, m'si Marmaris'in.

Yeni yeni cesaret ediyorum pencerenden bakmaya
Boğaz'ın suratı asık, üstelik şimdiden puslu
Kayıp giden hiçbir tankere yüz vermiyor
İlk sigaramı inadına üstüne fırlatıyorum
Anılar yorarım a'sı, çilenin ç'si, olmuyorum o'su.

Sanki otobüsteyiz sağımıza almışız Akdeniz'i
Kadranın her dönüşü hızlı bir viraj sana doğru
İki ayrı 2 çeviriyorum yeni dört yıllar için
Sonraki numara elbet gizli miladımızdaki 7
Kavuşmanın k'sı, özlemin ö'sü, Sozzi'nin z'si.

Bir kabloya sığınmış ülkeler nehirler aşıyorum
Biraz da şaşkınım bakalım neler icat edecekler daha
Kahraman Graham Bell, en büyük telefon idaresi
Ama kodlamak gerekiyor o kadar olucek artık
Lorca'nın l'si, üşüyor musunun ü'sü, yalnızımın y'si.

Sevgilim, tarafsızlık BBC'ye bile kalmamış
Taraftır bir tutumla en çok mektubu bekliyorum
Birazdan odandayım sesinle sevişmek için
Okyanusların o'su, Üsküdar'ın r'si, u'su uzun gecelerin.

Yüreğin hızı ne, ayrılığın kaç, kaç km/sn?
Sakallarına kadar elektirik yüklüyüm
Enerjimi dört yılı ateşlemekten aldım
Yüreğim tam ulaşmıyor mu n'olur iyi dinle,
Mistral'in m'si, hasretten geberiyorumun m'si.

Ve son kez çaldı zil, karşımda sesin işte
Sesin, zifiri Boğaz'm en aydınlık şimşegi.

ŞÜKRÜ ERBAŞ

(1953, Yozgat)

Gazi Eğitim Enstitüsü Sosyal Bilimler Bölümü'nü bitirdi. TMO'da memurluk, yöneticilik yaptı ve emekli oldu. 1984'te Yarın Dergisi yazı kurulunda görev aldı. Edebiyatçılar Derneği'nde yöneticilik yaptı. Şiirleri 1981'den itibaren **Türkiye Yazıları, Oluşum, Yarın, Varlık, Edebiyat ve Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. 1987'de **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü, 1996'da **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra, denemeleri de kitaplaştı.

Şiir kitapları: **Küçük Acılar** (1984), **Aykırı Yaşamak** (1985), **Yolculuk** (1986), **Kimliksiz Değişim** (1992), **İyimser ve Kederli** (1994), **Bütün Mevsimler Güz** (1994), **Dicle Üstü Ay Bulanık** (1985), **Kül Uzun Sürer** (1996), **Seçme Şiirler** (1999), **Bir Gün Ölümünden Önce** (1999), **Derin Kesik** (1999).

AYKIRI YAŞAMAK

Geriye dönerek yanıtıyoruz birbirimizi
Bir destek aranır bir güç alırcasına
Dönerek ikide bir anıların ülkesine...
Alnımızı gererek konuşuyoruz, kaşlarımızı
Bir ince eğimle siper edip bakışlarımıza
Çok iyi bildiğimiz bir duyguyu
-O biraz yenilgiye biraz ezikliğe benzer
Ortak yaşadığımız sızım sızım-
Saklamaya çalışıyoruz birbirimizden.

Uzun uzun susuyoruz sözün kıyılarında
Hangi kapıyı aralacak bir uzaklık estiyor
Hiçbir düşünceyi sonuna dek götüremiyoruz.
-Böyle belirlenmiş sınırlar içinde
Bir iç denetimle, bir dış denetimle
Konuşmak da eski tadını yitirdi-
Düşler kuruyoruz yeniden gelecek üzerine
Kaldırıp kirpiklerimizi ayak uçlarımızdan
Dağlara bakıyoruz, ufuklara, bulutlara
-Ah, o insan yüreğinin değişmeyen tutkusu-

Bir güncel sesle sonra, çirkin ve çiğ
Bir kirlî görüntüyle hayata ilişkin
Dönüyoruz gerçeğin o kalın çizgisine...
Yeni yeni yaşamlar kuruyoruz ödünler vererek
Aklımızda yüzlerce geçerli açıklama:
"Yaşamak zorundayız nasılsa, iyidir
Hiç yoktan var olmak" adına
Karşı çıktığımız ne varsa yapıyoruz hepsini.
Bir kan pıhtısı gibi yarada kuruyan
Binlerce uyuşturucu merhemle donuyor kalbimizde
Anılar inançlar incelikler düşler...

GÜNÜN BİTİŞİNİ SEYREDİYORUM

Alnımı dayayıp camlara
Turuncu bir yangına, ayaklanan anılara
Dayayıp alnımı akşamlara
Günün bitişini seyrediyorum saatlerce
Gözlerimi kırpmadan başımı çevirmeden.
Bir gün-diyorum-kısacık bir gün
Nasıl da benziyor, insanım
Bütün bir ömrüne...

DÖKTÜ RENGİNİ SESSİZCE

Eflatun esintiler içinde titredi incecik
Aynı içten kokuyla iki ayrı erguvan
Birisini bir küçük evin içedönük bahçesinde
Süsledi sevgisini iki pembe avucun
Öbürü bir mezar başında öksüz
döktü rengini sessizce...

BİZ NEDEN BAŞKALARINI SEVEMİYORUZ?

Gümüşün ustalarını bitirdik
Ahşap konakların oymalı dolapların
Üzümün camın kesme taşın ustalarını...
Akık kehribar yakut ve lal
İşleyip incecik dünyayı parmaklarıyla
Hantal düzlüğümüze köpük köpük
Pencereler açan ustalarını
Işığın, sevginin ve iyiliğin

Bitirdik bir bir hünerleriyle boğarak...
Uçurumların türküsünde şimdi sıra
Dorukların karında, çimenlerin sütünde...
Fırat'ı yasaklayıp Dicle'yi susturarak
Tütün peynir yün ve pirinci
Gömerek ağır toprakla toprağa;
Kıl cecim savatlı düş rüzgârlı poşu
Bin yıldır kendi yurdunda konuk
Bin yıldır göçer iki zulüm arasında
Akıl almaz bir yaşama ustası
Koca bir halkta şimdi sıra...

Narcissusun aynasında yalnız kendi suretimiz
Biz neden başkalarını sevmiyoruz?...

SAKLI SLI

Fatma Dikmen'e saygıyla

Bütün uzaklara gittim
Hepsinin de dönüşü vardı.

Toprakla güneş arasında kısılmış bir çocuk
Yakamı hiç bırakmadı.

Gitmesem ölürdüm
Kocaman bir yalnızlığı dönüp geldiğim.

Gözyaşına batmış bir kadın
Hâlâ emzirir ezikliğini.

Yaşlandıkça keşfettiğim tek gerçek
İçimdeki çocuk ölümden çok korkuyor.

Bir susma ustasıydı babam
Ölümünden on yıl sonra acıyla sevdim.

Deniz Gezmiş için çırpınan kız
Bilmek istiyorum şimdi nasıl yaşıyorsun.

Elif elif ağlardı Zeki Müren dinlerken
Neden bir kar yağışıdır anneannem aklımda.

Bir mitingte gözlerimin dolması
Ben sosyalizmi hep sevdim.

Onurudur ömrümün Amsterdam'da gördüm

Acının nasıl iyiliğe döndüğünü.

Sebebini sen söyle ey doyumсуз ilkgençlik
Hangi kadını sevdiyseм mutsuzluk verdim.

Bir tek gitmek yatışırdı, o da bir süre
Ölüm gerçekten "asude bahar ülkesi" mi?..

DÜĞÜM

Adamlar sarkık yüzleriyle derin bir geceden indiler
Tenha evlerden büyüyüp gelen bir ağrıydı duruşları.
Adamlar sabahlara dek her yıldıza bir sigara içtiler
İç geçiren bir pencere. Yaprakların ayını.

Dem çeken kaldırımlar.

Güneşin konuşmaya başladığı saatlerde, kekeme
Her kapısı yalnızlık kusan bir kente hece hece düştüler.

...

Gecenin kâğıdında gözyaşının mürekkebi
Herkes kendi uçurumuna bir taş atıyor.
Şimdi binlerce aylık çatılarda kuşlar
Yola değil, suya değil, göğe değil
Ah benim kırpık kırpık eşiklere gömülen annem...

Adamlar kopup ana rahminden gurbeti kurdular

TARIK GÜNERSEL

(1953, İstanbul)

Kadıköy Maarif Koleji'ndeyken kazandığı AFS Uluslararası Bursuyla liseyi ABD'de tamamladı. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. 1991'de İstanbul Şehir Tiyatroları'na dramaturg olarak girdi. Şiirleri 1976'dan itibaren **Birikim**, **Oluşum**, **Yazko Edebiyat**, **Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra deneme, hikaye ve oyunlar yazdı.

Şiir kitapları: **Otmopoli'de Akşam** (1982), **Planlar Kalıntı Olduğu Zaman** (1983), **Muhafızgücü:1-Hayalgücü:0** (Şiirler, hikayeler, metinler, 1989), **Zaman Denen Oyuncak** (1999).

TAM KAÇARKEN

Nazi kampından kaçmaya çalışırken projektörlere yakalanmış gibi olduk farlar ard arda çullanmca üstümüze deniz kenarında yürürken iki liseli biz okuldan kaçmış,
iki liseli, utangaç ve heyecanlı, bilirsiniz işte birden nasılsa karanlık çökmüş unutmşuz yapılması gereken şeyleri ödevleri eve gitmeyi ve nemlenip yeşillenen formları gizlice kirlı sepetine koymayı ikinci liseliliği iki eski liselinin neredeyse torunlar liseyi bitirecekken hadi benim hanımla onun bey neyse ama esas torunlara yakalanmaktan çekinip tuhaf bir kış akşamı sahil yolunda karşıdan aniden saldıran farların ve yüzlerini geceye bırakmış fakir adamlarla üç beş çilekeş kadmm ve uyuyakalmış bir dilencinin ve hışırdayan dalgaların da satılmasını bekleyen ihtiyar balıkçmm aslında bütün İstanbulun yanından teğet geçerken, geçmeye yeltenirken, kararsız, ürkek, mahcup, yakalanıverdık projektörlere.

SISLİ BİR MELODİ

dokundum
mağarada
bıraktığı ize

her şey
büyüdü
ölüm bile
ve büyü her şeydi

bir ışın
tarih
sessizlikten
sessizliğe
iki belirsizlik arasında
sisli bir
melodî

dokundum
birimizin
kırk bin yıl önce bıraktığı ize
"ilkel değil,
temel"
diye gülümsedim
"haddini bilsin bilim"

her şey
büyü
yine
ölüm bile
ve büyü her şey

dokundum
birimizin
umutla bıraktığı ize
dokunduk
birbirimize

AYRIŞMA

bütün zamanların birleştiği zamandı
mutlak takvimin başladığı andı:

algıladık

birbirimizi

duyular ötesinde

ne o beni gördü

ne ben onu

ama gördük

ne terinin kokusunu bilirim

ne de o benim

ama biliyoruz

ne de seslerimiz buluştu.

bütün zamanların ayrıştığı bir an:

o

bir kara delikten geçiyor yine

bütün algılarını algılıyorum

ve özgürlüğümünden kurtulsun diye

usul usul uzaya dağılıyorum

MAĞARADA KAPALI KALAN

KASIM'IN TİRADI (1)

Olmak veya toz olmak (2); İşte sorun bu;
İster kara talihın oklarına hedef olsun insan
ve varlığın yokluğa dönüştüğü noktada
intikamını bir yarasaya aldırısın,
isterse kaderin meş'um fırtınasına başkaldırısın,
zıtların tükenişiyle taçlanır bir an;
ve son andır o; uyumak; horlamak;
ne kalp ağrısı ne def-i hacet sancısı.
Rüya? Belki. Lâkin, heyhat,
marjinalin adrenalinde titreşen ikilemler
dışında mevcuddur artık şerle seher.

(1) Müziğini Selman Ada'nın yazmakta olduğu
Ali Baba ve Kırk Haramiler operasında.

(2) Bu çeviri babama att.

AHMET GÜNBAŞ

(1953, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir'de tamamladıktan sonra Gazetecilik Yüksek Okulu'nu bitirdi. İzmir'de arkadaşlarıyla kurduğu **Dönemeç** Dergisi'nin sorumlu müdürlüğünü yaptı. Şiirleri **Dönemeç**, **Ortaklaşa**, **Yarın** gibi dergilerde yayımlandı. 1979'da **Hasan Tahsin Şiir Yarışması**'nda mansiyon, 1982'de **Yarın Dergisi** Şiir Eleştirisi Başarı Ödülü'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Evren Mapushanesi** (1974), **Gecenin Neresindedin** (1986), **Göçkün** (1999), **Sulardan Sonra** (1999).

RESMİNDİR

- Resmindir, çatılmış kaşlarıyla yalın kılınç bir öfke
sevdamızın engelinde at koşturan
umarsızlığın bozkırında birdenbire
nisan yağmurları güzelliğinde çatırdayan
- Resmindir, ağzı durup kır saçlarıyla konuşan bilge
boynu bükük bir türküsün ilkyazdan
mor kaküllü dağlı rüzgarların konuğusun
yaralı bir şahansın konuştuğu yerde
- Resmindir, gülüşün kimleri ısıtmaz, kimleri sevindirmez
yüzün esmer toprağıdır, boynun buğday sapı gibi ince
kavruksun, bitkinsin aslanım, halkın oğlusun
karşımda karanlık, kurnaz bir gece
- Resmindir, ödünsüz sevmelerin sancılı öyküsü
sakınırsın gülünü, ölümün önüne geçersin
ayrılık biner dalına, belanın türlü sü
yalnızsın, hırçınsın, acemisin
- Resmindir, canevinden soluyan acıların çizgisi
uğultulu bir kent, umutların harmanı bir ülke
hüzünle törpülenmiş bakışlardan elde kalan
kan tüküren delikanlı ezgisi
- Resmindir, yok artık, çarpılandı boydanboya
yaşamın yüzüne vurulan kara gibi
resmindir duvarlar boyu ışık, aşına bir ses
şirimin cansuyuna usulca katıldın
kentten ortayerinde yalnız değılim
çokluğun bana geçti, tüm sesleri yükledim
al bir karanfil takip geçmekteyim önünden

ALİ GÜNVAR

(1953, İzmir)

İTÜ Mimarlık Fakültesi'ni bitirdi. **Şiir Atı** dergisi ve yayınevini kurucuları arasında yer aldı. Şiirleri 1978'den itibaren **Birikim**, **Yazko Edebiyat**, **Gösteri**, **Oluşum**, **Üç Çiçek**, **Şiir Atı**, **Poetika** gibi dergilerde yayımlandı. Şiir çevirileri yaptı.

Şiir kitapları: **Çarpık Hüzünler Kantatı** (1984), **Anthropomorphus** (1987), **Eyzan** (1997).

DÖRTLÜKLER

1.

o ölümler ki tabutlarını omuzlayıp
taşılar kış caddeleri boyunca,
bakışları titrek gözleri kayıp
bir kadın mezar taşlarını süsler soyundukça.

2.

bakın, boş arsalara düşmededir şimdi
koyu katran renkleriyle yangın duvarları
giderek yoğunlaşan karanlıkta uyum içindedir say ki
kaldırım pezevenkleriyle çılgınlığın zarları

ÖLÜME DAİR

yosma bir uzva gül gerince ardışık musalla
tarihin seslerince mor karanfilin yıkılır.
çeşme eskir, ve bir tören soğukluğunca kalır
gökyüzünde çakan, ateş kıvamındaki elma.

güzleri çarminin karanlığına terkedince,
issiz erkekler uslulukla, ruhen aklanırlar.
tuzlu, esrik, ihanetin belirtgesidir ağyar,
pash bir gözle ardlarınca sergilenir, ince-
yosma bir uzva gül gerince ardışık musalla.

SERPİNTİLER

boğuk seslerle sarsıyorsa ağaçları kış serpintileri
yorgun kar taneleridir gergeflerde nakış serpintileri
uzaklar boyu kervanlar kızıl bir çölü sürükler
ardlarında kalan kadın gözlerinde bakış serpintileri
yani bir avuntudur rüzgâr akşam kızaran güllerle
bülbül çekip gider, susar dallarında bırakış serpintileri
bir çocuk kendini içerir ne kadar inkâr edersek edelim
saldıkça bıya şımşekleri sokak taşlarına karış serpintileri
belki çok uzaklardadır şimdi sıra, neredeyse yitik
sanırsın yüklü trenlerde perde perde tükenir kalkış serpintileri
artık umut bile grisini terketmiştir çıldıran lodosun
güz sonu, ıslak yollara dağılır tekdüze kargış serpintileri

SUPHI NURİ İLERİ

(1953, İstanbul)

Ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladı. Çeşitli yayınevlerinde redaktörlük yaptı. Gazetelerde yazdı, bazı ansiklopedi ve sözlüklerin yazı kurullarında çalıştı. Şiirleri 1980'lerden itibaren çeşitli dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Duvarsız Şehrin İnsanları** (1992), **Erguvanname** (1996), **Güneşi İçmek Gözlerinde** (1998).

GÜNEŞİ İÇMEK GÖZLERİNDE

...

o gün bostancı Usam'ın sesi duyulmadı
Marika süslenip Kule Meydanı'nda dolanmadı
Apostol'un burnu şişmişti şarap içmekten
ve Katina'nın bir sözünü hatırlayıverdi Apostol
"Bakacayım yine Kule Meydanı'na ama bu sefer
bakacayım Kız Kulesi'nden Galata'ya..."

Aaaaah Katina Katina

Tekir

çıkarırlarken daha evden sandukayı

fırlayıverdi dışarı

ve gören olmadı bir daha

Fifi bir daha pencereye konmadı

uçsuz bucaksız gökyüzü

ve denizler alabildiğine engin

enginde yavaş yavaş eridi

kedıyla güvercin

...

YAŞAR MIRAÇ

(1953, Trabzon)

Ortaöğrenimini Trabzon'da tamamladı. 1974'te girdiği Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili bölümü'nden 1981 yılında mezun oldu. İstanbul'da 1980'li yılların birçok şairinin ilkyapıtlarını yayınlayan "Yeni Türkü" yayınevini kurdu, yönetti. Şiirleri 1975'ten itibaren **Militan**, **Sanat Emeli**, **Türk Dili**, **Yusufçuk**, **Yazko Edebiyat** dergilerinde yayımlandı. 1980'de **TDK Şiir Ödülü**'nü, 1982'de **Abdi İpekçi Dostluk ve Barış Ödülü**'nü Ali Cengizkan ile paylaştı. 1983'te Almanya'ya giderek oradaki orta dereceli okullarda on yıl Türkçe öğretmenliği yaptıktan sonra 1999'da yeniden Türkiye'ye döndü.

Şiir kitapları: **Trabzonlu Delikanlı** (1979), **Şili İle Söyleşi** (1979), **Gül Ekmek** (1980), **Talıplerin Ağzı** (1980), **Çan Deresi Türküleri** (1981), **İçli Şarkılar** (1981), **Trabzon'dan Çıktım Yola** (1981), **İstanbul Bir Kırmızı Gül** (1985), **Yurdumun İşçileri** (1985), **Barış Günlerinin Gümüş Denizi** (1986), **Karadeniz Hırçın Kız** (1988), **Lazcaz** (1999).

GURBETE

gurbete kaçacağım
o lâcivert ülkeye

o üzünç denizine
uzayan iskeleyle

ansızın sormaksızın
neler kalır geriye

gurbete kaçacağım
o kimsesiz ülkeye

o geri dönülmeze
bağlanan ilk köprüye

umarsız durmaksızın
acılar tüketmeye

gurbete çıkacağım
o duvaksız tepeye

o yolunda gözyaşı
çeşmesi kuru köye
kopup yalnızlığımdan
kopup sonsuzluğımdan
gurbete kaçacağıım
gurbete tükenmeye

AKAR YAKAMOZ

akar yakamoz ter akar
findıktan çaydan tütünden
süt mısırın püskülünden
karayemişin dalından
tarlayı eker biçerken
toplar budarken dalları
yaprak kırarken dizerken
ter nasıl da ışık akar

oy uşaklar gelin kızlar
enişteler can baldızlar
findıkta çayda tütünde
mısırde kayan yıldızlar

söyleşin emek canları
oy yoksul canlar söyleşin
harmanda tütün dammda
dere ırmak akan terin
ne kalır karşılığında
tarlasmda süt mısırın
ne kalır çay sepetinde
dalında bakır findığın
ne kalır çorba tasında
yoksul canlar sofrasında
kırk gözeden akan terin
emeğın karşılığında

uğraşıp dur yorul didin
kıvrın yokluktan acıdan
bu ters çarkı kırmak için
söyleşin canlar söyleşin

GEL

gel bi ka ra de ni ze
t rab zon gul dak ri ze
sam sun or du gi re sun
ha ho pa dan si no pa
ta ka la ra bi ne sun
i ne bo li yan bo li
a ra dum bul dum o ni
ham si pa la mut tir si
ha bun la run he pi si
is tav rit kal kan mez git
sar ga na ba bar bo na
yo roz çam bur ni vo na
he ya mo la he ya sa
ün ye bu lan cak fat sa
ge le va ra fir ti na
of çay ka ra sür me ne
ak ça ko ca ak ça bat
ci de ci de yo rul dum
çar şam ba per şem be ye
ya ri yo li bu lur dum
ti re bo li gör he le
bü yük li ma na dur dum

be şik dü zi nin ki zi
ey ne si lin i ki zi

pa pa za ra ar ha vi
çam li çam sız hem şı ni
fin dik li si fis tik li
ar de şen i i kız i
de re si ça yı e li

gi de lum ya li ya li
ho pa bo ya li ya li

ve e li ni gi de lum
ke men çe ye u ya lum
ton ya li ha maç ka li
ha kaç ka li çay ka ri
te mel dur sun kır a li

vo na yo roz di ye lum
u la gi re sun sam sun

GURBETTEKİ TRABZON

oy trabzon trabzon
düştük gurbet ellere
karasevdalı horon
yanık kemençelere

aklımıza gelende
ağlarız nani nani
yakar yüreğimizi
ayrılığın zırganı
oy trabzon trabzon
nasıl kavuşacağız
gelip çatığında son
ayrı mı öleceğiz

oy trabzon trabzon
sevenlerin bol olsun
gurbette yaşıyorsun
bizden haberin olsun

Zİ

zi gan çi gan
du man di ken
zi zi li ni
yu tan yı lan
ki li mi ni
do kur ke tan
di li mi ni
kar puz ke sen
ça lı mı nı
dal ga kı ran
ça kı lı nı
gö nül çe len
şar kı sı nı
ke men çey len
ça lı ça la
ho ron te pen
ka fu lu nu
ça kal ge zen
zıp ka sı nı

sar ma ği yen
göl ge si ni
bek le me yen
ça rı ğı nı
bağ la ma yan
dar gü nü nü
ağ la ma yan
mi sir u nu
ek mek yi yen
çı kı nı nı
er ken er ken
dü ğü mü nü
a tıp kal kan
gur be ti ni
sı la ya pan
ka ra u şak
lar de ni zi
ka ra bu lut
lar de ni zi
ka ra be şik
ler de ni zi
ka ra a şık
lar de ni zi
ka ra ka zan
lar de ni zi
ka ra ya zı
lar de ni zi
ka ra ya lı
lar de ni zi
ka ra mar tı
lar de ni zi

İBRAHİM OLUKLU

(1953, Kozan/Adana)

Ortaöğrenimini Ceyhan Lisesi'nde tamamladıktan sonra Balıkesir Necati Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli okullarda öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1987'den itibaren **Yazıt**, **Sanat Olayı**, **Karşı Edebiyat**, **Kıyı**, **Broy**, **Dönemeç**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanı sıra, daha çok eleştiri yazıları ve şiir incelemeleriyle dikkat çekti. Eleştiri ve denemeleriyle ödüller aldı. "Gerçekçilik Işığında" adlı bir eleştiri kitabı yayımlandı.

Şiir kitapları: **Kimi Zaman Bir Başına** (1997).

BİR KENTİN KOLTUK ALTINDAN GÖRÜNÜŞÜ - 5

I

"Bizi fotoğraflara geçirin!" diyor da
Başka birşey demiyor
Tarihi yapıları

II

Bir şiir kitabındaki dizgi yanlışlarını
Gönlünden gelerek
Elyazısıyla
Hiç düzeltmedi

III

Dost söyleşilerinde
Hisse senetleriyle başlıyor söze
En sonunda çoluk çocuğu sormaya geliyor sıra

IV

İçinde
Okumayı yeni sökmüş bir öğrenci hevesi

V

Suratının orta yerine
Anasının
Tokadı aşkettiği çocuk
(...)

TUĞRUL TANYOL

(1953, İstanbul)

Saint-Joseph ve Kabataş Erkek Lisesi'nde okudu. Boğaziçi Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde doktorasını tamamladı. Halen Marmara Üniversitesi'nde öğretim üyeliği yapıyor. "Üç Çiçek" ve "Patika" şiir dergilerinin yayın kurullarında bulundu. Şiirleri 70'li yılların sonundan itibaren **Varlık**, **Somut**, **Türkiye Yazları**, **Broy**, **Milliyet Sanat**, **Gösteri**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanı sıra, şiirin sorunları hakkında yazılarıyla da dikkat çekti. 1985'te **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Elinden Tutun Günü** (1983), **Ağustos Dehlizleri** (1985), **Sudaki Anka** (1990), **Oda Müziği** (1992), **İhanet Peristinin Soğuk Sarayı** (1995), **Toplu Şiirler** (1997), **Büyük Bitti** (2000).

GİTMEK

Gitmek çoğu zaman gitmemektir, ay ışığında rüzgâr
Daha yola çıkmadan bulur bizi ayak izlerimiz
Bazen bir kadın biçimindedir, bazen ağlayan bir çocuk
Derin kökleriyle bir ağaçtır gitmek ve içimde dizboyu kar.

Uzakta, küle dönüşen yollarından geçtim kayalıkların
Küf tutmuş ağaçların arasından sarı ve dikenli...
Sen! Çatal kuyruklu acemi şeytan
Bir gece ansızın uykuma girdin
Delindi isteğin atlas çadırı, delindi zaman.

Oradan döküldü gördüm ince bir kayıkla dolaşan ışık
Daldırıp çektiğimiz derin bir kuyudan delinmiş avuçlarımızla
Yırtılan su ve ateş duygusu: sen sıcaklığını yitiren kül
Yalnızlığı kollarımın, şimdi bütün saatler kırık.

Demirle dövülmüş gibi bütün kapılarda
Lacivert gözlerini açınca gece, uykusunun süzüldüğü
Cam çerçeveli altın köşeli yalnızlık, orada kulelerde
Yıldızlardan haber veren büyücü. Diyor ki:

"Git, yürü ağaçlar arasından, süt veren kadınların
Sesleri durduramaz artık seni ağlayan çocukların..."
Yeşilin kırık ucu, ışıkla giydirilmiş tapmak duygusu
Bir kartalın gölgesinde asi ve geçilmez
Sessizliğin dört kollu mabudu: zamandan arta kalan resim.

Koştum kayalıklar üstünden kaç güneş
Doldurup kollarını tuzlu sularla
Geniş güvertelerini yıkadılar gövdemin
Harflerin derin geçitlerinden çıkınca
Bu ışığa boğulmuş bahçe
Yağmurun ağaçlarda oyduğu heykel.

Damarlarımda bütün bir gün işte
Rüzgârla soyulmuş gibi tepelerin örtüsü
Toprağın topraktan ayrılışı, kemiğin kemikten
Kısılmış gözlerimde titreyen alevleri
Ve uzakta denizin hiç durmadan köpüklenişi.

Orada durdum kıyısında, eski bir seccade gibi solgun
Ve sararmış bakışlarımla duyduğum neydi?
Yıkılmış kulelerin ardında açılmış kollarıyla
Seslerin yeldeğirmeni.

Kara damarlı mermer! Bütün isteklerin gömüldüğü
Bir ağaç köklerinden ve ayışığından başka nedir ki?

IŞIĞIN HALLERİ

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
çünkü kırmızı
yanınca ve susunca bütün düşler
ağacın kayığına bin ve açıl bütün denizlere

şubat ölümdür dilin uzak yollarında
kalemi tutan el titrer ve kandil başucunda
zaman kurtlarını salar en ince kovuklara
iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
çünkü sarı yaraları sarar beklemedik ölümlerde
beyaz hiç olmadı, hiç olmayacak da
yeşil: kutsal bir söz, orada her şey mümkün
siyahın göstermediği karanlık aynasmda

mart gelince karları temizleriz
boyu boyunca yattığımız kış manzaralarından
ateş suya eğilir, gece yenilenir
karton şehrinde bir japon resminin
belki bir ağaç ansızın çiçeklenir

iplik gibi bükülen ışığın sözünü dinle
savaş kırmızı ışıklar yakar en serin kalpte bile
davulların uğultusunu bir an duyarsın da
içinde bir denize varamamanın yalnızlığı
heykel diye sarılıp uyuduğun cesetlerle

bir istasyon bir istasyonu izler
mayıstur ve bilirsin hiç gelmeyecekler
suyun zamanı tükettiği o karanlık aynada
barakasından korkuyla fırlayan asker
duyup da baharın gürültüsünü

işte o gün ve ondan sonra
çok önemli bir sözü unutmanın şaşkınlığıyla
oturup bir şiir yazarsın ve ışık
ölümü bekleyen bir ruh gibi titrer başucunda

SOYGUN ÇAĞI

denizin kazılmış iklimi, rüzgârın âsude çocukluğu
gibi yollarda şimdi kimi tek tük insan hayalleri
kadavrasını yiyen bitki, suyun yeşillik ülkesi
mutluluk çayırlarının ötesinde bizi kavuşturan ırmak

ah! annemin ıssız sözlerinden beri geldiğim yer
bir yalnızlık sarayı, kervanların dokunmadan geçtiği
uluyan köpeklerin ve üşüyen ayın altındaki yol
kime gittiği belirsiz sevgi paylarının bölüşüldüğü

bana ne kaldı? Yaşım kırk üç, soygun çağı
denizin avuçlarında kabaran fırtına bulutları
onların ardısına çıktım ben bu tepelere
içinde kartal çığlıklarıyla can çekişen

uçurum soyulmuş bir kemikti, bana baktı
orada derin yaralarla kanayan bir adam hayaleti
sırma çöplerle bezeli bir hayattı geçip gitti
bir anne dokunuşu kaldı, yanağımdaki, solgun ürperti

İHANET PERİSİNİN SOĞUK SARAYI

ayaklarını soğuk suya değdiriyor
suyun içinden kendisine bakan kendisini seviyor
hızla koştuğu kayalıklardan
bir martı uçuyor
içine doğan yoldan bir atlı ona yaklaşıyor
atın soluğunu yanaklarında duyuyor
yanaklarından göğüsuçlarına düşen bir ter damlasında
atm koştuğu bütün kıtalardaki nal izlerini görüyor
ve karnının gerilen derisinde
bitmek tükenmek bilmeyen tamtamların uğultusunu

ayaklarının değdiği soğuk sulardan
bir sevgi halkası yaratıp ötelere fırlatıyor
ve o halkalara yakalanan erkeklerin
gözlerini kör eden ışıktan bir ejder şekilleniyor
beklemek için o tutsak ruhları

o tutsak ruhların ormanında
kaç ağaç kurtuluş olabilir mi?
dalların keskin uçlarında
kurusun diye güneşe doğru kalpler
ve serçelerin dik gagalarıyla
oyup çıkardıkları boşluklarda
olmayan gözleriyle geçmişe bakan nice adam
şimdi ihanet perisinin soğuk sarayını bekliyor

o ayaklarına bir değip bir değmeyen sularla oynuyor
o suyun dağılan berraklığındaki gülüşüne bakıyor
kış yaraların üstüne buzdan saraylar dikeyiyor
ve yara buzun içinde sonsuza dek kanıyor,
ihanet perisinin soğuk sarayında
kadın adını buluyor
ve erkek taşa dönüşüyor

YALNIZLIK YILI

bir fahişeye kadar masum
bir anne kadar zalim
annesi fahişeye bir çocuk
elbet siz onu bilmezsiniz

geceleri uzak evlerden gelir
üzerinde karanlık sokakların kokusu
duvar diplerinde köpeklerin
ölmeğe gittikleri bir ülkeden gelir gibi

saatin kaç vuruşu pırnç kaplı bir evde
bir somya usulca gıcırda durur
bir gül düşer Halîç önlerine
tek bir gül neyi değiştirir

ölüm sarayının buzdan bekçisi
bir aynanın ıssızlığını bekler gibi
o aynadan kendisi için soyunan çocuk
kalp yerine, göğsünde koca bir oyuk

YAZ GEÇTİ

perde indi, toz uçtu, gözyaşı yağmur oldu
ağaç çiçek dökerken geldi yaz
geçti, ben onu görmedim, yalnızca bir ses
orada duruyordu, deniz yüzeye vuruyordu
ve sen uyuyordun.

ah! öyle güzel uyuyordun ve yaz
uykunu bozmamak için senin
ayak uçlarıyla bir kapıdan
ötekine kadar koşmuş olmalı.
toz henüz yere inmemişti
çiçek dökülmemişti
ve ben, büyülenmiş gibi yalnızca sana bakan,
bütün bir yaz!

ADNAN YÜCEL

(1953, Elazığ)

Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü ve Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Güzel Sanatlar Eğitimi Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli liselerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1979'dan itibaren **Yapıt, Petek, Yeni Olgu, Somut, Söylem, Sanat Emekçi, Edebiyat 81** gibi dergilerde yayımlandı. Halen Çukurova Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak çalışmaktadır.

Şiir kitapları: **Kavgalara Sözlünen Sevda** (1979), **Soframda Kaval Sesi** (1982), **Bir Özlem Bir Türkü** (1983), **Acıya Kurşun İşlemez** (1985), **Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek** (1986), **Rüzgârla Bir** (1989), **Ateşin ve Güneşin Çocukları** (1991), **Çukurova Çeşitlemesi** (1993), **Sular Tanıktır Aşkıma** (1998).

SEN Kİ ANLARSIN

Kendini bir suyun akışında
Ve suları kendi bakışlarında
Bulabilenler bilir bu türküyü.
Sen ki anlarsın
Bir türkü uğruna
Çileler çekerdin yıllar boyu.
Soluğunda
Yaban menekşelerinin kokusu.
Gözlerinde
Serin pınarların uğultusu.
Dağlar seni yaşardı her gün
Ormanlar sıcak dostluğunu.
Ne zaman çatlasa bir kaya
Bir çığlık düşse sulara
Irmaklar
Adını çizer toprağa.
Değil mi ki

Hep o yangınların adına
Adına belasına
Özlemi duyulunca özgürlüğün
Öfkesini göklere çalan
Bir şimşek gibi dalardım yaşama.

Sen ki anlarsın bu yaşamı
Aşklar şimdi hücrelerde tutsak
Düğünler kelepçeli
Doğumlar
Ve çocuklar zindanlarda.
Bunları nasıl anlatayım sana
Bu türküleri nasıl çağırayım
Bu ninnileri nasıl.

Ölüme
Kapkara bir kaygu değil artık
Bembeyaz
Bir kitap diyoruz koltuğumuzda.
Kitapların göğüslerinde kan
Bu kanı nasıl okuyayım sana.
Şimdi devleşen bir öfkenin
Ve sınırlar ötesi bir özlemin
Bildirisi okunurken her gün
Her saat, her dakika,
Can çekişen
Bir çağı yaşıyoruz dünyada.

Sen ki anlarsın bu yaşamı
Okul yolunda telaşlı bir öğrenci
Bir grev gözcüsü işyerinde
Okunan kitap
Yazılan defter
Yükselen bilinç
Ve eriyen cevher
Şimdi sabahın ala şafağında
Doludızgın
Bir az gibi giriyor sulara.

CİĞERPAREM

İçim dolu özlem yanar ciğerparem
Öpdükçe resmini coşar büyür neden

Geceler ki böyle senden ayrı geçen
Bin sabah getirir bana gözlerinden
Ciğerparem gözlerinden

Bir nehir al bir de rüzgâr ellerine
Sonsuz baharları söyle sessizliğe

Doluya tutulan dalda solan çiçek
Umut açarken ne renktir söyle bilsin
Ciğerparem söyle bilsin

Bir güzellik uğruna ömrünü veren
Bir mutluluk tadına varmadan giden
Irmakların diliyle türküler dizen
Kararmamış yürek bilsin ciğerparem

Söyle ayrık tarlasmda güller duysun
Yarını bugünden gören canlar duysun

Baharı giyinen dallar kar altında
Güneşe uzanan kollar karanlıkta
O yılmayan sevdan duysun

BİLSEN BAŞARAN

(1954, Erzurum)

Ortaöğrenimini Erzurum Öğretmen Lisesi'nde tamamladıktan sonra Eskişehir Açık Öğretim Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre İcel ve Erzurum'da öğretmenlik yaptı. Halen İstanbul'da öğretmen. Şiirleri 1980'lerden itibaren Türkiye ve yurtdışında çeşitli dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **U Dönüşü Yok** (1990), **Bir Gece Şarkısı** (1993), **Fotokopuk Düşler** (1996), **Sım** (2000).

GİZLİ ÖPÜCÜK BUKLELERİ

Bir yakamoz düştü cebinden sularına
Alabora oldu teknelerim.

Koza kırmış şaşkın kelebek ürpertisindeyim
Parmak uçlarımda buz rüzgârları.

(Bedenlerimizde zincir şakırtısı sevişmeler)

Yer değişimler ucunda vardığımız kenetti
Birbirimizi kuşatan ödünç kendilerimiz.

Sürgünden döndü ellerimin öyküsü
Avuçlarımin ateş kavgasında unutmuştum şavkımaları
Gülüşüm yalınayak şimdi /korkağım ay altında
Kendine mevsimler sunmada sesin.

Yüzükoyun yatan bir umutta dağınık sesim
Dilimin üstünde gizli öpücük bukleleri...
Tapınağımda doğruluğundan sapmış aminler
Öykünmelerim bin katre hüzün, bir göz ayrılık.

Bir yakamoz düştü cebinden tuzaklarıma
Işığa kanatlandı çulhakuşlarımlarım.

PERDELER KAPANDI ÖYKÜLERE

Benim adımdan öyküler yaz demiştin
sarıncın sesine konuyordu serçeler
kanatlarında ne çok su türküsüyle öyle
kendimden dağlara akan bir sen selydi kalbim.
Benim adımdan öyküler yaz demiştin
yitik kokularımı topla anız yangınlarından
incirin ballanışmı, kumsalın ışımasmı anlat ibibiklere
savaşlar için sus, açlıklar için, kan kokan enkazlar için
anlat mavi sevinçler içtiğimizi gece yarılara dek
berkitilmiş hazlara çıkışımızı gök merdivenlerden.

Benim adımdan öyküler yaz demiştin
açıp kapısını yaylım ateşlerin
avcı önünden kaçan karacanın yürek seğirtmeleriyle
ney'de neyzenin, telde mızrabın kavrulmasıyla
eski mühürlerin kan kokulu ağzından çalarak doğruları.

Şöyle şimdi: yılların çöreklenmiş yılanı kalbim
Bu şiltenin yüzü müyüm astarı mı?

Bir akrebin kendini sokmasına
bir alevin kendini yakmasına heveslendirip
yüzümün arka sokaklarına düşer
artmış bir öpüşme korkusu.

Öyküler sahnesidir yaşamın yüzü demiştin
Ömürden kalma bir sarhoşluğu oynuyor kalbim.

ALİ CENGİZKAN

(1954, Ankara)

Ortaöğrenimini Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra OD-TÜ Mimarlık-Mühendislik Fakültesi Mimarlık Bölümü'nü bitirdi. Öğretim üyeliği yaptı. **Türkiye Yazıları** ve **Yarın** dergilerinin yazı kurullarında görev aldı. Edebiyatçılar Derneği'nde bir dönem başkanlık görevi üstlendi. Octavio Paz, Nicolas Guillen, Ho Chi Minh gibi şairlerden yaptığı çeviriler kitaplaştı. 1980 yılından itibaren şiirleri **Türkiye Yazıları**, **Türk Dili**, **Yarın**, **Broy**, **Varlık**, **Somut**, **Oluşum**, **Damar**, **Kitaplık** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü**'nü Ahmet Ada ve Adnan Azar'la, 1983'te **Abdi İpekçi Barış ve Dostluk Ödülü**'nü Yaşar Miraç'la paylaştı. 1982'de **ODTÜ Edebiyat Kulübü Ödülü**'nü, 1995'te **Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Senlere** (1980), **Çocuk Ömrümüz** (1982), **Yunan Dosyası** (1983), **Yürüyüşler ve Duruşlar** (1984), **Bağımlı Şiir** (1986), **Ankara Ankara Güzel Ankara** (1987), **Sürek Avında Dünya** (1994), **Öğle Suyu** (1997).

PÜSKÜRTME

Herşey yerli yerindeydi, masalar, sandalyeler
tabldot tepsileri, tabaklarda yemekler
Tütüyordu hâlâ. Kabukları soyulmuş bir portakal
Duruyordu orda, üstünde bir kızın parmaklarının sıcaklığı
yanında yarım bardak su
havada gülüşmeler, çatal bıçak sesleri...

Herşey yerli yerindeydi, ve kuşkusuz onlar da
Toplamışlardı işlerine gelenleri ve gelmeyenleri,
afişleri, pankartları, duvar gastelerini
kırık camları, kurşun kovanlarını, sopaları
kanlı bir ayakkabı tekni
gözleri yuvalarından fırlayan gasteciyi.

Herşey yerli yerindeydi, öğrenciler yemekhaneye
döndüklerinde.

TAŞ DA ÇÜRÜR

Böyle dedi kaya mezarını temizleyen Rüstem Usta.

Taş da çürür.

İncir kokuşlu dar sokakları aştınsa, görmüşündür
Kıyıda, küçük bir çocuk taş atıyor suya

Taş da çürür.

Eğil biraz, paslanmış kıyı babasına tutunarak sark
Suyla rıhtımın birleştiği yerlere bak

Taş da çürür.

Kumsalda, çam tahtasını astarlıyor sandalcı baba
Çocuk büyümüş; yüzmeyi biliyor, denizle oynamasını da
Yüreğim çürümez; gözyaşları işlemez, kurşunlarınız da

Taş çürüsün.

YAŞAMAK GIBİ

- C. A. Kansu'nun anısına -

Küçük şeyleri sevmeliyim,
Dedem Ceyhun öğütledi.

Çolak amcamın demlediği
Bergamut tütsülü çayları,
Zımdan demirlerinde akşam
Karanlığı gözaltında tutanı,

Ay çevrende dinlenirken
Sürmeli kızımın bakışını,
Dışarda elleri bahar,
İçerde deli eden âşıkları,

Simit yemeyi yürürken,
Sevdiğimi sokakta öpmeyi,
Bir çiçek duruşunda dimdik
Kavgada ön safta gitmeyi,

Tıkız bebeleri kucaklarken
Doksanlık ninemce ağlamayı,
Gülü, reyhamı, nergisi,
Bir de maddeci diyalektiği,

Küçük şeyleri seviyorum,
Dedem Ceyhun yol gösterdi.
Son ıpıl bakışmda gördüm,
Dedem ölümü de sevdi.

FIRTINA

Düşük yoğunluğa dayanamayan sıvı
Gibi, bulaşıyordu güvertedeki herkese:
İsraili karı-koca bedava iş tatilinde,
İranlı ana-kız, esmer güzeli, tesettürsüz
Mutluydular, bebekli Fransız çift gibi,
Ağzlarında sürekli sarı diş ve sigara
Çiğneyen, çiğneyen ve çiğnemenen iki kaptan.
Ben Raşit, memnun oldum, ya siz?
Yahudi olan sarışm 'güzel' başbakandan
Haberli: Ben Raşit, türküm ve müslümanım
Basına ulaşmak istiyorum, Türk gençliği
Kaptan, ve deliyim, ve tedavi görüyorum ve
Doğruyum, çalışkanım. Yirmi yaşında
Düşük yoğunluğa dayanamayan her sıvı
Gibi, örtüyordu İranlı ana-kızın üstünü
Besmeleyi gösterirken dümende asılı.
Garip bir gündü, güneş bir gösteriyor gül
Yüzünü mavi denize, kızartıyordu donmuş
Yanaklarımızı, Ben Raşit, memnun oldum
Bir asiyordu suratını bizler gibi
Falezlerin üstünde tepinen kentin
Suratsızlığına öykünerek: Ben Raşit,
Gezintide bile ayakları çekmiyordu işte
Bunca ağırlığı, gülümsemek ve temizlemek
Dünyayı, fobisiydi: Dünya bir tekne, yoktu
Gidecek "başka bir dünya, başka bir ülke
Başka bir kent": Ben Raşit, kız kardeşimi
Korurum ama en büyük hırsızdır bacılar,
Ben müslümanım sen yahudi, oku bakalım
Kulhüvallahıyı, kül uçmasın denize, kül
Yutmam, kül uçmasın aklımdan. Garip
Bir gündü işte, öylesine, dedim ya
G. Aslan II teknesinde fırtınada sallanan
Ülkesini arıyordu o gün biraz herkes.

Onu uzun yıllar önce bulan kaptan
Ucuz turistik andaçla asmıştı aynaya
"Yorgunum beni bekleme kaptan,
Seyir defterini başkası yazsın
Çmarlı kubbeli bir mavi liman
Beni o limana çıkaramazsın."
Nazım Hikmet R., diye okudu Raşit, ben Raşit!"

DAYIM GÜL TAKARDI GÖMLEĞİNİN YAKASINA

Ve canlıymışçasına, hergün onu sulardı.
Yağız tenindeki su buharlaşsın diye
Düğmeleri en bıçkın küfürlerle açardı:

Çiçekçiydi, yaprak bitlerini öldürmeyen.
Fotoğrafçı, savaş yıllarına rötuş yapan.
Meddahtı, her akşam eve gülücükle gelen
Kumraldı, çocukları hep karısına çeken.
Uzun boylu, kendisine palto diktirmeyen.
Sebzeciydi, domatlarını hiç yemeyen.
İşadama, hasırdan başka mînder bilmeyen.
Dindardı, ezan okunurken rakı içmeyen.
Gözlüklüydü, gözleri daha da büyüyen.
Gezgin, İzmir'in parkelerini denetleyen.
Balıkçiydi, elleri suyla nasır tutan.
Nikotinman, sigarası bağlanarak uzayan
Diplomattı, kokteyle pantolonla giden.
Yatırımcı, geceleri ailesini besleyen.

Dayım gül takardı gömleğinin yakasına
Seni görse, eminim, mutluluktan ağlardı.

KAR VE SU

Karın bir bildiği var beyaza bulamakta her yeri, serin günler,
peçeli ve çarşafı insanlar, uçuşan yapraklardan sonra tepeyi
tırmanırken bulutlar telaşla, tipinin seyredildiği çitleri yıkıp
kervan yolları üzerine, patıklarını silip, vadileri yutup, ağaçları
tortop edince, su gibi bereketi var karın, parmağın döküm bir
harfte soğuması gibi görevbilir dokunuşu, kurşunun keskin kenarları,
kurşuni buz kalıbının altında şırıltısı duyulmakta ya baharın,

üşür ya gece, üşür ya yolcunun tını geceyarısı dolunay altında...

Karın bir bildiği var bunu kaplamakta, kumrunun karnı üşümesin diye, ah nedir kavuşmak zaten kösnünün yüze yansımaları, gövdeyle buzun arasında kar erimeye hazır beklesin ve kanıtlasın diye kösnünün hep orda olduğunu ayaklar altında, peçeli ve pençeli insanlar ve ömrüm, bir bilya kadar parlak, çamurda.

Soluğum karla gitmiyor, bekliyor sıcaklığını aşkın, onun bitişini, gözyaşının akışını ve soğumasını kendisinin, o zaman olurum diyor, o zaman işte karın bir bildiği var bunu kaplamakta, kendi varlığının garantisidir buz, yazıyorum işte karnın üzerine, parmağımınla silerek onu:

Ben seni kullandım o kurşun kalıbı buza dokunmakta, sense kullanmaktasın beni, küflenmesin diye duvar, yosunlanmasın diye taş, kokmasın diye toprak, suya dönüşerek, aşağılara sızarak, yüreğimin derinliklerinde buharlaşıp bir el sıkışma, fattan bir gülümseyiş, candan bir sarılış, mızrak gibi bir usavurma filan olarak ben oluveriyorsun işte.

Gri kar ve şuramda lıkr lıkr akan bir özsu, içimde hep bir Ergin Günçe tortusu.

HÜSEYİN AVNİ DEDE

(1954, İstanbul)

Şehremini Lisesi'ni bitirdi. 1970'lerden itibaren şiirleri çeşitli dergilerde yayımlandı. Açık hava şiir sergileriyle dikkat çekti ve "çmaraltı"nda yaşamım idame ettiği kitaplarıyla ilgi odağı oldu. Bazı şiir kitaplarını İngilizce-Türkçe olarak yayımladı.

Şiir kitapları: **Şairler Üzülmesin** (1973), **Acıya Kurşun Geçmez** (1976), **Ben Ölmeden Önce** (1977), **Yağma Yok** (1978), **Tek Şekerli Çınaraltı** (1983), **Keman Çalan Ölümler** (1985), **Bizans Tabut Çiviler** (1988).

ACIYA KURŞUN GEÇMEZ

ayaklarımın uçlarına mayın serpilmiş bir gündü
yani hapishaneden kaçtığım bir gündü
zihni'nin verdiği kâğıda şiir yazıyordum
kuşlar tren yolundan su içiyordu
ben bu şiiri yazarken
önümden tren üstüne tren geçiyordu

bir ayağım tank olmuştu bir ayağım papatya
uzaklardan özgürlük diye bir şey koktu
göztepeden ilk trene binecektim
binecektim ama param yoktu

çaresizdim umutsuzdum
karnım gene ekmekle doymuştu
duvar kenarına bırakılmış kuru bir ekmekle
düşünüyordum
düşündüğüm zaman ölüm kol geziyordu
açlık kol geziyordu
parasızlık kol geziyordu
üstüme çöküyordu gecelerin sisi
kimi şarkılar söyleyerek geçiyordu yanımdan
küfürler ederek kimisi

YİNE ESKİSİ GİBİ YENİ

Hepsi değilse de çoğu parasız genç kızların,
Ne güzel kadın olmuşlar yarasız;
Bu yüzden ceplerime para almadan çıkarım sokağa,
Nedense bu büyük savaştan yara almadan ekmeğimi yerim.
Ve geceleri gömleğimi ellerimle yırtar,
Gündüzleri yine eskisi gibi yeni giyerim.

Bir bayram günü dönersem unutmayın;
Ben dönersem çınar ne desem anlar,
Ne zaman birilerine telefon etsem;
Aklımda kalır çıkmaz sokakların numarası,
Asla sayıların anlamını bulamam,
Eski insanların kalyonlarını bırakırım;
Yeni telefonların ahizelerini bırakırım yalnızlığın kıyılarına
Bir de beni aşan dalgaların arasından bakın,
Sarhoş dolaşan sokakların gölgelerini taşlarım.
Ne olur beni yine eskisi gibi yeni bırakın,
Size yine eskisi gibi yeni şarkılar söylemeye başlarım.

VEYSEL ÇOLAK

(1954, Rize)

Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. Edebiyat öğretmenliği yaptı. Milliyet Sanat Dergisi'nin düzenlediği "1974'ün En Başarılı Genç Şairi" yarışmasında ikinci elemeye kalan 27 şair arasında övgüye değer dört şairden biri seçildi. 1978 yılından itibaren *Yarına Doğru*, *Yeni Dergi*, *Çıkış*, *Türkiye Yazıları*, *Yarın*, *Broy*, *Varlık*, *Düşler*, *Edebiyat ve Eleştiri* gibi dergilerde şiirleri yayımlandı. *Sabri Altınel*, *Ali Rıza Ertan*, *Rufat Ilgaz* ve *Halil Kocagöz Şiir Ödülleri*'nin yanısıra, *E Dergisi*'nin düzenlediği *Şiir İnceleme Yarışması Ödülü*'nü kazandı. Şiirin kuramsal sorunlarına ilişkin deneme ve araştırmalarıyla dikkat çekti.

Şiir kitapları: *Terin Yaktığı Bir Yaradan* (1978), *Günlerin Yağmurunda* (1980), *Aşkolsun* (1982), *Ötesi Yar* (1985), *Fotoğraf Arkahıkları* (1985), *Ölümler Diyaloğu* (1988), *Umut Aşktadır* (1993), *Buz ve Ateş* (1994), *Aşkın La Sesi* (1995), *Kalbim Hoşçakal* (Toplu şiirler, I, 1996), *Göz ve Yara* (Toplu şiirler, II, 1996), *Mürekkep Zamanlar* (1999), *Güzel Suç* (2000).

UMUT AŞKTADIR

Dünya kokuşur, boşalır tarihin çöp tenekesi,
Önce Hitler gelir, bir ölü kadımla sevişmekten,
Sonra Franko ve Musollini,
Korku getiren ayak sesleri,
Ardından kırılarak açılan o kapılar,
Sonun başlangıcı da olsa,
Gene de seyredilir,
Kurdun bir kuzuyu yiyişi.

Hâlâ elindedir, yaprakları dökük o zeytin dalı
İstesem de gelemem, Hiroşima'dan kalma o çocuk,
Üstelik, bir yangının içinden gülümseyerek.

Bahçemin iklimini bulamam,
Zaman ayıramam ki onu ekmeye,
Oturup düşünsem,

Neye yarar, yeni bir yol arasam,
İşte canım isteniyor, sevincim çalınmıştır,
Bir ölüm bırakılmıştır payma.

Yüzdükleri derimi, omzuma atarak dünyaya girerim,
Dağlar dayanmaz, yaşanılanın sıcaklığına
Bu yüzden paramparça,
Ve buharlaşmakta sular,
Bundan, toprağın durmadan çınlaması.

Buzul çağı bitecekti, bir zenci yakılmasa,
Bölüşebilse insan, kahvelerin nefesten ısısmı,
Konuşurken, bir silahın gölgesi düşmese camlarına.

Çaresiz yenilenir,
Pası dökülür bu yaşantının,
Aşkına aşk gerekir, umut aştadır.
Bırakılır, düşüncelerin kör kuyulara anlatılması,
Bu yüzden, kan konuşur

DÜNYADA YARA İZİ

İnsanız, dünyada bir yara izi
Bir sonbahar mavisini kovalar
Karşılışır, geçeriz birbirimizi.

Ne güzel aldanırız. Kimse anlamaz
Su kadar yaşlı olduğumuzu,
Kendimize kırgın buluştururlar bizi.

İpte sallanan bir gövdeye bakarak
Daha çok sustuğunu yazan tarihçi
Bilmiyor bu iniltinin kalıcı olduğunu.

Ezbere sürgün bu benim yaşadığım
Hadî seviş benimle. Yatağımı yağmala
Sonra izin ver yeniden kaybolayım

Işıkla boğulan bir sevinç benimkisi.

Bıktım kalbimi kurcalamaktan.

Her sokağın ucunu bir yangın tutuyor
Ürkütücü ve güzel, uzayan bir ıssızlık.

İnsan artık kendine de küsmeli.

HANÇER

Yanlışımı da üretir bu aşk, ayrılığımı özler
Sınar kendini. Bu yüzdendir bir hançere dönmesi
Boynuma asılı yaşadım o günden beri
Katilimi aradım. Yaşantım siler gövdem
Budanmış bir ağaçtan beklediğimdir bütün ömrüm.

Ne zaman karşılaşsak kalelerim düşürülmüştür
Bir kalkanla yer değiştiriyordur yüzünüz
Ne biriktirdiysek yaşamak diye alıp kendinize gittiniz
Anlamıyorum sizi, duygularım aşmıyor
Oysa bu, iktidarınıza karşı ayaklanma sayılır.

Değiştiniz hep, ürktünüz
Notaları kırık bir şarkıyla beklenirdi yolcular
Rüzgarınızı yüklenirdi bir yelken, siz dururdunuz
Çıkmaz bir sokağa bırakıp sonralarınızı
Hiç yaşamadan bir bir yıkılırdı umutlarınız
O durulmayan gün anlamamıştım; yanlışlarınızdan
Beni ve kendinizi öldürmüştünüz.

Çaresiz saklıyacağım acıyan küllerini
O hançerin ucuna ilişeceğim
Bin yıldır anlamadan pas tutmayan öfkemi
Sonra kenti bir ölüm kampına döndüren
Yarasalar, kurşunlanmış aşklar sürünüp sakladığım
Kimseye anlatamadığım kudurmuş yaralarımı.

Gün gelir bu gizlilik alanlar tutar
Ne umulur yenilgiye dönen bu aşktan
Yaşam eğrilir ama bu şiddet karşısında
Alır götürür o başak kadınlardan
Akar, Bir suyla buluşur, onunla yanyana koşar.

Kendini boğmuş bir deniz havası var dünyada
Tarihte yaşatan bir söz bulsalar şimdileri
Korkuya ve sensizliğe gömülür
Milyarlarca insanın konuşmaları, o rengarenk çılgılığı.

Yaşam eğrilir bu şiddet karşısında
Meneviş bir hançerle buluşur, onunla yanyana koşar.

YÜZYÜZE

Zaman da ölür. Kan göç eder
Kimse beni bu kentle barıştıramaz
İçimde bilmediğim bir şeyle karşılaşma korkusu
Neye baksam
Sevinçlerim çırpınarak ölüyor.
Bir sonu olsun diyorum ama gün uzasın
Bir çocuk çiçeğinin rengini arıyor.
Her şey bir yıkıntıya ulanır
İşte kuşatan buğu.

Sevişirken kahraman. O günden sonra
Bir okyanus usulca araya girer
Korkak ve başkaldırmaya uzak: İnsan
Sadece acı kalır ve dünyaya eklenir.

Sözler ablukada, kalabalık ve küflü
Doğa boşuna isteklenir
Kimsenin aklına özgürlük düşmüyor
Aşkın gün olur, suskunluk eskitilir
Tutup sevemem seni, dağınıktır ellerim.

Seninle olmak hayatımın özrüdür ama
Aşk bir cephe açamıyor kendine.

BOYNUMUZUN TANIKLIĞI

Aşka çağıran yerimiz, boynumuz
Boynumuz yok sürekli asılmaktan
Böyle olduğu için o günden beri
Gökyüzüne bir dağ diye çizilir.

Herkes yolcudur ilk asılıandan sonra
Bir kıyı denizini bırakır, martıları gider
Güvercinleri ölür
Buğday satan çocuğun sevincini kör eder.

Bir buluşma değil bu sevgiyle karılan
O günden sonradır yaşanan bu titreşim
Akan bir suyun biçimini alarak
Buharlaşırken bıraktığı boşluk
Toprağın ulaşır ve durmadan gömülür
İpek olanın, pas düşer bıçağına.

Kulaktan kulağa fısıltıyla söylenir
Merak edilir yanyana iki el
Devamlı yalnızlık bir sır diye yaşanır,
Eskimez hiçbir zaman
Tenha bir kasabada ölmenin sesi,
Uzaklık yaşanır ama
Yanmakta olan bir kent gibi durur.

Tarih, yalancı tanık
Neler oluyor bilmek istesem, ipek yırtılır.

KANAMA

Kumunu yitirmiş bir çölün hüznü
Önemlidir bir düş'ün depreminden
ölümün sevinci her silah sesi
kalbimde çalkalanır bir deniz bunu bilmekten.

Yüzünü yerinde kullanmıyor sevgilim
dalgınlığını da,
onda bir geyiğin dağlar kadar korkusu
kanı görünüyor bir avcının dürbününden
toplardamarında doğurgan bir acı
inciniyor zamansız gökyüzünden.

Sessizlikten öğrenmiş tutkuyu
ayrılıkla şakalaşmaktan
aşkı için bir şarkıya uğramış durmuş
taş sözcüğünü duyunca kırılan cam gibi paramparça
bir bakıma göz ağrısı.

Çam kokulu dudakları değince ağzıma
kar dîner, çiçek açar kasığındaki sudan.

Onu durmadan anımsamak bir kanama mı?

Nereme dokunsanız gül tadında bir sancı.

SOYSAL EKİNCİ

(1954, Kars/1994, İstanbul)

Ardahan Yatılı Bölge Okulu'ndan sonra İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'ne iki yıl devam edebildi. 1983-89 yılları arasında siyasal suçlardan dolayı tutuklu kaldı. İlk şiirleri cezaevinde bulunduğu yıllarda çeşitli dergilerde yayımlandı. 1991 yılında "susma" kararı aldı. Yaşadığı siyasal baskılar, yoksulluklar nedeniyle 4 Eylül 1994'te Pera'da yaşamına son verdi. Ölümünden sonra toplu şiirleri yayınlandı.

Şiir kitapları: **Biri Yitik İki Ülke** (1989), **Çağrı** (1990), **Yıkıntılar Altında** (1991), **Toplu Şiirler** (1995).

İLK KISSA

Kırkına kadar ne aşk ne ölüm umrundadır insanın
Her şey hayvani bir intikam duygusuyla harcanır
Düşüncenin ince denizinden güneşe serilmemiş bedenler
Durmadan kendine sıcak bir yatak aranır
Kırkıktan sonra bütün ibadetler US'lu bir dost içindir
Her anı başka bir pişmanlıkla yaşanır
Ki soysuzlar aklanırken kamuda soylular karalanır.

YOKSA BEN ÖLMEK YERİNE "DURUM ŞİİRLERİ" MI YAZSAM

1
İhanetler silsilesinden geçtim
Ne aşk, ne arabesk sevgilim
Ben gerçekten kederdeyim

2
Mart yine soğuk geçti, uzadı sakallarım
Düşman gibi bilinen tarafların ortasında şaşırıp
kaldım
(Eski yoldaşlarım,
Yargısız infaz tımleri,
Ve bir de kirletilen doğanın sayrılık melekleri
Üçlü bir ölüm çaprazına aldılar beni...)

3

Ne kadar düşünsem aynı
Ne zaman üşürsem yağmur yağar
Yoksullar koşar sokakta,
Şimşek üstüne yıldırım,
Yıldırım üstüne şimşek iner başıma

4

Sokaklar umutsuz dolaşılmıyor
Şiir desen işsiz ve aç yazılmıyor
(Bozkırda da öyleydi
Yalnız kaldığımda
İki dağ arasında aç ve umarsız
Sular beni çekerdi
Orda; kille yıkanırđım başıboş akan kül nehrinde
Dorukları kimin için boyardım şehvetin kızılığına
Belli değıl sevgilim;
Ben neleri sevmişim, kimlere bağlanmışım bilir miyım
Şimdi ama, tek şey varsa bildiğim;
Ormandaki kuşlarına aşkıttım,
Tıpkı tutkunlara edilen ihanetler gibi,
Baharlarına doyamadan ayrıldım
Bütün ömrüm
Ufkun o tatlı renkleri altında geçecek sanmışım...)

5

Uzun yıllar bu şehirde
İşsizlikle iş arasında gidip geldim,
Cebim para görmedi,
Hangi sofraya baktıysam,
Gözüme emeğin teri kaçtı, yememe gerek kalmadı
Hangi özneye bağlandıysam
Sonunda öteki eliyle beni tokatladı,
Açtığım musluklar
Yüzüme çarpacak bir yudum su akıtmadı...
(Geçtiğı yollardan sadece toz çıkarırdı araçlar
Şimdi yağmurda bile koku var;
Mıncıdı çöp, mıncıdı toprak, mıncıdı beton yığınlar)
Evler sokaklar küçüldükçe insanlar iyice domuzlaştı
Okullar paralandıkça medreseler mantar gibi çoğaldı
İşportaya düşmüş bir mal gibi
Caddelere serer oldum kıldığım bütün namazları

6

Dedim ya şiir

Umutsuzken yazılmıyor sevgilim

(Kitaplara bakarken Beyoğlu sahaflarında

Müslüman bir matbaacı

Abi gel hele, gel otur dedi

Sanki benden yüz yıl önce doğmuş gibi;

Biz seni tanırız, yetmedi mi kitaba verdiğin para

Sen işçi değil efendi olacak adamdın ama...

Madem ehli İslamız

Madem birbirimize yardım için varız, dedi,

Ve benzeri bir sürü kocakarı öğüdünden sonra:

Sığortasız bir şapka geçirdi başıma.

Aslında şapka mıydı geçirdiği, kazık mı belli değil,

Belli olan tek şey varsa sevgilim, geceyi gündüze karacağım

Ve örtüldüğüm bu çöplüğün altında

Sonuna kadar senin için çırpımağım...)

Sevgilim,

Ah benim yanlışlarım yüzünden, asyada

Ölümünü bile örgütleyip öyle örten sevgilim

Keşke ölmeseydin, keşke ölmeseydin

Sevgilim bu yaştan sonra gulyabarı

Bukalemun ve hayalet gibi

Nasıl gezersin bu şehri, nasıl gezerim...

7

Çekin üstümden, bütün ışıkları çekin

Yönümü saptayamıyorum öğle vaktinde bile

Güneş değil batıya sürüklenen benim

Karanlık bir hücreye hapsedin beni

Orda

Işıkla gölgeyi karıştırıp

Resimle yapmalıyım bir zaman

Karda izi okunmayan giz'li bir ceren

Ve sokak fırtınalarında uçmayacak kadar

(Belki bir yeraltı kayası gibi) ağır olmalı resimdeki kadını

Olmazsa simler çekmeliyim üstüme

Bütün aşıklar öldü, bütün aşklar kırlendi madem

Aşksız ve kadınsız

Gebermeliyim bu şehirde

Sabah şebnemi kadar kısa olmalı hikayem
Kürdistan'da kirletilen masum aşiret kızı
Ve dağda düşmüş bir gerillanın kesilmiş hızı gibi
Benliğinizi sarıp, iliklerinize kadar titretmeli sizi

Su istedi, toprak istedi deyin, kurumuş çiçeklerine
Bir kuyu açabilseydi,
Bir kova, çıkırık olabilseydi

Sorabilseydi kuyunun başına gelen herkese
Sorabilseydi
Mutluluk taşırdı onu bizlere...

8

Ne kadar düşünsem aynı
Ne zaman üşürse yağmur yağar
Yolum değilse bile sevgilim
Benim sonum belli
Sevginin ince tülüyle sarmadıkça ben seni (sen beni)
Yine kana düşerim hiç yoktan
Yine davalar açılır aleyhimde...

HÜSEYİN FERHAD

(1954, Hatay)

Mersin Öğretmen Lisesi'ni ve Gazi Eğitim Enstitüsü Matematik Bölümü'nü bitirdi. Öğretmenlik yaptı. Film-Radyo-Televizyon ile Eğitim Merkezi'nde çalıştı. Halen Adana'da bir özel kuruluştta çalışıyor. 1978'den itibaren şiirleri **Sanat Emeği, Türk Dili, Somut, Yazko Edebiyat, Bilim ve Sanat, Yarın, Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 1984'te **Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü'nü**, 1994'te **Yunus Nadi Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Deniz Çobanları** (1982), **Ve Yürüdük Gecenin Ateşleri İçinden** (1983), **Söyle Gölgen de Gitsin** (1993), **Hayal Ülkesinin Keşfi** (1995), **Kılıç İpekte Sınanır** (Toplu Şiirler, 2000).

AY VAKTİDİR

Başka kimim var kapımı çalacak, seher vakti.
Yüreğime dökülen bir tas kalay
yetmez sırlarımı gizlemeye. Sırtımda dolunay
yalnızlığımı taşır ardımsıra sanki.

Bir gece alıp kaçırdı beni bir çingene;
ayazdı uçsuz ovalar, yıldızlar kirlî ve donuk,
demir sürgüler çekili, pencereler örtük.
Bir gece alıp kaçırdı beni bir çingene.

Üç yaşımda beşik kertme, onüçümde evliydim.
İki çocuk doğurdu bana Ebemkuşağı: Gök ve Yer.
Daha toprağın kanına bulanmadan süt ve ter
düştüğ yola. Üçümüzün üstünde bir göçebe kilim.

GÜNEŞ İŞARET PARMAĞIMIN ARKASINDAN DOĞAR, IX

Dön, ufka dön yüzünü
yolların ve mesafelerin ucundan tut,
bir hevestir gelir geçer aşk dediğın
a çocuk!

Cennetten kovulman gerekiyorsa, kovul.
Soruları ve o üçra ülkeyi unut,
kuzey kutbunda ateş olsan ne yazar
a çocuk!
İmkânsız iste, Einstein ol

kendine Hawking'i örnek al, Darwin'i tekrar oku.
Benim aklım Kaf dağında kaldı bilmez misin
a çocuk!

Cennetten kovulman gerekiyorsa, kovul.

Ama artık İblis'ini beklememelisin.

VEDA

Dün güneşi paramparça gördüm pencereden perdeleri çektiğimde
siyah bir seccade gibi önüne serdim yüzümü ben de.

Eğildim nehrine mataramı mengü suyunla doldurmak için
gördüm âşık sûretimi kırık camında elimdeki fenerin.

Sarsıldım ve ürperdim beynimden parmak uçlarıma dek
baktım, sıra küpüne batırılmışçasına sararmakta bedir.

Ehram giyip tavaf ettiysem de ayak izlerini kiblem sayıp
karaldı yine 'sol mememin altındaki cevahir'.

Toprağı dinledim, patikalarda koştum, yalnayak aştım koruları
o mutad işaretini yine bulamadım vaad ettiğin cennetin.

Yaşlı kelebeklere özgü bilgelikle dolandım ışık hâlende
fakat yitirdim yıldız kuşağımı zaman koridorunda gecenin.

Kurtulamadım bir türlü ulu kemanının ses kasırgasından, ey Aşk
artık zerkeyle damarıma yeşil zehrini gözlerinin.

REAYÂ

Taş kırıcılar gelirdi Fırat yukarılarından

sarp alınlarında mavi ışıkla,

külünge, yorganları küreklerinin saplarına sarılı,

soylarına özgü o suskuyla

o gizli tuğyanla

çalışmayı ibadetle bir sayıp.

Taş kırıcılar gelirdi Fırat yukarılarından

poşularına çıkınlı karla,

YSE kamyonlarıyla, nevruzla,

bıyıkları çenelerine sarkan

o seyyid tavrıyla

hayatı gurbetle bir sayıp.

Taş kırıcılar gelirdi Fırat yukarılarından

Hassa'ya, Kırıkhan'a, Dört Yol'a.

MÜNACAAT

Alıcı kuşlar döner başımın üstünde!

Bir emanetim vardır halk katımdan
vakitsiz ölürsem zimmetimde yetim hakkı kalır
ayaklarıma dolanır üzenği
kalçamda tabanca ağırlaşır
karalır al atımın rengi
ulu Hızır al beni bu iki cehennem arasından
aydınlık günlere ulaştır
ulu Hızır
Hüseyin Ferhat senin yoldaşındır
mazlumlar indinde.

KÜLLERİ EŞELEMEN

İçimi ezer delice bir cesaret
görünmez bir el kilitler kapılarımı,
miskinliğimden değil bu minnet
çaresizim seni sevdiğimi söyleyemem
Dilsizim.

Çırpınmayı bile unutmuş bir serçe
gibi saklarım göğsüme kanatlarımı,
kadınlığın böyle karşıma dikeldikçe
utanırım seni sevdiğimi söyleyemem.
Dilsizim.

Bilinç denen şey şeffaf bir hançeer
her gece deşer yaramı,
yıllar divâne ömrümden zulümler geçer
halsizim seni sevdiğimi söyleyemem.
Dilsizim.

Eski yalnızlıklardır soframdaki nicedir
hayatla katlayamam yorgun yaşımı,
büyük aşklar hep gecikmeli gelir
garibim seni sevdiğimi söyleyemem.
Dilsizim.

Erken geldin dünyaya, benden önce
benden önce koştun yollarımı,
şu ince yağmur dinince
gideceğim seni sevdiğimi söyleyemem.
Mısafirim.

HILMI HAŞAL

(1954, Kırcalı/Bulgaristan)

Kırcalı İnşaat Tekniker Okulu'nu ve Anadolu Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitirdi. Bayındırlık ve İskan Müdürlüğü'nde memurluk yaptı. Şiirleri 1980'lerden itibaren **Hakimiyet Sanat, Oluşum, Sesimiz, Dönemeç, Somut, Şiir Ülkesi, Milliyet Sanat, Mavi Portakal** gibi dergilerde yayımlandı. Bursa'da yayımlanan **Yeni Bıçem** dergisinin yayın yönetmenliğini yaptı. Bir dosyasıyla **Altın Koza Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Denge/sizler Adına** (1991), **Elektronik Yalnızlıklar** (1992), **Yol Boyu Notları** (1993), **Kozmik Aşk Suçu** (1995), **Venüs'le Aşk** (1997).

TUTKAL

bütün gün yağmur konuştu camlarda
bız sustuk
ağuydu yutkunduklarımız. sonsuz mor
bız sustuk

ayaklarımızın dibine düştü kasım. boş
ellerim terli
sokakları güzel kadınlar sevdirdi bana
ellerim terli

kim en büyük sevgi sömürgeci: obur zaman
ve tanrı
sürekli düşüyoruz üzünç çukuruna. adı aşk
ve tanrı

ve kalıyoruz yapışık, yinelenen geçmişinde
harabelerimizin
bütür. gün yağmur ve sokaklar hayal meyal
harabelerimizin

KOPUŞMA

an gelir; taşıyamaz karın yükünü dağ
kurt uluması, kuş pırlaması bahanedir
düşer çiğ

dağ mı yenilmiştir, çiğ mi... bilinmez

kurt şaşkın, kapılıp gömülür büyüyen topa
kuş, ödü paramparça uçar en yakın vadiye
buzun ve karın felaketine uğramıştır zaman...
dağ yerinde kalır

an gelir; taşıyamaz bal meyvenin yükünü koca dal
güneşin okşaması, rüzgârın esneməsi bahanedir
kopar bağ

salkım mı yenilmiştir, çiy mi... bilinmez

arı şaşkın bakakalır, gümeçten büyük toprağa
bozgunudur ağı yırtık örümceğin, sarkar tuzağı
ısınm ve esimin felaketine uğramıştır zaman
güneş yerinde kalır

an gelir; taşıyamaz eskiyen yılların yükünü sığ düşte Sal
olan olmuş çiçeğe, nektar-petek öyküsü bahanedir
kurur zaman

yaşam mı yenilmiştir, çiğ mi... bilinmez

ölüm en acı ıssızlıktır, gezegen simsiyah an: gece artık
ay kafesinde kalır

tozlanır zaman, eskimeyi sürdürür Hayalci

ADIL IZCI

(1954, Niğde)

1980'den beri Robert Kolej'de Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenini olarak çalışıyor. Şiirleri 1993'den itibaren **Çağdaş Türk Dili, Gösteri, Yine Hiç, Nar, Poetik'us, Şiir-lık** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Günizi** (1997), **Su ve Yaprak** (1999).

BASINÇ

Kalbim günlerdir bir yolculukta,
yönünü bilmediğim
Ömrüm su değil oysa, kıyıları;
ulaşamaz her yere
Unutulmaz bir yaz gibi uzak yüzler
İnsan kokuları - an'lar kalır geriye -
Yok oluşun ince fisiltıları - hemen silinir -
İrmaklar, trenler; herkes bir şeye uzak!
Her insan bir yıldız;
tepeden tırnağa ışık ama uzakta
Her ses bir kuş inceliğinde uçucu
Her aşk biraz uçurum ki ürpertir
Her dönüş, harman yerl.
Kalbim durup kalkılan bir alan
Sıcak, tozlu, dağınık. Ve açık pek çok yöne!
Belki de bir sağanak başlayabilir
Serin, sükun odalara girince.

KIYIDA

Biz iskeleden martılara bakıyoruz,
Martılar suya, su dünyaya
Martılar ki yağmuru imgeselin
Bacakları ince, kanatları geniş
Yürüyerek dünya ne kadar seyredilir?
Yürüyerek dünya ne kadar seyredilir?
Ama şiir dediğimiz bir şey var bizim!

YELDA KARATAŞ

(1954, Zonguldak)

İstanbul Kız Lisesi'ni yatılı olarak okudu. Galatasaray İşletmecilik Yüksek Okulu'nu bitirdi. Bir süre radyolarda, daha sonra reklam sektöründe çalışmaya başladı. Şiirleri 1980'den itibaren **Sanat Emeği, Varlık, Gösteri, Hayalet Gemi, Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, denemeler ve şarkı sözleri yazdı. 1996'da **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü'nü**, 1998'de **Dünya Gazetesi Kitap Eki Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Ürperme** (1996), **Alacaaydınlık** (1998).

YAŞAMIN SIRRI

*"Bir umut ancak bir başka umutla yok
edilebilir"
İsmo*

*Her dönemde bir kez daha bulduğum,
İsmo ve Ayla'ya*

Yasemen kokusuyla şarabı birlikte tattınız mı?
Kanın tadıyla, beyazın görkemini...

İkinci dünya savaşının kan gölüne çevirdiği bir dünyada, umutsuzluğun, ihanetin ve yoksulluğun tam ortasında, sıradan bir çağrı:

"Yeşil bir taş buldum hemen gel"

Kazancakıs'e çağrı bu... Ancak Zorba'dan gelebilecek...

Şaşırtıcı, öfkelenendirici inanılmaz bir çığlık... Yeşil taşın peşinde koşmanın sırrı... vahşetin içinde, sıradan bir yeşil taşm...

Yasemenler neden kokar?

Hayatın anlık sarkaçları tam yüreğimize dokunduğunda, hiç konuşmadan uzun uzun bir dosta dokunmak, sadece dokunmak...

Şarap neden kırmızıdır?

Sevmenin orta yerinde bir başka sarkaç bölüyor
uykumu...

Onbeş yaşında bir Kürt kızının, bir türkü sevdi diye
kurşuna dizilen bedenini görüyorum.

Kurşunların çoğu, yüreği yerine, cinsel organına
isabet ettirilmiş...

Onun utançla titreyen bedenine ölüm bir armağan
olmuştur artık...

Tetiği çeken ellerin sırrını bulmak istiyorum...

Hangi renkteyim bilmiyorum... Kendimi bu dünyada
yitirip binlerce yıllık taş sütunların ortasında
arıyorum...

Efes Harabesi'nde kitaphânın karşısında, kaç bin
yılılık ayak izlerine bakıp korkuyorum... Ben burada
bir yabancıyım...

Verilecek hesabım bile yok...

Belki de yanımdaki genç bedene daha
yabancıyım...

"Çok lezzetli" bir kadınsın diyor.

Şarapla, yasemen kokusu dünyayı sarıyor...

Ve dostumun kara çamuru iştahla karan yaratıcı elleri...

Sevecen dokunuşların altında, yaşamın bedeni şekil
buluyor.

* Kürt kızının meme başları görünüyor, dimdik bir
çağrı gibi dünyaya...

Bir yasemen düşüyor şaraba, eğilip kokluyorum...
Çiçek de kendini esirgemeyi bilmiyor...

Umudun yorgun kapısından bir daha geçiyorum
Güneşten bir çavlanm altında

Işık oluyorum...

LEYLA ŞAHİN

(1954, İstanbul)

Ortaöğrenimini Üsküdar Kız Lisesi'nde tamamladı. Çeşitli dergi ve gazetelerde çalıştı. Şiirlerinin yanısıra şarkı sözleri yazdı, ders kitapları hazırladı. Şiirleri, 1986'dan itibaren **Broy, Varlık, Milliyet Sanat, Düşler, Sombahar, Şiir Ülkesi** gibi dergilerde yayımlandı. 1987'de **Gazete** Gazetesinin Şiir Ödülü'nü, 1988'de **Enver Gökçe Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Kırlangıç Yıldızı** (1989), **Acı Toplayan İpekli Çardak Kuşu** (1990), **Çamağacı İyi Bekle Annemi** (1991), **Atı Düşünmek** (1996).

MEKTUP I /

bir geceden çıkıyoruz usul usul gözlerim
gözlerim sevgilim dehşetli ağlıyor
penceremde kanamalı bir gül
-hayatın ölümden başka adı var mı?-
yine de bir göle en çok yakışan yüzüne bulut düşmesidir.
tut gözlerimden usul usul büyüsün
-aramızda- sabah büyüsün...
hayatın dili sevgilim: ister sevinçten ister kederden söyle...
bir yıldızın adını gülden ve sudan seçtik
göçer gider bir ateşten bir yangına
-yolculukların sonu var mı?-
son yolculuk aşk: yıklar gider boynunu, ardında ince bir rüzgar
bırakarak...
o ilk ve derin yalnızlığımız
ve son konak
bütün kuşların havalandığı...

GENCİKEN ÖLENİN TÜRKÜSÜ

baba kerpiç evden aldım zulamı
gurbet mi burası yoksa sılamı
yitirdim yollarda göyçek balamı
erir içim erir erir kül gider.

düşmüşüm ardına güller boyunca
söylerim sevdami diller boyunca
elimde kelepçe kollar boyunca
mahpuslarda yata yata gün gider.

giderim giderim yolum yokuştur
bir yanım hasret bir yanım ateştir
genciken ölene ölüm zor iştir
erir içim usul usul kan gider.

BENİM BİR ANNEM OLSAYDI TUNA'YA BENZERDİ

Gecenin annesi ateşle oynar
ceviz yeşili zaman
kuşlar ağlaşır akşam olunca
örttüm yaralarını
taze kaldı
Zaman

ayrılık ayrılıkla gezer
kavuşmanın eski yüzleri
bir elinde kalem bir elinde ölüm
yan yana durduk bir zaman:

benim bir annem olsaydı tuna'ya benzerdi
akardı bir şehrin kalbini ikiye bölerek
bir çalgı olsaydı mutlaka kırık
bir çalgı: akordeon
şirim işte! açılıp kapanan yara

siyah günler arasımda geyik sürüsü
ama bir geyik sürüsü
Gül geceyi sorar
ormanın annesi ay yırtıp alevden sesini
Aşkların Dağından bir nehir olup akar
akar kalbim gibi bir şehir
sulara sarılarak:

benim bir annem olsaydı tuna'ya benzerdi
akardı bir şehrin kalbini ikiye bölerek
bir çalgı olsaydı mutlaka kırık
bir çalgı: akordeon
şirim işte! açılıp kapanan yara

HALİM YAZICI

(1954, Bergama/İzmir)

İzmir İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1979'dan itibaren **Dönemeç**, **Türkiye Yazıları**, **Ortaklaşa**, **Küçüçük**, **Edebiyat 81**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. İzmir'de çıkan **Dönemeç** ve **Küçüçük** dergilerinin yayın kurullarında yer aldı. Halen Denizli Belediyesi'nde Kültür Müdürü olarak çalışıyor.

Şiir kitapları: **O Güzel Narin Gelin** (1982), **Günaydın Nike**, **Aşk Cazdır** (1987), **Beyaz Atların Yelesinde** (1998).

DOLUNAY GÜNDEMİ

I.
ellerinin ucu bir mavi yolculuk
yuntdağında tek diri kalan kekik kokusu
onun da yüreği yoksulluk
neredeyse baharda dolunay uykusu

II.
ellerin niye
niye böyle yumuşacık
gözlerin bana dağları hatırlatır
gözyaşların kandamarları sanki halkın

III.
gece güzeldir
şiir de öyle
karanlığı kurtlar sevsin
şiiri dolunay

LÜTFEN

Adam meyhanedeydi
garsonu çağırdı
-Yakamoz lütfen

Suya koydu adam kalbini sonra
uçurumun kenarında iki prizma
-diye düşündü adam-

Garson geldi

-saat bin çeşit ışık-

-Yakamoz kalmadı

prizma vereyim

Garsonun elleri allegro

"yaşama sevincini" tepsiye koydu

Adam bir dikişte içti

dışarıda "olağan ayyaş bir sabahı yaşayan İstanbul"

Nedir anlamı

"Bir şehir terk edilirken

bir insanın terk edilmesi"

-diye düşündü adam-

Bir anlam veremedi elleri allegro kokan garson

bir anlam veremedi

"neredeyse kayıp giden

yaşama sevincine adamın ellerinden"

Adam meyhanedeydi Denizli'de

kadınsa yedi memeli şehirde

Tekrar fısıldadı adam

eğilerek kulağına garsonun

-Prizma lütfen.

OĞUZHAN AKAY

(1955, İstanbul)

A.İ.T.İ.A. Gazetecilik ve Halkla İlişkiler Yüksek Okulu Radyo-Tv programcılığı Bölümü'nü bitirdi. TRT Türkiye'nin Sesi ve Ankara Radyosu'nda prodüktör olarak çalıştı. 80'li yıllarda reklam sektörüne geçti. Şiirleri **Adam Sanat**, **Şiir Atı**, **Milliyet Sanat**, **Gösteri**, **Varlık**, **Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Cinayetler** (1989), **O Uzak Ay** (1994), **Compact Disk-Digital Poems** (1994).

YÜZDE ON MUTLULUK*

Yüzümü kırık bir aşkta parçaladım, bu bir
Küçük bir çocuğun gülücüğünü yüzünden çaldım, bu iki
Özlemler biriktirip yakamda taşımadım, kabul
Gece rüzgârından öpücükler çoğaltmadım, o da kabul
Misyonerlerimi yağmurda bırakmadım, üç-dört-beş
Gramofonda taş plak dinletmedim veremli sarışma
Yastıklarda izim kalmadı, yurdum kayboldu benim
Savaşmadım, barışmadım gökyüzüne asılmış ayla
Ben değilim hayatın güvertesindeki çıplak tayfa, etti dokuz

Bir kaldı, ki o yüzde ondur
Yüzüm kırık dolaşırım hâlâ

SAHİBİNİN SESİ

"O sıcak buselerini" unutamıyor Bülent Ersoy
Ben "derman kâr eylemez"i Müzeyyen Hanım'dan
Sonra açık hava sinemalarının gazozlarını
Sonra telgrafın teline takılan uçurtmamı
Cam kırıkları için oynadığımız Ben-Hur'u
Kör kuyuya bıraktığım sesimi, misketlerimi
Çocukluk aşkım Brigitte Yasemin'i unutmadım

Marshall yardımı süt tozu kokulu okulum
Yanakları soluk pembe Cumhuriyet çocukluğum

* Bir yıldız düştü! İyi oldu.

Ah Atatürk'üm "nasıl söylerim öldüğünü" törenlerde
Ah ört'menin çalığışu gibi fıstıktın defterimde
Artık beni çocuk saymıyorlar
Bilet kesiyor sinemacı amcalar

Sahibi gitti sesi kaldı sararmış ömrün
Masamın kıyısında köpeğim Tilo
Doğtlo'm
Tuşlarına basınca kuyruğu zıplıyor
Çocukluğum gelip beni yakalıyor
Yırtıyorum tüm kâğıtlarımı

RABARBA

Bobstılmış Orhan Veli bir dudağı yerde
Piyasayı iyi harcarmış, şîr yaşarmış
Tuzlamayı damardan alsam söz olur Or'an abı
Anestezi yapıyorum lokalde biralarla

Arşimet'in yer çekimi gişe rekorları kırıyor
Rezaletimizi kimse kiralamıyor zikir ayında
Fıkrını Bilal'e saklıyormuş bayan Sevda
Bari Tina ile Turner olsa

Rüyalarımı savcıya verdim efendim
Resmim şizoid takılıyormuş albümlere
Aile salonlarında at koşturmaya gidiyorum
Baylıyorum bütün imamlara, kayık tabakta

İşim başımdan aşkın
Başımdan başlayalım bu aşkın

E. T. RAF

Ben bütün kitaplarımı açık bıraktığım için üşüdüm
Geçmişin, bugünün ve geleceğin kaplanları kafesteyken
Bir kadını adından tanıdım önce kapı aralığında
Kendimi nasıl bulduğumu anımsamadan otele
Bileklerimiz üzerine çıkarken kan, sıcak bir anlam
Hiçbir şeyi bitirmeden hep alfebeden başladım
Yurdumun kokusunu aldığım akşamlar gözlerim dolardı
Gözlerimi para bürümüş ve kepenklerim inmiş birden
Evlerimizin dışındaki kirlilik cepheyi kaplamıştı

En sevdiğim yönümü kuzeye yöneltmişken
Kafamda rotatifleri susmuş bir dünyanın ortasında
Sığındığım limanlardaki denizcileri tanımadan
İlk kez girdiğiniz bardaki bakışları toplayarak
İlk kez girdiğiniz kadim uykusunda bırakıp
Nereye sürüklenir dil bir başka ağzın içinde
Hüzün değişir bir harfle, yüzünü öperim birden
İyi zamanların abisi olmak içindi kelebek

ÖPTÜM ÇOK ÖTTÜM

Yoldayım, yolda bir ay, başım otobüsün penceresinde
Kendimden önce koştum, gölgemden önce sevdim hep
Hüzün Krallığı'ndan bu yüzden kovuldum, gülen yüzden

Taylarla ovadayım tay ray raray
Elimde kaç elin sıcaklığı, kaçamak aşklar tramvayı

Yol uzuyor, otobüs daha çok, koltuklar benden önce gidecek
Koltuğum kabarıyor tüm bir yaşamı düşünürken, taşıyor
Bu otobüs benimle birlikte anılarımı taşıyor

Otobüsle evlensem, minibüsler şahit olsa
Yolanda olur kızımın adı, soyadı hayal
Yolunda gider belki her şey

Yurdun doğu kesimleri
Yine bulutlu

ATILLA BİRKIYE

(1955, İstanbul)

İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Yayınevleri ve ansiklopedilerde çalıştı. "Günümüzde Kitaplar" (1984), "Kavram" (1989) dergilerini çıkardı. Şiirleri 1980'lerden itibaren **Yazko Edebiyat**, **Varlık**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanı sıra, denemeleri ve iki romanı yayımlandı.

Şiir kitapları: **Kırmızı bir Karanfil** (1988), **Aşk Bir İrmaktır** (1993), **Aşkım Bir Yağmur Damlası Gül Yaprağında** (1999).

ÇATI KATINDA GENÇ BİR ADAM

hiç mehtapta boğaza baktın mı
bir elinde konyak, yüreğin yalnız
gözünde yaşlar, biz ayrı kaldık

hiç ağladın mı
boğaza, mehtaba karşı
yüreğin acıyla dolu iken
tek başına
ışıkları gördün mü
boğazın laciverte dönüşen
sularını
anıların içinde gidip gelerek
bir yalnız beden
bir yalnız ruh olarak
hiç baban için ağladın mı
yıllar sonra terk edildin diye
hiç boğaza baktın mı
yakamozlar ayaklarının altında
gece mavi ve mehtap
bir elde konyak
işte ayrılık
yalnız ve mutsuz
karada ve denizde
ışıklar
ve yine sonbahar
romandaki gibi
boğaza bakmakta balkondan
çatı katında genç bir adam

HÜSEYİN AVNİ CİNOZOĞLU

(1955, Karabük)

Ortaöğrenimini Safranbolu Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Avukatlık yaptı. Şiirleri 1977'den itibaren **Türk Dili, Varlık, Oluşum, Sanat Olayı, Yazko Edebiyat, Somut, Yarın, Şiir Ülkesi, Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Her Şafakta Büyüdüler** (1979), **Güller Öksüz Kalablir** (1979), **Masallar, Sebiller, Güvercinler** (1982), **Hamel Burcuna Akan Nehir** (1982), **Murat Dağının Askerleri** (1984), **Safranbolu'da Tek Deniz Feneri** (1994), **İstanbul'da Son Sedefkâr** (1994), **Albatroslar Yüksekten Uçar** (1995), **İstanbul Unutkan Yosma** (1996), **Doruktaki Süreya Yıldızı** (1996), **Serçe Umudu** (1996), **Kalbimi Çalan Şehir** (1998).

SEVDA BURCUNDA KASABA

güney yıldızlarının gölgesi
mermer duvaklı göğün atlasında
bir şahmeran masalı dinler gibi
kendi efsanesine dönük kasaba
mum diker yıldız baba yatırında
saçları örgülü liseli kızlar
alıcı kuşlardır fosforlu gözleri
düşlerimizde ışıldar

ey nice masalların ertelediği yıldız yağmuru
delişmen çocukluğumun susuz çölleri
dilim gönlüm kara sevdaya düştü

solgun anı yaprakları arasında
kaç bahardır kuruyan çiçekler
ışık çaldığımız ürkek gece

uzak deryalar gibi çağlayan anılar
çocukluğumun albenili düşleri
bir eski tarihin masalı gibi unutulmuş
dağlarda yeni çiğdemler açtı
sular da başka nergislerin gölgesi
ey anılarla cenk ettiğimiz
yalnızlığın bedevi kalesi

ey utangaç türkülerle geçtiğimiz evlerinin önü
ey kuşlarımı azat ettiğim mutlu pencere
sabah çiğiyle yıkanan incir ağacı
saçları göklere dökülen kadınlar

ey bütün zamanlara yenilen kalbim
birkaç öbek bulut mavi uçurtma
ey uykusuzluğumu şefkatle öpen anne
yalnızlığıma paslı bir hançer gibi sokulan gece

uzak anılar uzak kadınlar
orta halli evler arnavut kaldırımları
ey yıllardır sönmeyen kalp yangını
pişmanlıklarımızı gizlediğimiz akşamlar

çocuk korkularımın kaf dağı
şehzade atları deniz kızları
uzak esrarlı bir tadınız vardı

bir ödül vermiştin çocukluk diye tanrım
çayır çimen kokusu ortaokul kasketim
sustu fülüt büyü bozuldu

ey gurbet denilen bütün ayrılıkların adı
istasyon kahveleri yalnız trenler
bozkırda tükenen akşam alacası

ey kanayan yaramı azdıran dilsiz gökkubbe
yitip giden fener alayları
kalbimin sığılıklarını döven deniz

nice şarkılarla eskittiğimiz gökyüzü
batık ummanlarda aradığımız define
ey sonsuzca sevdiren kalp çarpıntısı

mermerden sessizliğe bürünen dünyam
meleklerin akça kanatları
köklerinde güneş açan tuba ağacı

yaşıyoruz bir eski zaman hummasıyla
bütün sevgililer ilk göz ağrısı
gitmişler en uzak denizlerden de öteye

bir göçebe kalbiyle geçerken sokaklarından=
gittikçe uzaklaşan bir ut sesinde
gördüm zamanlar ötesinde ilk sevgilimi.

MEHMET ÇETİN

(1955, Ovacık/Tunceli)

12 Eylül 1980'de tutuklanması nedeniyle yükseköğrenimini sürdüremedi. Şiire, 9 yıl kaldığı cezaevinde başladı. İlk şiirleri ve ilk yapıtı da cezaevinde bulunduğu yıllarda çıktı. 1993'te **Pıya** Şiir Kitaplığı Yayınevi'ni arkadaşlarıyla birlikte kurdu ve aynı bünyede **Ütopiya** dergisini çıkardı. Şiirleri 1987'den itibaren çok sayıda dergide yayımlandı. 1988'de **Enver Gökçe Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Rüzgâr ve Gül İklimi** (1988), **Bir Ağzıdan** (1989) **Hatıradır Yak Bu Fotoğrafi** (1995), **Aşkırın** (1997), **Kekemece** (2000).

İNSAN İÇİN DİL

ilkın insan olmak içindi dil ritsos okumaktı
kapanınca sevgili ağzına serçe olmak orda
gül ağacına dal dala kuş kuşlara şarkı
şarkıyla birolmak ayrılıkta veda için

paylaşmak içindi dil bağışlayıp hesap sormak
kanmadan aysızlığa aşkı savunmak için

bazen susmak içindi dil yüz akıydı tarihin
konuşmaktı ibrahimce çıldırtmaktı celladı
bildirge okumaktı erdal gibi darağacında
kurşun olmaktı bazen adres sormak için

şair için dil erkenci kuşlara birağzıdan
gülümse ey güzelinsan, **merhaba**. demek için

ÜZGÜNÜM

kadınları mutsuz olur çiçekli balkonların

mutsuzluk için üzgünüm sevgilim
bunları söyleyemediğim frezya
susup baktığım ortanca

rahatsız ettiğim için üzgünüm
gölgeyi düşürdüğüm yeryüzü

damla olup aktığım ırmak
alnım ısıttığım güneş
eğilip içtiğim su

üzgünüm başımda paraladığım taş
bedenimi parçalayan elektrik
çığlığımı adadığım falaka
aşık ettiğim kalbim, ah

üzgünüm bıçak bileyen öfkem için
bir bildiri gibi içime kapandığım
için için

sevgili sen güzelsin gerçekten
ama daha mı güzelsin üzgün yüzümden
üzdüğün erkek çocuğu yüzümün hüznünden
her an daha çocuklaşan yüzündeki yüzümden
üzgünüm her kabustan sabaha çıktığım çığlık

eski pera'nın yağmalanan sokakları
size benzediğim için mi
görürken polis tokadının üstüste patladığı
tinerci çocuğun yüzü şaşılıp olup sustuğum için

üzgünüm

bunlar işte bu kuşlardı şarkımı çalan
çalıp beni aldatıp beni dalına çağırın
kalbim dağlılar kadar düştüm pusularına
çığlığa dönüş eden susan fısıltı üzgünüm

üzgünüm sığmadım yalanıma sığınamadım
ortayerinde kaldığım için cinayetimin
üzgünüm kan tuttuğu için
kalkıp gidemediğim alıp götüremediğim için

peçeteye adını sayıkladığım için belki
bir gün olsun kol kaldırmadığım için
diz kırıp dil kırıp oynamadığım

rahatsız ettiğim için üzgünüm sevgilim
bu kez kahvaltıya erken uyandırdığım için
erkekleri mutsuz olur çiçeksiz balkonların

BAĞIŞLAYIN GÖZLERİMDEKİ KIRMANCI

kovulduğum kırları alıp geldim kentinize
bağışlayın başımıza bela öfkemi
orman kalmadı yanacak, biliyorum
ev kalmadı yakılacak ki babam da öldü
biliyorum ama bir bekleyen var gibi orada
o dağları o baharı bekleyen ölümlü gözlerle
kovulduğum kırları da alıp geldim kentinize

dağ kokuyor demek güç şu soluğun için
belki inilti ve sümbül ve kan gibi bişey
ki dağlarından bıçaklanmca bir halk
çığ düşüyor düşlerine çünkü üşüyor
soğuk masal ve tarih kağıdı gibi
körleşen gözleri önünde annemin
ölüyor babam göz göre göre sürgün öldü
soğuk bir damga oluyor ömrüme bu ölüm

biliyorum bu kent sizin bu heykel bu sanrı
yıldız yalnızlığı bu gökavuntusu gecemi
alıp çocukluğum gidecek gecenizden
bağışlayın gözlerindeki kırmancı
doğduğu ev yıkıldı ormanı yakıldı kovuldu
çocuk gözleri bu yüzden hep yurtsuz kaldı

kuş ormanına kaçan ay ve şarkı ve ahı
alıp gideceğim yeryüzünden giderce
düşün ve bağışlayın beni o isli yüzünüzden

kovulduğum kırları da alıp gidiyorum işte

AHMET GÜNTAN

(1955, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir Bornova Maarif Koleji'nde, yükseköğrenimini ODTÜ Mimarlık Fakültesi'nde tamamladı. Halen mimarlık yapıyor. Şiirleri 1980'lerden beri çeşitli dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra, müzik konulu yazılar yazıyor.

Şiir kitapları: **İlk Kan** (1984), **Köpüklü Bir Kan Bir Duman** (1989), **Voyacı** (Lale Müldür'le birlikte, 1990), **Romeo ve Romeo** (1995), **İkili Tekrar** (1999).

SERSERİ AŞIKLAR

Güzellik sokaklarda,
Güzelliğine çıktım sokaklara
Masam beni beklemesin
Odamı unuttum, bedenimi kullanmaya
Kendi kendine çizilen smırlarında kalabalığın
Bir yürüyüşe katıldım
Bir haydut gibi bilgece ama —
Etimin hükmünde küçüldü zaman
Bütün şehirler gibi bu şehir de
Işıklarıyla kaçıyor karanlığından
Kendini hoş gören bir araç bu
Korkmadım kalabalığın beni yadırgadığından
Sevişirken nasıl zevk alıyorsam ısırılmaktan
Çürük taşmayı bilmeliydim öyle
Bu şehir gibi ben de
Mutluluk büyütüyorum acılarımdan
Sokakta kendi ülkemde gibiydim
Odamı özledim yine de
Her eylemde bir bahane bulduğumdan
Güzellik uzar odalarda,
Sınırlanmış bir yerde
Kavramak tartışma olur
Odama kapanarak sokağı bıraktım
Dostlarımı unuttum doğulu bir devlette
Odalarda her şey mümkün

Dağınıklığı topladım, müzik dinledim
Suladım çiçeklerimi
Masam beni çağırıyordu
Masamın yüzü istekli
Aklımı kullanmaya çağırıyordu
Haksızlık ettim düşünürken
İpte yürür gibi geldi önceleri
Kapandım saatlerce kitaplarım
Konuşmak istemedim konuşmadım
Düşünmek ölmek olduğundan mı biraz da
Tekrar olmak istedim ışıklı sokaklarda
Serseri iki aşık — sokak ve oda
Ne ölçüler yetiyor
Ne yargılar ilişkilerini açıklamaya
Yine de oradalar işte
Her biri kendi katında

UYANMA SAATI

Gel, dedi, birlikte taşıyalım, dedi.
Taşıyabildiğim kadarını, dedim.
Taşıyabildiğin kadarını dedim, dedi.
Gidiyorsun, gitme, burada ol dedim, dedi
Uzağa gitme dedim dedi, diyor.
Gitmiyorum, kalıyorum, dedim.
Uyku dinlendirir dedi, dedim.
Uyku siler diyor dedi, dedim.
Sonuna kadar dinlerim, dedim dedi diyor.
Açıyor dedim, kapıyı dedim,
bana dedim, doğru dedim
oradan dedim, gözüküyor dedim, gelen dedim
Kapıyor diyor bana, dedi.
Ben açacağım, sen üzülme dedim, dedi.

Adalet Romeo!

Adalet, Romeo'm

NAHİT KAYABAŞI

(1955, Bursa)

Marmara Üniversitesi Alman Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde iki yıl öğrenim gördükten sonra Babiâli'de altı yıl redaktörlük, editörlük yaptı. Büyük Larousse Ansiklopedisi'nde çalıştı. 1987 yılında Bursa'ya dönerek gazeteciliğe başladı. Şiirleri 1980'den itibaren **Oluşum** ve yayın yönetmenliğini yaptığı **Bıçem, Düşlem** gibi dergilerde yayımlandı. "Cumhuriyetten Yarına Bursa Şiirleri" Antolojisini çıkardı. Halen Bursa'da yayınlanan "Olay" gazetesinin kültür-sanat sorumlusu olarak çalışıyor.

Şiir kitapları: **Saklı Sözler** (1998).

GÜZELKIZ SOKAĞI

Akşamüstü, Kayhan'dan aşağı
İnerken dalgın, düşünceli
Birden bir sokak: Güzelkız Sokağı
Ve bir ahşap pencere, basma perdeli

Eski zamanlardan bir kapı
Ardında küçük, dualı dünya
Sessizce sürüyor saltanatı
Balkonda iki saksı sardunya

İçerde birtakım sesler: dikiş makinesi
Belki çeyizini işliyor Güzelkız
Bir şeyler anlatıp duruyor annesi
Kızın aklı kısımette, aralıksız

Eşikte kıvrılmış hırsız kedi
Lokma kokusu geliyor bahçeden
Sahî, bugün Regaip Kandili
Tövbe güğümleri doluyor çeşmeden

Komşu pencerede bir kadın
Dalıp gitmiş kendi âlemine
Yok üzre yaşamaktan kırıgın
Adı bile yazılmamış defterine

Ben nasıl şairim, ayıp
Kırk yıldır geçmemişim buradan
Kimbilir kimler geldi, kimler kayıp
Öğrensem anlamı yok sonradan

Bu sokak kimden aldı adını
Bilsem vurulurdum 'mutlaka
Kütüklerde bulamadım kaydını
Hayat dediğin zaten, tuhaf bir şaka

TEĞET

Ben uzatmalı bir intihar kaçkını
O beyaz gecelerde kayan bir yıldız
Ben ona tapınırım o bana
İkimiz de tanrısız

Saçları az Bursa gözleri bütün İstanbul
Ah, ne sever başı göğsümde düş kurmayı
Ben ondan yoksulum o benden yoksul
Sevişirken öğrendik çoğalmayı

Hep yanlış uyanır kirli sabahlara
İncinir, aynalarda bırakır kadınlığını
Acısını unutmak için bir daha
Bir daha teğetler uzaklarda yalnızlığını

MURATHAN MUNGAN

(1955, İstanbul)

Ortaöğrenimini Mardin'de tamamladıktan sonra Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Devlet Tiyatrolarında ve Şehir Tiyatrosu'nda Dramaturg olarak çalıştı. Şiirlerinin yanısıra tiyatro, deneme, hikaye türlerinde çok sayıda yapıtı yayımlandı, ödüller kazandı. Şiirleri 1980'den itibaren **Yazko Edebiyat**, **Gösteri**, **Varlık**, **Adam Sanat**, **Milliyet Sanat**, **Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. Verimli, özgün ve döneminin ilgiyle okunan şairlerinden biri kabul edildi. 1980'de **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü**'nü Tugay Fişekçi ve Ozan Telli ile paylaştı. 1981'de **Gösteri Dergisi Şiir Ödülü Birincisi** seçildi. Çeşitli yazın türlerinde yaptığı çalışmalarından bir seçki "**Murathan 95**" adıyla yayımlandı. **Bir Garip Orhan Veli** adlı oyunu Devlet Tiyatrolarında ve İstanbul Şehir Tiyatrosu'nda sahnelendi.

Şiir kitapları: **Osmanlıya Dair Hikayât** (1981), **Kum Saati** (1984), **Sahtyan** (1985), **Yaz Sinemaları** (1989), **Eski 45'likler** (1989), **Mirıldandıklarım** (1990), **Yaz Geçer** (1992), **Oda Poster ve Şeylerin Kederi** (1993), **Omayra** (1993), **Metal** (1994), **Oyunlar İntiharlar Şarkılar** (1997), **Mürekkep Balığı** (1997), **Başkalarının Gecesi** (1997), **Doğduğum Yüzyıla Veda** (1999).

KASR ÜZERİNDE

Kendi kavmine şair olmayan
Söz'ünün hükmünden ayağ göçürür
Kendi Dîvan'ına nöbet durmayan
Davasm' cengine gölge düşürür

Dilinde arzuhal yâresi yoğ ise
Nice yazsan nâfile kelamm yoktur
Şahmeran kal'asında burcun yoğ ise
Zulmün karşısında müddetin yoktur

Çilenin tansığına ermiş olmayan
Gönlünü sevdaya dergâh tutmayan
El yazısında kandil yakmayan
Hayatın' kitabından sayfa düşürür

Kalbine kasr kurmamış isen
Asrına eşkıya olmamış isen
Serez çarşısında durmamış isen
Kendine çıkacak bir yolun yoktur
Çile olmaktan çıkınca emek
Haramı mülküne bitince hürmet
Hakikat olunca zulümsüz sevmek
Benim de bir sözüm kalır kasr üzerinde

BIÇAK

Yere düşürülen bir bıçak sesi
Kristali tuzla buz olmuş gözlerinin
biliyorum ay kanatıyor
ne zaman sussak geceyi
Kendini benim yerime koy
Oğul öksüzü babalar yerine
Susmayalım. Bıçak uyuyor kelimelerin kalbinde

Kanlı bir şerbet gibi akar dururdu
İpeği ikiye bölen kılıçların ağzı
Bir biz inmedik suya
Kaç mevsimin yağmuru buruştu elimizde
Örtülü çarşılarda ölümü tebdil ettik
Uzak durduk kabzasına çağıran intikamdan
Bir biz inmedik suya
Kendini benim yerime koy
Oğul öksüzü babalar yerine
Susuyorum. Ölümlerim uyuyor kalbimde

SANDIK ODASI

gün ışığıyla yıkanmış küskün bir yıldız
gibi akıp geçtin
sessizliğimizin üstünden
oyalanan bir şey bile bırakmadın
tozlanmış, dalgın bakışlarımıza
ne zaman, nerede bir şey yitirsek
burada bulacağımızı sanırdık
bu sandık odasında
mümkünmüş gibi
balkonda unuttuğumuz nice yazlardan sonra...

YAZ BİTTİ

yazın bittiği her yerde söylenir
söylenmeyen şeyler kalır geriye

ve sonra hiçbir şey olmamış gibi
ağır, usul bir hazırlık başlar
uykuya benzer yeni bir mevsime

orda burda, ev içlerinde, kır kahvelerinde, deniz kenarlarında
incelen yazın akşam esintilerinde
zaman usulca sıyrılır aramızdan
ta içimizde duyarız gelecek günlerin geçmişini
başka ne gelir elimizden
büyük bir uzaklığa gülümseyerek
geçştiririz
ıskaladığımız şeyleri

yatıştırıcı rüzgârlar
dışavurur içimizdeki lodosu, poyrazı, günbatımlarını
saklar bizi
gözlerimizdeki hüzne "dinginlik" adını verir
"seni iyi gördüm," diyenler
biz de iyi hissederiz kendimizi
elimizden başka ne gelir ki

köşe başları, akşamüstleri, kokular
tozar gider zamanın boşluğunda
karışır anıların kuytu belleğine
belki sonraları bir gün
hatırlanır aynı kederle

yazın bittiği her yerde söylenir
söyleyenler inanır bir şeylerin sahiden bittiğine
yaz biter

eskir geceler, serin, hüzünlü
yeni mevsime hazırlık: ömrün teyel yerleri
bir yanı telaş, bir yanı ürperten yaz sonu ikindileri
çıkartır sizi dalgın derinliğinizden
yaşadığınızı duyarsınız teninizde
bir zamanlar okumuş olduğunuz kitapları özlersiniz
sıcak odaları, beyaz, temiz yastıkları
ahşap panjurları
yaz bitti
bitmeyen şeyler kaldı geride

yaz bitti
yaz bitti
yüksek sesle söylüyorum bunu kendime
her yerde söylendiği gibi
yaz bitti
yaz bitti
hiçbir şey hiçbir şey
hiçbir şey
yalnızca üşüyorum şimdi

ISSIZ TOPRAKLAR

bir/kez yanlış dağlara çıkmıştık
bir/kez yanlış indik dağlardan
bozkırın ıssızlığındaız şimdi
yanlışlıkla yaşlandığımızdan

GEÇİLMEZ DENİZ

I.
ahrelî bir kâğıt üstüne simsiyah kapanmışım
kazırım kendimi bir secdeden, ellerimde gizli hattatlar
ve söze gelmez devrik duyarlıklarım
gözlerim -hüznün dilsiz masalcısı-
gözlerimde hiçbir dile çevrilmez intiharlar
oysa saklı hançerimi mağrur bildiniz
kendimin تنها bir yerinde vurulmuşum, yatarım
orası bir denizin gölgesidir, göremezsiniz
(bir peygamberin yanlış ayakları
intihar halinde sevişmektedir)
ölüm üzere bir akrepken menekşelenirsiniz
ve ahrelî kâğıtlar dürülür ferman diye
yufka ölümlerin hazin tarihleriyle
kar altında kalmış imzasız karanlıklarım
ve azgın sular da kendini arayan deniz
ben konuşmam, susarım
bu aklamaz ki sizi
katilimsiniz

II.

katilimsiniz en azgın sular da
ellerinizde kan mürekkepleri sarhoş
ölüm nasıl bir sarmaşık ki
(deniz gören) en mağrur balkonlarda
bir gün siz de katilleri seversiniz

METAL

pencerede kedi yalnızlığı
metal bir ay fener
böyle gecelerde yağmurun sesi
kâğıt hışırtısına benzer
ışık yıllarının karanlık hızında
yedi askı daha asılı yıldızlara
takıyorum kulaklıklarımı
dalmaya ve uçmaya hazır
iki kişi olarak
bölündüğüm yerde
hard'n'heavy slowları
yer değiştiriyor içimde bütün kişilikler
tek başıma oynadığım çin ruleti
bir jeton, bir zıpkın
aynı anda işliyor
kaatil ile maktül arasındaki en kısa yol
kalkış takımları infilak ediyor
dans bittiğinde birimiz ölecek
büyük plato bildiriyor koşulları:
tek kişilik düello bir metal tango!

ATLARIN YAĞMASI

en güzel serüvenlerimizin gemilerini yaktık
perişan ayaklarımızda yağmur sesleri çılgın
saçlarımızdan kaçan dağınık ordular dık
gözlerimizde paslı kilitler huysuz
öperken korkunç
sağır dudaklardık
sağır dudaklarımızla uzun soluklu yağız
atlardık
yağyorduk korkusuz

İTALYAN GEÇMEK

askıya almış içini herkes
aşk italyan geçiyor yanımızdan
zaman kendini ilişkiyle tanımlar
geçmiş bir iç kaleye dönüşür
su başkalaşır aktıkça kendinden
ezberi abartıyoruz yalnızca
jestleri yeniden yerleştiriyor
yinelenmekten oturmuş gövdenin
verev zamanlar karşı karşıya getiriyor figürleri yeni yörüngelerde
yorumu kaç karat kara kuyumun?
göze almanın replikleri değişir yaş aldıkça
korunaklı hayatların kurduğu
kunt zemberek hangi sahnede boşanıyor?
fay kırıkları eski pozlar içinde hayal
gözlerimizden içimizdeki krater görünüyor
klişelerin emniyetinde kalıplar
kendini prova ediyor,
roller dağılarak tarih düşer varolduğu kimliğe
hafıza bunu bilmiyor
Donmuş zamanların çözüşünü beklemez sıcak an, kara tesadüf,
seyrek dokunun içinden akıp geçen sarışın kum
Oyunların altı boşalır yeni gerçekliğinde mekân ve gövde
gerginliğini giderir büyük kumarın
tesadüfleri kullanmanın bilgisine şans tanımıyor ölümün elindeki
ölüm
askıya almış içini herkes
biz ezberimizi yinelerken
aşk yanımızdan italyan geçiyor
aşk yanımızdan geçiyor
aşk yanımızdan...

RONİ MARGULİES

(1955, İstanbul)

Ortaöğrenimini Robert Kolej'de tamamladıktan sonra İngiltere'de iktisat öğrenimi gördü. Ted Huges, Philip Larkin gibi şairlerden İngilizce çeviriler yaptı. Şiirleri 1990'dan itibaren **Sombahar, Gösteri, Adam Sanat, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Her Rind Bilir** (1991), **Gün Ortasında** (1992), **Mağrur Olma Padışahım** (1994), **Bilirim Niye Yanık Öter Ney** (1996), **Uzaklıklar** (2000).

HÜMEYRA

Ne yapıyor kimbilir şimdi, nerede, mutlu mu?
Gözlerinin altında mor halkalar mı var şimdi?
Zaman zaman gecenin geç saatlerinde dinleyip
artık neredeyse çalmaz olmuş eski bir kasetini
kimsesiz çocuklar gibi ağladığımı biliyor mu?

Öyle uzak ki yerim uzakları aşıyor,
bütün özlediklerim benden uzak yaşıyor
dizelerini söylediğinde düşünmüş olamaz beni
Şimdi de, biliyorum biliyor olamaz onu dinlediğimi
İstanbul, lise yıllarım, dinledikçe gözümde canlanıyor.

Yeni bir şehirde yeni bir mahallede, ne olur
karışılışırsek günün birinde hiç beklemezken
kır düşmemişken henüz benim saçlarıma,
tüketmemişken daha ömrümüzü, ne sen, ne ben.
Ne olur çıkıversen yeni bir ülkede birden karşıma.

Gençliğimsin benim, seni seviyorum Hümevra.

OKSİJEN TÜPÜ

Boynunda lacivert üzerine beyaz noktalı papyon kravatı,
savaş öncesi yıllarından ta seksenlere dek her gün
balıkçılar, manifaturacılar ve kürt hamalların arasından
"Günaydın Moris abi, nassın" diyenlere başımı eğerek
geçip dedem Menekşe Han'daki yazıhanesine yürürdü.

"İstanbul'a geldiğimizde Tire'den, yıllardan 27",
-diye anlatırdı anneannem her görüştüğümüzde
üç ay önce ölene dek uykusunda bir gece-

“çok zor yıllar geçirdik önceleri, işsizdi deden,
nasıl ettiyse ama, hiç hissettirmede bana fakirliği”.

Uzak bir akrabası Osmanlı Bankası Beyrut şubesinde
bir iş bulmuş, orada çalışmış bir ara gençliğinde.
Tire'ye döndüğünde yıllarca peşinden koşmuş,
istememiş onu anneannem, yılmadan diretmiş,
ikna etmiş sonunda, birlikte göçmüşler İstanbul'a.

Karısının onu istemediği kalmış mıdır acaba hep aklında?
Yıllar sonra nasıl sevinmiştir para kazanmaya başladığında!
Ve hemen ardından, savaş yıllarında, önce varlık vergisi,
ardından Erzurum Aşkale'de geçirdiği uzun bir yıl.
Yılmış mıdır? Pişman olmuş mudur doğduğuna?

Çocukluğum boyunca her cuma iş çıkışı bize gelirdi,
elinde benim için bir Jules Verne, kızkardeşime şam fıstığı.
Artık rahattı herhalde. Boynunda lacivert papyon kravatu,
kiraz ağacından bastonu elinde, düşünmüş müdür acaba,
“Dünyaya inat, torunumun kızını tutuyorum işte kucağımda!”

Seksen iyi yıl, onca ter, onca çaba,
erişilen emeller, erişilemeyenler,
gerçekleşen umutlar, boş çıkanlar sonunda,
iki kız, dört torun - iyi kötü koskoca bir hayat.

Oksijen tüpüne uzanan aksi bir ihtiyar kalmış salt benim aklımda.

AİLE BABASI

Barış Silay için

Üç çocuğum olmalı,
iki katlı pembe bir evim,
Bahçesinde kasımpatları,
Çakıl taşlı patikaları.

Çocuklardan biri haşarı,
Sessiz ve sakin biri,
Biri alabildiğine akıllı,
Saçları hep sapsarı.

Oturup evde akşamları,
Andersen'den masallar;
Yatırdıktan sonra çocukları,
Karımla bir kadeh rakı.

Hep birlikte haftasonları,
Atlayıp küçük arabamıza,
Dilimizde neşeli bir şarkı,
Ver elini Belgrat Ormanları.

Üç çocuğum olacak benim
Ve iki katlı pembe bir evim,
Kanatlanıp filler uçtuğunda,
Yukarı düştüğünde bir elma.

OTOPARK

Bir köyün boşaltılması nasıl bir şeydir?
Mümkün değil, canlandıramıyorum kafamda.
Ben, İstanbullu, kocaman caddelerin,
on katlı apartmanların çocuğu, anlayamıyorum,
nasıl bir şeydir kırk hanenin birden boş kalması,
birden duyulmaz olması artık insan seslerinin?
Bir köyün boşaltılması nasıl bir şeydir?

Bir köy yakıldığında ne kadar geriye?
Yollar asfalt değilse zaten,
beton ve metal değilse binalar,
geri mi döner yakılan bir köy doğaya?
Toplanıp herkes götürüldüğünde
toprakla ağaçlar mı kalır salt geriye?

Götürenlerden biri geri dönse yıllar sonra,
neler görür doğup büyüdüğü yerde?
"Şurada Dilan'ı öpmüştüm bir keresinde",
"Karpuz çalardık geceleri gelip şuradan",
diyebilir mi bir ırmağın kenarında durup?
Anılar da silinir mi yoksa köyle birlikte?

Bir köyün boşaltılması nasıl bir şeydir?
Canlandıramıyorsam da aklımda hiç,
bir upucu buldum sanıyorum kendi hayatımda:
Kıyaslanacak gibi değil besbelli ama,
Küçükken top oynadığım parklardan biri
kat otoparkı oldu birkaç yıl önce.
O gün bugündür önünden her geçtiğimde
kocaman bir beton yığını değil de,
yeşil, küçük bir park görüyorum ben yine.

MEHMET OCAKTAN

(1955, Balıkesir)

İÜ Edebiyat Fakültesi Doğu Dilleri Bölümü'nden mezun oldu. Gazetelerde sayfa sekreteri, redaktör, yönetmen olarak çalıştı. Şiirleri 1970'lerin sonundan itibaren **Yönelişler**, **Üç Çiçek**, **Şiir Atı**, **Gergedan**, **Yedi İklim**, **Mavera** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Rüzgârla Yaşlı** (1981), **Kırık Bir Rüya Denizli** (1991), **Aşk Meleği** (1995).

YANMIŞ SÖZLER

Ruhun ve eşyanın dilini unuttunca
yaratılışın balkonlarına akıyor
alemlerin esrarı.

Ve kalbimin kalbimle buluştuğu
zamanın mahşeri fisiltısında
yanmış sözleri ve sabahın surelerini
arıyor bu su damlası.

Ve henüz camlardaki ayı söndürmeden
ilahilerinin yarısı tüketilmiş
bir kadın çıkageliyor
omuzunda batılı kırlangıçlarla
uzamış bir ayın anısı gibi tıpkı.
Ateşin ortasındaki bahçelerde
beyaz bir kevserle çözülüp akıyor saçları
'zikir' için tevat ve zebur'dan.
Ve günbatımında bütün kızlar üşüyor
bütün kızlar köpük içinde.

SU GÜZELİ

1

Jaguar burcundan bir kadınla
eğilip su ve dolunaylarımı açarım çocuklara
etrafı sözle kaplı bir zamanın amentüsünden.
Su güzeli gözlerinin bittiği
o müphem haritalara
koyu bir sessizlik gibi çöker

ölüme biraz komşu yaşayan çocukların özü.
Ve çocukluğumdan gelirken ağladığım
su şarkılarından
alemi ervaha
kollarında platin ruyalar
hatmederek gider gençlik meleğim.

2

Bugün su ve dolunayın ilk günü
asrı gül, saatlerimdeyim
sular ve melekler içindeyim.
Birazdan gözlerinin
kristal tenine salar beni meleğim.
Gitme, bütün şarkıların sonunda
biriken ateşimde kal
yansın sularında biriken tenim.
Gitme, herkesin yeni bir düşün için
dolunaya durduğu gözlerden
ölüme mühürlenmiş bir aşkın
kokularını akıt ruhumun kıylarına.

Hoşçakal su güzeli meleğim.

FADIL ÖZTÜRK

(1955, Mazgirt/Tunceli)

Ortaöğrenimini Tunceli ve Elazığ'da tamamladı. 12 Eylül 1980'de siyasal nedenlerle tutuklanıp 1990'a kadar cezaevinde kaldı. Şiire cezaevinde başladı. Şiirin yanısıra desen ve karikatürleri yayımlandı. 1987'de **Enver Gökçe** Şiir Yarışması'nda Üçüncülük Ödülü kazandı.

Şiir kitapları: **Suyu Uyandıran Sesim Olsun** (1989), **Esmem Bir Acı** (1995).

SÖZ DARDAYKEN

bilirim yüzüm yüzünde güler ancak
ellerim ellerinde doyar açlığına
güz düştü aramıza bir arama vakti
sevincim sana kalsın, özlemin bana

reva değil tek yaşamak bunca aşkı
biliyorum buluşmasak büyürüm yine
eksilmeden taşıyabilirim uzakları
bağırarak reva değil söz dardayken
düşün!

tomurcuksun, dalda ince bir bahar
konuşursan söz olur aşka intihar
kanatarak dudaklarımızı bir zaman
susacağız sevmek öyledir diye yar

bağırarak reva değil söz dardayken
susacağız! dilde ince bir cam var

AYDIN ÖZTÜRK

(1955, Tunceli)

Ortaöğrenimini Elazığ'da tamamladı. Erzurum Atatürk Üniversitesi İşletme Fakültesi'ni bitiremeden ayrılmak zorunda kaldı. 1983'te siyasal nedenlerle tutuklanıp değişik cezaevlerinde 5.5 yıl yatı. Şiirleri 1987'den itibaren **İnsancıl**, **Berfin Bahar**, **Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, deneme ve roman çalışmaları da kitaplaştı; halen besteci ve yorumcu olarak müzikle de ilgileniyor.

Şiir kitapları: **Yanardağ Sıcağında** (1988), **Bir Sevgi Kırılmıydı** (1993), **Ağıtlara Yazıldı Zaman** (1994), **Yıkık Duvarlar Gibi Kaldı Gözlerim** (1995), **Ölümlerle Hatıra Fotoğrafı** (1998), **Yağmur Yürekli** (1999), **Şehriban** (2000).

ERTELENEN

kalbinle gözlerinin arasına sıkışmış
huysuz çocuklar var avutamadığın
kulaklarının inkar ettiği bir ses
dilinin ucuna kafesler koymuşsun
hiç ötmeyen iki muhabbet kuşu

çöz gözlerinin ipekkuşağını
yosunyeşili ışıltılarını salıver
koşarak gelsin
bana gelen sokaklarda yorulsun
onarsın tüm yenilgilerimin kırıklarını
fesleğen kokan soluğun

SAÇLARIM AĞARIYOR BİR ÇIĞLIĞIN GÖZLERİNDE

istanbul kar yağıyor, kar yağıyor,
albümlerde sararmış gülüşlere,
ipte oğul kokan çamaşırlara,
anılara kar yağıyor, hüznün tutuşuyor.
istanbula kar yağıyor, kar yağıyor
cinayetleri saklayan çukurlara, boğma tellerine,

bolu dağlarına, sapanca'ya deşta mergana
kar yağıyor maden köprüsünün kemerlerine.

kar yağıyor, asla zalimleri ağartmayan.

istanbula kar yağıyor, kar yağıyor,
feriköye, kemer mezarlığına, karacaahmete,
metini sardığımız kırmızıya, kurumuş güllere

kar yağıyor
metin üşüyor musun?

YAĞMUR YÜREKLİM

ıçimde kırılıp kalır ağlayan sesin
susar yüreğimde yüzün, soluğun susar
sarınıp yarama gıtsem, çare değıl ki
yüreğimde yangın çıkar, bu şehir yanar

oy dilsizim, oy gülmezim, yağmur yüreklım
oy çiçek bakışlı yarım, rüzgarım benim

sensiz yaralıdır zaman, yıllar yaralı
saranır içimde hüznün, ömrüm sararır
belki kavuşamam sana, ölüm de gelir
bulutlara yazdım seni yağmur yüreklım

oy dilsizim, oy gülmezim, yağmur yüreklım
oy çiçek bakışlı yarım, rüzgarım benim

MAHMUT TEMİZYÜREK

(1955, Sivas)

Ortaöğrenimini Ankara'da tamamladıktan sonra A.Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi Psikoloji Bölümü'nü uzun yıllar ara vermek zorunda kalarak bitirdi. Birçok ansiklopedide, dergi ve gazete-lerde çalıştı. Şiirleri 1981'den itibaren **Yeni Olgun, Yarın, Edebiyat Dostları, Edebiyat ve Eleştiri, Evrensel Kültür, İnsan, Defter** gibi dergilerde yayımlandı. "Edebiyat Dostları" ve "Edebiyat Eleştiri" dergilerinin yayın kurullarında yer aldı. Şiirlerinin yanı sıra, denemeler, eleştiri yazıları yazdı. Halen Ankara'da bir üniversitede basın danışmanlığı yapıyor.

Şiir kitapları: **İz ve Rüya** (1995), **Kırlangıçım Paranoya** (2000).

HAYAT HEPİMİZDEN GENİŞ ÖLÜM HER ÖMÜRDEN UZUN

Ben hep gülümseyerek yaşadım dünyayı
Gülümseyerek ölüyorum hergün sizlerle
Baştan kendime basit bir yüz yakıştırmıştım
Rüzgarıyla haşır neşir çıplak bir tepe
Ve bir gök olsun istedim yüzümde, mavi, bulutsuz
Metin olmaktan başka şansı var mıydı yoksulların
Ben oldum işte, oldum ve öldüm

Sorduğum tek soru vardı kendime
(Öbürleri herkese ilişkindi)
Şimdi gitsen benden ne kalır geriye
Kaldı işte, ahtım kaldı dünyada
yaralı bir alm
Gülümserken unuttuğum dudaklarım
Ve yurdumu dolaşan kanım kaldı sizlere
Kanım her yere bulaşıyor
Aşçının kepçesine, marangozun rendesine
silahın namlusuna, kalemin mürekkebine
yargıcın cübbesine, aşıkların neşesine
Çocukların oyununa karışıyor
Dağlıyor, çoğalıyor, yalıyor sokakları

Habere çıkardım, dünyanın yaradılışını görmeye
Alevlerin, kurşunların arasından sekerdim
Ağaca bakar ağaç olurdum, köpeğe, göğe, serçelere
Yaprağa bakar yaprak olurdum, tırtıla, kuşa, yaşlı teyzelere
Umutsuzlara bakar iç çekerdim, hallaçlara, sütçülere, çerçilere
Bütün otobüsler gıderdi benle, İstanbul-hafik, İstanbul-refahiye
ev içlerine bakar ağlardım, buğday demetlerine, duvardaki altye
Cemlere, kahvelere, meydanlara bakardım
Herkes gibi çöpür yüzlüydü hayat
Ama kibirliydi yoksullar, kibirli ve atak
Sözcükler hırçınlaştıkça dilsiz ve bataktılar
Böyle bir dünya dermişim kendime
Hakikat gizlenmişti buralarda bir yere

Ne ölümler gördüm de yaşamak hırsızlık gibi geldi bana
Bulmalı derdim, bulmalı ölümün erken dilini
O da oldu. Gördüm celladımın gözlerini ve gülümsedim
Hepimize benziyordu, şaşırım ve güldüm
Bir duvar dibiydi sanırım, ıssızdım ve soğuktu gece

Bir şey öğrendim ki söylemeliyim
Hayat hepimizden daha geniş
Ölüm her ömürden daha uzun sürermiş
Dağları düşündüm, sokakları, ev içlerini
Herşey olduğu gibiymiş, basit ve korkunç
Dil susunca kan konuşur, kan konuşurmuş
Kanım yurdumu dolaştıkça öğrendim

PARANOYA, KIRLANGIÇIM PARANOYA

İnsan güneşle dünyanın arasındadır
Senin sağında, benim solumda
ve hep ortasındadır ölümün
Durur bir nefesle bir nefes
arasında bir yerde, sabahla akşam
arasında herşeyi şaşırabilir
Yaprağa düşen yağmurdur
yapraktan düşen damla
Ne yapabilir, rüzgârından
merhamet dilemekten başka.

İnsan şaşırıkça
delinir şüphe torbası
zehirler gözü.

Seni var ya, inleyişinden tanırım
kiminle öpüşsen duyarım sesini
teninin duygusu bulaşır, ateşi, kokusu
bacaklarının arasından ürperti
dudaklarına dolaşır, seğirir damar gibi

İnsanla herkes arasında nahoş tecrübe
(nahoš demesek iyi, hoşu yoksa)
Kır-ı-lan-gıç-m zamansız göçü gibidir
O yüzden tizdir gagasından fişkıran
Bir daha dönmez yurduna ve aşka.

Kalp, inleyişinden tanınır
Bir öpünce, bir de kırılınca.

İŞTE GELDİN!

İşte geldin, tam bu anın olmazlığına alıştıırıyorken kendimi
Tırpan rüzgarlı bir kış yalnızlığına başlıyorken kuytumda

İşte geldin, yüzünde yolculuğun kırları geçiyor hâlâ
Dudağımlı ortasına bırakıyorum, itir, kekik, papatya

Yeraltı suyuyla sevişmiş gibi kokuyor saçların
Geceyi kara bir çocuk gibi sevip okşadıkça

Kara gülen bir çocuk oluyorsun ve kar başlıyor
Gökyüzünün çok beklemiş tüm kederi boşalıyor o anda

İşte geldin, harflerden başlayalım, ilki G olsun
Artık şöyle bir baş, böyle bir son kalmadı nasıl olsa

Herkesin çocuk kalmışlığıdır o andan başlamak
Her ne varsa anda, geldiğin anda

Geldin, gelmeni istemezdim, gelmekten başka yol varsa
Çünkü sızar akli kalbine çocukların
süt mor bir memeden aktıkça

AYDOĞAN YAVAŞLI

(1955, Manisa)

Ortaöğrenimini Manisa'da tamamladı. Çeşitli il ve ilçelerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1985'ten itibaren **Türk Dili, Dönemeç, Varlık, Yazıt, Karşı Edebiyat, Damar, Papirüs** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, hikayeleri, eleştiri yazıları, çocuk kitapları yayınlandı.

Şiir kitapları: **Ateş Salmcağı** (1994), **Aynalarda** (1996).

ARAF

bulaştıkça arındığım cehennem
yaratmaz oldu cenneti
çürüyen ipekler gibi
kendimi severek büyüdüm ben

dediler: aklınız bir uzak yıldız
ve kemiklerinizden sızan topraktır
ümmeti yitik nebiler andına

oralarda ne kadar kaldınız?
siz ki kavruk teninizin kıvrımına
bir çığlık gibi sarıldınız
anın: sabrı hurmadan tatlı
bir tufan şehrine varmıştınız
ki dudaklarınızda esriyen çıban
bürünüp bir âyet-1 kerimenin gizemine
vahasız nice çölü geçmişti
deyin: nerde bin fersah uçan yılan
nerde va'dedilen yeşil kuşlar
ya kanları lokmamızda kuruyan
sefil sübyan avratlar
dölümüze kül mü serpti

-istemem!

kendi zamanında çürüyen
ipekler gibi
kendimi ölerek büyüdüm ben

ADNAN AZAR

(1956, Çayeli/Rize)

Ortaöğrenimini Kayseri TED Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF Arkeoloji Bölümü'nü bitirdi. Daha sonra bir süre ODTÜ Sosyal Bilimler Bölümü'ne devam etti. Film yönetmenliği yaptı. Şiirleri 1981'den itibaren **Yazko Edebiyat, Yarın, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Akademi Kitabı Şiir Başarı Ödülü**'nü Ahmet Ada ve Ali Cengizkan'la paylaştı.

Şiir kitapları: **Unutmak Suları** (1982), **Parçalanmış Zamanlar** (1997), **Yeni Zaman** (1998).

PARÇALANMIŞ ZAMANLAR

1
unuturum akıp gittiğin
yüzünü unuturum
geceye yaslanırım
yaslanırım ince uzak bir sese
senin sesin o
alır beni bilirim
her şiirle birlikte
senin adın
alır beni bilirim
senin kumral susuşun
senin kırık susuşun
kime varsam geceler
kimi sevsem yine seni
yine seni severim
unuturum akıp gittiğin
artık yeni bir pusuda beklenirim

KÜÇÜK ŞARKI

yağmur günleridir
kimliği bu mevsimde gizlidir
yangınlar tükenmesin ne olur
yağmurlar hiç dinmesin

ne olur ne olur
rüzgara alışmadı diye
mavi çocuk ölmesin

çünkü sevda bu günlerde gizlidir
çünkü o dönerse çiçeklerle bir gelir

YAĞMURUN YAĞMASI YAĞMURUN YAĞMAMASINDAN İYİDİR

1.

bu yaz bahçe kaldı öylece
ben uzak kaldım şemsiye dalgınlığıma
ayrık otları çimçimen uzak bana

2.

telefon tuşlarında kalsm parmakların
ben senin admı bilirim

aklın titreyişlerde ve bana kalsm bir kere daha
ama bilmem adını sorarsan

3.

derdim sana doğru sensin
merdivenler var kapılar koridor
baksam yoksun
kapılar bana değil ama
meseller üçüncü çoğul kişilere

ve unutmak için koridorlar var yine
özlemek için tegrfin telleri

ÖMRÜM

ben bir gün aşkı seçerim

sonra gelir bir gün yoksayma provaları
sonra gelir bir gün unutuşun hecesi

sonra bir gün admı sorarım sana
sonra bir gün kimsanılmeden nezaman
sonra bir gün bir akşamı uzun kılarım

dağılsın ömrüm

YUSUF ALPER

(1956, Horasan/Erzurum)

Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra psikiyatri dalında ihtisas yaptı. Halen Ege Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü'nde doçent olarak çalışıyor. Şiirleri 1987'den itibaren **Türk Dili, Oluşum, Sesimiz, Türkiye Yazıları, Somut, Dönemeç, Varlık, Yeni Düşün, Düşler** gibi dergilerde yayımlandı. 1999'da Orhon Murat Arıburnu Ödülleri kapsamında verilen **Sabahattin Kudret Aksal Jüri Özel Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Kanayan Şiirler** (1985), **Zamanın Kırılan Aynasında** (1989), **Yıldızlı Bir Yanılsama** (1994), **Yeryüzüne Vuran Telaş** (1995), **Şimdi Hangi İrmakta** (1999).

İNSAN BİR İNSANDIR

İnsan bir çığlıktır
İlk oluştan varoluş'a kadar
Bir duvardan öbürüne

Doğumla başlayan, açılan parantezle
Boşaltır yüreğini çizgiye
Durmadan sorular sorar
İnsan bir sorudur dünyaya

Bir dağbaşında, dam deliğinde
Yapayalnız, kendiyile rus ruleti
İnsan bir tabancadır
-Kimi zaman- kurusıkı mermili

İnsan bir raslantıdır -kimi zaman-
Öldü diye bırakılan doğar
Yıllar yılı tutsaklığın ardından
Gidivermiş bir nişanlıdan

İnsan bir sevdadır
Her sabah külünden yeniden doğar
Elini yüzünü yıkar, öper çocuklarını
Öper kalemini, karısını, güneşi
İnsan bir insandır -çoğu zaman-

İZ

Çöz çöz bitmeyen bir yumağın ilmiğiyiz
Başı sonu belirsiz, yolcusuz yol gibiyiz

Kimimiz bir deniz dinginliğinde duru
Kimimiz kayalara çarpan dalga gibiyiz

Karanlığın ortasında bir çıra
Bir kandil ışığıyla yanar gibiyiz

Bir avuç buğday, sonyaz tarlasında
Tınaz türküsünün serin ezgisi gibiyiz

Günü, geceyi savuran, zamanı eleyen yürek
Dünü yarına bağlayan yollarda bir iz gibiyiz

ŞAHMERAN VE ŞAHMERAN

Sevgili Ortadoğu, naif coğrafya
Fırat ve Dicle'nin akıttığı gözyaşları
Tüller arasından fırlayan göğüs,
Şehvet ve şarabın aktığı dünya

Kimsesiz tarih, ezenler ezilenler
İpek ve bakır, demir ve gökyüzü
Şahmeran ve şahmeran, leyla ve mecnun
Bin kere çarmıha gerilmiş bir İsa'nın yüzü

Ağla diyemem bu donmuş bakışa
Yaz günü kar yağdıran bu kışa
Boynuna asılı bir künye, alınına vurulmuş damga
Bin kere çarmıha gerilmiş bir insanın yüzü

SANA SENİ ÇARPARAK

Yaranın kanadığını benden soruyorlar
Tutkunun serseri bir mayın olduğunu
Ölümün acımasızlığını, sevginin yokluğunu
Acının zulmünü, umutsuzluğu
Uçurum kenarında şaşkınca dolaşmayı

"Dikkat ölüm!" diyorlar eski babalar
Keyif çatmış pamuktan göğüslerde
Caddeden geçerken saatler ayarlanmış

Korna sesi duymamış, silah taramaları
Bilinmez bir aşkın sızısı yüreklerde

Buyursun keşmekeşe kulplar taksınlar
Bu curcuna, panayır, palyaço güruhuna
'Aşkın metafizliği', insan ve insancıklar
Desinler desinler, ağız torba değil ki
Ağaç gölgelerinde anlam muhabbetleri

Aşkmış zamanmış iyilik güzellikmiş
Greta Garbo'nun yüzü baştan sona yürüyor
Her şey ama her şey sokakların kalbinde
Ölüyor hiç uğruna güzelim Marilyn Monroe
Görünmez bir şimşegin apansız sancısı

Kâtili maktûlünden daha makbül dünyada
Kim kâtil olmak ister "bir düşünün abiler"
Kim aynaya bakar; yeni bir bukalemun
Her gece sevgili değiştiren âşık
Aşkın aşknlığına ne katar abiler

Kulplar takamadım; bilinmezın koynunda
Sincap yıllar yılı kemiriyor içimi
Aşkla tutuşmadım, çöllerde yanmadım
Akdeniz kıyısında acıyla ağlamadım
Sormadım nerden gelip nereye gittiğimi

Sana seni çarparak sen yapılabilir mi?
Bilemedi babalar, kimseler bilemedi
Güngörmüş bir konağın çürüyen döşemesi
Lağım akan suları seller oluşturmuş
Sana seni çarparak sen yapılabilir mi?

YANLIŞINI YAŞIYOR

Emre'ye,

Gecelerce ördüğüm bir ölüm sessizliği
Bozuluyor altınm pas tutuşuyla
Dörtnala sevgilerin onmaz umutsuzluğu
Coşkun su gibi akar bağrıma
Bir soruyla irkilip düşünüyorum
Yurdumun bütün ırmakları nereye
Sonra kanla yazılmış kutsal tarihini

Bir kapı gıcirtısı yarıyor sessizliği
Kedi sesi çarpıyor uzaklardan
Nokta nokta boşluklar dolduruyor geceyi
Yeniden okunuyor dizeler ardı sıra
Yusuf sözcüklerle boğuşuyor durmadan
Yanlışını yaşıyor yanlış yaşayanların

YARAMI KİM SARAR KI

Gecede kanat çırpan yarasa sesleriyle
Uyanır korkulu düşlerimden ansızın
Bir korku kuyusunun sularında bulurum
Kimsesiz bir dünyanın yapayalnız çocuğu
Gibi öyle bir dağda, bir ormanın içinde

Kimi içimi dindirir yaramı kim sarar ki

Ağ salmak sevgilerin yumağma sevinçle
Sepserin öpüşlerle aydılatmak geceyi
Ufkumda durmasız yanan deniz feneri
Sıcak göğsüyle yüreğiyle bir kadın
Gövdesine sevda ağlarımı salarım

Kim içimi dindirir yaramı kim sarar ki

SUNA ARAS

(1956, İğdır/Kars)

İlk şiiri 1986'da **Sanat Olayı** dergisinde yayımlandı. Daha sonra **Broy**, **Şairin Atölyesi**, **Sonbahar**, **Yazın**, **Evrensel Kültür**, **Berfin**, **İnsancıl**, **Şiir Ülkesi**, **Varlık** gibi dergilerde görüldü.

Şiir kitapları: **İki Arası Yalnızlığın** (1991), **İn İnsana** (1996), **Tay Dedim Cız Dediler** (1994), **Zeze** (2000).

KADINLAR DA ISLIK ÇALAR

Kadınlar da ıslık çalar
Aşklardan terk edilmiş bir yüreğin içinden
Yürürken yalnızlıklar
Duygular çoğaldıkça anılar silikleşir
Deprem düşer canma tenhalığına
Geceleri yalnız kadınlar
Islık çalarlar
Korkuların upuzun boy aynasına.

Ten soğur, söner duygu, hayaller unutulur
Kalem kırar boynunu aşklardan sözcüklere
Bir iki kırık dize
Bir iki geçmiş zaman
Süzülüp girer camdan.

Geceleri yalnız kadınlar
Taze düş
Eskimiş aşkla yatarlar
Gecelerde yalnız kadınlar
Islık çalarlar.

SUSMANIN ADI VURMAKTIR

Görmedi çocuk denizi
Üstünden tuzlu nehirler geçti
Anasmın iki gözü:

Bütün sevinçler ölmek midir
Bütün aşklar yakılmış köy.
Kır namluları dışında

Kurşun Ekmekte
Konuş
Susmanın adı vurmaktır
Savaşların dilinde.

Her duruşu tehlikeli bir imza
Asmıştı duvarına
Gitmeye usta çocuk, dur
Ölüme beyaz bakma.

Ekmek dersen
üşür elim
çocuğum
Ölüm boynuna kalır
Taşınır akşama baban
Sesine akrep sokması
Korkusuna küheylan.

Sokakta yatar çocuklar
Birbirine sokulu
Çocuklar
Kaşınıtlar içinde
Düşlere kül süzer
Yüreklere uykulu.

Bütün sergilerden geçirdim yüreğimi
Alıp götürdü beni bu kanın 'utancına
Göz suyuna çizilen o çocuk resimleri.

SALİH BOLAT

(1956, Adana)

Ankara İ.T.İ. Akademisi Sosyal Politika Bölümü'nü bitirdi. Hacettepe Üniversitesi'nde Yüksek Lisans doktora programlarına katıldı. Öğretim üyeliği yaptı. 1980 sonrası şiirleri **Yapıt, Yeni Olgü, Yarın, Oluşum, Broy, Varlık, Düşler, Yeni Düşün, Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. 1984'te **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü'nü**, 1986 **Yaşar Nabi Nayır Şiir Başarı Ödülü'nü**, 1990 **Ceyhan Atuf Kansu Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Yaşanan** (1983), **Bir Afışın Önünde** (1986), **Sınır ve Sonsuz** (1988), **Karşılaşma** (1993), **Uzak ve Eski** (1995), **Gece Tanıklığı** (1999).

YANILSAMA

yaseminleri budayan kederli bir bahçıvan
en çok neyi sever, kim bilir
hayvanlardan oğlak, tay ya da sariasma kuşu
renklerden açık mavi, eflatun ya da beyaz
çalglardan saksofon: hüzünlü başkaldırı
hiç unutamadığı, ağzının bir kuşla ilişkisi
kim bilir, kaç rüzgar sessizce dolmuştur şapkasına
yaseminleri budayan kederli bir bahçıvanın.

bir yolculuğa çıksa -mutlaka özlediği şeydir bu-
yanına neler alır, bir testi su, eski adresler
üzüm, peynir, tarak, küçük bir havlu, cep aynası
bir de şiir kitabı alır mı, kim bilir
belki bundandır karlı dağlara dalıp dalıp gitmesi
yaseminleri budayan kederli bir bahçıvanın.

belki yanılısamadır kederli bir bahçıvan olmak
ve yaşamak yaseminlerin bir çağrışımıdır belki
bu yüzden herkesin karşı çıktığı bir günde ölebilir
bahçıvanları budayan kederli bir yasemin.

AŞK

çünkü sürüyor hayat
değişiyor herşey, aşk
aşk bizim en eski kederimiz
nehir yataklarından
deltalardan
biriktirdiğimiz.

gün gelir, sorulur: bir ağuyu çiğnemekten geliyoruz
ve aşktan
neredeydiniz?

NELER KONUŞMADIK

neler konuşmadık ki, bir yaz boyunca
kediler, kente serpiştirilmiş küçük parslarda
van gogh'un resimlerinde yıldızlar yakındı yeryüzüne
susuyordu adamlar, bir bıçak ağzı gibi
konuşup durduk bunları, yaprakları
kemanların kırılmış yaylarında saklı şarkıları
alınanlar varsa bir meyvenin olgunlaşmasından, onu.
güneş bir yaşama biçimiydi, akşamları
konuştuk, avuçlarımızda su sesleri.

bir yaz boyunca balkonlarda, eşiklerde, odalarda
kadınlar kaçınıcı kez beklediler kocalarını
beklerken beklerken ağaçları kabullendiler, bulutları
dağları kabullendiler, denizleri, otları
çünkü hayvanları vardı zaten uzakları koklayan
ve kabullenmekti gerçeği aşmanın yolu
kadınlar... aslında dolunaydı bekledikleri.

neler konuşmadık ki
bir teleks uğultusu kentin yamaçlarında
dolaştı durdu uydular, ateşböcekleri
bütün şarkıları söküp çıkardık radyolardan
bir sofraya öylece kaldı mutfakta
bir elma çürüdükçe çürüdü
konuştuk, konuştukça dallara su yürüdü.

ŞAIR

orada duruyorsun
kuşlarla dolu bir ağaç biçiminde
tuz var alnında deniz koşuyor
ayak izlerinin ardısıra, kumsalda
güneş gizlice ağlıyor
kayalıklarda
orada duruyorsun
karayel tanığındır, lodos
gökyüzü, bulutlar
şu yalnız
albatros

SENİN DÖNEMİNDE

seni tarih sandım. yapmam gereken işler
sandım, bıçağın ağzında uyuyan tehdit
anlayamadığıın şeyler, otların arasında parlayan.
senin döneminde taşıtı süt.

sendin, yağmur altındaki akasya ormanı
trafik levhalarındaki kurşun delikleri
ankara'daki evlerin karanlık damları
bir dal hanımeliindeki içtenlik.
senin döneminde geçildi çit.

kırlangıçlar afrika'ya varmıştır, diyor otobüs şoförü
- otoyoldan yanarak geçen bir tilkiyi gösteriyor -
yorulmuşlardır, deniz boyunca uçmaktan.
sana vardığıımı sandım, düşler boyunca koşmaktan.
senin döneminde silindi flüt.

HAYDAR ERGÜLEN

(1956, Eskişehir)

Ortaöğrenimini Ankara Aydınlikevler Lisesi'nde tamamladıktan sonra ODTÜ Sosyal Bilimler Bölümü'nde sosyoloji okudu. Reklam yazarı olarak çalışmaya başladı. 1979'dan itibaren şiirleri **Felsefe Dergisi**, **Türk Dili**, **Somut**, **Yusufoçuk**, **Yazko Edebiyat**, **Sombahar**, **Varlık**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Gösteri Dergisi Şiir Yarışması İkincilik Ödülü'nü**, 1996'da **Behçet Necatigil Şiir Ödülleri'ni** kazandı. Şiirin yanısıra, denemeler yazıyor.

Şiir kitapları: **Karşılığını Bulamamış Sorular** (1981), **Sokak Prensesi** (1990), **Sırat Şiirleri** (1991), **Eskiden Terzi** (1995), **40 Şiir ve Bir** (1997), **Karton Valiz** (1999), **Ölüm Bir Skandal** (1999), **Nar** (Toplu Şiirler I, 2000).

UNUTULMUŞ

BİR YAZ İÇİN

anımsa bizim unutulmuş bir yazımız vardı
kıyısından çocukların dokunarak geçtiği
yaz kirlî denizlerin körfezine çekildi
biten o yaz mydı düşün istersen
bir taşra melankolisine kaptır kendini
-şimdi anımsanması gereken birşeyler vardır
bir çığlık kadar sessizlik de anımsanır
hoyrat sevinçlerle sularında yüzülen
olağan duygularla yüreği örten
bir aşktan geriye suskunluk kahr-

yazdan ne kaldı sana yazdan ne kaldı
birkaç dize ölü ozanların gezindiği
kimsesiz romanlara sığınan yürek ağrısı
denizle aramızda ortak dil gibi
usulca çoğalan yaz kederleri
-her zaman paylaşılan duygular vardır
yeri gelince ölümler de paylaşılır
bölüşmek bir ölümlü dostluğu ve şiiri
benzemez beyaz evlerden mavi sulara
aynı pencereden iki yabancı gibi bakmaya-

yaz bitti mi diye sorma yaz çoktan bitti
yedeğinde karartılmış sevgiler taşıyarak
nasıl özlemediğine tutkunlar gibi şaşarak
korkarak geldiği yollardan geri dönmeye
sıradan geçen bir yazın yanına gitti
-bir aşkta sıradan yazlara da yer vardır
sıradan bir aşkın sözlüğü gittikçe daralır
artık ne fısıltı gibi ilk ürpertiler
ne geceyarısının büyüğü güzelliği
ayrılıklar gelir kapımıza dayanır-

incelik gibi bu şiiri bıraktı yaz giderayak
bir ozan olsam bana sorulmaz derdim
sorulsa da o yazdan inceliğin hesabı
yazık ödenmemiş bir borç gibi karşımda
uçucu bir yazdan kalanların toplamı
-de ki o umutsuz duruşunun ardında
kendinden bile sakladığı yaraları
gün gelir onulmaz özlemler gibi
ışıkla söylenen bir aşk türküsü olur
unutulmuş yazın kırgın yolcusu
sevdalı yüreğini kıyıya vurur.

ADAM

-ldi'e-

O şehre davrandığın gibi davran bana da
o şehre gittiğin gibi bana da git uçarak
bana da in, bana da kon ve el salla geride
bıraktığına: Elveda, benim küçük adamımı!
Ufacıktan bir şehri nasıl adam ettinse,
sevdiyse adam gibi, beni de o şehir gibi
sevi Korkma sakın, adam etmez aşk beni,
geç benden, benim de köprülerim var,
aşkı seyret oradan, dalgın günüm geçiyor,
benim de gecelerim var, danset, eteklerin
firdönsün, sen bana dön, bana eşlik et,
benim de saahlarım var, uyanmaya ne saat,
ne telefon, ne kapı: bisikletin zilini
dizlerini kanatan bir deli kız çalsın yeter ki!
Benim de parklarım var, uzanıver salkımsaçak

üstüme, dalımdan tut, benim de yapraklarım var
güneşli gövdeneye müjde eli kulağında bahar,
benim de şitirlerim var aşk konulu, senin
o şehri sevmene benziyor, seni sevmeye
benziyor adamakıllı serserin olana kadar

Bir şehri kıskanıyorum, benim böyle neyim var?

YALNIZIZ CEMAL ABI

Bu rakıyı diyorum Cemal abi
bu rakıyı içmek seninle
Kars'a gitmek gibiydi

Senin şitirinde diyorum Cemal abi
rakı uzun içilirdi
Kars'a uzun gidilirdi

Senden sonra diyorum Cemal abi
Kars'a şitir gitmiyor
Kars kısa, rakı tatsız
senden sonra şitirde
her şey dibe çöküyor
anla, öyle yalnızız

BEN BAŞKASININ SOKAĞI OLSAYDIM...

Ben başkasının sokağı olsaydım
eski bir şehire giderdim önce
evlerin çocuklarla bir büyüdüğü
o sokakta kendime kardeş arardım

İyi yürekli Kemâl Sokağı'ndan bir gün
mutlaka geçmesini dilerdim her çocuğun
ve döner dururdum Halil Sokağı'ndaki
o lunaparkta kardeşlik en masum oyun

Ali Sokağı'nı yurdum gibi severdim
inceliğinden geçilmez de Dilek Sokağı
Nazan Sokağı'nın güzelliğinden nasıl geçerdim
ikisi de ömrümün en kıbar semtleri

Ben başkasının sokağı olsaydım
içimden kardeşlerim gibi geçin isterdim

TERZİNEFES

nasıpsız bir terziyim, hatıram تنها
kim üşüse kuşkusunu sırtımdaki gömlekten
irmaklar akar gibi uzayıp her makasa
kesildi kumaşım, yolculuk keten
ustamı ben seçmedim, sınavım yakın
elim dönse dilim dönmez, boş bırakın
başım döndü bu gömleğin rengini
ayrılıktan bağışlayıp ipeğe kavuşturmaya
bu kaçınıcı gömlek rüzgâra tamam
külleri ekim'dir, saçları nisan
diliyle yaralıyor geleceğin hatırasını
sessizliği onarırdım چراغی dursam
sanki yoksulluğa ödünç vermişim aşkı
gömlek, tenler dolaşır: 'giyilmeye hazırım'
rüzgârsız bir terziyim, nasibim تنها
çiplak, canlar dolaşır: 'yenilmeye hazırım'

ATLI

Atını uzun sür, yola bağlanma,
yollar kısa, zamana sür atını,
peşindeki ölümü yorulur sanma
bir hançer sırtına kavuşur gibi
kavuşur ölüm de atlıya: -Göğe
doğru çevirin şunun çizmelerini!
Hangi hana bağlasan bir oda
bulamazsın içinde gezdirdiğin yalnızca
bulsan vıran ömür baksan kör kuyu
zaman zaliminin yüklediği korkuyu
yedeğine vur ve sür üstüne atını:
Güneş ki mavtyken göğe bağlıdır
o bile eğlenmedi bu siyah kasabada
onun kaybettiği çölde yol aranır mı
nice gölge yerle bir olur, çöl de
usanır gezginden eskittiği yollar da;
ne han kalır atlıya ne yalnızca
kılavuz, atını uzun sür, ölümdür
hepimizin çobanı bu sürek avında
ölümü baştan çıkarma, hem gençsin daha
Atını uzun sür, hem zaman var daha.

MIRILDANDIĞIM ŞEYLERİN...

Senin Harflerin İçin

1.

Mırıldandığın her şeysin, sesinden öpüyorum
sessizliğine de eğiliyorum fakat neresindesin
kapanınca harflerinin kapısı: Adın
şitirim!

Heceler gibi öpüyorum işte iki hecesin
admdan başlıyorum öpmeye kırlara çıkmış
harflerinin arasından öpüyorum: Ağzın
cennetim!

Dilin hâlâ çocukluğun suyunda terli
ve haylaz suyundan öpsem küskün
bir çeşmesin harflerin susuz: Dilin
cehennemim

2.

Mırıldan dur bana, senin üstüne harf
getirmem daha, ağız ağıza duruyor
harflerin: Sevmenin birinci hâli gibi
telaşlı duruyor da ben utanıyorum
üçü bakarken birini öpmeye senini!

3.

Harflerin aralanmış
sesliler sevişiyor
sessizlere bu cümlede
sıra gelmeyecek gibi

Harflerin yatışınca
belki duyarsın içinde
sessizlerin uykusuz
kaldığı o cümleyi

Aşkı seslendirirken
unuttuğun mırıltı
bizi sessizliğimizden
doğru bağışlar belki

4.

Bir ses sesini öpse
harflerin uykusuz kalır

5.

Dün sabah önünden geçtim
kâğıt gibiydi harflerinin yüzü
araları açılmış olmalı
bütün gece sevişmekten

6.

Mırıldandığımız şeyler
kalmayınca aramızda
ağızda söz, gövdede ter,
bir aşk bunlarla biter

7.

Harflerin gülüştüğünü senin adında gördüm!

AVLU

Sevgilim, güzel yazım, ince randevu
verirsen bana: Adam evdir, kadın avlu
yaz! Ben sana açılayım, sense sokağa
yaz, beni de bir ince vakte ayarla,
bir adam adası varsa oraya bırak,
ister ıssız bırak, uğurla, dilersem uğra,
su gibi yaz: Kadın deniz, adam ada,
hem bütün adalar kadınla ıssız hem
adam kadının ortasında تنها, bir kuğu
bile bir kez olsun kendi etrafında
kırılmeden dönemiyorsa bu dünyada
neyi yazacaksın sevgilim, yaz! Ucu
kırılmaya doğru açılmaktaysa kalemim,
yükselmekteyse şiirin adasındaki sular da!
İşte ıssız adalar bir bir kadınlarda boğuldu,
en iyisi denizin yuttuğu bir adam oldu...
Dünya avlumuz olsaydı da evler gibi
yüzyüze bakabilseydik orada, yaz ve açıl
sevgilim, güneş bir avlu daha kazansın senden,
denize de benden bir adam daha...

Güzel avlumsun benden sokağa açılın da!

TURGAY FIŞEKÇİ

(1956, Balıkesir)

Ortaöğrenimini Balıkesir'de tamamladıktan sonra 1979'da İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre avukatlık yaptı. Çeşitli dergi ve yayınevlerinde teknik sekreter, düzeltmen ve redaktör olarak çalıştı. İlk şiirleri 1978'de sorumlu yönetmenliğini üstlendiği **Sanat Emeği** dergisinde yayımlandı. Daha sonra **Adam Sanat** dergisinin yayın yönetmen yardımcılığını üstlendi. Şiirleri 80'lerden sonra **Yazko Edebiyat**, **Gösteri**, **Yeni Düşün**, **Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 1980 **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü'nü** Murathan Mungan ve Ozan Telli ile paylaştı. 1998'de **Halkevleri 66. Yıl Şiir Ödülü'nü**, 1999'da **Behçet Necatigil Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Karda İşitiler** (1981), **Kuşkukuyum Yaşadığımdan** (1983), **Yitlik Bahar** (1989), **Dip Sevgi** (1994), **Sevgi Bağları** (1998), **Hayat Sevgisi** (1998).

TRUFFAUT İÇİN

Bir dolu çocuklardık
Her yerde raslanabilecek
Hem de tek,

her bir insan kadar

Büyüsek de ağaçların üzerinden inmedik

Her kadın sevgilimiz olabilirdi

Yalnızca topuğunu görmekle sarkan bir perdenin altından

Bir hayat çünkü yalındı yine bir başka hayat kadar.

Bir an yakılan bir kitapsa hayatın yüreği

Bir başka an ilk kez öpülen bir kızdır

Ya da bir babanın okuma öğrettiği çocuk üstüne

eğilen bedeni.

Sıcak ve camları buğulu bir oda

Nasıl ayrılır güneşli kıyılardan

Birinde vazodadır çiçekler, öbüründe bahçelerde

Birinde şarap yoğunlaştırır bir ânı

içimizi dolduran sonsuzluk yollara iter öbüründe

Aşkın yerini aradık hayatta dönüp dolaşır
Oysa hayatın kendisiydi aşk
Dalından kopan bir zeytin tanesindeki acılık
Altına yatsam ağacının, gökler sevdiğimin gözleriyle dolar
Çocuk gözyaşlarının ışığıdır bütün yıldızlar
Ah, daha anlamadan hayatı
Yırmilerde konup geçen öpüşler gibi
Çalındı hayatlarımız.

KARDA İŞİLTİLER

Gece yağmaya başlayan kardan mı nedir?
Saklamak zorunda olduğum kocaman bir sevinç varmış gibi
Çok güzel şeyler söyleyecekmişim de
Söyleyemiyormuşum gibi dolu dolu yüreğim.

İnsanca bir gülümsemeye rastladım
Hidrellez günlerinde salıncaklarda sallanan insanların
Gönülleri kadar hafif.
Baloncunun peşinden koşan çocuk yüreği gibi sevdalı
Al, yeşil, sarı balonlarımız olsun. N'olur diyen
Bağlara gidelim

Asma çardaklarda yatalım gecelerde
İsteyen sabahlaşm, istediği kitapla
İncir, üzüm, nar, şeftali
Hepsi hepimizin diyen
Sevginin, dostluğun, arkadaşlığın dışında
Hiçbir anlama gelmeyen
İnsanca bir gülümsemeye rastladım

Merdivende verdiğin sarı kasımpatıyı unutmadım
Sevdiğim bir şiir kitabına taktım onu
Karıştı çiçeğin şiirlere.
Kolunu boynuma doluyorsun otobüste
Çocuğunu seven bir anne gibi
Yakınlığımız insanlığımızdan geliyor
Ne kadar insanlaşırsak
O kadar arkadaşız.

Kar dinmek bilmiyor dışarıda

HER ŞEY YIKILIRKEN ŞİİRİ AYAKTA GÖRDÜM

Kıskanılacaksa büyük bir Şair
Hayatıyla kıskanılmalı.
ŞİİR, hayata göre kolay bir eylem.
Bir gün uğraşarak güzel bir ŞİİR yazılabilir:
Mavi bir göğü pembeye boyayan
Birkaç erguvan ağacını,
Bir çınar gölgesindeki
Serin bir su sesini,
Bir yakınlığı düşleyerek.

Hayatın zor biçimlenen gereçleri ise
Hep zorlar ŞİİRİ.
Bir insandan
Bir kentten
Bir kıtaptan
ŞİİRE ulaşmaya çalışırken.

Böyle bir duyguyla kıskandım işte Weimar'ı
Goethe'nin elinden çıkmış bir parkı olduğu için.
O parktaki ağaçlar Şairin diktiği gibi
Yolları, alanları onun düzeniyle
İlm ırmağı Şairin dönemindeki gibi pırl pırl.

Uzun kışlarında Kuzey'in
O sonsuz yeşil yağmurların içinde
Beyaz bir fulya olan Roma Evi
Şairden bir armağan.

Şairlerin kurdukları birer okulları olsa kentlerin
Şairlerin düzenledikleri hayat alanları
Dünyaya beklenilmeyen güzellikler sunan.

ASMALARIN DANSI

Yağmurlu günlerde seviş benimle
Kuşlar çınko damı gagalarken
Tenimin kokusunu değiştiren yağmurlarda
Sıcak öğlesonlarında seviş benimle
Buhurlar tüterken tenimden
Yanan toprağın buğusu soluğumken
Bahar günleri dereboylarında seviş benimle
Kestane saçlarında kelebekler asılıyken

Yaz geceleri kurumuş dere yataklarında
Sıcak kumlar yatağımız, söğütler çatımız, duvarlarımızken
Ne olursa olsun seviş benimle
Dinlenmişliğin gücü kaslarında
İçinde ne varsa dökmenin hazzıyla saran
Sonra ilk kez görür gibi algılaman için
Her sabah öylece bırakayım seni dünyaya

HÜSEYİN HAYDAR

(1956, Araklı/Trabzon)

Ortaöğrenimini Erzurum'da tamamladı. İstanbul Ticari Bilimler Akademisi'nde başladığı yükseköğrenimini geçirdiği bir kaza sebebiyle tamamlayamadı. Yazko'da çalıştı. Yayınevlerinde redaktörlük ve reklam ajanslarında metin yazarlığı yaptı. 1979'dan itibaren şiirleri **Sanat ve Toplum**, **Somut**, **Sanat Emeli**, **Edebiyat Cephesi**, **Türk Dili**, **Varlık**, **Yazko Edebiyat**, **Broy** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Akademi Kitabevi Şiir Birincilik Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Acı Türkücü** (1981), **Kara Şarkılar** (1983), **Yıldız Tutulması** (1987), **Sudan Gövde** (1993).

KARANLIKTA YÜRÜRÜM

Karanlıkta yürürüm bir boşlukta

Gelip geçer arkadaş ölüleri

Kolları sürünür kollarıma

Geçer iki yanımdan güz bayrakları

Karanlıkta bir kanlı boşlukta

Yapraklanmış dallar sürünür kollarıma

Geçer körpe gençler altından yerin

İncecik yazılar yazılı sarı kâğıtları

Dağıtırlar akşamları göğsümün yollarında

Bir yitlik adam yürür uçurumun kenarında

Düşerim yollarına önüne geçerim

Bakarım gözlerine; gözlerime bakarım

Sessizlik içinde yürürüm bir boşlukta

Kanlı fısıltılar üflenir kulaklarıma

Şair kardeş, haydi! Kıy canına!

Küçük sevgilisi hayatın, haydi!

Yokla ceplerini ve yaz son şiirini

Kara gürgen yaprağına üç dize...

Üç yanımdan üç ay doğar, uyanırım

YOL KAPALI

Kararıyor doğu gökleri
Baş dönmeleri başlıyor birden
Bir şeyler mırıldanıyorum kendi kendime
Yol kapalı Filistin'e!

Nasıl tutkunsam yeşil derelerime
Tutkunum öylesine Şeria nehrine
Nasıl seviyorsam kardeşlerimi...

Göz kararmaları sarıyor kenti
Kanlı kusuntular yağıyor üzerime
Bir şeyler mırıldanıyorum kendi kendime

Yol kapalı Filistin'e!

Kara yağmurlarla yıkıyorum yüzümü
Düşüyor yollarım her gece Kenan İli'ne
Dönüyorum boş vahalarda sabahlara kadar

Akmıyor altın örgüler gibi
Akdeniz'e dökülen ırmakların suları
Taşıyor ölülerini oğullarının

"Anavatan bir avuç yıldız yanığı
Savruluyor üstünde sahraların..."
Yirmibir numaralı savaş bildirisi okunuyor

Beş saat sürüyor sessizlik
Altıncı saat başlamadan başlıyor bombardıman
Bütün hastaneler ve çocuk yuvaları...

Bir mektup alıyorum Ozan Mahmut'tan
"Celile'de Kuşlar Ölüyor"
Geçiyor alevler gözaklarımından

Bir bebenin avuç içine düşen ışık
Dönüşüyor kararmış bir hançere
Kımtısız gözyaşı bayrakları altında

Gün doğmadan dönüyorum yurduma
Öpüyorum saçlarından ağaçlarından

Sıtmalı bir köpek gibi titriyor gece
Günlerce sürüyor baygınlığım

Yanık betonlardan bir siper oluyor kollarım

Dilim bir ölü gibi ağzımın içinde
Sesim kısılıyor, utanıyorum
Yalnızca bir türkü söylediğime...

Yol kapalı Filistin'e!

CENNETİN GÖKLERİNDE

Mutlu musun "dostum"
Ben göklerindeyim cennetin
Antik harabeler üstünde bir çöplükte yatıyorum
Sizleri hiçbir zaman rahatsız etmek istemedim
Yeşil çay bahçelerinin üstündeyim
Sarhoş düşlerimin üstünde

Mutlu musun "dostum"
Ben göklerindeyim cennetin
Güzel bir kadını "karım" yapmayacak kadar yaşadım
Önemsiz şeylerle gönül eyleyecek anlayışı kazandım
Cennetin göklerinde yüzüyorum

Namuslu şerefli insanları rahatsız etmek istemem
Soylu soysuzlarını yurdumun rahatsız eder miyim
Onun için çiçeklere basmıyorum "dostum"
Işık çalmıyorum sokakta, yerlere tükürmüyorum

Mutlu musun, söyle bana
Hiç kimseyi "çalışanım" yapmayacak kadar arındım
Çocukluğumdan hiç ayrılmayacak kadar yaşlandım
Şimdi "dostum" uçuyorum

Geceyi paylaşalım dersen
Fakat sabah yıldızını yalnız karşılamak istiyorum
Ben kendi safaktan şarabımı yalnız içeceğim, kızma
Yalnız bırak beni "dostum", seni seviyorum!

GELDİ DE ÖLÜLER BAYRAKLARIYLA

Ak bir güzellikte geldi bahar
Sen gelmedin baharın kardeşi
Bir çocuk yattı ıslak toprakta
Işık çaldı başında bir çocuk

Gözlerinden aylar geçti
Mor göllerden geçer gibi
Yağmurlar yağdı bir yandan
Şarkılar söyleyip dolaştık
Şarkılar dillerimizi yaktı
Seni bekledik bir yandan
Yollar üstünde uçan küllerden
Çiçekler derledi kızlar
Çiçekler eteklerden uçtu
Kitaplar yaktık bir yandan
Yürekta kurtlar kan döktü
Güllerle bekledik seni
Sen gelmedin baharın kardeşi
Geldi de ölüer bayraklarıyla
Ölüer ak bir sabahtır şimdi
Söylenmek üzere bir kanlı sözdür
Bir deli yüzdür sokakta gezen!

UĞUR KAYNAR

(1955, Sivas/1993, Sivas)

Ortaöğrenimini Sivas'ta tamamladıktan sonra siyasal nedenlerle tutuklandı ve uzun yıllar hapis yattı. Ankara'da "El Yazıları Yayıncılık"ı kurdu. 2 Temmuz 1993'te Sivas'ta yobazlarca yakılarak katledildi. Ölümünden sonra Edebiyatçılar Derneği anısına bir "Uğur Kaynar Kitabı" yayımlandı.

Şiir kitapları: **Çiçekler Halaya Durdu** (1988), **Gizemya** (1989), **Aşkınam** (1992), **Güncestika** (1995).

BİR SEVDAYA DESTANDIR

Sen sonunu biliyordun.
Bense başından okuyayım
şir tadında bu gidişi,
kaybolurken ağıt ninnileyen sesinin kırışında.
Bak.
Elimi göğsüme basıyorum.
Dizinin dibine oturmuş sayarak acımı,
dizelerde

sözcüklerde,
damla/damla kanıyorum.

Tarihi bilinmez bir zaman kıyısında
birikti kan göletleri
Akşamlar kavuşuyordu gecelere.
Güneş batışlarını
ay ışığına teslim edip,
heyecanla bindik
kuş kanadına.
İndik mavilerden,
koynumuzda yıldızlar.
Bir zeytin dalma sığındık.

Ekmeğimiz yoktu
tütünümüz de.

Sıcaksohbetleri açlığımıza doyurduk,
yağmur sularından

sağnak/sağnak

sağldı sağlarımız.

Yanık türkülerin söylendiği
topraklardan salınan,
buğday başakları gibi
tok ve gr bir sesle çoğaldı glşlerimiz.

Yanı başımızda duran
küskün suratlar şakladı
oysa,
meskenimiz dardı,
dumandı yerimiz.
Sevdamız ise
kuşatılmış kz yürekte
umutlarca tığ,
dşmanlarca toy bir amandı.
Aman dedik

aman tuttu ellerimiz

Çingene eleklerinden eleyip zamanı,
puş bıçaklarında bilendi hıncımız.
Göçmen kuşlara fal atık
gecelerden.
Sen mavi boncuklarını
benim gözlerime takıp,
nazar değmesin diyerek
isyan pşlerine yrdn.
Yürüdük,
heybemizde taş
sırtımızda sızı.
Sürülmüş sınır boylarımızda yola koyduk
Çıplak ayaklarımızı.
İsyan hangi kuytu köşemizde saklanır,
gneşse hangi şafakta bizi karşılar bilinmez.

SEFA KAPLAN

(1956, Çorum)

Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Türkoloji Bölümü'nden son sınıfta ayrıldı. 1984'te gazeteciliğe başladı. 1994'te bir yazısı kovuşturmayla uğrayıp ceza aldığı için İngiltere'ye iltica etti. Şiirleri 1978 yılından itibaren **Türk Edebiyatı, Milli Kültür, Gösteri, Kitap-ık** gibi dergilerde yayımlandı. 1990'da **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Sürgün Sevdaları** (1984), **İnsan Bir Yalnızlıktır** (1990), **Seferberlik Şiirleri** (1994).

GÜN SÜRÜYEN

yâredir dil bilmez kande olsa yâredir
suskun ve ebedî gül - dert tükenmez çaredir

ruhaniyat ilminde tekmiñ taslar aşığ
yukarıda yer boşluk bulut pare paredir

ne gerek felâsife gönü çulsuz sefile
dağlarda gün sürüyen korkudan avaredir

düşerse n'ola bir gam hâne-i bahtiyâre
kendinden mülke rıcat mülhem bir seyyaredir

ko gitsn gönül ehli şerrinden şehre heman
sefa'mız olmasa da dert tükenmez çaredir

ERTELENMİŞ ÖLÜMLER

bir ölüm uzaklardan vurur yollara bizi
bilge bir yalnızlığa serer hikâyemizi

kırk bir kırlangıcı dağlara çeker beyaz
kapanır bir ustura dindirir öfkemizi

cebimizde cesetler millî piyango red kit
gülüp oynarken belki sararır birden yüzü

kimi çocuk şehrâyn kimi bir gül mustafa
sanki şakacıktandır kanamış gibi dizi

biz kentin sürgünleri gündüze lânet edip
ertelemiş ölümlerle besleriz gecemizi

çiçeklenmiş bir mezar rüzgârda bir başına
bir yağmur rahmeti mi - yoklarız içimizi

acılarda perişan hüznülerde iğreti
duran serseri ömrüm sıkalım dışımızı

çünkü gelen ölümdür ne diye hor görmeli
bilge- bir yalnızlığa serer hikâyemizi

CİNNETTEN CENNETE

cesetlerinden cinnetler devşirdiğim bu kent
-ben ölürüm ah gülüm- cennete döner bir gün

ömrümün hikâyesi buğulu bir intihar
bu titrek aydınlığım apansız söner bir gün

dünya değirmeninde kavrulmuş bir türküyüm
yarı açık perdeler yüzüme iner bir gün

canlı geldi bedenim cesur bir cinayete
tabutum toparlanır acılar dîner bir gün

koy kiblene kalbini secde vur tabut üzre
ömrümüz musallada bu hüznü yener bir gün

zaten neyimiz kaldı bu yorgun bedenimiz
körpecik omuzlara usulca biner bir gün

babam kimin katili ben kimin maktulüyüm
şol böcek aşireti belki de siner bir gün

eziyeti banadır gözü kanlı gecenin
ben ölürüm bu dünya cennete döner bir gün

YENİK ORDUNUN SUBAYLARI GAZELİ

davûdi eyvahlarım doldurur akşamları
hafız burhan mı yoksa titretirken camları

eşkâlimiz acıdan güller devşirir billâh
bir tambur gezinirken kaybolmuş makamları

yunus mudur bu demde kiblemde pusu kuran
ruhum kurtulmak için çınlatır hamamları

babamın cinayeti hâlâ benden sorulur
sanki ben tamamladım bütün bu ehramları

dönüp bakarım şimdi ömrüme kıyısından
davîdi eyvahlarım doldurur akşamları

ROBERTA

akasyaların ağıt diyârından,
titrek bir merhaba gibiydi
bir kırlangıcın kanadına binip de düşmüştü
sanki londra sokaklarına - kendi içine
hiç eğilmemiş bir italyan - öfkesinden değil,
yenilgisinden şikâyetçiydi. -

verona adında bir bulut ülkesi
- pavese'yi aradım bir süre
beyhüde bir çabayla gözbebeklerinde -
oysa, ne kadar çok benziyordu cihângir
cinâyetler cumhuriyeti çocuklarına,
kırpıkları hem anayurdu, hem hücreliydi. -

iki ıslak merhabayla kuşandığı
sarnıçlardan, iki ıslık gibi sıyrıldığı
geçmedi gerçi umberto'nun kayıtlarına
ama, dante'nin cehenneminde kısık sesli
bir bohemya olmaya da gönül indirmemişti,
hakikate teğet tarlalarında aşkın
yankısını kuşanan bir karanfil sestiydi. -

futboldan anlamazdı gerçi
ama iyi bir tarihçi olabileceği
kırpıklarından belliydi!

LALE MÜLDÜR

(1956, Aydın)

Ortaöğrenimini Robert Kolej'de tamamladıktan sonra Floransa'ya gitti. Floransa'dan dönüşünde ODTÜ'de başladığı ekonomi öğrenimini İngiltere'de Manchester Üniversitesi'nde tamamladı. Belçika'da doktora çalışmaları yaptı. 1980'den itibaren şiirleri **Yeni İnsan, Yazı, Gösteri, Sombahar, Broy, Defter** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra çeviriler de yaptı, denemeler yazdı.

Şiir kitapları: **Uzak Fırtına** (1988), **Voyacı 2** (Ahmet Güntan'la, 1990), **Seriler Kitabı** (1991), **Kuzey Defterleri** (1992), **Buhuru Meryem** (1995), **Divanü Lûgat-ı Türk** (1998).

BUHÜRUMERYEM/L'ENCENS DE MARIE

I

Her melek zalimdir. Meryem'in ipiyle bağlı geçen o 13 ay. '13 aylı yıl' ayırdı bizi nedenini bilmediğim korkunç melekler. Melankolimın 19. haftasıydı seni tanıdım. Birşeyler değişiyormuş gibi oldu birden. Sanki artık kader denen o kudurmuş atın önünde sürüklenmiyordum. Sonra korkunç bir dolu yağdı. Ürkünç rüzgârlar esti. Güneydeki Haç Yıldızı yerinden kıpırdadı. Melankolimın 19. haftasıydı. Her melek görür bizden öncesini ve bizden sonrasını. Bizim elimizde değildi. 13 aylı yıl ayırdı bizi.

Neden bifecek şeyler başlatılır ki sevgilim neden Muhammedi bir gül birdenbire büyür neden gözyaşı büyüklüğünde dolular dökülür? Kara saten bir çarşafa altın bir haç çiziyorum senin için. Yokluğunu böyle ifade edebilirim ancak.

II

Gözlerimi büyük büyük açıyorum
meleklerin üflediği o cam parçacıkları
rüzgârına. Gelmiyorsunuz. Kara yağz atlar
geliyor soğuk odama. Düşen göktaşları
geliyor. Gözlerini karalarla bağlamış
melekler geliyor. Sen gelmiyorsun.
Nedeni yok işte. Yok hiçbir nedeni.
Kiliselere ikona kızlar bizim için
dua ediyor. Dışada korkunç bir
dolu yağıyor ipimizi sürükleyen
meleklerden daha da korkunç.
Bilmiyorum belki büyük bir günah
işledik. Ben keşiş gıysilerime sarınıyorum.
13 ay böyle geçecek işte. güneydeki
Haç Yıldızı bize kara kara gülümseyecek.
Dilimin dönmediği şarkılar söyleyeceğim ben.
Kimin ne için başlattığını
bilmediğim bir büyü 13 aylı yıl
boyunca akacak başucumda.
Ellerimi temizlemek isteyeceğim
geri dönmek belki de-
Geri de dönemeyeceğim.
Altın haçı o kara çarşafın
üzerinden 13 aylı yıl akacak.

O Sole mio! O Sole Negro!

DESTİNA

dün gece sen uyurken
ismini fısıldadım
ve hayvanların korkunç
öykülerini anlattım
dün gece sen uyurken
çiçeklere su verdim
dün gece sen uyurken
yüreğim bir yıldız gibi
bağlandı sana
işte bu yüzden
sırf bu yüzden
yeni bir isim verdim sana:

Destina

sen öyle umarsız
uyusan da bir köşede
işte bu yüzden
sırf bu yüzden işte
yaşamdan çok ölüme
yakın olduğun için
seni bu denli yaktıkları
için Destina
yaşamımın gizini
vereceğim sana

KUZAY DEFTERLERİ'NDEN

I

birçok kağanın birden yürüdüğü Kırgız tepeleri
geceyi adımlayan görkem
karanlık tanrılar gibi açılan Doğu gökleri
ilk doğan güneşten de önce
ilerleyen kaplan
kalkıp bakıyor size Yaradılış'ın
bir parçası olarak
yürüyen karanlık kabileler
kurulan ve yeniden yıkılan
onlar ağlıyor olacak insanoğlu kırıldığında
Tanrı'ya benzemeyen karanlık gölgeler
yolun ucunda belirmediği zaman
işte iki yıldan beri bir hayale
âşık olan ben
mistik bir sevgiyle inum yakıyorum burada.

II

ruhu kayarak, kayarak geçen o kişi
dökülünce Şiraz şarabı gibi
yakut bir Moğol kılıcının parıldadığı
yıldız-şahlı geceyarısını anımsar
ama Libnan ortasında tekbaşına
oturan sen ne anlarsın bundan?

kalbinden küçük atlarını
söküp atacağım, küçük şair,
ellerinin işlerini ellerine anlatacağım.

'MILENIUM'

Beni sıkıca sarın dünya sona erene dek.
Yavaşça, yavaşça unutmalı yaşamı...
Kedi yılında geldiğini söyleyecek size.
Hangi yönde kaybolduğunu.
Soru sormak için zaman vermeyecek size.
Bir. Bir. Bir. Bir
Sabah gelecek ve siz hâlâ onunlasınız.
Ve onunla kalmak zorundasınız.
Kedi yılında...
Kedi yılında...
Kedi yılında kalmak zorundasınız...

SÜHA TUĞTEPE

(1956, Cide/Kastamonu)

Kastamonu Bölge Öğretmen Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Ticari İlimler Akademisi'nde yükseköğrenimini tamamladı. Şiirleri 1981'den itibaren **Türkiye Yazları, Yarım, Broy, Yeni Düşün, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1985'te **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Yüzler ve Zarflar** (1985), **Düşler ve Seyrekzamanlar** (1990), **Sürgün Mozaik** (1995), **Piton Üşümesi** (2000).

ISSIZ BİR KİLİSEDE SON AYIN

-Midyat sürgünü Süryaniler için-

Son söz mü akıp giden ellerimden?
Çekilip giden; sesimden yüzümden?
Acı şarap mı, içime saplanır gibi,
yudumladığım hayat kırıkları?

Kesindir suskunların yenilgisi.
Kötü zaman; kör kuyu,
kovada çırpınan su gibi,
çekip çıkarıyor sürgünü.

Harfler: Sımsiyah gölgeler... uzayıp gidiyor,
Midyat'ın taşlı sokaklarına doğru.
Ben... uyduruk kaptan... yönsüz karayel.
Keşke bulsam da kör olsam beyazdan.

Kime dökülsem ... ah zeytin çocuk!
Unutulmaz fırtınalara binip,
kaçtığın uzaklar... içim yanar.
Boynuma düşer gözlerim... utanırım...
Utanırım çan seslerinden.

HÜZÜNLÜ FETİHLER İÇİN SON KANTO

-Kavafis'te... "Toprağın bol olsun"-

Sonsuz bir kırgın şimdi ruhum,
bu taş yığını gibi duran tarihin önünde.
Yeniden dönebilsem geriye,
şu utanç dolu avucumun içinde.
"O nasıl barbar gündü boyun eğdiğin",
umutsuzca çırpınışın sinmiş üstüme.
Yaralı tenim gibi boyun eğdiğim,
kabuslar yapışmış yüzüme.

Ben, Paflagonyalı yaralı gezgin.
Boyun eğmenin kahrolasınca çocuğu.
Lejyoner yollarından tırmanıp geldiğim içinde,
ölüyorum her gün seninle.

YAŞIYOR GİBİ ÇIRPINIYORUM İŞTE

Sesimi sordum insana...
Belli ki o da unutmuş,
bir sesim olabileceğini...
Halen şaşkın,
bakıp duruyor aynama...

Hayatımı sordum hayata...
Öğrendiklerimin ağırlığı,
o çığılı;
önümde yürüyen gölgeyi,
o acıtan cümleyi...
Koklamadı bile.
Burun kıvrıran bir at gibi,
bakıp solgun yüzüme,
yürüdü gitti...

Ne kaldı geriye?...
Üstünü kirletmeyen bir çocuk gibi,
bekliyorum insanı işte...
Savaşız, sınıfsız, dinsiz, ırksız,
bir iyimserliğin avucuna koyup
çelimsiz bedenimi;
yaşiyor gibi çırpınıyorum işte...

ILYAS TUNÇ

(1956, Ordu)

Ortaöğrenimini Ordu'da tamamladıktan sonra Ankara Gazi Eğitim Enstitüsü İngilizce Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1988'den itibaren çeşitli dergilerde yayımlandı. 1994'te **Ali Rıza Ertan**, 1995'te **Orhon Murat Arıburnu** Jüri Özel Ödülü'nü kazandı. Halen öğretmenlik yapıyor.

Şiir kitapları: **Kış Bir Alkış mıydı** (1992), **Kül ve Kopuş** (1995).

SODOM

bedeli ödenmemiş bu çılgın çağın
delikanlı meleşine dokunmayın
size haram kılındı

kösnül homurtu, madensel akış
kutsal ejderin tükürdüğü kükürt
ekşimş mayaya ey livata!
kent mi? üzerinde lanetli gölün
sızıyor salyaları sokağa
öyleyse ey ateş ırmakları!
yakın frengili çöl çakallarını
beli tutulmuş petrol tacirlerini
hadım ağalarını, krater leşlerini
kepenksiz pezevenklerin gizli zevklerini
çalışma karnelerini fişlenmiş fahişelerin
kibar oğlanları, papazları ey ateş ırmakları!
yakın kabul görmez aykırı hazları
ey ateş ırmakları! söz verilmiş ilişkilerin
en değerli taşlarını da yakın
henüz harcanmamış enerjileri de
unutmayın tüy dökücü kremleri
baştan çıkarıcı kokuları
sıvıyı emici bölgede tutan
yoğun günlerin kanatlı petleri
yakın, ey ateş ırmakları! yakın
paslı neşterlerini estetik cerrahların
ılık kuş yuvalarının damakta bıraktığı tadı
kemersiz bekâretleri de ey ateş ırmakları!
ben Sodomlu bir biliciyim
gidin buralardan
gidin buralardan

NILGÜN ÜSTÜN

(1956, İzmir)

Ortaöğrenimini Ankara'da tamamladıktan sonra Sinema-TV eğitimi gördü. Televizyonlarda ve reklam ajanlarında çalıştı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Argos**, **Şiir Atı**, **Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Kendi ve Öteki** (1995).

DÖNÜYORUM KUŞLARIN HAVALANDIĞI GÖVDENE

korkuyorum korkulduğumdan beri
beride tek bir yüz kaldı bir çok yüz yerine
bir çok yüz şimdi nerede hangi yerde
unutuşun hangi yüzünde kendinin neresinde
korkuyorum şimdi o yüz nerede kendimin neresinde
unutuşun neresinde gövdenin yittiği yerde
korkuyorum beride korkulduğum yerde
incecik boyunların beni savurduğu beyaz yerlerde
dönüyorum tenine kuşların havalandığı gövdene
duruyorum gelindiğimden beri
beride zehirli otların durduğu yerde
ısrırganların sarmaşıkların bulunduğu yerde
çakıl taşlarının çakalların kumları ezdiği yerde
kum fırtınasında ölenlerin yerinde kendi içimde
beride duruyorum beride ötekilerin vadisinde
kabukların kapandığı incilerin savrulduğu yerde
seslerin beyaz kuş kanatları gibi kırıldığı yerde
duruyorum beride duruyorum ipin herhangi bir yerinde
susuyorum sorulduğumdan beri
beride konuşuyorum sustuğum yeşil vadide
gövdemde incecik çizgiden bir iz tam yerinde
yumuşak sertliğin içinde dönüyorum içimde
gri gökyüzünde etime gömülü yıldızın en dibinde
ötekinin kendine saplı bıçağının keskin yüzünde
ucunda en ucunda belki de kendinin ötesinde
kimbilir nerede kendinin neresinde hangi yüzünde
belki de çok gerisinde belki de tekrar bilinmeyende

kahyorum dokunulduğumdan beri
beride az şey kaldı belki de tek bir yüz
belki de tek bir ten dokunulacak tek bir ses
beride dokunuyorum kendime dokunuyrum ötekine kendime
hep kendimden ötekine tekrar kendime hep tek bir yüze
beride kahyorum duruyorum susuyorum korkuyorum
hep dönüyorum yeniden o yüze dolaniyorum gövdesine
mor sümbüllerin açtığı sesine teninin uç yerine
dönüyorum kendime ötekine kuşların havalandığı gövdene

BU KENT, SEVGİLİM, BİZANS

bizans, sevgilim, bu kent aşk gibi üstümüze kapanıyor
dev bir fanus eli sımsıkı doğurduklarını sarıyor

bizans, sevgilim, bu kent içimizde saklanıyor
başka ülkelerin loş labirentlerinde adım sayıyor

bizans, sevgilim, bu kent gülüşüyle melek oluyor
selvi dibinde dev bir kelebek sanki öylece duruyor

bizans, sevgilim, bu kent ay yuvarlıyor pencerede
dönüşü olmayan akşamları sürekli varediyor bıçak üstünde

bizans, sevgilim, bu kent göz kırıyor eflatun ülkelerde
hep yol biçiyor sesi olmayan çorak yüreklerde

bizans, sevgilim, bu kent şimdi soluk alıyor rüzgar yerinde
tutsak sesini yeniden söylüyor yaş almış teniyle

bizans sevgilim, bu kent dokunuşuyla geleceği veriyor
ışıklı evlerin mor gecesine yaşlılarını gömüyor

bizans, sevgilim, bu kent örtük gizlerin mekanlarını sunuyor
yarılmış bilinçlerin bembeyaz günlerini yüzümüze çiziyor

bizans, sevgilim, bu kent durgun gözlerini üstümüze salıyor
aç kadın gibi süreksiz çığlığını yeraltı sularına biriktiriyor

bizans, sevgilim, bu kent insanı üç bin yıldır tanıyor
farklı gövdelerin ruh haritasını kuş çocuklarına çıkartıyor

bizans, sevgilim, bu kent köpek leşi gibi kimsesiz kokuyor
uçları açık geçmişini durmaksızın üstümüze kusuyor

ILHAN BÜYÜKCEBECİ

(1957, İstanbul)

İlköğrenimini Çankırı'da, Ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladı. Marmara Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni 1979'da bitirdi. Halen bir bankada çalışıyor. 1980'lerden beri şiirleri **Adam Sanat, Dönemeç, Broy, Evrensel Kültür, Kıyı, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Çile Çocuğu** (1979), **Yakın Güz** (1999).

KARŞILAYAN

Hangi kapıyı çaldımsa usul ve korkak
Sızdınız beni karşılayan
Siz ey yalnızlık!

Hangi kadını sevdiysem karşılıksız
Sızdınız beni üşüten
Siz ey ayrılık!

Çocuk gülüşümle kime koştuydum sevecen
Sızdınız beni yaralayan
Siz ey bin yüzlü dostluk!

Kime sunduysam yüreğimi saf ve cömert
Sızdınız beni dokunaklı yapan
Siz ey karayüzlü vefasızlık!

Bütün çocuklar cami avlusuna bırakılmış
Sızdınız ıslak gözlerime dokunan
Siz ey unutkan insanlık!

YÜZÜN YALNIZLIĞA

Umut eriyen mum parmaklıkta
Ne sevda sözleri ne kadın sıcaklığı

Fırarı bir türküde rehlin kalmış "yalnız acı"
Dizilirdi uykusuzluğun kehribar tespîhine
Şalgam çiçeklerine düşerdi alaca bir kırağı
Asi yıldızların uzak, utkulu ışığına

Ay vururdu taş avluya, yüreğine karanlık
Yaşlı çocuklar parkı hem kuşsuz hem ağaçsız

Hep uçuruma bakardın bir dağ geçidinden
Dağ doruklarından uzayan gökyüzüne
Bütün renkleriyle geceye dönerdi akşamsefaları
Yüzün yalnızlığa...

ÖMRÜM

Ah ömrüm
Kamburu yalnızlığımın
Gözlerinin uzağı, ıssızlığı
Sürgünüm daha kaç yüzyıl
Oysa büyümüyor yaşıım
Çember çevrilen çağda kalmışım
Ömrüm: şitri ayrılığın

Irmaklar kurur belki
Şairler ölür
Bir sen kalırsın kitaplarda
Ömrümüzden geriye, umarsız sevda
Yaşın eskir yıldızlar kadar...

Ü. YAŞAR IŞIKHAN

(1957, Mardin)

Ortaöğrenimini Mardin'de, Liseyi İzmir'de bitirdi. Yüksek öğrenimini İzmir Buca Meslek Yüksek Okulu Teknik Bilimler Bölümünü tamamladı. 1975'ten itibaren şiirleri **Dönemeç, Küçük, Yeni Sanat, Dönem, Yaba, Oluşum, Yeni Olgu, Yaşam İçin Şiir, Kıy** gibi dergilerde yayımlandı. İzmir'de **Temmuz** adlı aylık düşün ve sanat dergisini (1986-87) çıkardı. 1979'da **Hasan Tahsin Şiir Ödülü'nü**, 1980'de **Yaba Dergisi Şiir Ödülü'nü** kazandı. 2X1 cm. ebatlarında Dünya'nın en küçük şiir kitaplarını yayınladı.

Şiir kitapları: **Kamçılanan Umutlar** (1976), **Andaç Yerie Gök** (1979), **Sevdamda Ülkem** (1984), **Bir Pencerede Kırk Bahar** (1985).

BİR KUŞ DEĞİL HÜZNÜM

gitme, yangınlar kentidir yüreğim ayrılıklarda
gitme, gölgeler ayaklanır duvarlara sığmaz
alanlardan park kıyısına vurur hırçın çocuklar
vurur yıl dediğin yüzyıl sayfalarında mum kokusu
ve ardında dağlar uykusuz
bir yaprak düşer bulutlar gözlerine dayanmaz

gitme, ellerin üşür yalnız fotoğraflarda
gitme, zamanı değil mevsimsiz sokaklar ölüdür
herhangi bir ülke, herhangi bir kuş değil hüznüm
herhangi bir sevdanın suskun esmer şiirinde
ve ardında bir bahar dünya renkleri
çığnım, bu aşkıma kitaplar yetmez

gitme dediysem adam gibi yağmur
gitme dediysem kızılırmak selviler boyu
gitme dediysem karanlıkta orman büyür
büyür çocuğumuzun gözlerinde nar çiçeği ekmek
gülerek seninle bir ozan ölür

YUNUS KORAY

(1957, Antalya)

Ortaöğrenimini Antalya Lisesi'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli il ve ilçelerde edebiyat öğretmenliği yaptı. Şiirleri 1981'den itibaren **Türkiye Yazıları**, **Varlık**, **Somut**, **Dönemeç**, **Sanat Rehber**, **Milliyet Sanat**, **Gösteri**, **Edebiyat ve Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. 1984'te **Sanat Rehberi** Dergisi Şiir Yarışması'nda Birincilik, 1987'de **Temmuz** Dergisi Şiir Yarışması'nda Üçüncülük Ödülü'nü kazandı. Halen İzmir'de öğretmenlik yapıyor.

Şiir kitapları: **Yaşamı Yargılayan Şiirler** (1987), **Devlet ve Patika** (1993), **Karşı Kitap** (1997).

TÜRK İNSAN TARİHİ ŞİİRİ

çıkabilir
kör geceye
isli yıldız
ergenekon
ve demir
eritir zamanı

ilkellik
çıkır aradan

araç
çamurdan teknesini
bakıra
ve ateşe
bırakır
savaşlar
ve kuşatmalar içinde

ölümler
ve öldürmeler

bozgunlar
ve zaferler...

koca yaralar
gibi işler
ganimetlerin sarhoşluğu
göçebe
yorgun
ve aşınmış bir yüzle
çıkagelir
dumanlar arasından,
seferler
ve hırslarla
yıpranmış
ve yıpratılmış
bir destan hüznüyle
sarsılan insan
vakit ayıramamıştır
yerleşikliğe...
yaşamın
aldanmış
ve aldatılmış anlamı
kabilede
almıştır yerini
bir at
savurmuştur
köpükten yelelerini
zamanın
yalçın sularına
malazgirt
ve alparslan
çakmıştır çiviyl,
büyük selçuklu
ki
girmişti
mavi bir
camiden içeri
osmanlı
islâm
ve ümmet

kılıcıyla muhammed'in
çıkmıştır dışarı
sultan vahidettin
ki döneke
ve korkak kimliğiyle
geçmiştir tarihe üsküdar'dan

efeler
ve mustafa kemal
bir yeni cumhuru
yaratmıştır
yıkıntılardan,

gece bitmiş
ay
yerini almıştır
aydınlıkta

martılar
ve çoban
sabahla
doğmuştur hüzne,

bu halk
bu uzatmalı yetim
bu her şeye müthiş aç
onurlu öksüz
sırtı
yere getirilemeyen çocuk

cumhuriyet'le
büyümüştür okullarda

sonra
yanlış sularda
kulaç atmış
ve yaşlı yanlışlarla
sokulmuştur
göğün denizine,

paslı lâleler
ve karakollar

idam sehpaları
ve 'müebbetler'

beyn kanamaları
ve tekmeler
büyütmüştür,

ve sis
nasırı
hep örtmüştür
şans
başköşeyi almıştır
her yerde

kaza
ve kader
gündemde kalmıştır
her an

din uyku
devlet
dipsiz
bir uçurum
olmuştur

tasavvuf
ki aşkın
ve yalnız düşenin
sevdalı başını
salmıştır
sisli ovalara

ferhât ve şîrin
leylâ ve mecnûn
olup
düşmüştür yollara,

ey halk
ey yurdum

oku
ve anla
kalk
ve kurtar

“bahtı kara mâderini”

MUZAFFER KALE

(1957, Muğla)

Ortaöğrenimini Milas'ta tamamladıktan sonra inşaatlarda çalışmak üzere geldiği Diyarbakır'da Dicle Üniversitesi Türk Dil ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1985'ten itibaren **Su, Broy, Edebiyat ve Eleştiri, Papirüs, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Halen İzmir'de öğretmenlik yapıyor.

Şiir kitapları: **Bir Günlük Güneş** (1990), **Acıtmıyor Boynumu Dünya** (1997), **Işıktan Kalan Kırılma** (1998).

RÜZGÂRIN TAPINAĞI'NDA

Acının saati tıklar tıklar işlemekte bu topraklarda
Ayağa kalkmış ateş

Kum

Ve ince sızları kemiklerin

Havada bir kaval sesi dolaşacak gibi değil

Ayışığı yağıyor ağıtların üstüne.

Papatya! Gözyaşı mıydı senin asıl adın

Beyaz bir hüznle

Ülkenin gözpmarlarında...

Süt sağıcı kadın, senin asıl adın neydi,

Üstüne gökyüzü düşmüş yaralı papatya, senin!

Rüzgârın Tapınağı'na geldim

Bu aslında uzun bir geçmiş. Dicle'nin kenarında

Unutulmuş bir sazı kumlarından temizledim

Gözkapaklarım kum içinde kaldı,

Cebimdeki mermilerle, oracıkta.

Akdeniz'in mavi masalıyla büyüdüm ben

Tersanelerde gemi büyütüp denizlere uçururdum eskiden

Böyle bir hüznle

Böyle bir hüznle

Baş başa kalmamıştım hiç!

HALİL İBRAHİM ÖZCAN

(1957, Kayseri)

Kayseri Eğitim Enstitüsü'nü bitirdi. Bir süre öğretmenlik yaptı. 12 Eylül 1980'de siyasal nedenlerle tutuklanıp beş yıl hapis yattı. Şiirleri 1986'dan itibaren **Edebiyat Dostları, Yazıt, Defter, Hayalet Gemi, Öküz, Papirüs** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Kırık Zar** (1997).

DENGE

bizlerden dışarı gidemiyor vahşet
kan-tetik ilişkisi: İntikam

ne canlar saklar âh umulmadık efkâr
meydanlara kovulan replikler arka sokak
resmi tarihle işgüzarlık eskiyen suretlerde
ey nöbetçi: geceyi tutanağa geçir
eskidik
biz

linçlerle tazelenir zifiri karanlık
unuttum mu çılgın çocuk, kalıcıdır bu hile şarkta
deliller
kalemlerini koltuklarında saklarlar

SEHPA

kelimeler puslu yollarında hâlâ mürekkeplerini boşaltabiliyor
ipek gürültülü karanlıkta
kilitle kapı bozuyor dili
kaybolan nedenlerin çatık kaşlı geçmişinde
karıştırlarak kanatılan hokka hayatın kendisidir
tescilli hayal kuyularından çekilen
buğu
hatıralar kaybıdır
mecalsiz rüya

kendi mayınına basıp ıslanan gözlerde
ay düşer kaale alınmaz gece ürpertisine
vedayı hedef alan okun ucundan

ölü bulutların ıktındisinedir
ihlamur kokularına uyanan kış
dalgınlık işte sonunda
hepimizin rüzgâr alan bir yanı vardır

ŞAŞIRTMACA OYUNUNDAKİ NÜ

şışı vurduğumda soluk fotoğrafın örtüsünden içeri
akıl sır ermez neden yeniden doğururum ki
her seferinde ben seni
metruk haritalarda aradığımda yerini
kaçıncı gözü olur bu yalnızlığımın

şilte üstünde topladığım çarşılarda akşam
ses vermez yırtılan zarının aralığında
hadi yarıştıralım kimin elinde toplarsa kuyruğunu
baştan sona giyinik keder ve ağırlığı kırmızının

endişesi çekilmiş mercan çürüğü buz üstünde gözlerim
gönlümün amanında yarama bir çocuk işerken
sirkat silahım olur yaşadığıma el ve karanlık
kar düşer kalır beyaz kalabalığımdan içeri

HASAN ÖZTOPRAK

(1957, İstanbul)

İstanbul Siyasal Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1984'ten itibaren **Sombahar, Varlık, Düşler, Göçebe, E** gibi dergilerde yayımlandı. "Göçebe" dergisinin yayın yönetmenliğini yaptı. Halen bir yaynevinde direktör olarak çalışıyor.

Şiir kitapları: **O Hayalle Kal** (1991), **Ağtlar** (1996), **Ey Aşkı Anlayanlar** (1999).

ÜÇLER MEZARLIĞI

kimbilir hangi uzaklardasınız
artık yabancısı olduğunuz bu ülkede
yanyana ve sessiz
konuşursunuz
sizi duyamaz ağacın altında
sevişen kız
bıraktığı ter kokusu
hatırlatır güzelliğini
ve azap verici sarhoşluğunu, yaşamının
üç kişisiniz ve tek kişi
her daim çıplak
artık günah işlememenin huzuru,
yanınızdan geçerken hissedilen

ah! sessiz mezarlık
fisiltılı hatıraları ölülerin
hayatın rüzgârsız çölü
sakın ve alingan:

yeniden bir yaprak düşer
mutlaka bir söz olur
duyulabilecek bir söz

ADNAN ÖZER

(1957, Tekirdağ)

Ortaöğrenimini Batman'da tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu'nu bitirdi. **Üç Çiçek**, **Yeni Türkü**, **Yeryüzü Konukları**, **Düşler** gibi dergileri çıkardı, yönetimlerinde bulundu. Şiirlerinin yanısıra, Neruda, Lorca, Octavio Paz gibi İspanyol diliyle yazan şairlerden çeviriler ve yayınevlerinde editörlük yaptı. Şiirleri 1979'dan itibaren **Sanat Emeği**, **Türk Dili**, **Yazko Edebiyat**, **Milliyet Sanat**, **Varlık**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. 1992'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen **E Dergisi**'nin Genel Yayın Yönetmenliği ve editörlük yapıyor.

Şiir kitapları: **Ateşli Kaval** (1981), **Çingrağın Ölümü** (1983), **Rüzgâr Durdurma Takvimi** (1985), **Zaman Haritası** (1991), **Seçme Şiirler** (1994), **Veda Şiirleri** (1999).

GİZLEDİKÇE AŞK

Kışın soğuk balıktan günlerini sayıyorum ağında.

O yaza hiç dönülmeyecek!

O başlatılmamış, o varsayılan ortasında yaşanmış sevda yakılmamış bir mum gibi aklımda.

Kesik ağzıyla suları iğrilten

boğaza karşı durup da

oraların kuşu yalıtıpkinini hecelemiştik

beyaz bir yelkenli geçişle sulara.

Kışın vurgusu açık, bağımsız bir ses

estiyor bize değmeden, bizden almadan

hiç uğramadığımız ortalık biryerlerden doğruca.

Uçuyor cinsiyetin kindar ağzıyla,

ibret olsun diye savuruyor

uzaklara bir meddü cezir haritasını.

Ne uzanma, ne geri çekiliş;

bir varsayılanın ortasında

iki içine işleyen zaman,

iki uyurgezer nokta.

Şimdi sen bile bu şiir için

çeperleri kapanmış, kendi başına bir ses,

kışın soğuk balıklardan takviminde
sadece kendine dökülen bir yapraksın.

Yalıçapkını yeni bir sözcüğe uçuyordur şimdi
bilmediğimiz bir lügatta.

“KİNE EZ?”

Bir devir aşk diye beni doğurdu
Aldı bedenimi Mağrip sıtmalarından
Nil diplerinden söktü ruhumu

Sisli denizlere açıldım bir zaman;
ne altın ne meyve,
yad olsun keşfettiğim kıyılar
Zamanın hayatla içlendiği çöllerde
bir çadırım olsun yeter

Ne göreceğim aynalarda
çağ bütününüyle yanılısama
İşkenceye almıyor eşkalim:
Şehre yeni bir şamata
Gün gelmiş süslü satraplar ünlenmiş
kaç defa ay doladıysa göğsümü
kaç defa bulut püskürdüyse ağzım;
hileli bir rakam düşürdüler sorguçlarından
kadınlar, müziği halka sayan

Ey halk! Ey halk! diye çağırdığım
zaman haritasında körfezler gibi çekilen
hayale dalan rüzgârın önüne
sergiler ve dut yaygıları açan
insanlık eğrileri, ketenpere çömezleri

Yandım daha çağlasında bademin
Bahçeler gözüme yeni bir şöhret
özürün bir köşesinden öbürüne
kenar otu oldum, bir fiy û care
ben oldum, ben oldum
ben oldum da ne buldum Temmuz'un kınabında
gıderayak lâl kafiye
göllere vehmedilen gül dolaklı şadırvanda
ama yine “gülün ölüm çağında”.

MERMER ADASINA VEDA

Ayrılısam mı kavuşsam mı şaşırımdı bu iskelede.
Kararsızlığın ortasında ihbar ediyorum belleğimi.
Tekrar ediyorum insanlığımı habire. Bir anda binip gemilere
uzak denizlerdeki mezarıma giyorum. Bir anda
vuruyorum rıhtıma
(Beyazlar giyindim; ipeğin ardında kırmızı patlamış
bir güneş akıyor etlerimden).
Kışın anıları ve bu denizin dalgaları saklı saçlarımın uzayışında.
Söyle bana, yaşatmaya yazgılı mısın bu adayı;
beslemeye beyaz evleri
ve bir beton yengece benzeyen rıhtımı... yitirşlerinle...
Ah yitiryorsun beni. Tutamıyorum mermerin güvenliğinde.
Yitiriyorum seni. Kalbim bir ada olmaz mıydı sana?
Gecikmiş zaman akşamı telaşla kaldırıyor sulardan.
Hızlı yunuslardan son bir tören.
Atıyorum kendimi gecenin kaplanına.
Parçalanışımı duyuyorum, bir türlü evcilleştiremediğim sevdam
seriyor etlerimi kayalar üstüne...
Ben bu kıyıda uyuyan kaplanım, üzdük sizi; artık
elveda!

KÜÇÜK DENİZ FENERİNİN YÜREĞİ

Kıyıya indim
ve yüzleştim denizin yüzüyle.
Her şey hazırdı
güzel görüntülerim için:
Boşluk, ışık ve zaman.
Küçük deniz fenerinin yüreği atar bu sularda;
anların içinde küçük, beyaz
an yumurtaları çatlar,
köpük bezeleri yarılr
denizin yüzünde.
Gürler ve yeşil yeveli boynunu çıkarır
deniz dibinin aslanı.
Patriyot balıkçıların dalgası gelir
kumlara sürtünmeye.

Kıyıya inerim
ve yüzleşirim denizin yüzüyle.

Her şey hazır burada
sevişgen cümlelerim için:
Taneyi samandan ayırmaya,
damlarda güneşin diliyle yalaşmaya,
köylere çıkan rüzgârın boş yatağı,
poyrazın topukladığı bir yelkenli gibi gıcırdayan
körfezin beli
ve küçük deniz fenerinin
çabuk pışman olan yüreği...
Kıyıya inerim,
öpüşerek yuvarlanırım kumlarda
kucakladığım bir dalga danteliyle.

Kıyıda çıplak ayaklı güneş
alıştırdığımız sabah gezisini yapar
ve ilk florya sürüsü yol alır
tavşanlı çalılıklara.

Resmigeçit gibi selâmlayarak geçer
menekşe balıkları
küçük deniz fenerinin anısını.
Zamanın hızlı solukları sakınleşir...

Her şey hazırlanır böylece
nesne ötesi uçuşlara geçecek
imgeler için.

Ey şosedden geçen keten şapkalı yolcu!
Durup seyret bu uyumu.
Her şey hazır burada
yaşam sevincin için.
Küçük deniz fenerinin yüreği atar bu sularda
kötü niyetli bir çağa uymamak için.

YÜCELAY SAL

(1957, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir Namık Kemal Lisesi'nde tamamladıktan sonra Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1989'dan itibaren **Mavi Derinlik**, **Adam Sanat**, **Milliyet Sanat**, **Ütopiya** gibi dergilerde yayımlandı. 1991'de **Mavi Derinlik** Dergisi ve 1996'da **Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülleri**'ni kazandı. Halen İzmir'de avukatlık yapıyor.

Şiir kitapları: J (1996).

ŞAHMERDAN

Beni yeşil düşün yavrum fazla hasar yok
Demeyi diyebilmeyi nasıl isterdim soranlara
Van Gogh'la arkadaş olmayı istediğim kadar
Halamın siyanürü istediği kadar isterdim evet
Gel gör ki bir yandan yüzümdeki eğreti maske
Bir yandan benimle büyüyen eski yara izleri
Dilimdeki sözcükleri kanatmaya götürüyor işte beni

Yeni bir rengi keşfetmenin keyfiyle birlikte
Tenimize düşen yaralarla da bezeniyor ömrümüz
Ne kadar yelkovan akrebe darılırken kabuk da bağlasa
Dökülse de o kabuk düğün evinde kasap oynarken
En sessiz yerde bağırın bir iz kalıyor yerinde
Ben büyüdükçe benimle büyüyor bu yara izleri
Böylece efendiler daha bir çöküyorum kâğıda ben de

Bıçak sırtı törenlerde herzelik ettim tamam
Kibarca hır çıkarmanın tam yerini de bildim
Yine de eksiklerim olmalıydı ki yıkıldı siperlerim
Meselâ kentin en güzide yerlerine işemedim hiç
Pisuarlara izmarit atmanın zevki de benden uzak
Sonunda yorgun yokuşları düzleyemedim lânet
Şimdi parmaklarımı çitlatıyorum bunları anlatırken

Ordugâhta akşamlar gürültüyle iniyordu üstümüze
Mavi kuvvetlerin her neferi gibi kahraman
Cezalı bir nöbetçi kulesi kadar yalnızdım

Gölgemi günbatımına düşürüp mırıldandığım hava
Luck'nin şu ünlü şarkısıydı "I'am a lonely cowboy"
Aklımda korsan koyarken düşen kırılğan sadak
Kıç cebimde tek güvencim her zaman bir yatağan

Suların soğuduğu günlerdi kükürt renkli günler
Karanlığın kahpeye çanak tuttuğu bir saatte

Vay bile beklemezken eyvah geldi başıma tertip
Ruhsuz karaltıları kara listemin başına koyup
Vakarla çıkarıp gömdüğüm yerden savaş baltamı
Mızrağımı öperek dalkılıç daldım dalkavuklara
Dönüşüm yoktu artık füyem çekilmişti bir kere

Kanayan yaralarım da boşverdim kırılan kalkanıma da
Hatta esen rüzgârla kalkan bir şeyim vardı benim
Onun da ne zamandır bana küsülü kaldığını unuttum
Yavrumlar gözleri uçaksavar sinik ejderhalarım
Yalnız onlar için sağlam tuttum örselenen kalbimi
Çok şeyin yırtık her şeyin buruşuk olduğu bu dünyada
Bir o dünyaya dışından bakabilmek sıvazladı sırtımı

Güzelim Haşimiye dehlizinde kaybolduğumda anladım ki
Ağır çektiç darbeleri altında bunca kıvranmamam için
Köpeğimin adı Kıtmır olmalıydı bir kere bu kesin
Sağ yanağımda en afilisinden bir şark çıbanı
Sol gözümde yaygaracı bir trahom olmalıydı
De hele bir doğru değil mi söylediklerim
Ey İbrahim'e karşı serin ve sakin olan ateş

Yorgansız yatan Urfalılar çığlık tacirleri
Dövüşün kör tefecileri gökten medet umanlar
Ne kanatlarında binlerce çağrışım taşıyan Halilrahman
Ne yalımlarıyla büyüleyen Anzilha dikilmesin yoluma
Belli ki beynimde darp izleriyle terkederim bu kenti
Buralarda hiç yere düşürmedim siyah pelerinimi ama
Konakladığım ilk korunakta usta işi ağlarım

Çok vukuatım vardır derinimde bilmezsiniz komutanım

SAFFET SOYÖZ

(1957, Kırklareli)

Ortaöğrenimini 1974 yılında Bursa'da tamamladı. Ankara Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'ndan ayrıldı. Bir süre teknik ressam olarak özel sektörde çalıştı. Sonra memuriyete başladı. Şiir ve yazıları 1982'den beri **Cumhuriyet Dergi**, **Milliyet Sanat**, **Edebiyat 81**, **Yarın**, **Gökyüzü**, **Türkiye Yazıları**, **Sanat Olayı**, **Yaba**, **Dönem**, **Temmuz** gibi dergilerde yayımlandı. Yeni Türkü Yayınları ve "Gazete" Gazetesinin şiir yarışmalarında mansiyon kazandı.

Şiir kitapları: **Yangın Bela Kûl** (1995)

ÖZET

güz gölgeleriyle beslendi sevgilim benim
susarken konuştu en çok
gülerken ağladı
büyüdü

gökyüzünde buluşuruz arasına onunla
delice sevişmek varken
yeryüzünde

zorlu sınavlardan da geçti, bilirim
büyülü bir felsefe gibi çarptı kılcaldamarları

umutsuz bile kaldığı oldu hatta
denizdeki yakamozlar hiçbir şey anlatmaz oldu artık ona
ve hiçbir şey anlatmaz oldu
yaz gelince tekrar açan papatyalar

örs olmamak için
çektiç oldu yüreciği
büyüdü

ENGİN TURGUT

(1957, İstanbul)

Üsküdar Akşam Lisesi'nden mezun oldu. Barmenlik, gümrük komisyonculuğu, banka memurluğu, düzeltmenlik gibi işler yaptı. Ayrıca dört kişisel resim sergisi açtı. Şiirleri 1983'ten itibaren **Sombahar, Varlık, Düşler, Gösteri, Milliyet Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Kışkırtıcı Erguvan** (1987), **Küs** (1992), **Bayan Elma** (1997), **Aşk Camım Benim** (1998), **Aşkın Kırkbir Hali** (1999).

BAYAN ELMA

Gök, kuşun uçuşunu görüyor. Gövdenizdeki ışığı seviyorum. Sizdeki تنها, başım döndürüyor bugünun. Kalbinizin yarısı yara, yarısı bende kaldı. Şu bulutları toplasam, birimizin yüzü kar fırtınası...

Memnun cümle, ahşap yalnızlıktan kovulur. Kuş uyur, ten uyumaz. Her şey öyle kalmıyor. Siz had safhada fazla masum bir akşamsınız. Yaprak devrilebilir, fakat siz devrilmeyen bir aşksınız...

Boş bulunmuştum sisinizde. Aşk diyordum aşk! hayallerime sarılıp. Bir gülümseme, siliyor etini günahların. İhanet, yolculuğundan cayıyor. Görmediğim bir rüyanın pastel derdi üzerimde kalıyor. Bende sizinle su olup, dünyaya akmak arzusu var!..

Yanlış veda, düşüncenin cebine sığmıyor. Dünyanın kalbi kırıldığımdan, kuşlara karıştığımdan beri size delirdim, sizde şımardım. Siz, ağzınızda uçurumlar biriktirmeyin. Küçük bulutlara binip, bana gelin. Bana elmanızla, yağmurunuzla gelin. Dantelin altında ten uyumuyor, sıyrıp atalım tenimizi, ışığın arkasına yuvarlansın aklımız...

Siz orada, bir üzüm kadar sıkılıyorsunuz. Ey yüzümün zarını öpen su, ey ağlar gibi yürüyen, rüzgâr gibi savrulan su, bir fasıl daha geçtiniz kalbimin önünden. Kasırganıza dokunsam ömrü uzar kimsesiz şarkıların. Suçsuzluğunuz düşlere ayarlı, sözleriniz sütun, kelimeleriniz ikon, gözlerinizden fırlıyor orman, göz gözü görmüyor, gözüm önüme aksın...

Tırnaklarınızda alizarin kırmızısı. Uzun sarı saçlarınız bardağımı taşıyor. Işık nasıl da kırılıyor saçlarınızda. Boşluk akıyor ellerinizden, o pembe uzaklığınıza duman tanımıyor melekler. Her şeyin bir kederi vardır ya; kederi bana verdiler...

Ah, tende heves, aşk sizde durmuyor...

ŞARABIN SÖZLERİ

Herkes ışığını alsın gelsin!
Bende melek selsebil!

Ruhumuz sütlüdür, taşarız şarabımızdan!
Bana güneşinizi üfleyin, üşüyorum yokluğunuzdan!

Her veda utanır kendisinden!
Haz biter, mana ölür, sıkılırsınız derdimizden!

İşte diağ, işte تنها, sanki her şey kurudu!
Ateş sustu, iştah sonsuz, bıktım anlaşılmaktan!

Akşam güneşini bırakır duvarda!
Arz patlar, herşey rüya olur!

Terkettim aklımı, her yerde kalbim vardı!
Mahur bir kokuydu yüzümüz, yükümüz fazlaydı!

Akşamın tadını kaçırdılar, cümlemiz vesileyiz varoluşa!
Aşk hepimizi uçurur, hayat hepimizde başka!

Hadi gelin, gül kapılarını kırılım, bülbül bile olamayalım!
Var mısınız yanmaya, işte ben gidiyorum, kubbedeki sonsuzla!

Merak buyurdunuz söylüyorum:
Hayalden başka neyiz ki biz!

Bakin bırakıyorum sizi de boşluğa!

BERRİN TAŞ

(1957, Kayseri)

Ortaöğrenimini Adana Lisesi'nde tamamladı. 1991 yılında İstanbul'da arkadaşlarıyla birlikte **İnsancıl** dergisini kurdu. Şiirleri de 90'lı yıllarda daha çok bu dergide yayımlandı.

Şiir kitapları: **İnsana Gecikmeden** (1992), **Bir Kenti Ağlıyorum** (1996).

BİR KENTİ AĞLIYORUM

Dün gece uyuyamadım
bir kenti ağlıyorum
gözlerimden kaçgun görüntüleri dökülüyor

dilini yitiren kent
söyle

bir yaşamı güzellemeyi
sana kim yasakladı

şirlerden yaşama taşınmış insanı arıyordum
sen insanı tıkanan yollara...

akmayan sulara gizledin
bir çocuk babasını öldürdü
bir kadın bedenini

bir adam böbreğini sattı
söyle... kocamış kent
düşlerimi nereye bıraktın

Sevgilim...

bu kent beni hırpalıyor
bir gün...

söyle...

dilini yitiren kent

sana konuşmayı öğretirsem

düşlerimi kapatan örtüyü kaldıracak mısın
insana gülecek mısın.

SUAT VARDAL

(1957, İstanbul)

İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü ve İÜ Felsefe Bölümü'nde öğrenim gördü. Şiirleri 1979'dan itibaren **Sanat Emeği**, **Edebiyat Cephesi**, **Yazko Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı. 1981'de **Akademi Kitabevi Şiir Ödülü**'nü ilk yapıtıyla kazandı.

Şiir kitapları: **Biz Gene Yan Yana** (1981), **Yorulur Ölümlü Gözleri** (1983), **Hayal Dersleri** (1994).

SOKAKLARIN BİRİNDE

İşi gücü var herkesin bu şehirde
dolanyorum işsiz güçsüz
takılıyorum peşine sokak çocuklarının

yeniden başlıyorum her sabah
kaybolmaya şehirde
sevgilimin evine her sabah
başka bir yoldan gidiyorum
şaşıyorum yolların çokluğuna
yüreğimin deliliğine

her sabah
yeni bir yoldan gidiyorum
nazar boncuğu gözlü insanların
şamatacı ışığının köründe
takılıyorum yüreğimin peşine
karnım aç düşlerim parça
içimden hiçbir şey gelmiyor
sokakların birinde yitmekten başka

SEVGİYE YER AÇMAK

Tıkış tıkıştır
Olan biten
Adım atacak yer
Yoktur kinden saçmalıklardan
Bir işe başlarsın

Alabildiğine mutluluk verici
Adamın biri güler
Öteki öldürmek ister seni

Bir insan seversin
İnsanların en güzeli
Gelir biri çamur atar sevdiğine
Öbürü tırnakla yırtar yüzünü

Ne bileyim ben
Bir kediyi okşarsın bir kış günü
Alırsın avuçlarımn içine
Bir de bakarsm arkana
Kaskatı kalmış karın içinde

Bir şiir yazırsın
Görmesinler diye
Kahırlı bir giz içinde

Bırakırsın usulcacık ortalığa
Dolaşır şiir
Kinler saçmalıklar içinde
Yer açar sevgiye

OYSA BİR GÜN

Soyunuk göğüslerinde titremeler
Pencereden uzanan yel
Ellerim yakalar titremeleri

Çıkıp dolaşır geceyarısı kumsalda
Elimin arkadan uzanmasını bekler
Sıçrayıp güler bana

Sarı saçları umutsuzlukla dalgalanır şimdi
Yeşil gözleri karamsarlıkla

Acıların içinde mutlu olmuştuk oysa
Oturup gülmüştük bir gün acı sözcüğüne

ORHAN ALKAYA

(1957, İstanbul)

Özel Doğuş Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi'nde Hukuk, Marmara Üniversitesi'nde Basın Yayın öğrenimi gördü. İstanbul Şehir Tiyatroları'nda oyuncu olarak çalıştı; çeşitli kuruluşlarda ansiklopedi yazarlığı, gazetecilik, editörlük ve danışmanlık yaptı. 1982'den itibaren şiirleriyle **Milliyet Sanat, Yarın, Gösteri, Varlık, E** gibi dergilerde görüldü.

Şiir kitapları: **Parçalanmış Dıvan** (1990), **Al Etika** (1991), **Yenilgiler Tarihi** (1994), **Erken Sözler** (1999).

YENİLMİŞLER İÇİN BİRİNCİ PARÇA

gene mahzunuz muhip! onlar sevindi
sallantılı aşklar şakırdar yerkürenin kulağında
başarı tanrısı beton akıllara hükmünü bildirdi
Spartakus değil, işte gene Sparta kazandı
biz, büyüyen kiplerin tanrıları
"ve cümle yitikler, mağlûplar, mahzunlar"
bir meyhaneyi bile haneye çeviremeyiz artık

ey akşamın son çocukları, sonsuz
ormanlara kaybolan okşayış ve sonsuz
sulara susayan Cravan'ların akşamı
ismiyle çağrılanların son kafilesi mi duruyor gölgenizde
şairlerin atası son defa mı bakıyor arkasına
"ruhlara tutunup dil dökmeye çalışırken Eurydice"
mülkiyetin erdemi mi çalar yakınlıkların kapısını
ey rintlerin son akşam yemeğine yetiştirilen
Karısı'nın Hırsız'ı

işte gene cumhuriyetin alfabetiyle dolanırız yenilginin
kalbine

işte gene onlarsızız: Mişkin, Peçorin, belki Onyegin
ey bizi büyüten imge! ulu değil
ulur gibi eziliyor
kardan adamların ilk a şapkası: aksan konfeksiyon
ey Ahmet'in, Arthur'un, Nazım'm ve Baba'nın yırtıldığı an
gene yenildik muhip! onlar kazandı

YENİLMİŞLER İÇİN İKİNCİ PARÇA

Yeşim Derman için!

peki beni kim intihar etti
kim tedavülden kaldırdı böyle erken
inlerken görülmem hoşlarına gitmedi mi
bir içevurum fazla mı geldi bu sığılıkta
nasıl da dijital şimdi yakınlıklar
parlak kanatlarıyla gökyüzüne kaybolurken anka
kimse tanrıyım demesin, hepimiz sarhoş kaldık
varedene duyulan hasret gibi yoksul anda
nerde şimdi Burgonya Beyleri, Kara Şövalye
gölgeye dokunanlar nerde
böyle erken mi kesilecekti sözüm, tam da burada
ciltler dağıldı, dağıldı olmayan ne varsa
güzel sözcüklerim, Mallarme'm, Yahya'm nerde
beni de beni de beni de... intihar ettiler
dosya kapandı katilim nerde

GÜNÜN SON KADINI

acının gri saatlerinde yüzüyle gelirdi
ansızın ve kanatlarına sığındığım
bir gökyüzüydü, yangınlardan kalan
çocukluğumdu, başka şeylerim, hüznün geniş kültü
akşama ertelenmiş gülüşüyle, dokunmanın ve ölümün
arasaatlerine sızan oydu

bir şarkı nasıl bitirilmez, hangi renkler
arka yollarına yakışır hayatın
temas kuşu silinir mi sevişmenin argın tahtasında
ebced bahçesinde söz ne zaman yanılır
ve boynu vurulmuş sabahlar ve gümüş
yüzüğünün açık kapağından sızan kokusuyla
kaçınılmaz, yokluğun bedeniydi

aşkıyla gelir ve giderdi

ANLAMLAR I

yalnız bir hata mı, sarsak adımlarıyla hayatı yürür
hayat da yürür, dil ağır prangasıyla sürüklerken hayatı
kuytu bir gül yaprağına sinmiştir. ne gam
söz eksilmeseydi, yangın nereden nerelere yürür

akşam koyu bir hatadır, telafisi üzerimize yürür
gündoğumu ayrı şölen, her dilde ayrı yürür
yalnız bayancı yabancılaşmaz, alışmak ağır ölüm
ölüm gelir, her seferinde başlangıca yürür

benim bu yok edici tutkum, hep içimden yürür
bir adam kalır dışarıda, yükü ömrüme yürür
kuytu bir masal, bir dağ aşımıdır hepsi
anlam gelir, bir mermi olur, kalbime yürür

IN MEMORIAM

IN LIMINE

çocuktum, zamanım çoktu, ölmeyecektim
başımı kitaplara sokup yürüdüğüm yollarda
kimi Peçorin, kimi ansızın sarsılırdı iklim
hiçbir düellodan kaçmadığım o eşsiz yıllarda

babası olan herkes kadar sakın dururdum
ölüme doğru koştuğum beyaz at üstünde

Hacı Murat, Enver, D'Artagnan olurdu
o masal senin, bu masal hep benim içimde

Huzur bilmez Suad'dım, Romeo pek komik
ben böyle ölmem, hiç değilse dua ile Mecnun
öğrendim sonra, aşklar trajikti kahramanlar epik
kaldırımlar evim oldu; Halide'ye değil bana vurdu

tek yol devrim'di, sapa sokakta yakalandım
ne vakit arasam arzu ile hâl arasında bir yer
dedemin sattığı koca evlerde gizlice yıkandım
Deniz Gezmiş Mahir Çayan devrim için öldüler

orman büyüyor, ekmek dağıldı, cinim kayıp
bir kez daha dönmek için o büyük aileye
yol karanlık, dil engel, yakınmak çok ayıp
ölsem eksik, kalsam... geç mi kaldım, ne

BÜYÜ SÜRÜYOR

Tuğrul'a; bitmez!

büyü sürüyor, kayak Hesse yorumunda
zehir yürüdükçe ağaç kimliğini buluyor
"ı can't get no" taş yuvarlanıyor, çilekler
Ingmar tadında; sevgilim yatakta kendinden geçiyor

büyü sürüyor, suya değdikçe güzelleşiyor gövdem
ondördünde bir kız, aylı geceye mi yoksa bana mı
üşüyen bu kız mı, yoksa benim yansımam mı
evsiz bir yangın yer yer sürüyor

gibiydi, bitmişti, onu ben bitirmiştım, görmüştüm
görünmeyeni, esesim dağılmıştı ve buluşmuştu
gölgemle barışmıştım çoktan, av ve avcıydım
imge ormanında yitip gitmemek için, tilkiyi tutuyordum

büyü sürüyor, gençliğim burada, kendime dönüyorum
şimdi hayatımız ve başka hiçbir şey var
kahve falına kanmıştım en fazla, kurşun döken bir kadına
ey Yahya! sen bir çocuğu bile kandıramazsın, olsa olsa

büyü sürüyor, efsane sürüyor, ben sürüyorum
intiharın tarif edildiği bu zamanda
yanlış büyütülmüş bir çocukluk yalnız öcünü alıyor
aziz ve şair... yılan ve akrep... ben ve ben

ayağımı vurduğum yerde fişkırان hayat
eski bir şirden sıyrılıp anlamını yeniliyor
çölde hayat sürüyor
su bildiği gibi

büyü sürüyor, Tanrı orta yaşlıların imdadına yetişiyor
ikilem akıllarda sürgün, ikilem kimsliklerde
kentte, insanların arasında, kimseyi görmeden
arkadaşlarım yaşlanıyor, sanki düş'tü... düşecek.

ERGÜL ÇETİN

(1958, Gazipaşa/Antalya)

Ortaöğrenimini Alanya'da tamamladıktan sonra A. Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi Eğitim Yönetimi Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1981'den itibaren **Yarın, Promete, Çağdaş Türk Dili, Edebiyat ve Eleştiri, Varlık, Yeni Biçem** gibi dergilerde yayımlandı. 1990'da **Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü**'nü, 1998'de **Halkevleri Şiir Ödülü** ile **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Ankara'da, Toprak Mahsülleri Ofisi'nde uzman memur olarak çalışıyor.

Şiir kitapları: **Bir Avuç Kum** (1984), **Yenilikler** (1992), **İlk Sözleri Söylenmemiş Bir Aşkın Son Sözleri** (1995), **Zambak ve Yontu** (1997), **Borges'in Eli** (1998).

ŞARKI

şarkımı yağmurlar söylüyor şimdi orda
çamurlu yollar söylüyor, buğulu camlar
kırılmış bir bulut söylüyor
yoksunluklarla gelen akşam, ilk yanan yıldız
söylüyor gökte

şarkımı sıradağlar söylüyor şimdi orda
sıradağlar söylüyor ve uzaklıklar, sonsuzluk,
şarkımı bir kadın söylüyor
süzülüp gözyaşları yanağından
şarkımı denizler söylüyor, uçsuz bucaksız
geceler,

kudurmuş rüzgar söylüyor, vahşi dalgalar
küçük bir kızcağz söylüyor şarkımı
solgun yüzümü işleyerek yoksul bir resim defterine
düşlerimde gittikçe uzaklaşan bir ev söylüyor
çatıya dallarla yağın yıldızlar
çekirgeler söylüyor, acı bir ninni gibi karanlıkta
sarı titrek yanan mum söylüyor şarkımı
beyaz bir kadının belli belirsiz beliren yüzü
şeffaf bir çocuk teni, ılık bir nefes söylüyor...

şarkımı yağmurlar söylüyor şimdî orda
çamurlu yollar, buğulu camlar,
buram buram terleyen saçları bir kadının
gittikçe solan, uzaklaşan bir ışıktâ
şarkımı uzaklıklar, uzaklıklar söylüyor şimdî.

KALKIP BİR DOSTA GİTSEM

kıyıları baştan başa dolaşsam
ayağım değmedik kum
gözüm değmedik mavi kalmasa
çakılların üstüne oturup şehri seyretsem
gürültüsünden uzak
deniz taşlarını birbirine vursam
duysam çırıl çıplak sesini taşların...

uzanarak kumlara
seyretsem derinliklerini gökyüzünün
bulutların şekilden şekile girişlerini izlesem
köpükler sıçrasa üstüme
çeksem çığırlerime olanca tuzunu dalgaların
yorgun akan ırmak gibi duysam serinliğini
alnımda bir uçurumun...

doğrulup bir kaya gibi ufka baksam
saatler gelip geçseler habersiz
martıları seyretsem akşamlara dek
avdan dönen balıkçı motorlarının
kütürdüsünü dinlesem
yeşil bir yaprağın damarlarını
beneklerini seyretsem saatlerce...

bir balıkçı kahvesine uğrasam
hoş beş etsem orda
kalın bıyıklarını seyretsem yaşlı denizcilerin
av yorgunu, tuz yanığı yüzlerini...

sonra kalkıp bir dosta gitsem
sarılısam boynuna açar açmaz kapıyı
kardeşim desem/kardeşim
dünya güzellikler içinde...

AHMET ERHAN

(1958, Ankara)

Ankara Gazi Yüksek Öğretmen Okulu Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Öğretmenlik yaptı. İlk şiiri 1975 yılında **Militan** dergisinde yayımlandı. Daha sonraları **Doğruktu**, **Dönemeç**, **Türk Dili**, **Sanat Emeli**, **Yusufoçuk**, **Yarın**, **Milliyet Sanat**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Papirüs**, **Öküz** gibi dergilerde görüldü. 1981'de **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü, 1992'de **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü ve 1998'de **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra, denemeler, hikâyeler yazdı.

Şiir kitapları: **Akdeniz İrrikleri** (1980), **Alacakaranlıktaki Ülke** (1981), **Yaşamın Ufuk Çizgisi** (1982), **Ateşi Çalmayı Deneyenler İçin** (1984), **Sevda Şiirleri** (1984), **Zeytin Ağacı** (1984), **Kuş Kanadı Kalem Olsa** (Toplu Şiirler, 1984), **Ölüm**, **Nedeni Bilinmiyor** (1988), **Deniz**, **Unutma Adım** (1992), **Öteki Şiirler** (1993), **Çağdaş Yenilgiler Ansiklopedisi** (1998).

MİLATAN ÖNCEKİ ŞİİRLER

XII

Akdeniz'e dönüyorum, güz kuşlarının
Kanat vuruşlarına adımlarımı ayarlayarak
Akdeniz'e dönüyorum, dumanlı bir kentin
İrin püskürten bacalarını yüreğimden kazıyarak.

Yıllar yılı karanlık, nemli odalarda yaşadım
Her sabah yüreğime yeni bir uçurum eklemenin kederiyle
Bir göçmen kuştum ki ben, güneyi hiç bulamadım
Uçmak istesem yasakların surları dururdu önümde.

Sokaklar bir yara gibi, yüründükçe kanardı
Donup kalırdı sesim, o buzdan yüreklere vurdukça
Her ana ağıt yakmak için dudaklarını aralık tutardı
Aklım, en güzel duyguların kıyılarında durdukça.

Ve işte kendi içimde yürümeyi öğrendim şimdi
Bitmek bilmeyen sokağa çıkma yasaklarında
Anladım ki artık herkes bayraksız bir ülkeydi
Beyinler telörgüleriyle çeviriliydi, yürekler mayınlarla
Yakılan kitapların dumanları tüterdi bacalardan

Ben yanan her sözcüğe tek tek gözyaşı döktüm
Yeni dünyalar aradım hayatıma, çıkararak atlaslardan
Böyle başladı kendi içimdeki o uzun yürüyüşüm.

Denizsiz bir gemiydim sanki, topraksız bir çiçek
Köklerinden kopmuş bir ağaç dinelirdi önümde
Şiirler yazdım, yazan elim, söyleyen dilim titrek
Her şiir yadsıdı kendini; yaslanarak bir başka şiire.

Turuncu bir sokağın aklımı tozutup atması böyle başladı
Sıçrayıp gitti bir çocuk, yalınayak, dikenlerin arasında
Bahçesi günebakanlı bir ev, taşlık, incir ağacı
El çırpıştırıp, titreyerek akan sular vardı arklarda.

Baba, bir dilim portakalla köpük köpük şaraplar içer
Ana, tulumbanın önündeki yalakta çamaşırlar yıkardı
Çocuk, yüzünü bir kitabın sıcacık koynuna gömer
Uzak bir deniz ve kızlar üzerine düşler kurardı.

Her sokağın bittiği yerde bir limonluk başlar
Her limonluğun ardında bir dilim deniz görünürdü
Şafakta rıhtımda bir sürü ceviz kabuğu sandal
Denizin enginlerine yaşlı balıkçıları götürürdü.

Geceleri ay bir ekmek gibi büyürdü gökyüzünde
Kavrulmuş susam ve yeni biçilmiş buğday kokardı
Yıldızlar gümüş sürerlerdi denizin tenine
Her yakamozun parladığı yerde bir deniz kızı oynardı

Böyle bir dünyaydı işte, anlatılır mı bilmem?
İnsan her dönüşünde bulur mu eski ayak izlerini?
Yağan yağmurlar mı, yoksa kendi midir onları silen?
Dönmek istiyorum ben; dupduru bir su el değmemiş bir
toprağım şimdi.

Akdeniz'e dönüyorum! Akdeniz'e dönüyorum
Anamın rahmine yeniden, yeniden döner gibi

AKŞAM GÜNEŞİ

Hayatım temsili bir yenilgi gösterisidir
Okulu seven çocuklara bıkkınlık getiren
Yağmurda yalnız kalır, seyircisi yoktur
Onun için yaşamak alelade bir lükstür

Rüzgâra karşı kalem oynatır hayatım
Damla damla büyür beyninde bir gül
Bir şirdir ve hiç de kötü değildir
Dizeleri birbirini iteleyerek geçer

Sararmış bir devrimci fotoğrafıdır hayatım
Genelevi bulamayan yeniyetmeye benzer
Yalnızlığı yalnızlıktır ve çok sıradandır
Her hafta sonu annesini görmeye gider

Kartpostal görüntüleriyle intihar eder
Donar kalır bir aynada eli yüzü çıplak
Altmcı filo gibi bir şeydir, isyanlar bastırır
Yasaktır elini koynuna sokmak yasaktır

Sonuçta bir hayattır, naftalinler kullanır
Parası çıkmazsa gider sakal bıyık bırakır
Sevgilisi yoktur ve artık sevgisi de yoktur
Radyoda söylenmeyen bir ölüm buraya sessizce kepenklerini kapatır.

BİR EL SON BİR KEZ UZANIRSA

Bir el, son bir kez uzanırsa kâğıtlara
Yazacak ne kalmıştır yaşama ilişkin?
Gittide kendini biraz daha deşen şiir
Turuncu bir sokakta koşan çocuklara
Şimdi hangi anının büyüsünü sunabilir?
Akdeniz, bir tek seni anlatmak isterim
Ötesinden bütün tanımların, yalnızca bir
Duyu, bir görüntü, uzun bir çığlık olarak
Çünkü ne bir mühür kaldı elimde artık
Ne de gönderlerime çekilecek bir bayrak
Yanıldım bir yerlerde, bir yerlerde tökezledim
Dünya bir yara olmuşken beni kim sağaltacak?
Ki, kendiyile bile uzlaşmayan biriyim
Ateş bende yanar, su yine bendedir
Son bir kez duy beni, sar köpüklerinle
Damarlarımı nehir kılıp sana akar gibiyim.

TÜRKİYE

Benim gökyüzüm niye bu kadar dar
Devrimim solgun, bayrağım üzgün
Issız bir gemi gibi dalgalanıyor
Meyhanede kabaran bir hesap pusulası
Büyüdükçe büyüyor, gelen içmiş giden içmiş
Cüzdanim boşalmış, yalnızlığım yorgun

Türkiye'yim, bir tokat gibi uzanan dünyaya
Bir yarımada, demek ki üç yanım deniz
Benim gönlüm niye bu kadar dar
Kuşlar uçmuyor artık, kurtlar ulumuyor
Yalnızım, dünyalar dünyalar kadar

Alacakaranlıkta, bir sokak arasında ağlıyor çocuğum
Arada bir denize bakıyor, deniz bataklık
Nereye gideyim, Türkiye'yim, önüm karanlık
Durup durup körlerin alfabetine çalışıyorum...

BUGÜN DE ÖLMEDİM ANNE

Yüreğimi bir kalkan bilip, sokaklara çıktım
Kahvelerde oturdum, çocuklarla konuştum
Sıkıldım, dertlendim, sevgilimle buluştum
Bugün de ölmedim anne.

Kapalıydı kapılar, perdeler örtük
Silah sesleri uzakta boğuk boğuk
Bir yüzüm ayrılığa, bir yüzüm hayata dönük
Bugün de ölmedim anne.

Üstüme bir silah doğruldu sandım
Rüzgâr, beline dolandığında bir dalın
Korktum, güldüm, kendime kızdım
Bugün de ölmedim anne.

Bana böylesi garip duygular
Bilmem niye gelir, nereye gider?
Döndüm işte; acı, yüreğimden beynime sızar
Bugün de ölmedim anne.

AT AVRAT SİLAH

Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.
Sırtımdan kaç güneşi aşırarak yürüdüm. Yok.
Damarlarımdaki alkolü kolonyayla sildim
Yok. Yükseklik korkumu dirseğimle dürterek
Kentın bütün üstgeçitlerinden geçtim
Evlerde kabuk bağlayan yaralarımı dışarda rüzgâr
örseliyor

Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.
Yok. Sevgilim. Olamadım. İçkilere daha bir dadandım
1182734. Mesai saatlerinde aranılacak. Yok.
Artan her günüm sanki ölüme ekleniyor...

Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.
Kıraz dalına asılmış bir mendil gibi kaldım
Bekliyorum tarihin kaçınılmaz fırsatlarını
Yok. Sevgilim. Duasız bir din arıyorum. Yok.
Leyli bir uyku. Alnı örselenmemiş bir insan
Gece yatıya gelen bir umut. Gündüz giden bir ehl-i
müslüman

Yağıyorum durup durup bütün yağmurlarımı

Türklerin anayurdundayım. Yalnızım. Alkol. Yok.
Savunduğum her şeyin savunmaya geçtiği. Tanrım.
Yok. Boğulsam cezir oluyor, yaşasam med.
Artık evcil olan kelimeler arıyorum:

Oda. Pipo. Kitap. Çocuk. Ev. Aile. İş. Otobüs.
Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.

Ancak otüzüç gün üç gece ağlasam avunurum
yok. Küçük Asya'dayım. Ninem Rum. Dedem yüzbaşı.
Kanım A Rh pozitif. Çok bira içince negatifleşiyor.
Yok. Sevgilim. Bilemedim. İki taşı çatıp bir yapı kurmayı.
Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.

Kanım çekiliyor dünyayı böyle düşündükçe
Yok. Sanki durup dururken saçlarım seyreliyor
Sıcak oldu. Genleştim. Konformist filan oldum.
Yenik bir hayvan büyütüyorum koynumda. Yok.
Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.

At. Avrat. Ve sđlah. Su. Ateş. Ve toprak.
Bütün dinleri böyle kandırarak dinimi buldum.
Öldüğüm gün davula üç kez vurulacak. Tören. Yok.
Kalbim. Bir ayrılığı çalıyor kampana. Tren.
Yok. Seni istasyonlarda kaç kere öptüğümü
sayamıyorum

Atım öldü. Avradım beni sevmiyor. Silahım suskun.

365'le 35'in çarpımı neyse ona göre kurdum kendimi
Ondan ötesini ister eksilt ister çoğalt

Devrim misin nesin ver artık şu adresini. Yok.
İnkılâp! İnkılâp! İntılâp! İnkılâp!

YAĞMURDA ÖLÜRÜM...

Yağmurda ölürüm, su çeker bedenim
Bir yeraltı ırmağı olur gömülünce
Ben bu dünyada bir dek *hayat*'i sevdim
Karşılıksız aşkların lumpenliğince

Yağmurda öleyim, su çeksın bedenim
Sokağın ortasmda serseri bir ağaç gibi
Anlasan sen anlardın kalbim
Göğün toprağa akıttığı o şehveti

Yağmurda ölürüm, kâğıda yine zam gelir
Ben uzun uzun üşürüm ıslaklığımdan
Su ve kan! Görüp göreceğim budur
Rivayet olunur kim, suyun kanı yıkadığından

Yağmurda öleyim, su çeksın bedenim
Kan! en dayanıklı tüketim malımızdır, onu kimse yıkamaz

Dolar Mark İMKB Altın Hisse Senedi...

Kalbim, kanla yıkananlar bir daha onmaz.

ENVER ERCAN

(1958, İstanbul)

Haydarpaşa Lisesi'ni bitirdi. **Yeni Düşün** Dergisi'nde, **Güneş** ve **Sabah** gazetelerinde çalıştı. 1990'dan beri **Varlık** Dergisi'nin Genel Yayın Yönetmeni. Şiirleri 1981'den itibaren **Yeni Olgun**, **Milliyet Sanat**, **Yeni Düşün**, **Broy**, **Varlık** dergilerinde yayımlandı. Şairlerle yaptığı söyleşileri **Şair Çünkü Onlar** (1990) ve **Söz Uçar Yazı Ohur** (1994) adlı kitaplarda topladı. Şiir derlemeleri yayınlandı. 1997'de **Cemal Süreya** ve **Yunus Nadi Şiir Ödülleri**'ni kazandı.

Şiir kitapları: **Sürçüyor Zaman** (1988), **Geçtiği Her Şeyi Öpüyor Zaman** (1997).

KIRLI BEYAZ

Utanmaz bir adamdan da başlanabilir sevmeye
En temiz düşlere çomak sokar da
Sonra gelip yıkanır seninle

Kara bir adamdan da başlanabilir sevmeye
Upuzun yola düşse gece korkar da
Sonra gelip sığınır gölgeneye

Ucuz bir adamdan da başlanabilir sevmeye
Tepeden tırnağa yağma durur da
Hep bi dostluk kalır geriye

GÖK YÜZÜNÜ ÇEVİR BANA

Bende bulduğun benim de aradığımdı
Sarmaşıp inceldiğimiz o nokta
Hadi tut elimden gezdir sokaklarını
Ansızın yakalan sağnağıma

Akşam kendini karartırken geliyorsun
Komşular kimbilir ne diyor
Günü soyunup beni giyiniyorsun
Parmakların ışıkları dinlendiriyor

Gök yüzünü çevir bana
Gezinsin tutkunun alevden dili

Uçarken çıkardığım o ses var ya
Bütün sözcüklerin özeti gibi

Tanrı bu geceyi korusun

SİZİN İÇİN GÜNLERDİR PUL BİRİKTİRİYORUM

dün sesiniz kalmıştı durakta
arkanızdan yetişemedim
bari şimdi dinleyin lütfen
kanat uçup durmasın adımlarınız
günler var ki size niyetliyim
ama hep böyle durgun dudaklısınız

Çok mu gevezeyim -
hakkıyorsunuz...

bir tarihiniz vardır elbette
peki ya coğrafyanız
küçük bir gezinti yapardık sizinle
sözcüklerinize kadar ıslandırdınız
yanlış anlamayın lütfen
birlikte kaynardı suyumuz

Çok mu cüretliyim -
hakkıyorsunuz...

size dokunsam
- biliyorum - hükümet sarsılır ama
bir âh ile bu âlemi virân ederim ben de
divan şairleri bile söyleyemez bu lafı
inanır mısınız
öyle bakmayın lütfen
yalan söyleyecek değilim ya göz göre göre
hem bir tutuşursam dilimde patlarsınız

Çok mu serseriyim -
hakkıyorsunuz...

ama siz tam da bu şiirin fikrisiniz

GECE

el ayak çekildi
gecenin gölgesine bir düş gibi uzandın
kızının üstünü örtmüştün
kolunda uyuyup kalmış karın
gölgen suya değse ıslanır şimdi

acemisin biliyorum
elin ayağına dolaşiyor günü denerken
bir gerçeğe parmak basar gibi
basamıyorsun da ölümün tetiğine
kırkyalan sözcükler kesiyor rüzgârlarım
onun için aylar var ki
zorla uyduruyorsun kendini her role
susturamasan da kafadaki o sesi

*dün de bugün yarındı
dün de bugün yarındı*

öfken de bundan
kibar şairlere gülmen de
tuhaf bir adamsın vesselam
canını sıkın bir sokağı
boyuyorsun da
kırmızıya
bir yaprak düşse dalından
altında kalıyorsun

hiçbir şeyin uymuyor kitaplara
ama gel bu sabah
karını öperek uyandır
işe mişe de gitme
kızına kahvaltıyı sen yaptır
sonra pırıl pırıl günü tak yakana
yeni bir hayatın önsözü gibi
kentin kalabalığına karışıp yürü
kimse korkmasın bakışlarından
üstün başın boydan boya gökyüzü
çocukların ellerine bulaşsın dursun
nasıl olsa
hâlâ güzel masallara inanıyorsun

Ö. FARUK HATİBOĞLU

(1958, Cihanbeyli/Konya)

Şiirleri 1993'ten beri **Evensel Kültür**, **Kıyı**, **Papirüs**, **İnsan**, **Edebiyat ve Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. **İbrahim Yıldız Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Cihanbeyli'de yaşıyor.

Şiir kitapları: **Düş Değil** (1995), **İnce** (1997), **Sevdim Çocuk Yanımla** (2000).

ORMAN

Beni bir ömrün
Issız her yerine attılar
Su vardı toprağın süzdüğü
Kökümü yeşil yeşil yıkayan
Ve gündüzler dolusu güneş
Yaprağımı kuyulardan çıkaran

Bir ömrün
Issız düzlemine bırakılanlar
Gölgemden çevren'e uzuyorlardı
Bir orman olacak kadardık

Ve hepimiz habersizdik
Bir orman olabilmekten

YALNIZLIK

Remzi İnanç'a

Nicedir sandalyeyim
Oturamım yok

Nicedir masa gibiyim
Üstümde gereksiz eşyalar

Nicedir masa sandalyeyim
El ayak çekildiğinde
Birbirine çatılmış

İLKİZ KUCUR

(1958, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir'de tamamladı. ODTÜ Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1980'den itibaren **Yusufoçuk, Tan, Sesimiz, Oluşum, Dönemeç, Sanat Olayı, Broy** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Ama Ben İlkizim** (1990)

SON SÜRGÜNÜ KADIN YÜZLERİNİN

I.

geçen yazlardan kalma sıcaklığı taşıyor bedenime
bir kenti boydan boya geçen gölgeler
eski tanrılar dökülüyor eteklerimden
gidip gelmelerle ölçülüyor yokluğun zamanı
ne bir hücre ne de uçsuz bucaksız gökyüzü
anım karakutusundan saçıldı tarihin kurbanları
her ses kendini öldürüyor boşlukta

şarabın ve zeytinin hüznüyle
ekmeğin kanlı sofrasında paylaşılan
yalnız bir kadının suskunluğu oluyor
zamanın ve kibebe'nin savaşı
/siyah bir çelenk yerleşiyor gözpınarlarıma
gölgem pis sularına karışıyor kentin/

II.

terimin tuzlu yangını ile ısınıyor
nefes nefese kaldığında karanlık
fırtınalar çağırıyor uykularımı
dağılmış sofralar kuruluyor
ilkyazın dokunulmaz kutsallığında
toprak izlerimi saklıyor ardımsıra

en çok köprüleri seviyorum yine de
nehirlerin yıkadığı soğuk kent akşamlarında
sahipsiz ayaksesleriyle tarih
yırtık bohçasından bırakınca döküntülerini
anlamsız hazlar kalıyor geriye ve görünmeyen katiller

yıkımlar taşınıyor bir sonraki zamana
gece o çıgan ritmiyle uyarıyor bedenimi

III

son sürgününü uğurluyor kadın yüzleri
gözlerime takılan bulutların devinimi belki
belki hiçliği efsanelerin
anlamsız kıyıları kalıyor aklımda
ıssız ve tarihin yazıldığı

NILGÜN MARMARA

(1958, İstanbul/1987, İstanbul)

Ortaöğrenimini Kadıköy Maarif Koleji'nde tamamladıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Henüz 29 yaşındayken, "yeryüzünü terk etmeye karar verip" yaşamını sonlandırdı. Bütün şiirleri, ölümünden sonra Gülseli İnal tarafından derlendi.

Şiir kitapları: **Daktilyo Çekilmiş Şiirler** (1988), **Metinler** (1990), **Kırmızı Kahverengi Defter** (Ölümünden sonra, 1993).

ÇOK GÜZEL

Durma artık burada uysal âşık!
Aydınlık milinin yatağında.
Bilemiyoruz belki de meşe o ağacın adı,
Anlayamıyoruz varolduğumuzu gölgesinde
ağırbaşlılığının.
Veda geliyor şimdi, öğretmek için
sergilenmeyi, uçuşan geriye dönen
vakitte.

Kime, kime gönderiyor incelen yapraklarını
yüzün, kavisin beyaz yanağıyla?

Bu aklıkta, minarem mavi benim.
Işığım denize kayıyor, bir sayıklama
izleğiyle, bir zamanlar pay verdiğimiziz
insanlığa!

CANIM SIKINTI SINIRI

Aydınlıkta köhneliği belirginleşen ve kentte ve konutta hiçbir şey neyse ben oyum. Öylesine bağısız ve yeğniyim ki bu hafifliğin şiddetinin bedelini bir gün öderim diye düşünüyorum. Sanki varoluş beni cezalandırmak ister gibi; yoğunluğundan bana düşen payını benden geri alarak bu yoğunluğa, olur olmadık herkese ve herşeye fazlasıyla katlayarak sunuyor.

Ülkem yok, cinsim yok, soyum yok, ırkım yok; ve bunlara malettirici biricik güç, inancım yok. Hiçlik tanrısının kayrasıyla kutsanmış ben yalnızca buna inanabilirim, ben. Yere göğe zamana denize kayalara ve kuşlara da dokunan aynı tanrı değil mi! Bu kutla tanrımın yönetkenliğinde, olmayan ellerimle bir yok-tanrı'yı tutuyor ve ölçüyorum yokluğun ağırlığını. Kefe'lerinden birine onun oylumu

pekâlâ sığıyor, diğereine duygular, duyumlar ve düşünceler yığıyor, işte yetkin eşitlik... her gün her gece bu eşitliğin bilgisiyle geçiyor. Bir eskiciden satın alınmış bu teraziyi birgün başka bir eskiciye vereceğim, o gün, tozanlarım her bir yana dağılıp toprağın suyun ölümsüzlüğüne eklemenecekler ve ben özgürleşeceğim.

DÜŞÜ NE BİLİYORUM

Kimdi o kedi, zamanın
eşyayı örsleyen korkusunda
eğerek kuşları yemlerine,
bana ve suçlarıma dolanan?

Gök kaçınca üzerimizden ve
yıldız dengi çözüldüğünde
neydi yaklaşan
yanan yatağından aslanlar geçirmiş
ve gömütünün kapağı hep açık olana?

Yedi tül ardında yazgı uşağı,
görüldüğünde tek boyutlu düzlüktür o
ve bağlanmış körler
örümcek salyası kablolarla birbirine
sevişirken,
iskeletin sevincini aklım yangınına
döndüren, fil kuyruğu gerdanlıklarla.

Yine de, o, zaman kedisi
pençesi enseimde, üzünç kemiğimden
çekerken beni kendi göğüne,
bir kahkaha bölüyor dokusunu

düşler maketinin
uyanıyorum küstah sözcüklerle:

Ey, iki adımlık yerküre
senin bütün arka bahçelerini
gördüm ben!

ÇÖZÜLÜŞ TINISI

I
Bakışın olanağı kadar izledim sızı, yer karardığında
uzanmışım solgun ışıklar kayrasına. Mutluydum; bu bir cüret!
Küçük sürünün içkin yolculuğunda yetkeyi silmenin kıvancıyla,

korunaklılığın ince güveninde konaklıyordum. Biz buyduk, şimdinin kuşkusuzluk adasında. Aynıken bile birlikte, birbirine karışmış, evrende birbirine yansıyan bağı sürdüren nesnelere dizisi gibi... Evet yıldızlar yalnız ve tek tek beliriyor haritalarında, ama uzayın bütünlüğü bilgisine yöneliyor istemleri -şiddetle kayarak yer değiştirebilen bazılarının dışında- Bu uzaklaşma sürecinde onlar da başka noktalarda durakalmaya seçiliyorlar, bir sonraki kayışa dek! İşte, salgısı tikellik ve değişmezlik olan bu bütüncül arzu yaydığı cömert tınıyla kuşatıyor bizleri, bir tekrar noktasında yer edinmiş tanıklığımızı gereksinerek.

Borçluyuz daha çok yaşamaya!

“BANA DOĞRU GELEN KİM?”

YA DA

ŞİMDİKİ ZAMANDA BİR MOBİL,

BİRİNCİ TEKİL ŞAHİS

Dökülmüş bedenim kimyasına pirincin, yokedilerek kalsiyumun büyüğü yazgım belirlenmiş. Her an, hoşgeldin diyorum bana doğru gelene, dalgalanan duyargalarımınla. Sarkıyorum tavandan (bir tavan varmışcasına) yeryüzünün (varolduğunu umarak) renklerini bilmeme karşın-lal rengi, çivit mavisi ve sarı-ve onların yananlamalarını- tutku, dinginlik ve ölüm- kendimle işaretliyorum yanı, yöreyi- bir aşağı bir yukarı, bir yukarı bir aşağı, sağ sol, sağ sol. Yönlerin bulanıklığında bir sorumluluk bu! Uluma geri tepiliyor böylece, bana doğru gelene karşı! Bir iskeletler zinciri tutuyor beni havada, uzay konusunda bir unutkanlık yüklemeye ve devindiğim cılız önlemleri yıkmaya çalışarak. Soğukkanlı bir çaba! Ben, kusursuz bir porte olmayı yeğledim, oysa. İşte şuracıkta, özlüyorum sol anahtarımı ve notalarımı. Umursamam, nereye dağılırlarsa dağılsınlar, daha sonra...

Şimdilik, hava akımının istencine boyun eğmişim, sinekler ırzına geçerken uzantılarımın, sürüyorum dansımı bu dikey tabut içre, günden geceye, gecedен güne, ben tümünü ezip geçinceye ve “Bana doğru giden kim?”in yatay bilgisine ulaşıncaya dek!

RUHAN MAVRUK

(1958, İstanbul)

İ. Ü. Basın Yayın Yüksek Okulu'nu bitirip, aynı okulda lisans ve yüksek lisans eğitimini tamamladı. Şiirleri 1992'den beri **İnsancıl**, **İblis**, **Berfin Bahar** gibi dergilerde yayımlandı. İngilizce'den çeviriler yaptı. İda Dağı Çöz Beni 1995'te **Mavi Dergisi İlk Yapıtlar Şiir Ödülü**'nü aldı.

Şiir kitapları: **İda Dağı Çöz Beni** (1994), **Derinliğin Serinliği** (1996), **Leyladan Beri** (1998)

B/İT PAZARI

I

Artemis'i satıyorlardı
dün, karşı sokakta
"bu ne iş Phenelope" dedim
"ucuz iş abla" dedi
piyasayı çürütür bunlar
şikayet dilekçesi düşünüyoruz
esnaf tanrılar adına

topal müteahhitle kaçtı diyorlar Aslı
Kerem de jigolo olmuş
yaşlı bir dulun kapısında
kadrolu yapacaklarmış yakında

reklam metni yazıyormuş Baba Zeus
-eh! ekmek parası diyormuş
hani şöyle boş zamanlarda-

ödül salonunu basıp
başkanın kafasında paralamış
plaketleri Neyzen
selamı var
içerde daha rahatmış

Yunus'u Şırnak'a sürdüler
Pir Sultan'm başına da ödül kondu
yakalarlarsa bir daha asacaklarmış

II

sev okşa beyninin kıvrımlarındaki
şeytanları
"hayata tek boyutlu bakma"
çık gezin şöyle bit pazarında
eski sloganlar
ipte kurutulup yıldızlanmış
serdengeçti sevdalar
ne ararsan var...

bır tabla da sen kap
verniklenmiş darağaçları satarsın
pek entel olur!

III

eeee! Böyle işte
sarhoş kavisler çekip götürüyor
şimdi bütün yolları:
imge salatası, biraz havyar
maydanozla kardın mı yalanı
vurursun itin sırtına palanı
dirhem dirhem gider at pazarında
yok, yağmurdan başka
hiçbir sulu nimete avuç açmazsan
başlar zamansız bağbozumu
başlar tomurcuk talanı
-aydan da umut kesilmiştir artık-
hem kuşlar yemiştir yollara attığın
darıları
tek başma düşer gölgen bulvarlara
gece yarları
ahh! Gece yarları...

EMİRHAN OĞUZ

(1958, İstanbul)

Galatasaray Lisesi'ni bitirdi. 12 Eylül 1980 askeri darbesinde siyasal nedenlerle tutuklanması sebebiyle mimarlık öğrenimini yarım bıraktı. Şiirleri, daha çok cezaevinde bulunduğu dönemde bazı dergilerde yayımlandı. Tek kitabıyla 1987'de **Akademik Kitabevi Şiir Birincilik Ödülü** ve **Ceyhun Atuf Kansu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Daha sonra yazmayı sürdürmedi.

Şiir kitapları: **Ateş Hırsızları Söylencesi** (1988).

ATEŞ HIRSIZLARI SÖYLENCESİ'nden

(...)

gecede ateş aylası var ve ay öksüz bir şarkıcıdır uzun yoldan gelmişim
uzun yoldan geliyorum kulaklarım çınlıyor vur emriyle arandım
sen sus pus içinde bir çığlıktım aradım kendi yankımı ateş aylalarında
ham bir çağlayı ısırarak gibi bir şeydi erteledim gençömrümün
kırık aşklarını

sormadım neydi beni savuran o çağ yangınlarının gizemli burgacında
bıraktım çocuk ellerimi dereotlarının gölgesinde yılları ışık
hızıyla aktım

ve işledim geçtiğim bıçak yollarındaki çiçek harmanını belleğimin
kursunî fanusuna (Göz)

uzun yoldan geliyorum kulaklarım çınlıyor vur emriyle arandım

gecede ateş aylası var ve ay değirmi bir bıçaktır ölüm yollarında

uzun yoldan geliyorum gözlerim kararıyor risalesini tuttum tarihin
upuzun yatmışım ranzama cehennem göklerde bir yıldız kadar yalnız
şimdi rüzgâr esecek diyorum şimdi biraz daha dallanacak

gözkovuğumdaki çuvaldız
şimdi kum fırtınası kırpıklarında şimdi bir kök toz damarı gözbebeklerim
uzun yoldan geliyorum, kaybolmuş sürelerini okudum eski kitabelerin
içinde her gece bir çölün boğulduğu ve her sabah bir denizi
diriltiren söylencelerin

upuzun yatıyorum ranzamda ve ay öksüz bir şarkıcıdır ondan dinledim
takdiri tahfife yer yok azamî hadden hüküm giydim
gecede ölüm mahyası var ve ay değirmi bir bıçaktır hücre penceresinde

takdiri tahfife yer yok, yokluğumda tefhim edildi hüküm
çün *cürmün* sabit gırtlığıma pas akıyor vur emriyle arandım
neyi anlatır bir kıvılcımın yalnızlığı diyorum, ömrümce bu soruyu aradım
bir çığlıkla koşuyor arkadaşların yanıtı *hasta siempre comandante*
bir direnç türküsü ki yankısı düşüyor blokların çatısına
gecede ölüm mahyası var, kendi damarlarını ısıyor kanım

uzun yoldan geliyorum ölüm açıklarının ortasındayım

kanım kendi damarlarını kemiriyor, uzun açıkların ortasındayım
bir yıldız tozu kadar yalnızım ışıltılı bir yıldızlar kumsalında
çığlığın çığlığa çarparak büyüdüğü çağlardan gelmişim
gece silah sesleriyle inmiş caddelere perdeler çekilmiş kapılar
sürgülü

ve gün silah sesleriyle kopmuş da geceden, gece afişlerin kıyısında
durup bakmışım

genç ölümler görmüşüm yaralarına yağmur sızan güzelim ölümler
çocukların oyun taşını kavurmuş toplukırımların rüzgârı
pencereye çakılı gözlerini görmüşüm oğul yitirmiş anaların, iki
buz yumağı

ve çığlığımızdan nasıplenen yol yorgunlarını görmüşüm
ışıltılı imgeleri korkuya adanmışlar, mırıldanmışlar kendi
sarsak acılarını

ben delifişek umutlarla yürümüşüm kırık çitli avlulardan haziran
sabahına

ince bir çalgılı bırakmışım sardunya dallarında ışıyan çiğ
tanesine, çıplak ve ince

yürümüşüm ve uzun ölümler ortasında bulmuşum kendimi
çiğ tanesine ateş iklimleri düşünce

gecede ölüm mahyası var bize vaadedildi işkence

beynimin etime zulmü bu bize vaadedildi işkence
upuzun yatıyorum ranzada, birbir açıyorum belleğimin
karıncalanmış yiv hüzmelerini

ateşi çalmaya gittim onlardan biri olarak ve onlar için
bir gölge gibi geziniyorum şimdi eski söylencelerin yitik sürelerinde
upuzun yatıyorum ölüm açıklarının haziran vaktinde

upuzun yatıyorum adıma hük'm okunmuş çün münkir anıldım
dirtmişim uzun geceler bir karartma perdesinin ardından demiraskı
ve bakırtel

ölüme kavgaya ve aşka inanıyorum demişim bu yüzden ölümsüzlüğe
bütün öyküm bu üç sözcüğe mühürlü öyküm bundan ibaret
boy boy asmışlar beyazcama doksangün enkazı çehremi
çok sayıda yasaklanmış yayın ve dürbün ve matara ve parka ve zahire
etün zayıflığındandır kimbilir uzun gecelerin kararsız bir vaktinde
türkümüzü unutanlar olmuştur damarları kanırtan cereyan
cehenneminde

direncimi dipsiz kuyulara attılar allahsız ve kimliksiz ve
yoldaşsız bir ceset olarak
ve fakat çoğu birbirini elevermek süretiyle
diye okudular zayıflığımı bültenlerde

bütün öyküm bu üç sözcüğe mühürlü öyküm bundan ibaret
upuzun yatıyorum ranzada, bir bir geziniyorum belleğimin kurşunu
dehlizlerini

uzun yoldan gelmişim kollarımda zebanilerin kanlı tuğrası
direncim dövmesi saymışım biran unutmamışım boz hakî zulmetlerde
ne bir satır mektup ne bir dal ılğınotu ne bir sayfa kitap
bir gölge gibi geziniyorum şimdi eski söylencelerin haziran vaktinde
uzun ölümlere yatmışım

ilk kardelen buz iklimlerine düşünce

gecede ateş söylencelerinin sesi var bize vadedildi işkence
(...)

uzun açıkların ortasındayım, kaç gün oldu sannlar geçiyor gözlerimden
hep aynı çimiltiyle açılıyor mazgal, açılığımı soruyorlar apoletlerinin
içinden

ekmek kokusu sarmış koridoru ekmeğin mayası toz kabuğu kül
sürükleyerek taşıyor çuvalı gardiyan, hışırtısı midemi deliyor
şimdi gül reçeli mi olur balı damlayan şeftali mi köpüğe kesmiş
ayran mı yoksa

bütün anneler iyi aşçıdırlar damağımı yokluyor annelerin gül
desenli sofrası

genzimde kekre bir tad, her yutkunuşta zıfırı bir kezzap damlıyor
karın boşluğuma

uzun açıkların ortasındayım, nöbetçi kulesinin gölgesi düşüyor
duvarlara

uzun açıkların ortasındayım, kaç gün oldu sannlar geçiyor gözlerimden
şimdi yağmur esecek diyorum şimdi eylül sağnaklan kondu avlularında
güçlkle doğruluyorum ranzadan, ağır ağır yürüyorum pencereye
uzanan yolu

gecede karınca yolları var diyorum gökyüzü yıldız gözeleriyle dolu
dırseğimi dayanmışım pervazın kıyısına, demire sürtünüyor çenem
şakağında takılıyor alnımdan süzülen damla, anlıyorum sakalım
uzamış

gecede yıldız düğünü var diyorum ve ay öksüz bir şarkıcıdır şapka
açar yıldızlara

birdenbire parolaların değişme vakti, birdenbire yitiyor ışık
gün ışısa diyorum, parmak uçlarımla dokunuyorum karanlığa
uzun açıkların ortasındayım, nöbetçi kulesinin gölgesi düşüyor
duvarlara

gecede ateş söylencelerinin sesi var, yankılanıyor aykaranlıklarda
ateşi çalmaya gittim onların lanetlenmiş künyesi olarak
(...)

uzun yoldan gelmişim kent ufuklarının kuduz bir hırızmayla yırtıldığı
çağlardan

derelerim kana kesmiş ve asılmış gözlerimin burcuna üç dağın
yaftası

öksüz bir evlat gibi sürüklemişim cesedimi bozbulanık niksar
uçurumlarında

duvarlara künyem kazınmış ve adımları okumuşlar radyoda, gülümseyerek
dinlemişim

sonra yeniden okumuşum İshakça elyazmamı uzun karartma
akşamlarında

öfkeme yeni tarhlar çizmişim, çırılçıplak savurmuşum gençömrümü
yakıcı buzişiğine

ve saray eşiklerine yanmışım da yürüyüp de adımlarla... çoğalışımın
bedelini bilip gelmişim

uzun yoldan gelmişim haziran ateşçilerinin tank setleriyle
durdurulduğu çağlardan

bakmışım emeğim üvey evlat ve şerit anama sövmüş ve çökmüş
böğrümüne duvar

oturmuşum loş bir mahzende kırık bir portakal sandığı üzerine
ışığa bakmışım

ellerime benzeyen eller görmüşüm ve kenetli avuçlarda yarınımın
yazgısı

ve abanmışım da bir sabah sağır vardiyalarda bürgünken şalterin kolu
sımsıkı tutmuş alanların kapısını zaden... adımlarımın diyetini
verip gelmişim

uzun yoldan gelmişim yalnız kuşbazların taş tabulardan çürütüldüğü

çağlardan

kutsal bir kitap gibi taşımışım koynumda eski söylencelerin ceylan
derisine kazınmış umudunu
demişim zeytinin karasında akşam ve başağın sarısında seher
yazılmasın mülkiyetine bir bezirgân zulmetin, avuçlarımdan çatalkaralar
uçurmuşum
ve akmış *sansaryan* hücrelerine ebabil öfkelerimin ince soluğu
öfkemin adını bilip gelmişim
uzun yoldan gelmişim dağ ateşlerinin kör bir mavzerle karartıldığı
çağlardan

kanlı bir rüzgâr gibi geçmişim ay uçurumlarından ve küle tohum
serpmişim
bir çayırkuşları aldanmış harladığım köze bir de o eşkiya dili
koyakların
ve askeran kesmiş yolumu hükmüm kesilmiş... *newroz* alazlarında
yanıp gelmişim
uzun yoldan gelmişim ülke rüzgârlarının paslı bir kantarmayla
gemplendiği çağlardan
işgal taretleri dişlemiş kıyıları ve ocağını söndürmüş zabitan
ben çapraz asmışım yüreğimin ayasına fişekliğini... *ilk kurşun*
zehiri içip gelmişim
uzun yoldan gelmişim köpüğümü deşti hançer haziran'a kan sızıyor
bir yanım çürüdü bir yanım diri... bir yanımda *suphi nejat* ölüyor

ölüm'üm ey ateş ülkesi şiiri ölümün kendistiyim... ölümüm ateş ülkesi
ateşi çalmaya gittim *abdal pir sultan*'ın kanşafaklara mühürlü
türküsünden

geçip tuz bağlamış ırmak boylarında hışırdayan kavak yellerinden
geçip çıralanmış bozkır göklerindeki ince yıldız gözelerinden
ateşi çalmaya gittim *derviş yunus*'un hırkasına yüreğimi sarınarak
geçip *demirci kawa*'nın saray enkazlarına gömülü kılıç ışıltısından
geçip *nesimi*'nin derisi yüzülmüş çıplak etinde dehşetinden
ateş çalmaya gittim beynimin ateş hatlarında tanrıların
yasalarını yakarak ateşi çalmaya gittim...

ateşi çalmaya gittim gizleme ölüm vaktimi ey ateş ülkesi şiiri
umudun ateş ülkesiyim küllerimin haritasında ateş söylencesi...
(...)

OKTAY TAFTALI

(1958, Erzurum)

İÜ Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Aynı bölümde master yaptı. Daha sonra Viyana Üniversitesi'nde başladığı doktora-sını yarım bıraktı. Şiirleri 1984'ten itibaren **Yazko Edebiyat**, **Üç Çiçek**, **Patika**, **Düşler**, **Sombahar**, **Varlık**, **Öküz** gibi dergilerde yayımlandı. Dergi ve gazetelerde denemeler, şiir eleştirileri yazdı ve "Ahlak, Estetik ve Şiir" adıyla denemeleri kitaplaştı.

Şiir kitapları: **Pembe Aralık** (1986), **Suların Durulduğu Yerde** **Yalnız Askerler** (1994), **Kan Geleneği** (1997).

SUNİ DENGİ

hayatla ilgisi insanın

yaşım vurur yüzüne

her ölümün ardından bir mutluluk dengeler hayatı
zaman en doğru soyutlamadır

ve ölüm en bireysel olanı

sen alemlerin delikanlı şairi

sahi sen dahil

herkes birgün yetim kalır

ve tersine dengeler hayatını

SORGU YONTULARI

1.

bilir misin kimler yaşar başkalarında

ve dağlı yüzümüzde özlemin tunçları

oysa bilemeyiz

hangi karanlık neyin pususu

ve kaç paradır zor bir gecenin

el değmemiş tutsak yarası

ola ki bu oyunun bir tek adı

gavur gibi yalnızlık korkusu

2.

işte urganım, tek katlı, bir suçüstü bekler
ve yanlış triplerde aynalar
söyleyin
niçin ayıp ustalarınız
ve neden berduştur tekmlil kurbanlar

3.

yani bir zamanlar düşünemezdim
gün batımlarını, dilini bilmediğim...
sana da bir merhaba
dikene geç kalmış gülüm
belki artık, her günseninle yaşar
bir gün başkaları için ölürüm

4.

haydin, bekçileri uyandırsak iyi olur
yol verip yazgılarına
merdiven altları da yaşamasm
zıpkın tarife aşkları beyler
gelin acıyı çoğaltalım
el, ve el aman
... nedense hep öyle sanılır
şeytan yortusunda zangoçtur
ozan

KAN GELENEĞİ

bildiğim kadarıyla anadolu kumdan ve camdan eskiydi
soğuktu
bir halk bilmece siydi
alabildiğine soyuttu
dicle kumda yatardı firat ise güneşin oğlu
ipek yolu üzerinde kum ve cam
ve hemşeri eliyle pusu atıp âşık yamaniyi alnından vuran
katil coğrafyam
bir halk bilmece siydi
öyleki
bana ne kadar yanıldığımı gösterdi
doğrusu ben babama çekmeliydim
öfkelenince kan oturmalıydı gözlerime

ben bağıınca yıkılmalıydı saltanatı saltukoğullarının
denizden uzak yaşamalıydım kumu ve camı bilerek
ve yalnız yaşamak henüz bir alışkanlık değilken
hasır ve kefen saklamalıydım
kınında kılıç, kundakta mermi gibi,
doğrusu ben babama çekmeliydim
sıtmasında hayatın, ısı otu ve kının
etkisi göstermeliydi sevgili ve vefalı kaderim

işte böyleydi
bildiğim kadarıyla anadolu kumdan ve camdan eskiydi
soğuktu

bir halk bilmeceydi
alabildiğine soyuttu

ve bir gün
boynuma kırıışı gereken aklımı yitiren ahrazın
intikamı için kırıp camını
dicleye karıştırdı kumunu
dicle kumda yatardı firat ise güneşin oğlu
ve hep anlıyordu
onları düşünürken akıp gitmekte olduğumu

MEHMET YAŞIN

(1958, Lefkoşa)

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nde okudu. İstanbul Üniversitesi'nde Siyasal Tarih Mastırı yaptı. 1986'da İngiltere'ye gitti. "Şiir ve kimlik" konulu doktora çalışmasını Middlesex Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nde sürdürdü. Atina Üniversitesi'nde Yunan Dili ve Edebiyatı kurslarına katıldı. Şiirleri 1978'den itibaren **Sanat Emeği, Karanfil, Yazko Edebiyat, Gösteri, Adam Sanat, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. "Kıbrıslı Türk Şiiri Antolojisi"ni hazırladı. Şiirlerinin yanı sıra, şiirin sorunları ve etnik kimlikler, azınlıklar konulu denemeleri, araştırmaları yayınlandı. Şiirleri başta Yunanca olmak üzere çok sayıda dile çevrildi. 1994'te **Akademi Kitabevi A. Kadir Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Sevgilim Ölü Asker** (1984), **Işık Merdiven** (1986), **Pathos** (1990), **Sözverici Koltuğu** (1993), **Hayal Tamiri** (1998).

İÇİNDEN GEÇENİ BİRİSİNE YAZMAK İSTER ÇOKGENÇLİKTE İNSAN Kİ ASLINDA YOKTUR O MEKTUP YAZILAN

*İçinden geçeni birisine yazmak ister çokgençlikte insan**

(Siz de bileceksiniz, herkesin geçmişinde bulunur çünkü hayatın dönemeçlerindeki bu sayfalar ki çokgençlikte hergün bir dönüm noktasıdır ömrün. Anlaşılmaz düşler, karışık düşünceler illa ki ortaya çıkarılıp harf - şifresizle çözülecekler. Çokgençken insan her zaman uçan bir postakuşudur aşk güzelim güvercinimiz, beyaz ve zeytin dalı... Ama mektup muydu taşıdığı, o muhatapsız günlükler, bir çığlık ve başkasiyla yazışamayan yalnızlık. Bir zarfa kapatılır hemen herşey, üzerinde yabancı bir ad kendimiz uzak adremlere postalanır. Siz de bileceksiniz, bu sözlerin ne demeye geldiğini ey yeryüzüne çarpan yıldız dönenceleri! Ben ya şiirle dolduğum için ya da öylesine boşalmış ki içim artık gelmiyor kimseye tek satırlık mektup yazasım.)

* ki aslında yoktur o mektup yazılan.

HAYAL TAMİRCİSİ

Tam paydos, diyecekken
gene yırtılır
nazenmiş yerlerinden hayal.
Siz gücün onarmışken
sökükler'inizi
sözcük sözcük, iğne ile kuyu.
Tam saydamlaşmak tayken
gene yırtılır
bu-hayatm hay huyunda
hayal.

Ve tamirci gene işbaşı yapar.

SÖZVERİCİ KOLTUĞU

Kıran-kırılana [1 Kavgayı] kazanmışlardı
Sözverici Koltuğu [-na oturmak] artık haklarıydı
saat tutarak bildireceklerdi
[bir sözül olana] nereye kadar konuşulacağını
[Şöminenin karşısında esneyip-duran
şu sahipsiz köpeği dışarı atın lütfen]
dinleyiciler de uyarılıyor gülüşmesinler diye.

Yüksek [bir] yerdeydi koltuk
önünde ağır [-başlı] bir masa vardı
üstünde [su dolu] sürahi, yanında bir zil
ile Sözverici'lerin adları [daha başka] -sanları
[Köpek üşütmüş mü ne ha-ha-hapşurdu]
bilinsin hangi derneğe başkanlar, nereye embaşyazar
ulus ve sanat uğruna 10'ca katlandıkları...

[N'apsınнар] Tedirgin tertanecikleri akıtarak
Sözvericilik işine de katlanıyorlar
yetişip boy [boy duyuru] vermişler gazetelere
çağrı postalamışlar 100'lerce tanınmış-tanımadığa
[Ama hesapta yoktu bu köpek
-postu gibi gerneşerek girişe serilmek]
ki tam ayağ'mı silecekken bir "hırr" duydum.

Başımı çevirmeye kalmadan başka bir toplantı başladı
[Köpeği ise hâlâ dışarı atamamışlardı]

İTİRAF

10:00-12:00 suları
mahalle havuzunda suya yatıp uyuyorsun
içinde ıslaklık duygusu ve buhur...
bir düşmüşçesine daldığın o uşul-su-
sesi... palmiyeler devetabanı bambu ve tropik
bitkilerin yabani yaprakları arasında
uzaklaşıyorsun... anılardan.

Ama ben yolcu olmuşum bir deta o Muratlarda
geceleri ek iş tutan
kaba sapa kasaba kasapları tarafından sürülmüşüm
o arka-şehrinde Avrupa'nın
mor fosforlu gözler tarafından bakılmış
koyu sigara dumanları tarafından koklanmış
Kral-FM dinlemiş küfür küfür
itirafların çoğalmakta her yolculuk sonrasında
ama bıçak ruha dayanmış bir defa
yillar sonra da izi silinemeyecek kadar
artık ben olmaktan çıkmışken, sen...

Öylece uyuyakalmışken suda
sırtüstü... gözü kapalı yüzüyor gövden
uzak sahilere sürüklenen gemiler
gibi... havuzun öbür ucuna çarpınca uyanıyor
ve bir daha dönmem... derken gerisin geri
gidiyorsun o klorlu-sulara kapılarak
karşı hayatına.

EMİR ALİ YAĞAN

(1958, Tunceli)

Ortaöğrenimini Elazığ'da, yüksek öğrenimini Ankara'da tamamladı. 12 Eylül'de siyasal nedenlerle tutuklanıp 8 yıl cezaevinde kaldı. Şiirleri 1987'den itibaren **Dönemeç**, **Tohum**, **Temmuz**, **Parantez**, **Yeni Şiir**, **Evrensel Kültür**, **Ütopiya** gibi dergilerde yayımlandı. 1990'da **Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen iltica ettiği Fransa'da yaşıyor.

Şiir kitapları: **Urmiye Mavisi** (1989), **Şarkılar Ülkesi** (1991), **Gitmek Bir Uzun Öykü** (1995).

ÖMRÜN FINAL SAHNESİ

*iki zaman arasında salınan bir sarkaç
gibi ansızın duruverse kalbim
söylenecek ne kalır ki geriye...*

zangoç yoruldu, çan sustu, seda bitti
yüzünün kabesizliği ve cenaze namazın
ve işte final sahnesi ömrünün; o en garip çelişkisi...

geçtiğin yollara bir daha hiç dönmeyeceksin
adının son kez anıldığı yerde, unutulmak korkusu...
üzülme, ölünce herşey geçer

şimdi bir yıldız kaysa o gidişindir senin
bir yerlerde birilerinin seni beklediğini
ve hep bekleyeceğini sen hiç bilmeyeceksin

yaşamdan sonra ölümden önce
sonsuzda bir yere varacaksın. orada kal
ölümün miladı yok. ölüm sensin!

gidenler birlikte götürürler gölgelerini
gidenler gitsinler ölümü bekletmelidir
celladını içinde taşıyan hayat!

DÜŞ HAYATLAR

ben çocukken kendime düş hayatlar kurardım
unutulmuş bir masal kadar uzak ve adsız şehirlerim vardı
o şehirler haritalarda birer gizdiler. bir var...
şimdi yoktular

henüz resmedilmemiş ve hiç gidilmemiş
gidilip de dönülmemiş o masal şehirleri
o sonsuz düş ülkemi yitirdim

renklerini içmiş susuz bir tuvalde unutarak
çocukluğumun bütün anlamlarını
başka hayatlara büyüdüm
tenimde yer arayan bu yalan ve cangıl
bu yabancı hayat o ben değilim

ökselere tutulmuş bir kuş gibi çırpıp
durdu çocukluğum içimde hayli zaman
ve sonunda daralan derisini atamayan
bir yılan gibi boğuldu içimde düş hayatlar

düşlerini yitirmiş bir hayata beni mezar diye bıraktılar
yıllardır sesimde deliren
çılgığı dindirecek bir sözcük arıyorum

OSMAN HAKAN A.

(1959, Giresun)

İlköğrenimini Antalya'da, ortaöğrenimini Uşak Lisesi'nde, yüksek öğrenimini Yıldız Teknik Üniversitesi İnşaat Fakültesi'nde tamamladı. 1986'da arkadaşlarıyla Şiir Atı Yayıncılık'ı kurup, **Şiir Atı Dergisi**'ni çıkardı. 1985 yılından itibaren şiir konulu yazıları ve şiirleriyle **Poetika, Gösteri, Düşler, Sombahar, Varlık** dergilerinde görüldü. 1994'te **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Göç ve Ölüm Şarkıları** (1987), **Yol Şarkıları** (1991), **Gül Odası** (1995).

AKŞAMLAR VE BEN

Akşamlar ve bendim, gecenin uyuduğu kabuk
İççeydik, yıldızlar, yatak, ay yastık
ah, suyun feryat ânı
beni aldatır hep, yolları vurur
işte bu demir parçasıda benim,
le,...ur'
lu, yüzüm,... fırlatıp attımsa
toprakla uyur, akşamın içinde demir
yola çıktığımızda, ulur boyuna
körükleler
iblis...,

hayâl girdabı, dağ erir
gibi görünür, yorgun, yolları
bırbirine teyelleleyen emir
bir iz, bir kuş, bir tüy
parça parça, eriştirir, aşkı
nakkaşın erine on'
dur, yüz'
dür, nakış suyunda demir
hepsi akşam, hepsi bir'
dir, Ben

1,.. yüzdür, kendimde, savur
ya pas ya küldür, yaz günü
çocuktum, gecenin uyuduğu kabukta
ah!... Ben'
im, feryat ânı, Sen'

sin, akşamla çocukluğa dönüş, yaz o'
nu, bende söylenmemiş ol'
anı. Dedim ki, çocuk o, sudaki yapı
işte demir, demiştim?...nasıl?...
durdurabilirdim?.. O ateş,..ah şimdi nerde?
nerde o anne, nerde o çocuk
akşamlar ve bendim,
gecenin uyuduğu kabuk, her yerde

UNUTUŞ VE O

Bir yazılar vardı annemin yüzünde

A. M. Dıranas

Ateş ve akşamı alırsam; ay kırılır
bilmem ki, güneş ve gölge nasıl buluşur?..
her başak içinde dalgalanır, ayışığı...
varmak istediğim akşamlara bürünür,
çocukluğun semenderi,.. canlanır birden
O 'yeşil' kurt,.. ilerler, içinde,.. bir güz
kokusu barındıran inci,.. asmali ev
akasyalı bahçe,.. uyanıklık içindeki bozkır
ağustos böceklerinin baharı seyrettiği çınar...
şimdi uzak,.. gölgesinde annemleyiz,..
onca dağ ve kuş sesi,.. düşünce
akşamlar, fırtınalı bir eylül,.. gözlerimde,..
dökülen ateşleri,.. dudaklarıyla silen semender
O 'yeşil' kurt,.. bir güz, kokusu
bırakmış yanaklarına,.. ıtrılar ve ihlamur
kulaklarıma, ışıktan güvercinler uçuran ninniler
... varmak istediğim akşamlara bürünür,..
canlanır birden, şiirimdeki sessiz semender..

EVLER VE O

Behçet Necatigil'e

Evler,.. demirden aynalar olmalı
yüzlerimiz,.. vazgeçilmez bir yangın yeri
bakınca, çeker birbirini yalnızlıklarımız
buğulu,.. bir ayna,.. dolaşır
elden ele,.. giderek silinen hayatlarımız, henüz
dudaklarımızı ıslatmadan düşen bir kadeh,..
tartılır, zamanın beton terazisinde,
sözlerin sırası,.. daha ne kadar dayanabilir?..
güneşin ağırlaştırdığı hergünkü perde?

Evler,.. demirden aynalar olmalı
yüzlerimiz,.. bir mağara,.. bir pazar yeri
durur, az uzağımızda,.. birşeylerden saklanır gibidir
çocukluğumuz,.. dilimizin altındaki kaya
yuvarlanır geceye doğru,.. ve düşer, hep
yeniden güne,.. Ah! döner durur
birbirine yalnızlıklarımız,.. buğulu,.. bir ayna
gibi, dolaşır elden ele,.. hayatlarımız, henüz
dudaklarımızı ıslatmadan düşen bir kadeh,
tartılır, zamanın beton terazisinde,..

ZEYNEP ALİYE

(1959, Samsun)

Yüksek öğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra Türkçe ve edebiyat öğretmeni olarak çalıştı. Daha çok dergilerde yayımlanan öyküleriyle, röportajlarıyla adını duyurdu. Şiirleri 1995'ten itibaren **Gösteri**, **Milliyet Sanat**, **Yeni Bıçem** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Bir Neon Kayması** (1999)

İLK SUÇLU KİM

*-yüzümdeki çizgilere bak ve tanı
bütün sevilmemiş kadınlara özgü olan*

bir nehrin deltasını bekleyen hayat gibi bekleyen sevgiliyi-

bütün sevilmemiş kadınlar gibi

ışksız mekanlara uyanıyorum hep aynı gün aynı saat

dilsiz sağır bir taş parçası bedenim

ama suskunun yasaları işlemiyor içimdeki nehre

büyük ve binlercesi tek bir kırgınlık

bir tutku odağındaki asi için hayat

içime sarkık gözlerimde karanlığa gömülü bir tetikçi

ölü neon kırpıntılarını kayıp yıldızlar sanan

bütün sevilmemiş kadınlar gibi kırıcı ve muhteris

narin ve kırılğan

çalsam kapısını kapısını çalsam çalsam

intihar kronik bir cinnet hali değil kısa bir mola bir an

kapısını çalsam tırmalasam tırmıklaşsam kanırsam

yalnızca öte yakaya geçmek sınırdır hayat

tuşlar konup havalanıyor dinmeyen bir yağmur tıptısı

düşlerime mil çekli güneşim her yanı deniz çürümekte

-gebe bir kadın ne kadarı kendi ne kadarı bebeğidir-

tuzacağım tıpkı bir serap o tıkalı dönemeçte

gece bitmiyor gün inmiyor gece bitmiyor

CEZMİ ERSÖZ

(1959, İstanbul)

İstanbul Kabataş Erkek Lisesi'ni ve Siyasal Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre reklam ajanslarında metin yazarlığı ve gazetecilik yaptı. Daha sonra günlük gazeteler ile, **Deli** ve **Leman** dergilerinde yazdı. 1990'dan itibaren şiirleri **Varlık**, **Sombahar**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. Daha çok düzyazılarından oluşan kitaplarıyla geniş bir okur kitlesine ulaştı.

Şiir kitapları: **Şehirden Bir Çocuk Sevdin Yine** (1992), **Yok Karşılığı Yüzünün** (1998).

ŞEHİRDEN BİR ÇOCUK SEVDİN YİNE

Yine masum hırslarını sevdanın ateşinde yaktın
şehirden bir çocuk sevdin yine
Ah! seni ona taşıyan çocuk ayakların
işte geliyorsun,
haylaz, vefalı ellerin şehrin dalgalarını okşuyor
Ah! seni ona taşıyan gözlerindeki susuzluk
şehirden bir çocuk sevdin yine...

Omuzuna astığın çantanı görüyorum buradan...
(*Hava! tarağın, komik anahtarlıkların, yarım rujun,
yoksul fihristinden her harften iki-üç isim, uçurumda
sahipsiz birkaç token, gözyaşlarıyla parçalanmış
mendillerin...*)

Yaktın masum hırslarını geliyorsun
Oysa bir bilsen, seni ona taşıyan şehir
saçını bağladığım ipe bile alay ediyor
Ah! bir bilsen herkes tetikte
sense böyle hesapsız, böyle sevinçle...

Ah! bir bilsen
sadece güzelliğin tutuyor acımasızlığını
kapılarını

Yaktın masum hırslarını geliyorsun,
şehirden bir çocuk sevdin yine

SAVRUK YILLARIN SOLDURDUĞU BEDENİME DOKUN

Nilgün Marmara'ya

Sevgi en solgun mevsiminden geçiyor belki de
ve biterken bir kahramanlık çağı
bu kanlı operayı seyrettiğim
alevlerle gölgelenmiş aynadan
kendime tutkun ayrılıyorum.

Loş ışıkların altında
birbirlerine kırık dökük aşk öyküleri anlatan
orospu mesihlerden geçerken.
Bu artık son kez dokunuşum akşamın parmak uçlarına
Ey uyumlu şizofrenler
hüzünlü benciller
bağışlayın bana bu akşamı
Kimsesiz çocukların gözlerinde seyrettiğim bu akşamı
Bir kaç randevu için beklettiğim intiharım
ve umudun kan kıyısından gelen kadın için bağışlayın.
O esirgeyen gülüşü ve köpüklü eşarbyla gelirdi çünkü
umudun kan kıyısından gelirdi.
Ve artık cüzzamlı çocukların yüzlerini okşayan elleri
savruk yılların soldurduğu bedenime dokunsa kaygılanmazdı

~~Sevgi en solgun mevsiminden geçiyor belki de
çünkü dönemem bir sokak köpeği gibi zehirlediğim yalnızlığım
ve karşılıksız acılarda boğulurken gülüşüm
beni sana gittikçe bağlayan utancına sakla hüznünü
bana çirkinliğimden ve tarihimden uzak bir ölüm getir
özentisiz ve kendine hayran olmayan bir ölüm
gözlerin ve sesin kadar kesin olan bir ölüm.~~

En solgun mevsiminden geçiyor sevgi
unut beni unut, belki de terkettiğin son cehennemdir bu
Ve bu akşam yoksul anıları aydınlatırken
ansızın sesine vurulan kör bir kemancı kadar
ince ve dokunaklı olan bu akşam
başka kıyılarda güneşlenen bir alacakaranlık olsam da
savruk yılların soldurduğu bedenime dokun
Sesini bağışla bana
dağılan hayatıma bu akşamı bağışla...

CEHENNEM MELEĞİ

Gözlerini eksik yaşanmış bir bahar gibi kullan
gülüşünü as intihar koşularına
çelimsiz ruhlarda erken yağmurlar biriktir
nasılsa taşra hep hazırdır aşka

Üzülme, sakın dönme kendine
tesellisi ol cehennemin
cehennemin son meleği ol

Gözlerini eksik yaşanmış bir bahar gibi kullan
gülüşünü as intihar koşularına
çelimsiz ruhlarda erken yağmurlar biriktir

Nasılsa taşra hep hazırdır aşka

SEN ASLINDA ÇOK ESKİ BİR ŞEYE AŞIKSIN

Künyeme kazıdım ölü doğmuş sevinçlerini
Ölürsem beni seninle ararlar şimdi

Bak, incelirken zehirleniyorsun yavaş yavaş
Beni yanaşma ruhum boğuyor geceleri

Ölürsem beni seninle ararlar şimdi

Yüreğim paslı bir sarnıç
Göz yaşlarının demi hâlâ avuçlarımda

Sesleniyorsun sevdaların kilitletiği manastırlardan
Yaşamak güçlü olmak değildir her zaman

Künyeme kazıdım ölü doğmuş sevinçlerini
Ölürsem beni seninle ararlar şimdi

ÜNAL ERSÖZLÜ

(1959, Ankara)

Ege Üniversitesi Ziraat Fakültesi'ni bitirdi. Gazete ve televizyonlarda çalıştı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Broy, Şairin Atölyesi, Ütopiya** gibi dergilerde yayımlandı. 1990'da **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü'nü**, 1998'de **Behçet Aysan Şiir Ödülü'nü** kazandı. Halen İzmir Büyükşehir Belediyesi'nde yönetici olarak çalışıyor. Şiirin yanısıra denemeler de yazıyor.

Şiir kitapları: **Okyanusların Not Defterinden** (1997), **Gıdıyorum Adım Unutulmuş Olsun Diye** (1997).

AÇIN KAPILARI

BİZ GELDİK

Yıllar, yaşlanmış bir ağacın kabuğuna çiziliyor
yaşyoruz, bir kentin sahte gülücüklerinde kıvranarak
yaşam kırılgan, yoksul gövdesiyle taşıyor bizleri
damlaların sonu, ağaçların ilkidir fırtına
eşeleyip de geceyi dalgalarla, karanlıktan çıktık
nasıl öğrenilirdi ki uçurum
nasıl koşulurdu filizlenen parıltılarda
esmeseydi yaşamak kasırgası, tenimizde insanca
açın kapıları biz geldik
anlatsak sığmaz destanlara

sevgililer el ele dolaşılıyor şimdi
rüzgârdık o sokaklarda
ve acımız gizlenirdi bu ülkede her gece
ağlardı kitap sayfaları gömülürken toprağa

yaşyoruz
açın kapıları biz geldik
çok uzaklardan
yosunlu denizlerden
mavi diyarlardan geldik

gün oldu vurulduk
hiçbir sevgiliyi öpememişken dudaklarından

gün oldu tutsak bir aşkın yüzü
ağlayarak ıslattı yüzümüzü

gençliğimizi siren sesleri altında
terli sabahlarda bıraktık kefenlerimizi
ve yanı başımızda silinen yüzler vardı
çöllere bile sığmazdı insanın sessizliği

ürperdik, dönerken umarsızca dünya
yüreklere tiril tirildi hayatın yaralarında
sokakta hiç kimse fark etmedi hangi
fırtınalarda ve nasıl değiştiğimizi

gece boyunca sürgün
acı, aşk ve sevinç
gece boyunca kulaklara fısıldarken şarkımızı
kimsesiz bir yaprak gibi uçtu yaşam
sancıyan okyanuslar arasından

yaşıyoruz, genç rüzgârlarda gülümseyen bir çocuk
tespih tanelerinde çekilen ömür gibi

hüzün çıplak ayaklarıyla değerken gözlerimize
geride sadece ondan savrulan yapraklar
daha ötesi de koskocaman bir ölüm
akıp giden bir ırmak kaldı geleceğe

kangren sofralarında yudumladık acıyı
çürüyen biz değildik onlardı

yaşıyoruz işte
açın kapıları biz geldik
çok uzaklardan
mavi diyarlardan
yosunlu denizlerden geldik...

AKİF KURTULUŞ

(1959, Ankara)

Ortaöğrenimini Antalya ve Seydişehir'de tamamladı. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Halen Ankara'da avukatlık yapıyor. Şiirleri 1981'den itibaren **Türkiye Yazıları**, **Yarın**, **Üç Çiçek**, **Tan**, **Yazko Edebiyat**, **Yeni Düşün**, **Edebiyat Dostları**, **Edebiyat ve Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. Arkadaşlarıyla birlikte **Edebiyat Dostları** dergisini (1987-88) çıkardı. Şiirlerinin yanısıra, şiirin sorunlarına ilişkin yazıları ve denemeleri de kitaplaştı.

Şiir kitapları: **Yalan Şiirler** (1983), **Tören Provası** (1989), **Kırğınklar Galası** (1997)

İKİNDİLER KAÇIRIR

kasabalar da ağlar, avuçlarına alıp ateşböceklerini kızlar entarilerini yayarlar taşlık söyleşilerine birbirleriyle dans ederler düğünlerde; öyle yalnız esintimi gömerim toz toprak okul yollarına, yüreğimi ateşböcekleriyle değişir yüreğim, şarkılar başlatır

kasabalar da ağlar, sığınıp vadinin serinliğine anayı kent pavyonlarından yaralar çok çocuklu baba rakıyı kuytu köşelerde çay bardağıyla içer emeklilerin cep saatlerine bakışı, kanayan dudağım vadiyle değişir dudağım, denize ırmaklar götürür

kasabalar da ağlar, sarılıp vardiya düdüğüne alnımı akşama yaslayıp tıklarım camını yağın her kardan sonra, yanlış evinin adresi leblebi kavrulan sokaklar, işçi arabaları, çığlığım vardiya düdüğüyle değişir çığlığım, ikindiler kaçırır

kasabalar da ağlar, sinip suğla gölünün kıyısına benzin kokan minibüslerle koşarım yanına, kaçarım oğlakların uzandığı dallarınla örtersin gözlerimi turnalar kalkar yüzümden, girer çıkarlar güneşe suğla gölüyle değişir yüzüm, sabahlara seslenir

kasabalar da ağlar, bakıp avluya atılan kuşyemlerine
lise etüdllerinde açtığın mektuplarım kesilmeyebilir
uzayabilir titrek başladığım şehirlerarası konuşmalarım
yapıştırılan zarf, kapatılan telefonda sonraki sözlerim
kuşyemleriyle değişir sözlerim, güvercinler üşüşür

seydişehir ağlıyor bastırıp küpe dağlarını göğsüne
elini bırakıp otobüse kalkan elim neleri unutabilir
boynum korularında kuşkuyla sınıdığım sevginle ıslak
"yapma gören olur" deyip yanımdan kaçmalarını arıyorum,
dizlerim dirseğın, omuzlarında iki parça bulutla

AY GÖMÜLÜR

ardından resmin asılır işlek yerlerine kentin
piyangocunun yanında tahta çitlere yakıştırırım
gözlüklüsün, üç yaş büyüksün, rize'de büyümüşsün
başka adını da bilirim, hepsi yalan, o gülmen de
eski, küçük bir limandır gülmen, takalar sığır

ardından resmin asılır işlek yerlerine kentin
denizle kavgalıdır kayalar, otururum, elim tuzlanır
fırlatırım çakıl taşını, kaç kez sektirebilirim
gömülmesin suya, sen tut, durma sonra bana yürü
bulutların yerini doldurur yürümen, kuşlar kıskanır

ardından resmin asılır işlek yerlerine kentin
birden boşanan yağmurda mağaza diplerindeyken
otobüsten inerken, hiç aklımda yokken karşımdasm
giderayak bir şey derdin, onu söyle işte, sonra sus
issiz istasyon kampanası susman, yapraklar döker

ardından resmin asılır işlek yerlerine kentin
çardağa çıkarım, ay gömülür çalı çırpılara
tutuşturur sarmaşıkları, seyredişinden alırım
uzak, içli şarkılar anımsarım, derken dönüp bakman
turaçlar çağırır bakman, bahçemde turunçlar açtırır

resmini astılar işlek yerlerine kentin
çarşı içinde bir zaman daha konuşuldun
su, sarnıçlardan bakraçlara çekiliyordu
güze hazırlanıyordu kızlar, dağlar dalgındı
gençtim, olur olmaz huylanışını sevdim en çok

DEVLET KAÇ TAZİ TUT

halkın ımlası taşarsa coğrafyadan
geçer onlar iki yağmur damlasının arasından
göstererek devlete bütün zarafetini

belki de onlarbindır

bir çarşıda kendini kaybetmek gibi bir şey olur bu
kefyede buluşanların safrana karışması gibi
gövdeye bulaşan bir bedesten gibi.
orada yeşil, kandan alırken rengini
tarihin biçimine bürünür güneş

kim güvenir peki tarihe

iki kaşın arası varsa

yolunu bulmak için

ateşi savunmak yetiyorsa

avuçta gül ezip göğe fırlatmak neye yarar
tenimizi yeniden tanımlamaktan başka

hayatın diyorduk, geçen gün laf arasında
hiçbir erdemi kalmadı gözümüzden kaçırarak

tattık hepsini, imzalar attık, gazetelere ilanlar verdik
saftirik demişti muhaliflerimiz son genel kurulda bize
halbuki komedyen taklidi yapıyorduk

bozuk terazi kullandık

melankoliyle coşku arasındaki dengeyi bozmamak için
bizden artan nevroz onlara da yaradı
düzmüş oldular sonunda bütün eksiklerini

o gün birisi ateşkes demişti;

bu kadar kısa sürmese

belki de iyi bir çizgi film yapardık kardugh'lardan
araya reklam girince

ölülerimizi toplar, kaşla göz arasında gömerdik
lan yavşak!

derdik film başlayınca kaldığı yerden

değil mi ki bizi her kavşakta polisle korkuttular

oğlumuzun kırvesi de emniyet amiri olsun

insan olan sırf bu inada bağışlardı

en iyi yardımcı oyuncu ödülünü

kimse ben oynarken elime konuşmasını

biz tarihe tanıklık etmek için ifade vermeye geldik

baş başaltı müselles, *kayıp serbest*'te sıramızı savdık

ruhumuz her ne kadar esas duruştaysa da
vicdanımız rahat
bütün geniş noktalarında şövalye muamelesi gördük
halbuki kavalıyeyiz: çünkü hiçbir yere "damsız girilmez"
Hayatın bizden sakınacağı bir anlam da kalmadı nasılsa
öğrendi çocuklar kirpinin sırrını
bütün savunması üstüne işeyinceye kadarmış
demek bu kadar saldırgan olmamız boşuna değil
hem artık herkesin bir *evtımsahı* var
gözyaşımızla sindirim sistemimiz arasındaki
o tuhaf macerayı izlemek kolay oluyor
ne sürüngenlere hakaret ediyoruz
ne de erkekliğimize dokunuyor sulugözlerimiz
savcılar saygın bulmasa da gayretimiz var en azından
kavakların hangi yolla çiftleştiğini anlamaya
hayber kalesi içinde kaçak yapılaşmaya yok mu bir dur diyecek
var!
peki kan kalesi mukimlerine tapu dağıtmak için
törene ne gerek var
yavrucuğum, bizim üç oda bir salon evimiz
davetsiz misafirlere monitörden *kim o* demeye mecalimiz var
medeni cesaretimiz var: *onlar buradan taşınalı çok oldu*
tıkırtıya duyarlı bant kaydımız var bizim yerimize zvanadan çıkan
hanım çabuk silahımı getir! ince, koskoca hırsızlar nasıl
tırsıyor
terminalden havaya fırlatılan *en büyük asker* için
yeri geldiğinde bükerek sustuğumuz
vücut isterse davula gön yaptığımız bir kalbimiz:
bundan bir *bumerang öyküsü* çıkaracak
iyi edebiyatçılarımız var
orada şimdi
şırnak: kırbaç: şırnaak!
hoh hoh hosaybın
iki üç daha fazla katliam
var
bir *kulp* var ayrılığa takacak
haydi şimdi hep bir ağızdan:
devlet kaç tazi tut!

AYTEKİN KARAÇOBAN

(1959, Kırşehir)

Diyarbakır Eğitim Enstitüsü Fransızca Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1982'den itibaren **Akdeniz Sanat, Su Şiir Seçkisi, Yarın, Edebiyat ve Eleştiri, İzlek** gibi dergilerde yayımlandı. 1988'de Fransa'ya yerleşti, çeviriler yaptı. Daha çok Fransızca şiir çevirilerinden oluşan çalışmaları yayınlandı.

Şiir kitapları: **Ben Gölün Kardeşiyim** (1985), **Anlık Görüntüler** (1998).

ANLIK GÖRÜNTÜLER

Yalınayak koşan dereyim. Doruklarından eteklerine artıyor hızım. Fırtınalara yataklık ediyor çılgin çalgılarım. Yalnız yıkıcı yanım büyümesin, yatağına al beni. Zaman... O her kılığa giren davetsiz konuğum, kabma sığmayan resimdir çerçevemde. Başını taştan taş vurmam, yatağına al beni.

Yatağına al beni, kaynağıma geri dönmeyim.

*

Şekersiz ve kaynar bir kahve gibi akıyordu kentnin ağzına gece. Her şey uyanıktı toprak dışında. Işıklar, insanlar ve kent uzaktı.

Uzaklık kanlı ve keskin bir bıçaktı.

Anasmın ağzında hep körpe ve güzel kalacak bir şarkı parça parça edildi o uzaklığın sırtında. Bir dereye aktı güzelliği sessizliğimizin sınırında.

Çakıl taşlarını öpüp geçen su için bir ayrıntıydı bu belki de, kanlı bir günü daha düştüm ben gençliğimin takvimine.

*

Zirhi tehlikede, üstüne bir kat daha atmanın yolunu arıyor. Suyun kadifesini yırtan olta iğnesi bendeki varlığı. Üstüne tükürülecek lanetli bir çukura gömülmemi düşünüyor. Saldırған

rüzgarlar yaratıyor çevresinde.
Tapacağı bir tanrı da yaratacak kendine
beni ne tanrısı ne kölesi yapamadığından.
O kadını nasıl da sevmiştim bir zamanlar.

*

Ne çok yaralayan sözcüklerimiz var; kolayca
yaralayan ve ne kadar az iyileştirenler! Tatlı
bakışları çahnmış gözlerimizden başlıyor
ilkın anlamın hançeri. Dilden fırlayan ne kıl
Sözcükler... taşların altındaki nemde yaşayan,
güneşi görünce dörtbir yana kaçışan...
İlişkideki yaşlanma daha sınırına varmadan
yaklaşmaya kısa ömür biçveren...
Açlığın bozkırında yükseltiyorlar duvarlarını;
sınırların burçlarında pusuya yatıyorlar
kaynar kanlarıyla. Sözcükler... Bal kovanında
arıya eşlik ediyorlar, şarkıların suyunda yunuyorlar.
Dizelerin merdivenlerinden bedenimizi
indirenler onlardır buğdaylarını saçarak;
aşağı indiğimizde elimizde kalan
bir demet başak, damgasız yolculuk belgesi...
Ancak ne kadar az bizi iyileştirenler...

*

Denizci düşüm karanın görüldüğü yerde
bitti. Kendi yönünü unutan dümene, fora yelkenlere,
rüzgarın her sözüne kanan dalgalara
kazındı göçebeliğim. Dünya katılmadı oyunuma.
Katıldı belki, ben oyunbozanlık ettim. Açmadım,
aşamadım sınırları. Aman vermedi söz, dilimde ateşini
gydiren bu kül. Bir tüy konsa dalıma, yerlere kadar
eğildi yalnızlığım. İşte bu anlardan birinde koptu
Demokles'in kılıcını taşıyan ip. Ştirin altın sunağmdan
yuvarlandı kanlı başım.

MUSTAFA KÖZ

(1959, Niğde)

Bir süre işletme, gazetecilik, hukuk okudu. **Yankı** ve **Yeni Gündem** dergilerinde çalıştı. **Mavi Yaka** ve **Edebiyatta Seçki** dergilerini yönetti. **Şiir Oku** dergisini çıkardı. Şiirleri 1990'dan itibaren **Atika**, **Ayrım Şiir**, **Evrensel Kültür**, **Damar**, **Milliyet Sanat**, **Varlık**, **Gösteri**, **Yeni Biçem** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Ay Düşü** (1990), **Su Resimleri** (1991), **Yengeç Şepeti** (1992), **Işıkları Karartmayın Çocuklar** (Çocuk şiirleri, 1992), **Sahdan Önceki Pazartesi** (1995), **Sonsuzluk Taşta** (1998).

AY DÜELLOSU

Geçip gidiyor ay ışığı, çalıkların ruhları üzerinden;
gökyüzünün sonsuz avareliği tıkırdatıyor derisiz, kasnaksız davulları
dal budak sarıyor unutuşun tozu gösterişsiz aşkınla,
yenik düşüyor başka aldaniş, başka anı, başka yazgı
kenevirler gibi hışırıyor anlaşmamıza yarayan her sözcük
Ece'sin sen, biliyor seni herkes bu adınla
aynı yel ile doluyor aynı yelken.

Geçerek geliyorsun bana, ırmakların suyunu
sevgilim gibi yaklaşıyorsun benden başka herkese,
gerinirken görüyorum seni, diri gövden çarpıp dağılıyorken
isteğin küçük, bronz zırhına.

Sensin evet dönen, pırlıtyla ve kederle
saf elmaslarla eşeleniyor ülkümün külleri,
bekliyorum seni böğürtlenler kentinde
tutkunla titreşiyor bedenim bir iki.

Ey güneyin toprağı, ayrılışın yegâne sevgilisi
hangi sona ya da başlangıca erişebiliriz seninle
çimenlerin dingin, kaygısız, güvenli kapısı
gönül çelen ısırganotu, unutmak istemeliyim seni
senin upuzun su olan yüzünü, kirpiklerini, ağzının
çilek ve yerelması toplayan kıyıcığını.

İşte uğulduyor fırtınanın saydam, dövüşken kokusu
taşların, keleklerin uyumsuz köklerinde;

ergin başakları biçimiyor yanılının tohumu
varlıkla işleniyor göğsünün kabaran toprağı,
ah bu olmalı kıstırtan beni, sana karşı
tenin ve uyluğun, ovuldukça ışılan bakırlar gibi.

Gümüş gece mızrakları deşiyor unutulmaya yüz tutmuş her şeyi
çılgin kalabalık dalgalandırıyor göndersiz sancakları,
eriyen dolunaylara dönüşüyor adınm ünsüz harfleri.

EKSİK GAZEL

*Sağır kulağa sözüm yok, köre ne göstereyim
Duymazlıktan, görmezlikten gelenler;
Bir de size sormalı, ya ben nereye gideyim
M. Altaok*

Hep kulelere bakmakla gelip geçti günlerim,
bu delibozuk hâlimle ben nerelere giderim.

Saatsiz, kadransız kulelere, ah yine de kulelere
baktıkça hep aynı akrebi, yelkovanı güderim.

Kendimi de götürdüm gittiğim her sezgiye
bir arttı bir eksildi günbegün hep kederim.

Sağırlar çarşısında ayna sattım körlere,
ne etsem ne eylesem ben ömrümce hederim.

Bu hırgür, bu hercümerç, bu ayarsız hengâme,
gününüz dâim olsun, siz kalın, ben giderim.

ÇÜNKÜ AŞK VARDIR

Sedasız uzanıyorsun yamacıma,
uzun ama upuzun nehirler gibi.

Uzun ama upuzun nehirler gibi
dokundukça bembeyaz parmak uçları
sabahları kendimiz, akşamları deli.

Sabahları kendimiz, akşamları deli
taylar gibi kişniyor sular ovasında,
çekiyor alnımızdan dalları biri.

Çekiyor alnımızdan dalları biri,
ki kalbimiz bir eski med cezirdir
kalmış çekildiği yerde sazlığın izi.

Kalmış çekildiği yerde sazlığın izi
Kaybolmuş bir çocuk telaşı içimizde,
Sular alçalıp yükselirken, böylesi iyi.

Sular alçalıp yükselirken, böylesi iyi
mülteci bir ay yalnızlığı akşamın eşiğinde;
ökselerden, kalburlardan anlıyoruz güz bitti.

Ökselerden, kalburlardan anlıyoruz güz bitti
bata çıka koşturduğumuz o kırçıl ovada,
yükselen ya da alçalan sularla belki.

Yükselen ya da alçalan sularla belki
kağşayan bir kamyşın hüznüdür günlerimiz
uzun ama upuzun nehirler gibi şimdi.

SALİH MERCANOĞLU

(1959, Ankara)

Ortaöğrenimini Kırıkkale'de tamamladı. Antalya'da kitabevi yöneticiliği, **İnsan** dergisi yayın kurulu üyeliği yaptı. Şiirleri 1980'lerin sonundan itibaren **Yarın, Portakal, İnsan, Yeni Biçem, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. **Vedat Güler Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Sevgi İle Semah** (1991), **Yağmurun Elleri** (1994).

BİSİKLET

Handan'a

nerde bir bisiklet görsem
çocukluğumu bir güzel bindiririm üstüne
anılar kanatlanır mavi bir kelebek uçar boşluğa
nerde bir bisiklet görsem açılır perde
ışıklar
ve vittorio de sica

bir kedi yüzünden kaç sevgili değiştirdi miyase
bir kedi yüzünden kaç seneler

bunlar bildik şamar oğlanı sözcükler
olsun. kaç yıldız indirdiniz yeryüzüne
kulağınıza küpe boynunuza akarsu yerine
bakarken göğe bunları düşündü mü galile

hem şimdi deniz kabuğunuz var
daha yakınsınız bir koydan bir okyanusa
işte bisiklet işte kedi
ve akanyıldız uğuldayan rüzgârın içinde

OĞUZ ÖZDEM

(1959, Elazığ)

Ortaöğrenimini Elazığ'da tamamladıktan sonra Dicle Üniversitesi Eğitim Fakültesi'ni bitirdi. Bir süre öğretmenlik yaptıktan sonra ayrılarak sahaf dükkanı açtı; "Atika" adlı aylık şiir dergisini yayınladı. 1990'lardan itibaren şiirleri **Sombahar, Edebiyat ve Eleştiri, Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Bir Oyunda Ölüm** (1988), **Su Yürüdüm Destan Geçtim** (1992), **Uzak** (1999).

UZAK 6

sesin de anısı olur; gördüm, sustum
aşk vardı bizim karanlığımızda
gülümseyecekti de belki gündüz yüzüyle
bilseydik bizden önce türkü söylediğini suyun

sevincimizi biçen ilk terzimizdi su
mezar ve ülke, iki sınırsız kumaştı bize
ölümü sevdik, evler kurduk dünyaya kılden
"can verirsin" dedi tanrılar "öbür dünyada"
ölünce bakarsan ağaca, ağaçtaki elmaya

"tanrım" dedim, saflığıyla ilk hecenin
hangi zamanı boyar senin rengin
unutmuşsun sözcüğü, öğütülmüş ilk sözcük
işittim, susmuş; imgenin ritmiyle büyü
konuşur dedim gökyüzü, bitince şairin işi
seviyorum olimposu, gel bizim mahalleye

NEŞE YAŞIN

(1959, Lefkoşa)

Ortadoğu Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Bölümü'nü bitirdi. Kıbrıs'ta bir süre gazetecilik yaptıktan sonra ODTÜ Kütüphanesi'nde enformasyon uzmanı olarak çalıştı. Çeviriler yaptı. Şiirleri 1979'dan itibaren **Sanat Emeği**, **Yazko Edebiyat**, **Broy**, **Varlık**, **Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. Halen Kıbrıs'ta radyo programcılığı yapıyor.

Şiir kitapları: **Savaşın Gözyaşları** (1979), **Kapılar** (1992).

ÖLÜMÜN ARDINDAN

Gün ışıyor yavaş yavaş
çiçekler arasında bir yorgun gömüt
ve işte toprağın karanlığında
daha dün yaşayan güzel annemiz
sanki ellerimle tuttum ölümü
beklerken onun başucunda
o ürperişi belki unutamam, hiç unutamam

bütün yaşadıkları onun
duydıkları düşündükleri
erişti son noktasına
büyük bir korkuyla izledim bunu
ölümün başucunda duyduklarımı
kazıdı yüreğime sivri bıçaklar

anneciğim
anneciğim
dünyadaki bütün çalgılar haykırdı bunu
kimisi hüznle, kimisi sevgiyle, özlemle kimi
çiçeklere dönüştü bütün bu sesler
ona benzeyen güzel çiçekler
çıldırılmış haykırımlar gibi dalalanarak
gömütünün üstüne uçuverdiler

saçımı okşamıştı
ve ölüm dondurdu ellerini acımasızca
fizyolojik değişimler ve kaskatılanan an

ah nasıl da yalnızım şimdi
oysa yakın, değildim yaşarken ona
ne çok ayırdı düşüncelerim ondan
ve içimde kırgınlıklar vardı
çocukluk anılarıyla korlanıp yanan
ne acıymış
bir annenin ölmesi
örülmüş bir kazaktan
duvardaki tablodan
bakması yavrularına eski fotoğraflardan
içimden geçenleri anlatamam kimseye
çünkü içimden
dört nala atlılar atlılar geçti
bilinmezliklere doğru tozlar savuran
çünkü içimden
savaşlar, kıyımlar haksızlıklar geçti
ezerek yüreğimi parçalayarak
acılar geçti içimden
yüzyıllar yüzyıllar geçti

BİZİM ZAMANIMIZ

Hiç gelecekte mektup aldım mı?
pencerenden giren bulut
gizli hayallerin soluğunu
dokundurdu mu yanaklarına?

Sonra o ipek kelebek dansı
büyülü kavuşmaların yaşadığı
ayrılıklar şehrinde başlayan
uçtu mu sınırların ince sızıntılarından?

İçimde soluk soluğa aşık gonca
elbet sana yazacaktım gönül yazgımı
dokunuşların büyüsüyle
öpüşlerin menekşelediği geceyi
koklamaktan kırılıp

Çıkmaz şehirde yaşayan
üzgün çocukluk şeyhi
Tarihin uçuk kanatlarına binip
kaçar mıydın benimle?

Sabahın minareleri ve an kuleleri
konuŖurken birbiriyle
Annemin Allahınm bilmediği dilde
"Bizim zamanımız gelecektir" dedin

Bir uzak kavuŖmaya bakıp
yaralı gecelerin sönmesini bekledim
bizim zamanımız erken gelsin diye içlendim yıldızlara

GÖLGE

Zaman siler
uzaklaşan bir gemidir anılar

Fırtına, deprem ve kasırga
hepsini aşar küçük kızlar

Sokaklar da bir evdir
belki de daha kardeş yabancılar

En doğrusunu
yürek söyler
babalar gidince
kendi gölgesini görür çocuklar

Sen ki asla bağışlamazdın
işlemediğimiz suçları bile
senin yazdığın kader defterine
uymadım
kendimi seçtim

- Yaşken eğdin
nasıl da nasıl da acıttın dallarımı -

Yine de korkmuyorum
ölürsün diye bir gün
kırlmış, ufalanmış kızcığın
büyüyor ve yaşılanıyor babalar.

TUĞRUL AŞI BALKAR

(1960, İzmir)

Ortaöğrenimini İzmir'de tamamladı. Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1982'den itibaren **Nitelik, Su, Yarın, Sanat Rehberi, Düşlem, Şiir-lik** gibi dergilerde yayımlandı. Şiir çevirileri de yaptı. 1993'te **Sabri Altınel Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Bir Sevinç Depremi** (1994).

O DURU ÇOCUK BİR MASAL BELKİ

o duru çocuksu alnın ölüme yüz sürmez
sır vermez bir gülüşle kıvrılır dudağın
inanma, karanlık geceleri süslemez güzel düşler
bir kent karartılmış mevsimleri yaşarken.

karartılmış mevsimleri yaşarken
bir yıldız kaysa biri ölülmüş hanı
kaç yıldız kaydı bir bilsen
morartılmış gecelerde düşler kurarken

morartılmış düşler kurarken, otursana
yüzüne dallarının nakışı düşsün.
hep akasyalarla vardı o çocuk, sensiz
şarkılarda unutulmuş bir masal.
bir masal belki, sevdası terkisinde
atını değiştirmiş bir süvariyle giderken.

o süvariyle giderken hiç acı duyar mısm
bir yıldız kaysa ya da düşmese, ölümler
beklemiyor artık, bir bıçak saplanmış
gibi yüreğinde, her gün her gece.

her gün her gece acılıyım, söylemiştim
o duru çocuk alnına sürmez ölümü
ne karartılmış mevsimlerde
ne morartılmış gecelerde.

sürerse sözüm sürer, masal mı o çocuk şimdi.

NEVZAT ÇELİK

(1960, Boyabat/Sinop)

Ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladı. 1980 yılında İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi'ne bağlı UESYO'da okurken, 12 Eylül 1980 Askeri Darbesiyle tutuklanıp idam istemiyle yargılandı ve yedi yıl hapis yattı. İlk şiir kitabı 1984 yılında -cezaevindeyken- yayınlandı. Bu kitabıyla **Akademi Kitabevi Şiir Birincilik Ödülü**'nü, 1987'de **Hasan Hüseyin Şiir Ödülü**'nü ve **Poetry International Ödülü**'nü kazandı. 1980'li yılların sonuna dek döneminin şairleri arasında en yaygın okunan şair olarak dikkat çekti. Çok sayıda şiiri bestelendi. Halen yayıncılık yapıyor.

Şiir kitapları: **Şafak Türküsü** (1984), **Müebbet Türküsü** (1987), **Suda Seken Hayat** (1990), **Yağmur Yağmasaydı** (1990), **Sevgili Yol-
daş Kurbağalar** (1998).

ŞAFAK TÜRKÜSÜ'nden

1

beni burada arama anne
kapıda adımlı sorma
saçlarına yıldız düşmüş
koparma anne
ağlama

kaç zamadır yüzüm tıraşlı
gözlerim şafak bekledim
uzarken ellerim
kulağım kırıste
ölünü özledim anne
yaşamak isterken delice

2

bugün görüş günü
günlerden salı
ıslak
sarı bir yağmur
ülkemin neresine bakarsa ay
orda yitik bir anne ağlıyor

sen aralıyorsun yağmuru
acidan sırlıklam alınına siper edip elini
sonra bir umut koşuyorsun
yüreğin avucunda

ısıırken

çarpıntılı gözlerini

(ah verebilseydim keşke
yüreği avucunda koşan
herbir anneye
tepeden tırnağa oğula
ve kıza kesmiş
bir ülkeyi armağan)

koşma anne
birdenbire batacak olan
düş denizinde yarattığın umut sandaladır

oysa benim için gece
ışık hızında koşan
kısa ve soğuk bir zamandır
bu yüzden boğuk seslerle geldiler bir şafak
uykusuz

yorgun

ve korkak

3

sanırım baytardı
yüreğimin depreminde rihter ölçeği çatlarken
ölabilir raporu veren beyaz önlüklü doktor
boşver hipokrat amca
üzülme ne olur
sen de üzülme
hücremin dörtbir köşesinde el ayak izlerimi
ciğerlerimde yırtınan bir çığlıkla hazır beklediğim
ve korkunç bir sabırla birbirine eklediğim

korkak kahraman gecelerimi

düşlerimle sınırsız
diretmişliğimle genç
şaşkınlığımla çocuk devrederken sırdaşıma
usulca açiverdi

yanağım da tomurcuk

pîr sultan'ı düşün anne
şeyh bedrettin'i
börklüce'yi
torlak kemal'i

insanları düşün anne
düşün ki yüreğin sallansın
düşün ki o an
güneşli güzel günlere inanan
mutlu bir yusufçuk havalansın
(...)

SICAK SAKLAYIN GECELERİMİ

geçici ayrılık benimkisi
ilkyaz çiçeğine gebeyim
ağtlar yakmayın adıma
ben ölmedim ölmeyeceğim

sıcak saklayın gecelerimi
karlar altından çıkıp geleceğim
düşlerinizin ateşinden
ılık bir rüzgâr gibi eseceğim

demlice bir çay koyun üstüne
aç çocuk gibi besleyin sobayı
nasıl tütüyorsanız gözlerimde
öylece tütsün buharı

uzunca serin yatağımı
boyunca uzansın ayağım
el aman deyince gece
usulca kıvrılır yatarım

can canım canlarım
hazır mı koynunuzda yerim
gün olur gecikmiş çocuk gibi
bağıra çağıra gelirim

ZINDANDA GECENİN ÖNYÜZÜ

geceler ayaz olur
geceler yalçın olur
berbat olur hayın olur

kadın olur be kadın olur
katar katar geçerler de
dişi dişi sekerler de
biri ilişivermez yanına
vay be...

ALTIOTUZBEŞ

siz altıotuzbeşi bilmezsiniz
intihardan söz etmeyin şiirlerinizde
kuraldandır gider patlar bir imgede

siz altıotuzbeşi bilmezsiniz
tedavülde mi hala bilmiyorum
en son beni vurdular beş kişi
beni birkaç silahla vurdular beş kişi
aralarından altıotuzbeşin ince sesini seçtim
ölmedim

onsekizimdeydim sanırım bundan on dokuz yıl önceydi
gizli bir sevgilim vardı bir öpüşürken titremesi dururdu
çantasının protokolünde yeri rujundan sonra gelirdi
solcu değildi geç vakitlerin alışkanlıklarıyla konuşurdu
bir gün altıotuzbeşi rujundan önce çektiğini duydum
içerideydim

bir hüzün edindim kendime

size altıotuzbeşi tavsiye ederim
iki imge arasında bağlaç olarak kullanan
polis kontrollerinde donunuza itin mutlaka
yüzde doksandokuz yanlış anlamaya meyillidirler
size altıotuzbeşi tavsiye ederim bulabilirsiniz
bir tane de bana alın

riski az

en azından tutukluk yapmaz
intihar girişimleri acıklı olur
bilirsiniz

intiharını beyaz gömleklerinin cebinde taşırdı derim
camel paketinin yanında çakmak taşır gibi derim
bir gün sigarası bitti derim

bir hüzün daha edinirim kendime

NUH ÖMER ÇETİNAY

(1960, Maraş)

Yıldız Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1988'den itibaren **Mavi Derinlik**, **Çağdaş Türk Dili**, **Varlık**, **Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 1988'de **Akademi Kitabevi Şiir Özendirme Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Yüreği Kurşun Edem** (1988), **Kan revanmaraş** (1990).

KAN AĞLARKEN MARAŞ

'BİRAZ DAHA' DEDI

ÖKKEŞ OĞLU ÖKKEŞ

I.

Kime baksam gözlerinde
ak bir güvercin ölüsü
omuzlarında umarsızlığın yükü
kırılmış karanfiller gibi
kepenkler indi

Nerde şimdi
bakırcı çarşısının
tere bulanmış şenliği

Nasırlaşmış umutlarıyla
kime baksam ellerinde
gittide ağırlaşan somunu
acının katığı gibi
evlere girildi

Nerde şimdi
kapıları yumruklayan
yiğit sesleri

Kendisiyle konuşmaktan bile
kırk yıldır korkar gibi
kime baksam evlerinde
ıssızlığın dilytle
perdeler çekildi

Nerde şimdi
tencerelerden taşan
tarhana sevinci

II.

Suratıma tükürük gibi vuran
kahkahalarından başka
bir de şunu biliyorum
düşman hakkında

saydım çünkü kaç kişiler
kaçına yeter kurşunum
bağrıma çiviler çaka çaka
oturup sabahtan beri
Abarabaşı'nda
yalnızca bunu düşündüm
çeşme başında

düşündüm çünkü
nasıl silebilirdim
bahçemin üzerinden
kahpe bir kurşun gibi
karda kalan
ayak izleri

Bir demet gülden başka
Bir demet umuttan başka

GIDIŞIME KUŞ DÜŞÜNCE

Düşümde delik deşik kuşları ömrümün
Gittim daha da gidilirdi aşk için

Düşlerim mi? İğdiş edilmese

Üşüdüm daha da üşünürdü aşk için
Bir hançere kurban gidiyor gülüşüm

Dişlerim mi? Birer birer söküldükçe

Gelmişine geçmişine böyle şiirin
Söyledim daha da söylenirdim aşk için

Düşünce mi? Kurşuna dizilmese

A. KEREM ÇEBİ

(1960, Araklı/Trabzon)

İlk ve ortaöğrenimini Araklı'da tamamladı. Daha sonra Trabzon Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. A. Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde master yaptı. B. Brecht epik tiyatrosu ve estetiğini "Şiir-Drama Atölyesi" adlı çabasma taşıdı. Özel bir öğretim kurumunda Türkçe öğretmenliğinin yanısıra, Özgür Üniversitede şiir konulu dersler verdi.

Şiir kitapları: **Kırlı Aşk Şiirleri** (1993).

SEN GİTTİN ABUZER ÖLDÜ

"ele geçmesi zor bir yosmadır gerçek"

kepler

sen gittin abuzer öldü kuru bir yaprağa sığındı doğa
su toprağı çakıl sandı ne yapsın aldandı güpegündüz
ıslanmaz sûreti gerçeğin ama aynada yağmura tutuldu

aynadaki yağmur abuzer'in anısı mı ki aklım ıpslak
anatomi atlasma da histoloji notlarına da benzemez
aklımı ne ezberleyebilir ne de temize çekebilirsin

tabii ölür zaten abuzer felsefi bir bitkiydi dersin
bu biraz tropikal bir tanım olur eksiltir gerçeğimi
çorak kalır çitle çevrili belleğimde anısı abuzer'in

bir çiçeğin alnımı öpüp ölümü seçmesinden bu yana
susuz bırakılmış saksı toprağı kadar ıssızdır alnım
oysa işte şurda kasımpatılar az ilerde âsi sokaklar

silahlı sokak çatışması gibi sessiz olmalı sevmek
insan artık hep aklıyla sevişip hep cinnet getirmeli
sen gittin abuzer öldü benim aklım uzayarak kısaldı

IHSAN DENİZ

(1960, Inegöl/Bursa)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1983'ten itibaren **Yönelişler**, **Mavera**, **Şiir Atı**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. **Yönelişler** dergisinin yayın kurulunda bulundu ve **İpek Dili** dergisini çıkardı. Şiirlerinin yanı sıra, deneme ve eleştirileriyle "Yeni Şafak" gazetesinde görüldü.

Şiir kitapları: **Mağara Külleri** (1984), **Yalnız Sana Söylenen** (1985), **Adımlarımın Gizli Sokağı** (1986), **Perdeler** (1992), **Gece-dil oldu** (1998).

YAZ KALBIYLE GELİR

Yaz, kalbiyle gelir aramıza. Çocukça
bir nazla hızlanan suskun ve acemi
dudaklara... Yağmuru ve bulutu
tutar, gölü efsunlar, soğuk bir bahçe
tadı bırakır gözlerin kilittendiği
biçare dakikalara...

O kalp üşüten haz, her sabah rûha
değen netameli sıyrık; ürpertir dili
ve dilin içinde yırtılan kasveti...
Bütün gece bir mahzen sızısıyla mayalanan niyâz!

Yollar sıcağın esmer tenini; tan vakti
hâtıraya sinen ağlama
ve kahkaha birikintilerini...
Balkonda bir kıpırtı olsa, akıp
gider; koyu bir memnuniyet ritmiyle
yayılır peşimize takılan sokak
köklerine...

Kim bilir; aramızda dolaşan gölgesi
kırılmış bu son yaz
dır belki de... Göğü döven o saf
yelpaze; ne arar ne bulur, ince
huyları kışkırtan bir havuz kenarı
gibi durduğumuz o boşlukta?

...

Yaz kalbiyle gelir
miş aramıza. Hem de perde
olmuş eski aşkların hâfızasına...
Yazık! Ben ki; çok geç
anladım, inanmazdım
da: Bu mevsim kalbimi habersizce örten
ölüm hissi
nin sesimden bir daha hiç
ayrılmayacağına...

FAL

O büyük ışığın yüzünde yankılanan tortusu durmadan kabanyor alnımın pas tutan her elmas çırpınışa dokunuşunda. Kanayan tellerin fısıldadığı oyuklarda söz inciten sözler geçiyor sessiz kıvılcımlar hâlinde geceden geceye. Benim yüzümse zaptedilmez bir karanlık gelgitinde ve biliyor şüpheli bir kıyamet kandilinin lekelerine ortak her cüsse: Kalbimin ve yalnızlığımın cemâli yalnız o büyük ışığın içinde gizli.

Her biri zehirli bir yanılısama, belki heves uyuşturan kederli bir aldanma: Senin panik tanımamış sesini bıraktığın bütün mekânlarda küçük bir kıymık batsın diye dilime sesimde parıldayan onca ünleme çürüyen bir yokluk hissi doğurmamak için bunca lütufkâr davranmam. Ki, insanlar binbir merak ve cevapla bana döndüklerinde vehimler içinde yüzüyor gövdem. Ki, binbir merak ve cevapla gırtlığında taşlanan güllere bakmaktan göveriyor gölgem.

O büyük ışıkla çağır beni, çal beni kendinden. Ve kaçır beni seyrine ayna olan sahte gündüz törenlerinden: Felç et belleğindeki belleği! O ışıkla perdele ateş altında hâlâ veremli bir tayfa gibi göçmen seyislerin gözlerinde biriken avare köleliğimi. Hayattan caydığımda yalnız sana ve hızla ıslanan ruhunun damarlarına varacağım tüysüz bir haritam olsun.

Ben bu tedirgin ve marazlı ömrü tamamlarken hâneden hâneye buluşan o huysuz soruya artık son noktayı kim için ve nasıl koysam: Hayat hiç yazılamayan bir mısra kadar uzakta yakındır sana.

Takviminin künyesine sığmak o kadar güç ki!

SEFA FERSAL

(1960, Elazığ)

Balıkesir Necatibey Eğitim Enstitüsü Türkçe Bölümü'nü bitirdi. İstanbul Üniversitesi Antropoloji Bölümü'ndeki öğrenimini yarıda bıraktı. Çeşitli il ve ilçelerde Türkçe öğretmenliği yaptı. Bazı dergi ve gazetelerde çalıştı. Şiirleri 1988'den sonra çeşitli dergilerde yayımlandı. Sunay Akın'la birlikte "Şiir Cumhuriyeti"ni çıkardı.

Şiir kitapları: **Seni Bir Güle Armağan Ettim** (1990), **Partizanın Günlüğü** (1991), **Sevgili Düş Saatleri** (1992), **İffet Hanım İle Sabri Bey** (1997).

SEVGİLİ DÜŞ SAATLERİ

EZELLEME

berkil zamana hükmetmek için şairinle ol
ve allahını sat sayrı kimsesizliklerin
yağmur dua etsin sana toprağa damlamak için
soyunurken gölgeni gücendirme .
ve uçurumuna kahrın en güzel mavisini as
ölmeyene değin hep yeniden doğ
kendini tatmin ederken buhar al avuçlarına
ve ıslanmış sesleri çığlık çığlığa bir nehre vur
iyi 'güller' dile | göreceksin doyumun son ereğidir
harbi günlerin | şiiri düşlerle kullanmak
olsun | somuttur... encami...
— ve
sis
yatıya çağırısın tenini ///.. gece ve
iyotlu...///
yosunsuz kayalı orgazmdan itibaren...
akdeniz yetmez tutkunu doyurmaya
okyanuslara ulaş ve su söyleninden vazgeçme
başı ve sonu olmayan kırlar için
antik lâlelere kök sal
ve
esrilikler hellen dönemlere koşuk olsun

etim
bu yaşlı ve tozlu etim
adak olarak ellerine sunulsun

duygun
başka birine göçünce
günlerin şairsiz kalacak
gökyüzü
yıkılacak.

güzelliklerle yaşlanma sakın
benim gibi yap
acılarla genç kal.

her sevgili düş saati.

AŞKTIR

çünkü aşk aşktır... gecenin gökyüzü yoktur, aşktır
camlardaki buğuyu yontan
kışın rüzgârlarla büyütüp ayrılıkları
güzün mercan adalarına bırakan

aşktır, durmadan ölüme önerir kendini

çünkü aşk aşktır sevişmeleri saran buklelerle
bedenini azabın kulelerinden atan
kuyu sularına kan veren sahur gülleriyle,
o zaman

beni ölürsem bekle

bir vapurun kalkma vakti, resimlerine bakarak
sokaklarda susam toplayan yaramaz serçelerin
kimse inanmıyorken acılarıma bilirim
kahrın devrimiydim sevdayı örselemiş sonelerle, aşktır
vurgun yemiş su çiçekleriyle sunulur hayata
ekimöncesi sevişmeleri besler zirvesinde güllüşlerin
bozar imlâları derdest bir keyifle
yazmak için ihanetin şirini...

beni ölürsem bekle

yaşıyorsam zaten dostların zorunadır

aşk aşktır, tersi de olsa aşk bir kelime!

METİN FINDIKÇI

(1960, Mardin)

1987'den sonra şiirleriyle **Yazlı Günler**, **Yeni Bıçem**, **Adam Sanat** gibi dergilerde görüldü. Ortadoğu Ülkeleri şairlerinden çok sayıda çeviri yaptı.

Şiir kitapları: **Harabeler** (1992).

FİRDEVS

Kabuk bağlamış yarayı kanatırız ara sıra
İki tepenin arasından geçen patikayı düşleriz
Hiçbir şeyi hesaba katmadan yaşadığımız aşkı
Issız bir yamaçta tükenen soluğumuzla.
Dostumuz: gecenin ininde bulduğumuz yalnızlık olur.

Kaç çitin telini sürükledik ayağımıza takılan
Gece, hangi tenimizde dağıldı ay büyümeden
Kahraman aradık dolaştık bütün masalları
Arka bahçelere gömdük biten düşleri
Karşı çıktığımız her şeyin siyahı bulaştı
yalnızlık bize kaldı.

İçimizin sessizliğiyle katlettiğimiz günlere
Geldik, hesapsız dolaşyoruz sokakları
Gözlerimizde eski meydanların uğultusu
Akar, aynaların bize bakan dehşetini
buluruz, bize tutunan yalnızlığını.

Görüntüsü yanan kırmızı gül nerede?
Durmuşuz donuk bir gölün mavisinde
Unuttuk gülün dalında akan suyu aramayı?
Pihtılaşmış uykuda dolaştırıyoruz gözlerimizi
Nasıl gelindiyse işte burdayız.

ORHAN KAHYAOĞLU

(1960, İstanbul)

İÜ İktisat Fakültesi Uluslararası İlişkiler Bölümü'nü bitirdi. Korsan Yayıncılık'ı kurdu, "Sombahar" ve "Ludingirra" dergilerinin yayın kurullarında bulundu. Gazetelerde müzik konulu yazılar, eleştiriler yazdı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Şiir Atı, Sombahar, Gösteri, Varlık, Ludingirra** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, şiirin sorunlarına ilişkin yazılar da yazdı.

Şiir kitapları: **Hoyrat Bir Ruhun Eksiltme Tabloları** (1993)

AŞK KURULUR, AŞK ÇOĞALIR, AŞK YOKOLUR

bir hana girdim, eskiden kokuyor zaman
pervasızca yaklaşıyor birbirine ölüm ile hayat
aldım aşımı, köşedeki kırık masaya oturdum
burası kırılğanlar diyarı, tozlu duvar, soluyan mumya

aşk burada kurulur ancak; doyurarak içindeki canlıyı
temize çekilir heybedeki küçük defter; soluyan tanrı
bahane kolay; burası ölümötesi bir mekan, keşişler yatağı
kazi o kağıtları, yazıt çıkışm ortaya, okunaksız aşk!

ayna asılı duvarda; kurumuş kan lekesi, ben'in yoldan çıkışı
sıçradı üstüme gece, geçmiş zaman kedisi kararlı
temkinli ol bu gece, sevgiyle kilitleniyor zaman
çıkma hanın dışına, masum sevgiler çoğalsın, durulsun yürekteki ağı.

hatıra kuyusuyla örülmüş bir handayım artık
aşk kurulur bu handa, aşk çoğalır, aşk yokolur
musikî dağılır havaya, alacaklı bir kuş edası
tavanda örümcek ağı, sezgiyle büyüyor yalnızlık!

ben o handa rastladım sana, kırılğan çiçekler gibi
yıpranmış bir ten, alımlı kirpikler, korunaklı gözyaşı
kalktım masadan, yaklaştım yanına, acı perdesi açıldı
alacakaranlık burası; ilk ışığı senin yüzündeki atık.

beklenmedik bir anda açıldı cam; iki dudak buluştu birbiriyle
uzakta ovalar, dağlar; bu han ölümsüzler yatağı
yalnızların konak yeri; aşka acıkan ahşap bir tutku
acı burada soldu; bu kuyuda küflenip durdu zaman.

AŞK KİTABESİ

beni unutma aşk yalnızlığın ikizkardeşidir.
kule yıkıldı mı anılar kalır bu avluda, gözyaşı hariç.
o çamurdan çarmıhın yerini değiştirme zamanıdır.
içimdeki tutkal tenime yapışan bir harita
yalnızlık sana güneyi gösteren bir pusuladır.

beni unutma akibeti belirsiz bir aşk bu.
utkusu viran aşk bu insankenti önünde buruşup durur.
kurak çağ, sabit doğa, tanrısal duruş
oluşturan deltasını. susku ölüme dönüşür.
sonuna kadar kesilir ses, kıyı çocukları kitabenin peşinde.

beni unutma uğultu aşkın sıradışı ülkesidir.
labirentin bir ucu doğum ânı, çiftleşip durur
sonsuzluk çılgılığıyla, sabır kıyıları yok olur.
kuytuya çekilir aşkın sıradışı, buğulu ten
aranan kitabe bulunur, ölümdilini sökemez tutku.

beni unutma aşkın soykütüğü bu kitabede yazılıdır.
avucumun içinden kayıp giden aşk pervasızca
bellek sığınağı olur. kitabe parıldar odamın içinde.
bıraktığı miras kıtlıktır. kıtlık bir soyaçekim.
siyaha boyanır haz, uyum bir uçurumdur.

beni unutma bu ülkede aşk çoğalmanın soykırımıdır.
ayna kendi bedenine bakıp yavaşça kırılır.
kanırtır arzusunun çıkmazını, anılar tuzla buz.
bu kitabe sessiz yaşamının hudut kapısı.
tam bu yalnızlık kapısında aşkla buluşur.

beni unutma aşkın soykütüğünde sonsuzluk yazılıdır.
ikizkardeş benzemez birbirine, yazgı tuhaf bir kelebek.
uçuşan kül, ölümün ezgiyle ben'e takılır.
aşk kitabesi tek uğrak yeri, abartısız bir tapınak.
beni unutma aşk mel'un bir sabırsızlıktır.

TUĞRUL KESKİN

(1960, Kars)

Ortaöğrenimini İzmir Atatürk Ticaret Lisesi'nde tamamladı. İki yıl Muğla İşletme Yüksek Okulu'nda okudu. Halen İzmir'de ticaretle uğraşiyor. Şiirleri 1981'den itibaren **Türkiye Yazları, Yarın, Dönemeç, Temmuz, Broy, Ütopiya** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Bir Suyun Kıyısında** (1986), **Kırılan Kar Sesi** (1988) **Tacir ve Cinayet** (1994), **İpekler Çoğaltmaya** (1999).

AĞLASIN FUZÛLÎ

Gül eskir, doğu çıbanına dönüşür her şey
unutulur eski serüvenler, kurtlar kentleri basar
gözyaşı dağları basar ve öldürülür başkaldıranlar
karanfil düşer, bağlar solar, yüzülür Nesimi yeniden
Çocukluğum unutulur panturanizmin kan akan bayrağında

oysa gençliğim bir akçedir, yazılsın defterime
söylensin, gümüşümü kârla satmadım
sürdüğüm efendilik yok, hep ferman taşıdım
zifir karanlıkta yaşadım şahidimdir şahmaran
söyledim, yüzülür derim, çatlar, boşalır bir gün damarlarım

gül düşer, ömrüm de eskir, kırılır bütün fenerler
telefon ahizeleri küflenir ve ey unutulmuş
nasıl acıtırsın düşündükçe bedenimi
ömrüm, acemi bir susuş olur ölümün akışında

orada bir iğde ağacı kanar
silah susmaz, tanklar ezer, unutulur odyurdu
söğütgülü döker yaprağını, dünya susar
ağlar çocukluğum, yıkılır taht, susar sureler

nasıl mıyım? Hükümlü, gözlerim hasret sabah uykusuna
yurdum, gözuçlarımda imdat şimdi

mimber küflüdür. Unutulsun rahlede Kur'an
Kerem ile Ash'ya ağlasın Fuzuli
o kaçak Nebi unutsun orada Hacer'ini
âşık Elesker güzel kadınlara sunsun şiirini
yalnızca türküleri sevilen
bir ölümdür ülkem, yalnızca şairleri sevilen
nasıl mıyım? Ölümlü, düşündükçe kanayan yerlerimi.

dünya susar, tanrılar...
bundan sonra siz sürün kağınları
artık dörtlükler yazmam hiç kimse üzre
göçmen kuşlar unuttu cumhuriyetini

duralım, haberler vahim, kan sızıyor ajanslardan
kim sorar gecenin şairine isyanın var mıdır
yalnızca türküleri sevilen ülkelerin şairiyim ben
dostlarım gece sohbetine çağrılmış gönlüm muratsız
dağlarında binlerce çiçeği budanan

ve sualsiz ölümleri olan bir dünyanın şairiyim ben
nasıl mıyım, dağlarımı düşündükçe? Diken üstünde

İZMİR'DE SİZİ BEKLİYORUM DESEM

çocukluğumda seni görmek isterdim Eskişehir
lüle taşından biblolar koymak isterdim odama
sevgilim olsun isterdim parklarında koşalım
ardından bitsin isterdim o aşk da
anılar tükensin, yollar girsin araya

kardeşim, Gürcan ve sonra Nevin
nereden buldunuz bunca mutluluğu
İzmir'de sizi bekliyorum desem olmaz
yaşamak şöyledir desem yine olmaz
siz zaten kucaklamışsınız yaşamayı

bir kaçışım kentın ortasında bir çığlık
solumadan daha donuyor soluğum
Hamam yolu, parklar, karanlık otel odaları
bir tutuklu kadar yalnız
her kaçışın bir çöküntü sonrası.

ÖZLEM DİYORSUN

o dünyadan kovuldum diye adlıyorum kendimi
şuarâ suresi yeniden yazılsın istiyorum
sense bütün değerleri söylüyorsun boyuna
(kızıl ve mavi, mavi ve kızıl)
gökyüzü taşıyor bir yerden bir yere, özlem diyorsun

o dünyadan kovuldum diye adlıyorum kendimi
ne olacak sanki onun fotoğrafına baksam yeniden
bütün yüzler silinip gidiyor, tanıyamam
aynı telörgülere bakıyorum haftalardır
ne oldun sanki bugün de istanbul
özlem, onsuzluk ve gurbetten başka.

BİR ELİNDE BİR MENDİL ÖBÜRÜNDE KUŞ SESLERİ

kalbimi söküp alıyor göğsümden bu şehir
çöplerde oynayan kediler gibi, ölüme gidiyorum
söylenen gün nerededir, tufan var mı, ne gündür
cemal süreya döner mi geri
bir elinde bir mendil, öbüründe kuş sesleri

öğreneli çok oldu gerçi, meleklerin olmazmış erkekleri
ne gidene bir yer var oralarda ne gidenler dönecek geri

İBRAHİM KARACA

(1960, Pazar/Rize)

Ortaöğrenimini Rize Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1980'lerden itibaren **Yarın, Varlık, Tavır** gibi dergilerde yayımlandı. 1985'te **Akademik Kitabevi Şiir Başarı Ödülü**'nü, 1986'da **Yeni Türkü Şiir Ödülü**'nü kazandı. Çeşitli müzik grupları tarafından şiirleri bestelendi.

Şiir kitapları: **Külünde Doğan Phoenix** (1993), **Ardından** (1998), **Sokak Feneri** (1996).

MART ESİNTİSİ

Bir sabah uyandığında
O eski fırtına dinmiş olacak
Seher yeli sıcak
Karanlığın gezindiği sokaklarda kargalar

Son kahvaltıdan kalkmış olacak
Düşüneceksin
Şaşıracaksın ortalığın bu kadar sessiz
Bu kadar karmaşık olduğuna

Tutup silkeleyeceksin sokakları
Bağırtılar dökülecek yere
Temizlik işçileri geçecek yanından
Elini vereceksin onlara

Bir sabah uyandığında
Giydiğinde en güzel elbiseni
Kulağına sevda sözleri fısıldayacak rüzgâr

İşte o zaman
Meydanlara sereceğim yüreğimi
Ayakların bana getirecek seni...

HAKAN KARAHAN

(1960, İstanbul)

Ortaöğrenimini İstanbul Robert Kolej’de tamamladıktan sonra Miami Üniversitesi İş İdaresi Bölümü’nü bitirdi. Sabancı topluluğuna bağlı şirketlerde yöneticilik yaptı. Halen Akyatırım Genel Müdürü olarak çalışıyor.

Şiir kitapları: **Kafamdaki Ses** (1998), **İntizar** (2000)

ONLAR YANLIŞ BİLİYOR

Puslu soğuk hava
dökülen yapraklar
en sevdiğim mevsimdi sonbahar
artık değil
kalbimde hüznün
aynada üzgün yüzüm
bazıları buna biri sebep diyor
benliğim sessizce inliyor
susuyorum
yaptığım birçok şeyin
hiçbir amacı yok
fotoğraflar çekmede
anılarım direniyor
arkadaşlar nefretle
buna kim sebep diyor
rengim sararmış
her gün biraz daha tüketiyorum
bilenler buna o sebep diyor
sessizce gülüyorum
bu onun suçu hiç değil
dışarıda
odamda
gölgeyden başka kimsem yok yanımda
gizlice ağlıyorum
bir ben gerçeği biliyorum
sonbaharın öldürdüğü ruhum
ve isteyerek atladığım uçurum
hepsi
hepsi benim suçum...

TAMER ÖNCÜL

(1960, Lefkoşa)

İlk ve ortaöğrenimini Kıbrıs'ta tamamladı. 1978'de başladığı İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nden 1984'te mezun oldu. Halen Kıbrıs'ta diş hekimi olarak çalışıyor ve aylık bir derginin yayın kurulu üyeliğini yapıyor.

Şiir kitapları: **Günleri Kayıp Bir Çocuk Güncesi** (1987), **Şiirdir Dünya** (1992), **Yitik Aşklar Sokağı** (1996), **Gündüz Düşleri** (1998).

TORBA

Bütün zamanları toplayacak
bir torba dikiyorum tufana kalacak.
Sü geçirmez kumaşlar
yanmaz ipekler arıyorum geçmişten.
Bataklıklar, buzullar ve savanlar
üşüyor karanlık avuçlarımda.
Tek hücreli dinazorlar, amipler
kafadan bacaklılar, güzel bacaklılar
ve solungaçlarına kanat takanlar kapımda.
Kuyruklarını düşürmüş iyot gözlü
böcekler, nesli tükenmiş nesiller
ve çıyanlar ve yılanlar ayaklarımda...
İkaruslar, tarak dişli mamutlar,
acı tütün rengi ormanlar
ve isli mağra duvarları ve fosiller,
kilini inkâr eden çanaklar sırtımda...
Bir tek insanlar yok bekleyip duran
girmek için bu müthiş torbaya...

ÇİĞDEM SEZER

(1960, Trabzon)

Gevher Nesibe Sağlık Eğitim enstitüsü'nden mezun oldu. Sağlık Meslek Liseleri'nde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1991'den itibaren **Kıyı, Karşı Edebiyat, Yeni Biçem, İnsan, İzlek, Mavi Portakal** gibi dergilerde yayımlandı. 1993'te **Ali Rıza Ertan**, 1993'te **Dünya Kitap Dergisi** ve 1998'de **Orhon Murat Anburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Adapazarı'nda öğretmen.

Şiir kitapları: **Kanadı Atlas Kuşlar** (1991), **Çılgın Su** (1993), **Kapalı Gışe Hüzünler** (1996), **Bir Şehrin Hatıra Fotoğraflarından** (1998), **Kış Günü Aşk Evinde** (1999).

ADRESİ KÖZ OLANA

doğrudur suskun ve vahşi olduğum
sular kabardığında bir hayvan gibi
dönüp durduğum, çemberin etrafında
zincirimdir acıtır değdikçe tenimi
- sizin acınızı kim nasıl anlar
sular çekildiğinde orman kimlere kalır?
kuşları iyi tanımam, doğrudur
belki ağaçları da
ama bir kuş ölse bilirim
öte uçurumlarda
bir ağaç bir ağaca
uzak kalsa eksilirim
ezberimde olmadığı doğrudur adreslerin
ama her adres biraz eksiktir ve insan
adresinde bulunmaz çoğu zaman
ben burda tenhalardan
gelir bana giderim

BENİMLE BÖYLE SEVİŞ EY HAYAT

eksiliyor zaman, durağım yok
yüreğimi çalıp durma ey şiir
asiyim, mülteciyim, evet

kendine muhalif düzeyim
benimle böyle seviş ey hayat
gökyüzüne sığmayan yıldız gözüyüm

ihtilal çocuğuyum, sene dokuz yüz altmış
yıldönümü Hiroşima'nın
nükleer bir aşkın kambur kızım

kısacık ömrümde kaç intihar
ıssız sokaklar uykularımda
düşümde gözleri oyulmuş ağaçlar
mülteciyim, asiyim, şairim
un sererim ipine komşunun

benimle böyle seviş ey hayat
kendine muhalif düzeyim

VARLIĞA VE YOKLUĞA

*insan ne zaman alışır hayata
baba?*

yağmurun değdiği her yerdı yüzün.
seni sordum da irkildi toprak
ölümü bildim. büyüdüm
çocukluğum mevsimsiz bir leylâk
kokusu, içimde
bir yelkovan gidişi
bir akrep
yürüyüşü
ötesi iyilik, güzellik... alıştığımız
bir yarayı sarıp sarmalamak

gecikmiş sözlerin ağırlığı heybemde
bir karanfil, solgun, öyle
kedere bulanarak
nasıl dökülürse
döküldü toprağına sözlerimde

söküp nallarım atların
koşturmak gibi karanlığın evine
öldün. yokluğunda
varlığı bildim
insan nasıl alışır içindeki cam kırıklarına
baba?

AYDIN ŞİMŞEK

(1960, Mecitözü/Çorum)

Öğrenimini çeşitli il ve ilçelerde tamamladıktan sonra 1979'da devlet memuru oldu. 1983'te yargılandı ve işine son verilerek tutuklandı. Altı ay hapis yattı. Şiirleri 1984'ten itibaren **Temmuz, Dönemeç, Gökyüzü, Yazıt, Kıyı, Damar** gibi dergilerde yayımlandı. 1989'da **İHD Şiir Ödülü'nü**, 1997'de **Damar Dergisi Genç Şairler Emek Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Ertelenmiş Buluşma** (1987), **Arınmış ve Ölümsüz** (1994), **Ayrılıklar İngedir** (1996), **Aşk Ayrılığı da Bilir** (1998).

KENDİ HALİNDE

Gece şarkılar söylesin yalnızlığımıza gel
ben beklerim güz değmiş olsa da
küllerin ve ateşlerin sesini
sonra ne zaman kırsam zincirini
kendi halinde bir aşkın
salkım saçak yağmurların altındayım

"dokunsam ağlayacak gökyüzü
dağılacak etim bin parça"

kaçınılmaz yine sesler olacak çatıda
haylazın biri olacak sesin sese değdiği yerde
unuttuğum çok renkli kuşum
yarım kalmış bir sabah
başlangıcın ve öznesi olduğum
aşkı unutmak yaşamayı unutmaktır...

METİN CELAL

(1961, Ankara)

Göztepe Aryamerh Lisesi'ni bitirdi. Yüksek Öğrenimini ODTÜ Petrol Mühendisliği ve İstanbul Üniversitesi Basın ve Yayın Yüksek Okulu'nda tamamladı. **İmge, Ayrım, Yeryüzü Komukları, Poetika, Üç Çiçek** gibi dergilerin yönetiminde bulundu. 1980'lerden itibaren şiirleri **Varlık, Sanat Olayı, Oluşum, Broy, Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra denemeler ve kitap tanıtımlar yazdı.

Şiir kitapları: **Adım Ölüm** (1986), **Kendi Kendini Tatmin** (1989), **Konformist** (1993), **Küçük Hayat Bağları** (1999).

WHITE LABEL

düzenleyip hayatımı
sığdırdım vakti olmayanların ıssızlığına
korkunun kokusu duyulurdu
ağzımda sabun tadı
sanki dilim değmiş tenine
alkol öldürdü hayatın acılarını
kimsenin anlamadığı soğuk bir şakaymışcasma
doğdum ikinci derece akraba evliliklerinde
hep düşler, düşüşlerle
o nemli ev, sıcak vanilya kokusu
muayyen günlerde öpiyim ağbi muhabbetleri
o dekolte halimiz, mutluluk çubuğu anlar
ve ürpermelerim yargısız infazlarında
gereği yoktu hayatı farketmenin
gözünde sıfırdı nominal değerim
smadım saatleri saatlerle
fosilleştim, katılaştı kimliğim
siyanür! bu muydu hayatım anlamı
kaçmağa çalıştığım kimdi
kendimden başka

SAHI, BEN SENİN NEYİNİM?

yeşil gözlerinde kırk siyah parçalar
nesnelere arana koyduğun o ürkütücü mesafe

varolmayı reddedişindeki soyluluk
aile sırlarımız, mektup aşkları
inanmak ve anlamak için eğitilmiştin
severdin insanlara bakmayı
kendin bile fark etmeden çözerdin gizlerini
oyşa kimsenin kimseden öğrenecek bir şeyi kalmamıştı
öyle güzeldin ki korkuyordum adını anmaya
melekler kandırdı seni, uyurken omzuna konup
düşlerine sızdım, çeldim aklını
sevilmeyi keşfettin, değişti her şey

NE KALDIYSA GERİYE HEPSİ SENDENDİR

seni harflerde sesinin çınlayışı ile tanıdım
tınısı titretirken yüreğimi
elimden tutup çekiverdin serin gar avlusuna
iki uzak sevgili, sarılamadık
kubbede çınladı "merhaba"lar
kekeme, korkak, tetikte yalnızlığımız
hazırlıksız yakalandığımı düşündün bu aşka
açıverdın gözlerini büyük ve beyaz
saldın çillerini, kınasını saçlarının
ezildi dişlerinin arasmda günün son sigarası
içinde ağzını açsan tüm evi saracak kararsız bir bulut
içinde bir soru; yalnızlık kaç mektupla ödenir
terk ettin beni düşlerinin yatağında
geride tarlalar, ormanlar
ve bekâret rengi bir beden bırakmıştım
düştüm izine ezerek çiçekleri
bilerek hepsine adlar verdiğini
dökülüp dağılıverdi gecenin boğuntusu
burnumda hâlâ kasıkların
raksımla çalkalanan memeler
uyandım rutubet yorgunluğuna
güzelim dedim, bakışlarında gün ışıltısı
öksüz, sarhoş, üşümüş
dün gecedен ne hatırlayacağız
ilk söz, ilk dokunuş, ilk öpüş...

TURGAY KANTÜRK

(1961, İstanbul)

İstanbul Konservatuvarı'nda öğrenim gördü. Tiyatro oyunculuğu yaptı. Şiirleri 1980'li yılların sonundan itibaren **Gösteri**, **Şiir Atı**, **Sombahar**, **Varlık**, **Bahçe** gibi dergilerde yayımlandı. 1991'de **Behçet Necatigil Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **İlk Gibi Son** (1991), **Styrah Eşya** (1994), **Ay İçin Küçük Şeyler** (1996), **Öteki Sahne** (1996), **Göl Felaketleri** (1997), **Alfabe Meleği** (1998).

VE YAPRAKLAR...

(Seçilmiş parçalar)

IV.

Yaşlandıramaz beni gök ve Flaubert
Gövdem sevişir kuşlarla kuş'
Kum.

XI.

Değiştirmek isterdim yüzümü
Yaprak görmez nasılsa.

XIV.

Uysaldır atlarım, yürüdüğüm yağmur
Islak, aynanın içinde
Ay.

XVI.

Karanlıkta pıhtılaşır şiir
Başlarken biter, uzak'
Tan.

XX.

Unutulmuş dillerden konuşsak. Yazmak
Bir cehennem diriliği, susma!
- Ama...

XXIII.

Her şeyi geçtim sandım'dı
Duvarda büyürken göl'
G.

XXV.

Bir topaçtır döner söz de.

Düşünmek çoğaltır, bir başkasına...

XXVIII.

Bölünür aşk da. Önemi yok fırtınanın

Geçip gittim burdan.

- Dan!...

XXX.

Benden sonraydım ve sizden önce

Çatladı toprak, yazdım'

Dı.

GÖLDÜM, DÖNDÜM...

Göldüm, döndüm ırmağa; *nırmanakaya!*

Bir uçtan bir uca sürüklenen, bendim o

Kaya, gitsem ve düşünmesem benden

Sonrayı, benden bana kalan eksik yarı,

Dağdan dağa uzanan köprüler gibiydim;

terk edilmiş! Göldüm, döndüm... de;

Göldüm, döndüm ırmağa; çatallandım!

Çatanaydım densiz, deniz masalıydım bir

Çocuğun dilindeki, gecelerdim, ürkerdim,

Kara korsanlar gibi bir şarkıdan bir

Kayaya tünerdim. Yazlar başka ağlardı,

kışlar başka, ben bana benzerdim.

Göldüm, döndüm... de;

Gün soldu! Artık açılmaz bu yasak perde,

Yasak odalardı; öldüğüm. Karıştığım rüzgâr

Kanardı, söğüdüm değerdi suya, döner dolaşırdım;

Saçım başım, kördüğüm! Göldüm, döndüm... De;

Döndükçe, güldüm. Gördüğüm o esmer rüya,

Ben! Yazarken düştüğüm kuyu; *nırmanakaya!*

Dönüp dönüp bir daha ölmek istiyorum!

Ölüp ölüp bir daha dönmek istiyorum!

İklîmim başka

Aşka!

'THINGS'

Her Şeye geç kaldım biraz, biraz da erken,
Uzandım ağaçtaki yemiŐe; doymadım!
Aklım kaldı ısırđđđım elmada, yarım,
Ve seçtim zamanla oynaŐmayı, bu yüzden.

Çok sözden bir Şiir seçtim, ah! yoktu Şölen,
BoŐalttım içini Şeylerin, dile geldim,
Her Şeye geç kaldım biraz, biraz da erken.

Uzulca açardı sakalım, ben Őeylerden
Geçtim; nedensiz... Sonunda size vardım.
Kazđđđım kuyulara düştüm de ben; aydım!

Döktüm eteğimdeki taşları yazarken,
Her Şeye geç kaldım biraz, da erken

'OTHERNESS'

Çok yazdım, yarı ömrüm başka
Ben'de geçti. Yorgun düştüm, ok
Fırladı yaydan, yaklaştım çok
Yok'a, terkedilince öte-aşka!

Uçtu göğümde yanlış-anka,
orak topraklarda saldım kök,
Çok yazdım, yarı ömrüm başka!

Saatler zor artık, abluka
Altında kâğıt; yoz patika!
Yıkıldı evim, o billur köŐk...
Yazarsam yırt at, üstümü ört!
Çok yazdım, yarı ömrüm başka!

NAMIK KUYUMCU

(1961, Ereğli/Konya)

Ortaöğrenimini Konya'da tamamladı. 12 Eylül 1980'de tutuklanması nedeniyle yüksek öğrenimini sürdüremedi. Cezaevlerinde altı yıl yattı. Şiirleri 1985 yılından itibaren **Yarı, Dönemeç, Broy, Varlık, Düşler, Ütopiya** gibi dergilerde yayımlandı. İzmir'de yaşıyor; reklam ve halkla ilişkiler alanında çalışıyor. **Güneş** gazetesi ve **9 Eylül Tansaş Şiir Ödülleri**'ni kazandı.

Şiir kitapları: **Talan Bir Ömrün Ortasında** (1989), **Belki Bir Şarkı** (1991), **Bir Şakayım Dünyada** (1996).

ASMİN'LE ATEŞ

ÜSTÜNE SÖYLEŞİLER

yaprakları okşayan o rüzgâr esmesin artık
eşkiya sabahlar bile taşıyamıyor bu yükü
çığlıklar

bazan hiçbir koyağa sığmaz bilirsin
kuşlar kanat çırpıp da bir türlü uçamaz
sözcükler bile erirken utancından
yanlış aynalara düşer eksilmiş suretler
işte o zaman

kimi ölümler bizim de intiharımızdır

utanç mevsimini üşürken hiç gördün mü Asmin
birileri eritirken uzun açlıklarda ayazı
gülüşler parçalanıyor maskesiz bir baloda
yitik yüzleri taşıyor kayan yıldızlar
ben göklere kapanıp yıldızlara ağlıyorum
durmadan kül yağıyor
kan düşüyor ülkeye

yokediş
çoğaltırken yaşlı günlerde aczini
hükmü yok yağmur tanesinin
güneşin
suyun
ve bir bilgenin hükmü yok

şair bütün şiirleriyle kendini yakabilir
aşkın ve ateşin hükmü var

içimdeki bütün köprüleri yıktım Asmın
kendimden başka kimseye. küskün değilim
yüzüm traşsız ve yıkanmıyorum artık
bütün saatleri kırdım
kapattım bütün radyoları
sokakların adını değiştirdim
taşıtların varış yerini
kalabalık istasyonlarda gözlerimi raylara bıraktım
hiç kimse fark etmedi
serseri ömürümün üstüne üstüne yürüyor zaman
kirişte gerilen bir ok
mancılıkta ateş gibi şair ve sefil yüreğim

SULAR DÖNER BELKI BİR GÜN ÇÖL VE KAKTÜS KÜSMESİN DİYE

denize düşen gözyaşları mahcup
kırpıklarındaki tuz delilmiş
çığlığını
sularda saklayan martılardan öğrendim
giderken
eskiyen topukların ağrısı nasıl anlatılır
nasıl yaşanır yanginken sulardan uzak
yeni dokunuşların serin ama örtülüdür yüzleri
iki zaman arası aşka ve insana tuzak

geçemedim kıyıya kırmadan dümenimi
siren kayalıklarından
göçemedim bir başka kente
kendime göçer olmaktan
et ve tırnak bir bıçağı çağırıyordu
bir yerlerimiz kanıyordu hep güle uzanırken
gülден vazgeçemiyorduk
belki içimizde kırılmış bir daldı saklanan
dağlara değmeyen şarkıların aysızlığa adandı
ayrıntıları görmekten kör olan gövde kendine küs
sancıyan ruhun şehvet soytarısı
yüzleş karşıtınla

hangi sevişmek azaltır yalnızlığın uçurumlarını
hangi akrep zehirini akıtmadan geçer gülüşlerden
kelebeğe vurgun kaç kişi ömrüne kefil olur
bu yüzden vazgeçilmiştir belki
yürekerin yüzölçümlerinden

sızlayan bir nehir taşar ve içinde biz
çiçeklerin sürgününe düşen kuğunun gözlerinde
soru olmak varken gidiyorsunuz
gidin
yine yanlış bir ünlemdesiniz

SU'YA MASAL

ey susuşlarıyla gecikmiş intiharları
ihbarlayan kent
mezar soyguncularının ölüm dualarıyla
kırılmış gökyüzü
yağmura bile yabancı tendeki
eskiyen alyanslar
kalemi çürüten söz
ıslığını eskiten rüzgâr

su/kendini yakar
kendine düşen suretiyle
insan gülüşünü arar
kendini unuttuğu zamanın aynasında

çetrefil aşkların demirden dönemeçlerinde
içimizdeki ırmaklar yatağını değiştirir
bir yılan derisini bağışlar o ırmağa
süslü yalanlar akıp gider
taşlara değer/yosunlaşır

hepimizin taşları vardır o ırmaklarda
hepimizin yosunları o taşlarda
adı belki konulmamıştır
sa'ya masal

su'ya masal okunmasın ne olur
yoksa yağmur ıslatır

TURGAY NAR

(1961, Van)

Ortaöğrenimini Van'da tamamladı. 1979'da Bursa'ya yerleşerek bir bankada çalıştı. Şiirleri 1984'ten itibaren **Broy, Varlık, Milliyet Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. 1987'de **Güneş Gazetesi**'nin, 1989'da **Gazete Gazetesi**'nin genç şairler arasında düzenlediği yarışmalarda birincilik ödülü ile 1990'da **Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra, tiyatro alanında başarılı bir yazar olarak dikkat çekti.

Şiir kitapları: **Hatıra Foturafı** (1988), **Yüz Yapraklı Ateş** (1991), **Kuzgun ve Gölgesi** (1995).

ÖLÜM GELİR SAVRULUR

Süphan Dağı kar ile duman
Küsmüş Hıdırmenteş Gölü susmuş
Tavşanlar kan işemişti soğuktan

Sırat mı keskindir ayaz mı
Kan vurmuş karlar üstüne
Kefenlerden beyaz mı
Dayı gelmeye erişmaz güman
Aşılmaz dağların başı kar ile duman

.....

Dereler kan dolar akar
Kan dolar Bendimahi kan akar
Ölüm gelir savrulur,
Bir o yandan, bir bu yandan vurur
Bir de dönüp kanlı gözlerle bakar...

Süphan Dağı dayımdır benim,
O yirmi kurşun yemiş de gecelerden
Bir hâlâ içinde durur erimeden

YILGILARDA DIRİLEN ŞER

Ve yüzümü benim yüzüme benzettiler,
sesimi benim sesime,
kanlı bir mendil gibi açtılar gözlerimi
ölümün atlarda boğulan gölgesine...

Bir ırmağın gözlerinde göversin
çarmıhı güllere geren ellerim,
kanına susayan hançer!

- Bir cenindim kendi rahminde büyüyen,
yılğularda dirilen şer!

İLENÇ

Karanlık kuyulardan kör
yılan köyneğinden serin
yıl on iki ay canımda
bir kelepçeydi gözlerin
Bekler durur elleri yüzünde
kansız soğuklara gömük Çaldıran
ölümün kolları karlı
soluğu beterdi sırttan
söze gelmez, habersiz
kanayan kurt yarasıdır derin

Eller seyrimize durdu
yatağı haramdır namerdin
bok çekerim minnet çekmem
it eniğini atmaz bu günde
ekmek doğrarlar kanımıza

Bu dağların gönlü geniş
aklın kârı değil ölümlere kör bakmak
ses versem sesim gitmez
bir zemheri ki cehennem yavrusu
ka deyince kan, hû deyince can ister

NEFES

İzini izler içinde aradım
Gözünü gözler içinde aradım
Ağzımı ağzım içinde aradım
İki can ki bir bedenden uçar
Yükümüzü saran kervandır ölüm
Alıp götürse geri getirmeye
Göçümüzü saran kervandır ölüm
Ne zeytunam ne de derviş
Nefes dudağımda ziyâne

Özüm deniz cismim divâne
Ecel çiçeğiyle bezenmiş

Ataştan üreyen kış gibi
Ali'nin evinde düş gibi
Kanadı kanayan kuş gibi
Bu can tende virâne.

OKURKEN

Kendini kendi yokluğunda ara,
Ve kendini terk edilmişliğin ıssızlığında ara,
Ve kendini bulur bulmaz terk et ve yeniden ara....

A

Ve Tanrı, mekânını kaybetti
ve azaba gömüldü
ve Tanrı, bilinmeyene seslendi:
- Beni insansız bırakın!

Beni insansız bırakın!

B

Ve Cibril
Tanrının söylemeyi unuttuğu söz'ü indirirken
onu insanın rahminde kaybetti,
ve söz hâlâ orada
çürüyor...

C

Ve çarmıh dile geldi, Ya Rab dedi
neden beni bir insana gerdiniz?
ve kan sızdı
ve kanın dili tutuldu
ve kanın kendini alıp götürdüğü görüldü.

Ç

Ya Rab ellerimi götürdün
Ya Rab gözlerimi götürdün
Ya Rab dizlerimi götürdün
Ya Rab sözlerimi götürdün.
Ya Rab bilcümle uzvumu alıp götürdün.

Sonra dönüp kaybolduğum yere baktım
gördüm ki bir ben kalmışım
senden boşalan yerde...

YILMAZ ODABAŞI

(1961, Diyarbakır)

Ortaöğrenimini Diyarbakır Lisesi'nde tamamladı. 1980'de siyasal nedenlerle tutuklanınca yükseköğrenimini sürdüremedi. 1986-93 yılları arasında Diyarbakır'da birçok gazete, dergi ve ajansın temsilciliğini yaptı. 1994'te Ankara'ya yerleşerek gazeteciliği bıraktı. Yazdıkları için çok sayıda yargılanma yaşadı, çeşitli cezaevlerinde yattı. Şiirleri 1980'den itibaren **Oluşum**, **Yeni Olgü**, **Edebiyat 81**, **Sanat Rehberi**, **Yarın**, **Broy**, **Yeni Düşün**, **Çağdaş Türk Dili**, **Yazılı Günler**, **Düşler**, **Evensel Kültür**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Varlık**, **Gösteri**, **Ütopia** gibi dergilerde yayımlandı. 1987 **Temmuz Dergisi Şiir Birincilik Ödülü'nü**, 1989 **Tayad Şiir Yarışması İkincilik Ödülü'nü**, 1990 **Cahit Sıtkı Tarancı Şiir Ödülü'nü**, 1992 **Petrol-İş Sendikası IV. Geleneksel Şiir Yarışması İkincilik Ödülü'nü**, 1998 **Sabri Altınel Şiir Birincilik Ödülü'nü**, 1999 **Orhon Murat Arıburnu 10. Yıl Şiir Özel Ödülü'nü** kazandı. İki de uluslararası ödülün yanısıra, şiirleri çeşitli dillere çevrildi, yirmiyi aşkın şiiri bestelendi.

Şiir kitapları: **Siste Kalabalıklar** (1985), **Yurtsuz Şiirler** (1987), **Talan İklimi** (1987), **Aynı Göğün Ezgisi** (1988), **Feride** (1990), **Her Ömür Kendi Gençliğinden Vurulur** (1992), **Cehennem Bileti** (1995), **Aşk Bizde Küstü** (1997), **Hayat Gül Kokulu Bir Sağanak Yine** (İlk beş kitabından seçmeler, 1997), **Çalınmış Bir Mahşer İçin Ahvâl** (1999), **Aşk Tek Kişiliktir** (Seçilmiş nesir şiirler, 1999), **Kalbimde Hazan** (Kaset/Kendi sesinden seçilmiş şiirler), **Ey Hayat** (2000).

DİYET VE ÖZET

-Av. Medet Serhat'ın anısına-

ömrümüz derin suların özetidir
âşıktır
yabandır
asidir
ömrümüz bukağısı kilitli esaretin sesidir
tekindir;
çünkü tekildir

ve kapılarımızı
devriyelerin nöbetleridir
ruhlarımızdaki
devrilmelerin metnidir
yanımız yöremiz kuş iskeletleridir
ömrümüz dolaşır o diyar bu yâr
memleketi neresidir?
ömrümüz,
biz ölünce geride kalan gysilerin nesidir?
ömrümüz asmaların dayısı, şarabın testisidir
ömrümüz efkârın gergefi, sevginin kardeşidir
ömrümüz suların
derin suların özetidir...

BİR NEHRİN TÜKENİŞİ

hasretin kaçanağı gözlerinde oturuyorsun
seni soruyorum
hiçbir şey bilmiyorsun
hep bir çağlayan gibi senin sevdana aktım
sen ise sularını kaçırın bir nehir gibi uzaktın
tükenişi bir aşkın
bir nehrin tükenişine benzer
ne deniz olabildin
ne nehir kalabıldın!
kendin ol
kendin ol
sen buysan başkası ol!
buysan kederden öleceğim
başkası olursan de kimi seveceğim?
/ne diyarbakır anladı beni ne de sen
oyşa ne çok sevdim ikinizi de bir bilsen.../

KENDİNE BENİM İÇİN BİR GÜL VER

*(sensizlikle flört etmeyi sen değil,
sensizlik bilir...)*

korkma, sana aşkı öğretmeyen kendinin
ellerinden tut!
çok ağrımış kendinin, siyah
ve ayaz kendinin
hep avuttuğum düşler için bana bir gül ver...

*

bak, palandöken dağlarında karlar erimiş
teknelerle kol kola bir bahar sulara inmiş
dağlar için, sular için bana bir gül ver
bir gül ver söküldüğüm günler için

-ve önce kendinin ellerinden tut!-

*

kendimin ellerinden tutunca
içimden nehirler gibi akmak geliyor
yollara çıkmak, yolculuklara bakmak geliyor
geberesiye içip salaş meyhanelerde
buralardan böyle ceketsiz kaçmak geliyor

tutunca kendimin ellerinden
pusulasız gemilerde yatmak
yaşlı ve şefkatli bir azizenin koynunda
sabaha dek kıpırtısız susmak geliyor

sevgilim, iyi insan, tutunca ellerimden
ömrümün içinden akmak geliyor...

*

*(sessizlik sensizliği ezbere bilir
sensizlik her şeyi bilir...)*

korkma sana aşkı öğretmeyen kendinin
ellerinden tut!
sonra sana aşkı öğretmeyen kendimin
ellerinden...

bak, yıllarım sırlısıklam/yağmurlar giymiş
günlerin avlusuna yeni yeni çocuklar inmiş

dağlar için, sular için bana bir gül ver
avuttuğum düşler için bana bir gül
bir
gül
pusulasız gemiler, sökülmiş günler için...

(ben bütün yeşillerimi inatçı ayazlara çaldırdım
sen kendinin ellerinden tut
ve kendine benim için bir gül ver...)

*

kendine
bir
gül(ü)ver...

ŞEHVETİN TÜRKÜSÜ VUSLATA KALSIN

I
heyhat
yeniden
ıskaladın
vuslatı!

şimdi eyersiz atlar gibi özgür
ve lanetli bir keder gibi
uzak
yağmurda...

çok dost olmasan
çok olmazdı düşmanların da
çok galip gelmek istemesen
kim bilir, böyle çok yenilmeyecektin

çok gülmesen belki bir zaman
böyle öç almazdı hayat
ağlamazdın
çok...

çok sevmesen
çok özlemezdin
çok görmesen, bilmezdin
çok bilmesen

çok acıtmazdı hayat
çok gitmesen yollara
upuzun yollara
böyle çok olmazdı dönüşün
bana öyle uzak durmasan
sana böyle yakın olmazdım
yanmasam
kül
kalmazdım...

şehvetin türküsü vuslata kalsın!

II
uçurumlar eskisin, bırak!
ve şehvetin türküsü vuslata kalsın
ki bu başıbozuk uğultuda mağlûp sesim
sesine varsın
seni bana uzak kılan bu ıssız
ve derin uçurumlar
uçurumlar utansın!

III
ama diner şehvet
ve bir gün aşınır vuslat da
bir okyanusa baka baka kalırsız palamarlarda
kalırsız... kuytularda... sanki bir yalnız karınca
kararınca kalırsız solgun güz bahçelerine aşklar varınca

ey kırık dal parçaları
uzak
yağmurda

şehvetin türküsü vuslata kalır
ve yiter
ve her hikâye biter
herkes yangınından külüne döner
ve bir ihanettir ten bedende
çekip gider... çekip gider...

sonra kırık dal parçaları
uzak
yağmurda
bize benzerler...

IV

hıçkırıkların
kuytuluklara
sevincin
kahrına
dönüşün
yıllara kurban!
kalbin
kabrine
dostluğun
pusulara
yenilgin
umuda kurban!

özlemim
özlemine kurban yâr
yangınım şimdi ben

/yangınım,
bir kibrit çöpüne kurban!/
/

İHTAR

bir ömür düştü payıma
tufan!
çıldırmaq için...

düşler besledim güpegündüz
dövüşmek için
uçurumlar besledim düşmek için!

(artık bulduğun her sevgi kırtısına sınımsız ke-
netlen, bırakma sakın, gitmesin; büyüdün artık
iyi ört günlerinin üstünü üşütmesin...)

KİM/SE/SİZ

kimsin?
kim karşılar bir kente
kim uğurlar bir aşka seni?

karşıla
ve uğurla kendini...

ZAFER ŞENOCAK

(1961, Ankara)

1971'den beri Almanya'da yaşıyor. Alman dili ve edebiyatı, politika ve felsefe eğitimi gördü. 1979'dan beri Almanca şiirler, öyküler, romanlar, denemeler yayımlıyor. Çeşitli Alman gazetelerine makaleler ve yorumlar yazıyor.

Şiir kitapları: **Elektrisches Blau** (1983), **Verkauf der Morgenstimmungen am Markt** (1983), **Flammentropfen** (1985), **Ritual der Jugend** (1987), **Gençlik Aynileri** (1994), **Das Senkrechte Meer** (1991), **Fernwehanstalten** (1994), **Taşa ve Kemîçe Yazıdır** (2000).

MAVİ DEFTER

sadece gözleri anımsıyorum biraz
mavi bir deftere kaydettim seni
sonsuz dek yitirdiğim bir defter
sadece gözleri anımsıyorum biraz

o vakitten daha erken bir zaman
seni düşünüyorum bu saatte
terkedilmiş bir eve kapanıyor
ve unutuyorum evin olduğu ülkeyi

saat kaç
kimdir kapının önünde duran
ve ardına bakmak için
kapımı ayna diye kullanan

acısızlığımı şaşırıyorum
duygular için hiçbir neden yok artık
ne de üzerinde bir evin durduğu ve
insanların geçip gittiği
bir zemine ait duygu

sadece gözleri anımsıyorum biraz
mavi miydiler yoksa sonsuz dek yitirdiğim
defter miydi sadece
sararmış imlerle dolu

sadece gözleri anımsıyorum biraz
terkedilmiş bu evde yitık zemin
beden öylesine hafif durulmadan önce
ne isimleri gereksinir artık ne de mavi
defterini

GÖRÜNMEYEN

bize ulaşan yollar da kısalıyor artık
saydam neredeyse güneşin altındaki duvar
orada bir kadın yaslanıyor kapıya
güzelliği görünmezliğinde

yarım kalmışlığıyla her şey
ilk adımımızı bekliyor
kııldamıyoruz yerimizden
ellerimizi geri çekerek

uyumaz insan
eđer uyanmak istemezse bir düšten
bir zaman yaslanır kapıya
ve düşer peşine hiç yazılmamış bir dilin

ZEYNEP UZUNBAY

(1961, Gemerek/Sivas)

İlk ve Ortaöğrenimini Kayseri'de tamamladı. Ankara Gazi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Halen İzmir'de Türkçe öğretmenliği yapıyor. Şiirleri 1992'den itibaren **Bilçem, Pencere, Damar, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1995'te **Çankaya Belediyesi ve Damar Dergisi Şiir Üçüncülük Ödülü'nü**, 1998'de **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Sabahçı Su Kıyıları** (1995), **Yaşamışık** (1998).

RENGİNİ ALDATAN BEYAZ

rengini aldatan bir beyazla yakaladım seni
demek sen de katıldın
bulut olsam yağmasam korosu'na
sonrası zorba bir ayaz, inanamadım
kaldı mı şimdi şarabımız

ödenmemiş bahar borçlarını utanır kirpikleri
bir magma sabrı öğrenir canlarda
öle öle bitirirler ölümü

açıp yeniden okudum:
derinim varmış çekilecek
yokmuş köşem
dünyahymışım
kendi yörüngemde
ve insanı dönen
çün aşkı bilmişim
çizdim altını

meltemi olur mu kör koyakların
acı tortulardan şiir yontabilir mi
elleri var mı rengini aldatan beyazın

ISLAK

kırıldım
yağmur öptüm
sürgün oldum kalbime

açamayan aşklar için
soyundum kat kat
deli seviştim
gezgin oldum alfabeyle

daha nereye
düşüm benim nereye
varıp dayandım
duygunun kızıl tenine
rüzgâr bile dokunsa ıslağım şimdi

OYUN

çiçeğimin, küçüğün, kınalı
saçlarımda uzar mı aşkın tel tel
göz kırpmamacı oynuyorum güneşle
arasımdayım sıcak buğulu bacaklarının

çok değiştim kirli sarıyım
yazmacı yanmacı oynuyor büyüyorum
yolu kesilen karınca telaşından tanırsın beni
saçlarım sandığında uyuttuğun gün
enseme düşen gözyaşından
kürek kemiğimden kalçama doğru

ayak izlerimizi kapatmacı oynuyor kar
sivri dişli bir kara tarakla
savruluyor sessizliğim
portakal kabukları yapıştırıyım alnına
ağrın diner belki uyursun

gittiğin gün
yeşil, kakmasız bir sandıkta
korkuyla uyanacak saçlarım

MECİT ÜNAL

(1961, Sivas)

1980'de tutuklanması nedeniyle öğrenimini yarım bıraktı. 1988'de idama mahkûm edildiye de, 1991'de infaz yasasından yararlanarak salıverildi. Şiirleri, mahkûmiyeti döneminde çeşitli dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, röportaj ve denemele-riyle de dikkat çekti. Bir şiir kitabı Almanca'ya çevrildi. Halen İstanbul'da gazetecilik yapıyor.

Şiir kitapları: **Sesini Sestimin Yanına Koy** (1989), **Requiem-Zamandışı Sessizlik Saati** (1991).

EVET AŞKA

gecenin yarısı vakti uyanırsın
radyoda yüzyıllık bir şarkı çalar
bir vapur kalkar tam bu saatlerde
aklına takılıp kalır sesi
balkondaki saksıya dokunur ay
ürperir yüreğinde menekşe

o ara
balıkçılar ağ sahyordur
uyuklayan sulara
biri ölüyordur belki
sessizce bakarak aya
biri uzun yolculuklara hazırlanıyordur
küçük bir valizle içinde birkaç kitap
belki de yağmur yağacaktır
baksana bulutlar salkım saçak

yağmur deyince biliyorum
yürümek geçer aklımdan
çıkarıp çoraplarını ayakkabılarını
omzuna atarak
aykırı yollara sapmadan

ama her yolun aykırı bir yanı var yaşamda
ve bütün yolları dünyanın
aynı alana çıkar,
aşka!

hadî bütün şarkıları al yanına
çiçekleri öp
kuşlara iyilikler dile
meydan saatinin altında
ışktan sırlıklam bir vapur düdüğü
iskele verilmeden atmış kendini kıyıya
kentî bütün polisleri ardında.

YİTİRME

biliyor musun
içerde geceleri yıldızlara bakardım
gözlerimi kapatıp bir yıldız tutardım sana
sen yoktun
dünyanın yarısı yoktu.

şimdi var...

peki yıldızlar nereye gitti.

SUNAY AKIN

(1962, Trabzon)

Ortaöğrenimini 1980'de Koşuyolu Lisesi'nde tamamladıktan sonra 1985'te İstanbul Üniversitesi Fiziki Coğrafya Bölümü'nü bitirdi. Arkadaşlarıyla birlikte **Yeni Yaprak** (1989), **Olmaz** (1990) dergilerini çıkardı. **Yeni Olgı**, **Morköpük**, **Milliyet Sanat**, **Varlık**, **Adam Sanat**, **Öküz** gibi dergilerde yayımlanan şiirleriyle dikkat çekti. Şiir konulu Tv programları yaptı. 1987'de **Halil Kocagöz Şiir Ödülü**'nü, 1990'da **Orhon Murat Anıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra, deneme, roman türlerinde yapıtları da yayınlandı.

Şiir kitapları: **Maklılar** (1989), **Antik Acılar** (1991), **Kaza Süsü** (1993), **62 Tavşan** (1989).

ŞEMSIYE

Tozlu bir şemsiye durur
çatı katındaki odanın
kuytu bir köşesinde
kumaşındaki eski yağmurların
hüzünlü kokusuyla

Anımsar mısm bilmem
yağmurun bardaktan
boşanırcasına yağdığı o günü
hani şemsiyeyi iyice çekip başımıza
dudaklarımla hesaplamıştım
yüz ölçümünü

Nicedir sokağa çıkarmıyorum
şemsiyeyi
korkuyorum çünkü
kapısı açık kafesinden
uçan bir kanarya gibi
beni ikinci kez
terk etmenden

Yanıt alamıyacağımı bilsem de
yanına gidip
sorarım her gün şemsiyeye
altında elele
nasıl görünürdük diye

ANTIK

ACILAR

Geçim parası için
nice yaşlının
eski İstanbul evlerinden
getirdiği eşyalar
üstüne kâr koyulup
satılıyor antik
acılar çarşısında

SÜNGÜ

Kardeş payı
yapmak için mi
uzattın süngünü
elimdeki
elmaya

KAFATASI

Yurdundan çok uzaklarda
ölen bir askerın
kafatası
kendisini bulan
çocukların ellerinde
hiç bilmediği oyunlara
alet oluyor
İkinci defa!

AYRILIK

İki rayı gibiyiz
bir tren yolunun
yakın olması
neyi değiştirir
son istasyonun

NOKTALI VIRGÜL

Virgöl
hiç susmayan
bir davulun tokmağı
çağırır kelimeleri
kâğıtlardaki düğüne

Nokta
tepeden inme
sonradan görme
son verir
yazının özgürlüğüne

Bıraraya geldiklerinde
hemen çıkar üste
acımasız nokta
virgöl ise gariban
boynu bükük
ezilir altta

BECERİKSİZ

Kabuğunu koparmadan
ne bir elmayı soyabildim
ne de iyileştirebildim bir yaramı
ama karşıma çıkınca
kızmadım hiç elma kurduna
bendim çünkü bıçağı saplayan
onun yurduna

Şair diyorlar benim için
bilmiyorum oysa
her şiire konmalı mı uyak
her yere nedense
konamıyor tayyare
hay dilimi
arı türkçe soksun; uçak

Kaptan olmak isterdim
aynanın karşısında
eski bir sinema yıldızı
gibi ağlayan

İstanbul'un hatlarında
bir fırça hafifliğiyle gidip
gelen vapurlara

Eskimo bir şair dokunuyor omuzuma
ve Kız Kulesi'ni göstererek
bırak artık diyor üzülmeyi
yedi tepeli bu şehirde
şir okunacak tek yer
elbette denizin ortasındaki
şu küçük buz dağı

Terzi olsa da babam
sökük dikmesini beceremem
beni yalnızca sen anlarsın;
iğnenin deliğinden geçsin
diye ipliklerin
bir anlık ıslatıldığı dudaklara
takılıp kalan annem

NE YAPIP NE EDİP

"Kurbağalara bakmaktan geliyorum, dedi Yakup"

E dip Cansever

Çocukların uyumasını bekleyen sevişmeler
başlarken yatak odalarında
bir gramofonun
kırık iğnesi gibi yürüyorum
sokakların siyah taşlarında

Faytonlar geçmiyor önümden artık
son sürücünün
elindeki kırbaç
mazoşist bir müşteri için
sexshop'un vitrininde
satılık

Ansızın bastırıyor yağmur
işte buna çok seviniyorum
belki de
bakkaldan dönen çocuğun
balkondaki çamaşırları

toplama telaşındaki annesine
paranın üstünü
unutturur

Ne yapıp ne edip
buldum sonunda
içinde kurbağaların yüzdüğü
o küçük gölü
ama kimsecik yok ortalıkta
ne yakup ne edip...

SANA YAKIN

Bir dostun sıcaklığına
öylesine
yaslamak istiyorum ki başımı
ya omuzunu uzat sevgilim
ya da telleri kopuk
bir kemani

Kanadının altına sığınacak
bir kuş arayan
eskimiş saçak gibiyim sensiz
ya da bütün balinalarının
kıyıya vurup
intihar ettiği
bir deniz

Bir hitit çanağıyım
toprağa gömülü
ve sen
ilk kazıyı yapan
bir arkeolog ürkekliğiyle
ellerinin arasına
al beni

tek dileğimdir çünkü benim
sana yakın bir sunay akın

AKGÜN AKOVA

(1962, Trabzon)

Ortaöğrenimini Gebze'de tamamladıktan sonra Hacettepe Üniversitesi Kimya Bölümü'nü ve İstanbul Üniversitesi İşletme İktisadi Enstitüsü'nü bitirdi. Şiirleri **Sanat Olayı**, **Milliyet Sanat**, **Varlık** gibi pek çok dergide yayımlandı. 1998'de **Dil Derneği Ömer Aşım Aksoy Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Sansürtürme Şair Abû** (1991), **Pepetye** (1992), **Baba Bana Bağırma** (1994), **Aşk ve Kuyruklu Yıldız** (1997), **Seçme Şiirler** (1998).

SEN VARSIN YETİYORSUN PALYAÇO OLMAYA

yeri geldi söylüyorum kan grubum A Özlem pozitif
doktorlar hemşireler şaşırmasın
sivrisinekler şaşırmasın
ben hayatta bir kez şaşardım günümü, seninle uyanınca ilk
düşlerimi dağa kaldırdın, kanıma işledin, yangın çıkardın
n'apalım senin huyun da böyle
onca bok çuvalının yanında ipek böceği olmak
ilkyardım çantası olmak, dalgakıran olmak
senden önce turnayı gözünden vurmak kim kıvırcık saç
sokağı kim
ben konserve kutularıyla, kuru ekmekle, bozuk paralarla
büyüdüm
büyüdüm adam olmadım ben oldum
iyi ki ben olmuşum yahu aferin bana
çok şeyde gözüm yok, kalabalık öpüyorsun yetiyor
ilk öpüşmemizde yoksulduk, birkaç kişiydik
sen
ben
elimizde birer külah dondurma
çekingenliği de ekle virgülden sonra, küpelerini de
topu topu bu kadardık
şimdi azdık mı, hoppa şına-şına-nay şına-nay-nay
şına-nay yavrum şına-nay-nay
sonra mavi dönemi Picasso'nun
bir cigara içimi

sabahçı kahveleri sonra
dut ağaçları
onlarda gözüm yok, beni anlıyorsun yetiyor

bir takım elbise gibi bakmama peşindeyiz dünyaya
ütülü pantolon, temiz gömlek, ceket, kravat toplamı olarak
kurallar, yasaklar, çelişkiler toplamı olarak yaşamama
peşindeyiz

yeri geldi söylüyorum
çok şeyde gözüm yok, sen varsın yetiyorsun palyaço olmaya
elimizden geleni yapalım güzelim, bütün insanlar gülsün
Afrikalı çocuklar, hamallar, kötü kadımlar
hapistekiler
üzgün yüzlüler gülsün

yeri gelmişken
palyaçolara en içten selamlar sevgiler

KAÇIK OTURUM

yarın da kütüphanedeyim, aynı sandalyede
dünyam tepetaklak kelaynak kuşu
beynim Yedikule zindanında Genç Osman
kitap aralarında
kurutulmuş kadınlar aramak yarınki işim
ama biliyorum zurnada peşrev olmaz ne çıkarsa bahtıma
sonra bi bıçak moda dergilerine
bi bıçak "Dinler Tarihi"ne
bi bıçak "Ekonominin Temelleri"ne

yolun düşer de buralara uğrarsan
bu şiri yanına alma
neme lazım
elim bıçağa alışmış olur falan

AŞK VE KUYRUKLUYILDIZ

gittiğim bütün hekimler aynı şeyleri söylediler
söz birliği etmişcesine
"aşk hastalığıdır bunun adı
ve çok sarsar insanı bu yaştan sonra"
oysa ne yalan söylüyeyim,
ben yalnızca

bir kuyrukluyıldıza
çarptığımı sanmıştım
yaşamın çıkmaz sokaklarında yürürken
yüreğim bir patlamayla aydınlanmca

SEVDİĞİM KADIN ADLARI GİBİ /10

IREM

bana şöyle bir bak diyorsun
alıcı gözüyle, tepeden tırnağa
yeni dalınmış uyku gibi bak
çobanların söndürmeyi unuttuğu dağ ateşi
kaleden kaleye uçurulan ak güvercin
rüzgâra emanet edilen fısıltı gibi
yazdan kalma bir gün gibi bak bana

bana şöyle bir bak diyorsun
posta kutusuna gece yarısı bırakılan bir mektup gibi
kızağmdan kayıp bitmeden denize inen bir tekne
gökyüzünün denizyıldızlarıyla dolduğunu gören
bir dalgıç gibi bak
akşam kırılmaya başlarken içimde
dağılan bir ilkokulun zili gibi bak bana

bana şöyle bir bak diyorsun
bir ışın demetine sarılır gibi bak
unuttuğum ve istesem de
yüzlerini bir türlü anımsayamadığım
çocukluk arkadaşlarım gibi

kahve fincanına damlayan gözyaşı
kara düşen kan damlası gibi
diyorsun ki -evet, mavi gözlerinden bile ürpertici bu-
kınından çıkarılan bir hançer gibi bak bana

bana şöyle bir bak diyorsun
yaşama sevincini sana ben veriyormuşum gibi
sevğilin olmasam da sevğilinmişim gibi bak
kumsalda bırakılan ayak izi
kanadın üzerine değan bulut gibi
kayalıklara sürüklenen bir gemiye
yanıp sönen deniz feneri gibi bak bana

çünkü unutmamanın eşiğidir
ve anımsamanın kapısıdır bakmak
sevgili İrem
bunun için bile kibrit çakılabilir
okyanusun kıyısında
karanlıkta
bir kedi gözü gibi
pençeleriyle dolaşırken aşk

CAZ ÇİÇEĞİ

bilinmez, belki son öpüşümdür bu seni
bir kadına bir nehri son ekleyişim
bilinmez, bahçene ektiğim son çiçek hırsızdır bu
bomba konmuş tren istasyonlarına
arzunun titreyen yollarına
son adım atışım, belki bu da bilinmez
bilinmez, baharın ensesine bir kuşun
ilk kurşun sıkışıdır bu
bir kedinin yağmurda ilk yikanışı
bir kadını merdivene ilk benzetişim, sen gidiyorken
arka sokak otellerine ilk rastlayışı bir sarayın
güzelliğin aynaları tehdit ediyor sevgilim
hüzünü unutuşun bu gece, belki sözü edilmez
bilinmez, belki yanibaşımdadır o kaygan sevdan
bu şiir kuştüyü elini ilk özleyişimdir senin
(sanki ilk sendin bu kanayan alınma duran
çarpışan gemilere adını verdiğim ilk sendin
ardından kırık camlara çizdiğim
bir Piaf şarkısı geçerken parmak ucumdan
anladım ki ilk sendin
caz çiçeğim,
nasıl denir
içimde çatal mısın bıçak mısın bilinmez)

HÜSEYİN ALEMDAR

(1962, Trabzon)

Ortaöğrenimini Araklı'da tamamladı. Mimar Sinan Üniversitesi Fotoğraf Bölümü'ndeki öğrenimini yarım bıraktı. Reklam ajanslarında çalıştı. Başta yönetmen yardımcılığı olmak üzere sinemanın çeşitli alanlarında çalıştı. Orhon Murat Arıburnu Ödülleri'nin ve Hera Şiir Kitaplığı'nın kurucusudur. Şiirleri 1983 yılından itibaren **Oluşum**, **Milliyet Sanat**, **Varlık**, **Broy**, **Gösteri**, **Öküz** gibi dergilerde yayımlandı. 1985'te **Akademi Kitabevi Şiir Başarı Ödülü'nü**, 1990'da Yunus Nadi Ödülleri kapsamında bir kez verilen **Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Toplanmış Sevgi Ölülere** (1986), **Gecede Gülümseme** (1987), **Aşk ve Prelüdlere** (1993), **Ten Kitabı** (1998), **Hüzün Kitabı** (1999).

YIKIM

Annem annem
yüzünün kırlarına çağır beni
her acıyı denedim bu kentte, her acıyı
girdiğim her sokakta buluştum hüznümle
rıhtımlara astım kanlı resmimi
kendi ellerimle
sokaklara tükürmeye başladım ciğerlerimi

Annem annem
göğsünün uçurumlarına çağır beni
kimselere söyleme - ben yorgun ve yaralı -
sokaklarda bırakıyorum çiçekleri ve acıyı
ah acıyı ve çiçekleri
artık taşıyamam beni tartan bu yüreği

Annem annem
denizlerin kasırgası yanaşmak üzere ayaklarıma
kanlı denizlerin!

AZ YALAN AZ KIŞ GÜNEŞİ

*Ahmet Erhan ile küçük Iskender'e
: her zaman!*

Hiçbir şeyim yok her şeyimi düşürdüm
düşürdüm eğri Ş'sini ince F'sini filmimin
düşürdüm kadınlarımın uzun güzel U'larını
bir bir düşürdüm kâğıttan harflerini hayatımın
içim mor mor kanıyor şimdi
jilet tadında derinlemesine sessizce
şiiirim de şarkım da yalanım da bu ya
Tarkan ile Candan Erçetin ki en yakın iki arkadaşım
dilimde *gencölmek*lerin kış güneşi yalanı
detone bir yalnızlıkla nihilizme gidiyorum
Sitemim yok içimde saklanan suflöre
şehirler kırılıydı yalan dolandı yüzler
ben hep zarıftım oysa
buruşuk hatalar toplamıydı hayat
birleri beni hep yanlış konuştu
Bırakın bu şarkı TV'lerde dönsün hiç değilse
ben renksiz bir çocuk gibi kendimde kalayım
dostlarımın hepsi zaten çok uzaklarda
İstanbul eroinbeyaz Ankara yarasakara!

MANDOLİN HÜZNÜ

Şehre تنها sesimi üfledim bu sabah
yüzümde başlayan gün donuğu bir şiirle
ilkokul çocuğu duruluğunda
duran bir gül imgestiyim şimdi
akşamın kırılan aynasında
sahi, ağzı kuş dolu bir çocuk
mandolin mi istemişti benden
yüzümün bükülmüş göğüne çekildiğim
içimin üşümüş denizlerine döküldüğüm o an
hey çocuk, çocuk kalbim
anne şefkati tadında bekle biraz daha
her çocuğa bir mandolin düşer belki çok yakında
içim ki mandolin hüznü bir şiirdir artık
tırnaklarını yiyen bir çocuk dalgınlığında
düşmüş balerin beyazlığında içinden ağlayan

SINEFLU

*Zaman geçmiyor kadını ben geçiyorum
kaçıyorum eski fotoğraflardan
Suat Taşer*

Sanki unutulmuş kar sesi her şey
günler birer düşünce hayatın defterinde çevirdikçe
hatıralar **Cahit Sıtkı** aşklar yenik gül kokusu
ah, gidememe garında herkes kendinin meçhulü
- Anne dur, yüzüm sen yüzüm gitgin ye mahcup

İşte kendime durdum siyah/beyaz bir resimde
durma yerim camruya **Üç Arkadaş**
durma yerlerim ur ur **Muhterem Nur**

:kalbimin derin keşiğinde melodram iğne delikleri!

ARZU UJ* OKAY

dudaklarım geziniyor gecenin ağzında
güzel ırmak çürüğü pastel bir günâhla
beyaz masum ve ıslak
dolunay lekeleri içinde tenim
kasımlarım aşk eziği bir grilikle kirlî sanki
dudaklarım ki tüyden öpüş vâlsî
sen ey Jezabel gibim
çocukmuşum gibim geliyorum senle
düşüme
akşamıma
geceme
öptürüyorum seni
hayatım ruj imgesi sinema hazzı şimdi
geçmişime sarkan flü gençliğini seyrediyorum
gece ki mağdur bir dokunuş izi
çocukluğum gülhatmî suskunu elhamra sineması
usulca öpüyorum bembeyaz nilüferlerimi
yüzün ki ne kadar da şiir
- kalbim n'apsm!

* "İstanbul'da kadınlar uzun boylu
U gibi güzel." (İlhan Berk)

AHMET CAN AKYOL

(1962, Tunceli)

1987'den itibaren çeşitli dergilerde şiirleri yayımlanıyor. "Mozaik" adlı kültür-sanat dergisinin de yayın yönetmenliğini yaptı ve daha çok şarkı sözleriyle tanındı.

Şiir kitapları: **Şafağ Kırılmemiş Ufuklar** (1990), **Gülvatan** (1991), **Ölü Sürgün ve Dersim** (1994), **Hüzündür Aşk** (1996), **Yüreğim Sınanmıştır** (1997), **Şairler Erken Ölür** (2000).

İKİNCİ KARANFİL

Geçti güneşli iklimler ve dil'imden önce acıdı gülüşlerim
Bu meraklar benim değil ki yarısı senden geldi
Oluru olmuyorsa doğrusu da olmuyor(muş) isteklerin
Ceplerim avcumda saklı geziniyorum bu yüzden
Belli ki kötüye gidiyor her şey
Şiir yazdığım kalemler de birer birer kırılıyor elimde

Şimdi uzak ve hazan bir mevsim üşüyor içimde
Rüzgârı boran gibi sancı oluyor kollarım
Ne yana dönsem şaşkınlığım benimle
Pusulatsız yönelişler hep beni bekliyor
Ne yana koşsam vuruluyor adımlarım

Kokundan uzaklara veriyorum yaz günlerimi
Korkularımı peşime düşürüyorum/gönlümü zor sevdalara
Sonrası leş gibi çamur oluyor beklediğim geçitler
Mazlum ben olmak içindir belki de kendime düşmanlığım
Bir izahı olmalı oysa bu keşmekeş belaların
Her vakit serseri telaşları senin için taşıyorum
Ama hep kara bulutlar dönüyor başımsıra
Doğrular adına o kahrolası kurallar oluyor
Ve ardımsıra yüzyıllık kaçaklığım

Bir acemi dünyalıyım
Anla beni Zülâl
Bir türlü ustalaşamadım

SAMI BAYDAR

(1962, Merzifon)

İstanbul Devlet Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1986'dan itibaren **Sombahar**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra, hikayeler yazdı, resim sergileri açtı.

Şiir kitapları: **Dünya Efendileri** (1989), **Yeşil Alev** (1991), **Dünya Bana Aynısını Anlatacak** (1995), **Çiçek Dünyalar** (1996).

AŞK

Ben, kaplumbağaların çıldırmasında
işe yaramaz kanıtların sahibiyim.
Günlerce bir deniz kıyısında yürüdüm
bilmiyordum yüreğime bir gün
anımsanan insan gücü saklanacak.
Hiç belirtmeyecek bunu tanrı
zaman mutluluk verecek
yaşam iki dakika içinde
anlamadığım şeyleri yok edecek.
Ve sen bir yaprak gibi yumuşayacaksın
benim sustuğum yerde.
Ve odaları olanların ürküsüyle
karanlıktan kopacaklar yürekler.
Sanki kısa bir zamandır seni bekleyen
bir bira gibi köpük içinde.
Bir mutluluk daha unutuyor o eski dili sevgilim
eski rüyalara bakarak.
Ve dinliyor şimdi sözümüzü
hep peşimizden izimizi sürmüş bir gelecek.
O da çiçeklere terkedildiği zaman
bozulmasın dostluğumuz
kötü davranan rüya olsa bile

DÜNYA INANCI

ayla aramızda bu görünen deniz
kısa dağlar yok
başka bir uzaklık var
onun aysarlığında var
maddeye dönüşmüş
yanıma dek gelen engebeye bak
kuş uçumu dedikleri uzaklığa bak-

eğer kıvrımlardan çatlamaıdıysa
başımın altındaki yastık
ayışığından kurumadıysa gitarım
kabımdaki sütü içmediyse aslan

kalbim her renkte çizgiyle
almıştır bu gece kanıma ayışığını
burda düş görmediğime inan
aslan seni bekledi-

bir güneş dönüyor sana
senin bir düşün olsun, bunu al!

VURAL BAHADIR BAYRIL

(1962, Manisa)

Mimar Sinan Üniversitesi Temel Sanat ve Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. 1984'ten itibaren şiirleriyle *Yarın*, *Üç Çiçek*, *Yönelişler*, *Şiir Atı*, *Gösteri*, *Sanat Çevresi*, *Sombahar*, *Düşler*, *Kaşkar* gibi dergilerde göründü. Arkadaşlarıyla birlikte *Şiir Atı Yayıncılık*'ı kurdu. 1986'da *Enka* Bilim ve Sanat Ödülleri Yarışmasında şiir dalında mansiyon, 1992'de *Behçet Necatigil Şiir Ödülü*'nü kazandı.

Şiir kitapları: *Melek Geçti* (1992), *Şer Cistimler* (2000).

MARE SERANİTATİS

Etinde, ağır metal taşıyan kör balık
gibi geçiyorum sessizce sularınızdan. Kamaşıyor,
dünyanın kadim yaralarındaki yırtık. Som
zaman akıntıları... Fosilleşen
arzular...

Ah bütün kalplerin atışındaki o dağınıklık

Kuyu, geceyi kustu. İri yapraklar
altından, sabaha kadar bahçede yıldız
topladık. Ellerimiz kanadı. Ve koptu, ruhu
hâturaya bağlayan aşinâlık. Ay... buruştu
saflığımızdan.

Rüzgârın tıylı huylu arkadaşlığı. Ödünç
tüyler bulduk ormanda. Kör balık bir imâ,
gibi geçerken aramızdan, hepimiz birbirimizi
bağışladık.

Hem ne olabilirdi ki Öteki'nin tenhasında?
erken her dilde aynı kısırılmışlık.

Ah bütün kalplerin atışındaki o dağınıklık! ...Ah
bütün kalplerin atışındaki o dağınıklık!

SAHİL

- Canan İçin -

Çeksem kopuverecekti oysa
dalgınlığın lehimini. Sen, akşam

saatlerine akan manolya. Yokluk hissi.

Köklerden dallara, kâinatın geri çekilişi.

Bak, elbisemin içinde yalnız ruhum var... Ateş ve altın damlar göğün oluklarından şimdi çocuğa.

Çılgın öteki! Kimse değil artık kimsenin sahili buralarda!

Yaz seyreldi. Kelimeleri hercai melekler olan yaz. Kumsalda köpükler prensesi görünmedi bir daha.

Bizse hüznümüzden başka neyiz ki bu deri değiştiren insanlar arasında?

Küçük kızkardeş, güzelim, elveda!

KIŞ TEMRİNLERİ

Kış temrinleri: Elhan-ı şitâ! Ruha şifa veren sesler. Anlarınız yıllar sonra. Hiçbir kar, değmezmiş bu alkışa

İşaretlerin tesadüfi sükûneti. Kırılğan mimari. Dünya eksik bir söyleşi. Varolalı beri. Âşına şuara kargışa.

Kelimelerden, geçici harf heykelleri yapan beceri. Zamirlerin hevesi, âh bilinseydi, ne taşınmaz bir ezâl

Eldivenler glyse de kirlidir oysa karın şeffaf elleri. Tutun, mani olun, dönelim yaza.

Kış temrinleri, yüzleştirir çünkü, babaları yas, çocukları beyazla.

SEYHAN ERÖZÇELİK

(1962, Bartın)

Ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi'ne ve İ. Ü. Arap ve Fars Dilleri ve Edebiyatları Filolojisi'ne devam etti. Reklam ajanslarında metin yazarı olarak çalıştı. Şiir çevirileri yaptı. Şiirleri 1980'li yıllardan itibaren **Yazko Edebiyat, Gösteri, Sombahar, Poetika** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Yelis ile Tabanca** (1986), **Hayal Kumpanyası** (1990), **Kır Ağı** (1991), **Yelis** (1995), **Gül ve Telve** (1996), **Şehirde Sansar Var** (1999).

YILDIRIM

Eski bir şiirim önümde, ben
tam aklıy'cakken yağmur başladı,
okuyordum, gök gürlledi, ben de
şiir babası oldum, çaktı şimşek.

Aklıma dün geceki melek geldi.
Seviştik. Cinsiyeti belliydi. Çaktı
şimşek. Korkunç sıfatlarla büyütüldüm
ben, inanmayan anneme sorsun. Her ince
yağan kar tanesi, çaktı şimşek,
çocuğun kalbine düşer.

Çocuk,

annesine koşar.

Üşüdüm çünkü ve çaktı şimşek.

Kalbim üşürken, eski bir şiirimi
okuyordum ben tam, emir geldi:
"Çocukların boyunları santimetreye
vurulsun. Ve bunun için göğ
baksınlar, gözleri hep oralarda, şekerlerde
ve kuytuda kalsın."

Çaktı şimşek. Tokat gibi.

Kalbim ıssız artık,
ve seks kötü bir ihtilal,

kötü bir krallık.

Eski bir şiirimi okuyordum ben tam,

o ses bir şeyler diyor.

Çaktı tokat. Ben şiir babası oldum.

O melek hâlâ omzumda.

Tam o anda işte,

aslında önemsiz bir şey,

gök gürlerken çaktı şimşek

ELÂLEMİN HÂLİ

Kendi kendinin falına bakıyordu,

kahve fincanının içine düşmüş

gözleri. Esti, Şeytan geçti, ürperdi.

İnsani bir *unicorn*, bir sürüngenin

üstünde, sürüngen iştahlı, yahut

iştihâ içinde, yani yemek peşinde.

Karakedi, yemek peşinde. Yemek çamurda.

Öküz, kedinin peşinde. Ayrıca başka

canavarlar da var. Herkes,

birbirinin kafasını ısırma çalışıyor.

Bu arada sincapla tavşan,

iyi huylu bir bulutun altında konuşuyorlar.

Tam aşağılarında bir bebek,

sfenksle sevişiyor. Gökte, hantal karınca,

onları seyrediyor.

Hantal karıncayı pire yaratık

halletmeye çalışıyor. Geyik de utanmadan

yılanın peşinde.

İçim kabarmış.

Fal bitti.

Artık telveler telve değil.

JESTLERİN ÖLÜMÜ

Kurumuş güller duruyor masada.

Kimin aldığını hatırlıyorum da,

ne için aldığını bilemiyorum.

Bir zamanlar - bir zamanlar dediysem,
çok eski de değil: Birkaç ay önce -
gül alırdık. Biz. Hepimiz.
Her şey için, yerli yersiz
gül alırdık bir zamanlar.
Biz. Hepimiz.

Gülleri de eskittik.

Zaten artık almıyoruz. Gül zamanları
geçti. Rüzgâr esti. Sert esti. Jestler bitti.
Kendimizi kaybettik.
Gül verecek kimse de kalmadı.

Bazen şunu diyoruz kendi kendimize:
İşte bu bizim hayatımız.
Bak işte, biz buyuz,
bunları yaptık.
Şimdi nerdeyiz?

Ben de şunu diyorum kendime:
Jestlerimi harcadım, artık jest kalmadı.
Jestlerle hayat sürmüyor.
Net olmak lâzım.

Zaten,
kafatasımı görüyorum yüzümde,
aynaya baktığımda.

Hiçbir şey eskisi gibi olamaz ki artık!
Artık biz, Üsküdar'a da geçmez olduk.

Oysa ki, insanların birbirine ihtiyacı var.
Yoksa niye toplu halde yaşasınlar.

SABRI KUŞKONMAZ

(1962, Fethiye/Muğla)

Ortaöğrenimini Gökçeada Öğretmen Lisesi'nde tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Berfin Bahar**, **İnsancıl**, **Mum**, **TYS Seçkisi** gibi dergilerde yayımlandı. Şiir kitaplarının yanısıra, deneme, sinopsis türlerinde yayınlanmış kitapları da bulunuyor. Halen İstanbul'da avukatlık yapıyor.

Şiir kitapları: **Sorular ve Yanlışlıklar** (1992), **Ötümstüz Resimler Geçti** (1995), **Bir Şairin Balkonda Öğle Sönu** (1997).

SÖZ KUŞANILACAK YENİDEN

dilsiz bir çarşaf bürünmüş şehir
sesi görülmez, ağladığı bilinmez
konuşması dudaklarında kalmış bir ölü,
son sözünü bilelim ama nerede dudağı?

kefensiz gömülmüş sözcükler
adımı bırakırım boş mezar taşlarına,
işe yararsa yüreğim ödünç kalsın,
eski bir bakır musluk için.
haydi su içirelim eksilen cümlelere.

çıplak ölümler insanca utancı giyinir
elin ele uzanması dünyanın kilidi
bu güzel gezegen iyi de,
bir yanıla daha ilk halinde
soyum hâlâ yüzüstü, doyumsuz?

her şeyi yendi toprak, neşeyi, ekmeği, çocukları
olsun, yeniden sulanır kırık saksılar
şimdi bütün fiillerim ateşkes;
ah, olmasa neye yarar,
bütün fiillerim çakmaksız, tetiksiz.
Olsun, yeniden kuşanılır çapraz sözcükler.

CEYLAN KORYÜREK

(1962, Ankara)

Ortaöğrenimini Ankara T.E.D. Koleji'nde tamamladı. 1984'te Gazi Üniversitesi İstatistik Fakültesi'ni bitirdi. 1990'dan itibaren **Karşı Edebiyat**, **Damar**, **Çağdaş Türk Dili**, **Yaşasın Edebiyat**, **Papirüs** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı. 1997'de **Nûzhet Erman Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Biriktintiler** (1995), **Şeytan ve Şiir** (1996).

O ADAM

Yürek atışlarım, dudaklarımda
Rüyama girdiği an
Soluksuz uyandığım
Beynimi pembe bir toz bulutuyla çevreleyen
O adamdır.

Bir sözcükten, bir imgeden
Çıkar gelir. sarar sürükler
Bir girdabın içinde zamanı yutar
Yanan ateştir, savrulan kordur, kalan küldür.
O adamdır.

Bir soluktur izler
Her adım atışımda
Rüzgârı eser
Titreşimler salarak yoğunlaşır
O adamdır.

Sarar ruhu
Çalkantılar içinde
Acılar doğar bedenimde
Artık yalnızlık uğultudur
O adamdır.

NUR

(1962, İstanbul)

Şiirleri 1987'den itibaren **Adam Sanat**, **Varlık**, **Sombahar**, **Milliyet Sanat**, **Gösteri**, **Şiir Atı**, **Yaşasın Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı. Soyadı Bulum'dur. 1988'de **Akademi Kitabevi Şiir Özendirme Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Yürü Direncim** (1988), **Ay Yorgunu** (1997).

BÜTÜN İSYANLAR BAHAR

her kuş kendi renginde uçmalı
her renk kendi lekesinde
mutsuzluklar acıya dönüşmeden çalmalı saatleri
kendi kararlılığında

her şeyden kalan taze bir anlam
çürütmeli yılgınlığı
ve acılar, onurlu bir katığıysa da dirimin
bütün hüznler gelincik olmalı
bütün isyanlar bahar!

ADINI BULAMADIĞIM ŞİİR

içimde cam kırıkları dışımda sıs
gölgeyim aslını arayan
yörüngesiz yolcuyum ağır ve kör
kopuk ve sağır
doğrularım acıyor dokunamıyorum
siz hiç hüznün ötesine gittiniz mi?

HÜSEYİN ÖNCÜ

(1962, Alaşehir/Manisa)

Ortaöğrenimini Alman Lisesi ve Tarhan Lisesi'nde tamamladı. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi'nin son sınıfından ayrıldı. Şiirleri 1983'ten itibaren **Yeryüzü Konukları**, **Üç Çiçek**, **Düşler**, **Şiir Atı**, **Sombahar**, **Göçebe**, **Poetik'us** gibi dergilerde yayımlandı. Halen İstanbul'da yaşıyor.

Şiir kitapları: **Sulukdan Bu Şehirde** (1996), **Okyanus Kalbi** (1998), **Faali Meçhul** (2000).

YIRTIлма

Yırtılma sürüyor
İpekten, ketenden ve kandan
Ne varsa üzerimizde, içimizde
Bir bir yırtılıyor
Çay törenlerinde de
Sürüyor yırtılma
Yaşamsal olanda, sıradanlık
Ya da farklılıkta
şarkılar da unufak artık
Son meyhanelerde, kahvelerde, loş barlarda

Bardaklarda bitenler
Nektar niyetine
Oysa kimse kimsenin
Tanrıçası olmadan
Ansızın bir sarhoşluk, gelip geçti
Oysa tanışık adalar gibi sözlerimiz
Memnunum sizi ummaktan
Ben küçük ırmağınız
Sizse okyanusu evrenin

ADNAN SATICI

(1962, Diyarbakır)

Ortaöğrenimini Diyarbakır'da yatılı okudu. Ankara Gazi Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Daha sonra Hukuk okudu. Öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1982'den itibaren **Yeni Olgun**, **Yarın**, **Yaşam İçin Şiir**, **Yeni Düşün**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Papirüs**, **Evrensel Kültür** gibi dergilerde yayımlandı. 1983 yılında **Yeni Türkü Şiir Ödülü**'nü, 1995'te **Behçet Aysan Şiir Ödülü**'nü kazandı. Şiirlerinin yanısıra denemeleri, çocuk hikayeleri de kitaplaştı.

Şiir kitapları: **Ülkesiz Şarkılar** (1985), **Yerçekimine Uyan Portakal Çiçeği** (1994), **Dokuzuncu Blues** (1996), **Hep Unutur Uzaktaki** (1999).

EYLÜL DELİKANLISI

Parmaklarımı sana hazırlıyorum uygar tırnaklarımı
Ey uysal kasabalı seni öldürecek kadar yalnızım
Yüzümde gri rüzgârlarla kanatları çatlayan
Bulanık körfezlerin bağışlanmaz martısı.
Dağılan toplu göçlerden kaldım bütün bıçaklarımla
Aykırı cinayetlerdeyim artık, adım eylül delikanlısı.

O kumral çingene şarkısıyla geleceğim, yıka dudaklarını
Öylece uzan uygunsuz gölgelerle güz yatağına
Trenler kalkmış olacak o an, gemiler eski ıssızlığında
Karanlığı vurunca zaman, bıçağım uyanacak
Apansız saplanacak kalbinin duru masumluğuna.
Kolları budanmış işçiler duysa bile geçip gidecek
Haykırışın asılıp kalacak gecenin insan boşluğuna.

Duramam orda, beynimde sıcak bir ceset acıtır gözlerimi
Bir güz yağmuru gibi çözülür birden, sokaklara akarım
Sesini mikrofona ayarlayan kahraman, yabancı atlar sunar
Aktıkça eksilen nehirlerde inançsız rahipler kutsuyor beni
Siz, aziz ölümler ülkesinin kutsal kadınları, utanın
Bakın ilkeliliğimi ayartıyor yakası karanfilli zulmün fahişeliği

YAĞMURDAN SONRAKI GÜNEŞ (LİRİK TEZLER)

I/ Çoğu Kez Kaybetmek...

Büyük konuşmamalı insan bir gün yenilebilir
issiz bir patikanın dar bükümünde
neler bekler insanı kimler karşılar
belki güneş yağmuru belki çığ

Mızıkmasın kimse; kâğıtlar eşit dağıtılıyor
zardır bu; herkese altı yüzü var
tek yumurta ikizidir her olasılık
çoğu kez kaybetmek iyidir kazanmaktan

Ne diye taşınmalı gurur denen urbayı
masada bırakmalı yük sayılan ne varsa
eşegini sırtlamış şaşkın Nasırâlı'dan
herkesin alacağı bir ders olmalı

II/ Senden Bir Adım Sonra Ancak...

Diyorum ve seni izliyorum hiç erinmeden
dokunduğun her çalıya bir tutam yapağı bırakarak
soyunup serildiğin kumsala ulaşıyorum
senden bir adım sonra ancak

Kâşif dediğin sevdiğinin acemisidir
daha önce yürümediği yoldur aşk
daha önce görmediği düştür gövdesi
höyük altında gömülü şehir

Ki her kalbin mimarı kendisidir
örneksiz çizer sevda projesini
aksak bir kalemle ilerler sayfalarda
yaşamaktır gönyesi iletkisi

Adaş dağlar aynı dili konuşabilseydi
Büyük Ağrı'da da işe yarardı
Küçük Ağrı'ya çıkma deneyi
Şirin sarptır, Leylâ engin, Aslı dik

Bundandır Kerem'in Ferhad'a benzemediği

III/Bulanık Aşk, Yarım Tümce...

Bu benim esrik yazım durmadan yalpalıyor
derinliği bulandıran kıpkızıl mürekkebim
çağırır gibi sessiz bir gülümseyişle
bir şeyler mırıldanıyor, anlamıyorum

Sanki gelme diyor, sanki gel diyor
varınca kapımdan kovuyor beni
umudunu kesme diyor falıma bakan teyze
başka türlü düşünüyor kalbın telvesi

Bulanık aşk, yarım tümce, böyle de iyi
keskin ışıklara sırtını dönmüş ayna
geri çeviriyor saygıyla sunulan giysileri
yapyalnız, çırpçplak bir belirsizlik

Bir şeyler görünüyor yine de çift taraflı aynada
bir yüzünde ergimiş ruhun ötekine aktığı
ne demektir bu; hayra yoramıyorum
bir yüzünde ellerimi bıraktığını

IV/ Kavuşmak Gibi Ayrılmak da...

Kıyıya set çeken kayaların üstünde
yırtıcı bir hayvanın kanlı ayak izleri
vurmuş da biri; biri yarasını sarmış da gibi
takılıp kalmış acıklı bakışları geriye

Ve kızgın hançer ürpertisi ipeğin yüreğinde
bana bir zamanlar dağlandığımı anımsatıyor
geriniyor kendini içimde unutmuş pençe
hayli karışık rüya sona eriyor

Gerçi bir an olsun aklımdan geçirmedim
neye varır diye bu işin sonu
yenildiğim için pişman değilim
yerlere serdiğim için gururunu

Biraz üzgün biraz kırgınım ama
kavuşmak gibi ayrılmak da senin eserin
sormasın mı, yakınmaya da mı hakkı olmasın
korkusunu saklayan kör cesaretin

Aşkım... aşkım... niçin beni bıraktın
(...)

BETÜL TARIMAN

(1962, Keşan/Edirne)

Hacettepe Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli il ve ilçelerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Kıyı, Damar, İnsancıl, Yeni Biçem, Çağdaş Türk Dili, Edebiyat ve Eleştiri, Varlık** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Ay Soloları** (1995), **Üzgündü Kırklar** (1996).

AŞK ÇIPLAK

kederin pervazında iki kız kardeş
makas değmemiş saçlarına dökülüyor akşam
göğüslerinde yalnızlık bir ayraç gibi durmakta
biliyorum bu kış da kuytuyla sevişecek
kalbime büyüyen hayalet

iki kadın iki kız kardeş
boyunlarında kuş desenli bir fular var
aşk henüz ayağa düşmemiş
gözlerinde nisan'ın unuttuğu bir mavi durmakta
unutmak fena bir mektup, aşk kadar hızlı

anne bak şehir düştü aşk çıplak

IRMAK SU ATEŞ

Uyandım, hüzüdü... Saçlarımı taradım, yoktun...
Gitsindi diyemedim. Hüzüdü, geceye takılmıştı
Biriktim dipsiz kuyulara ağladım.

Gitme, ateşime su ver. Yitirilecek bir an bile
yok... Aşılacak tepe, yürünecek çöl...Sararmış
bir yaprak yalnızlığı var içimde. Çaresizim,
sarsılıp köpürmesi de ne bu göğün, saldırması
camlara. Korkuyorum. Yaşam zaten yanlış. Islak
ve yakıcı. Üstelik dünyanın lavları da kirli
akıyor damarlarıma. Yüzümde tutuklanmış bir
gün. Yüzüm karanlık, paramparça.

Beni duy, anla, neden bu dîş ağrısı sonsuz
öfke... kimseler bilsin istemiyorum. Gizlediğim
mevsimi. Kanayan sesimi uçurumda. Gözlerimde
uçsuz bucaksız ırmaklar yıkıyor. Bu, son
fırtına mı bilmiyorum. Hangi dağ başı. Geçit
yok. Ellerim seni arıyor. Ellerin bitimsiz.
Ayrılığın vedası mı onlar? Direniyorum.
Yaklaştıkça ırmağına kendime çıkıyor gittiğim
yollar.

Gitme. Bana bir şey söyle
Kimsenin bilmediğı bir söz, giz...

Gitme.
Gitmek, biraz da kendini tüketmektir.
Yenilmektir, boşluğu görmeden korkuya.

CEM UZUNGÜNEŞ

(1962, Razgrat/Bulgaristan)

Ortaöğrenimini Kuleli Askeri Lisesi'nde tamamladıktan sonra Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Çeşitli illerde öğretmenlik yaptı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Adam Sanat, Varlık, Kitap-lık, Argos, Sombahar, Kaşkar** gibi dergilerde yayımlandı. **Kültür Bakanlığı Şiir Başarı Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Soluğan** (1999)

KIŞ, 1965

"gece kurda aittir"

E. Batur

"Kurdu vurmuşlar", dedi. Babamdı.
Babam bir kardanadamdı.
Siyah bakışlarında kurdun ölüsü
gece boyu dinmeyen uluması.

Ulumanın, ayın altında
lacivert kar ovası

Annem, koynunda ben, harlı bedenimizle
karlı paltosunun içine girdik onun. Ağladık.

"Nerdesin sen! Sakalların batıyor yüzümüze.

Nerdesin! Hızla unutuyoruz. Kardanadam!

Senin ölü, kurt yüzün hızla eriyor.

Kar altında taş Bulgar evi, şehirler

yağmurlar, Türkiye treni, küf kokan

Arda sigarası, uçar kızaklar, bu zaman

jeneriği, gazoz köpükleri, boz menderes nehri

cenazeler, kedi ürpermeleri, Ateş oğlum

giriyor karlı paltonun içine!"

Kurt uluyor. Sarı kedimiz

korkumuzdan boşalan

bir ışık yumağıyla

oynaşmaya başlıyor. Artık ağlamıyoruz.

Kurt uluyor. (...) Efsanemiz!

Ah, her şey beyaz zamanın
hızla değiştirdiği bir resimden ibaret.

Sabaha kurdun ölüsünü görmeye gittik.
Deliorman suskundu. "Karlı kayın ormanı"m.
Kan pıhtısı buz tutmuştu.
Orda öyle sarışındım ki babam
ulaşılmaz korkuma âşık olmuştu;
kurdun ölü bakışına tutulmuşum.

"Bak!" dedi. (Zamanı gösteriyordu bana.)
Bir karaca koşuyordu. Dondtu. Bize baktı. Yine koştu.
Ters yöne bir unutuş hızıyla
ağaçlar koşuyordu.

Ah, bu beyaz resme kadife bir
"Geyikli gece" karışıyor
evimizin lacivert duvar halısındanan.
Salıncak beşikte kardeşim uyumuşken
kurt-gece ulumaya başlıyor yine.

Ölüm, geceyi dinliyor bizimle, kedimiz
patisiyle o ışık yumağını tutmuşken
ölüm
horlanan bir üveykardeş gibi
saçlarımızı okşuyor *sakınarak*. Şefkatle
üstümüzü örtüyor. Kurdun ıslak
sakalları batıyor uykumuza.

MERİH AKOĞUL

(1963, İstanbul)

Mimar Sinan Üniversitesi Fotoğraf Ana Sanat Dalı'nı bitirdikten sonra aynı okulda öğretim görevlisi olarak çalışmaya başladı. Fotoğraf sergileri açtı ve fotoğraf kuramı hakkında yazılar yazdı. Şiirleri 1987'den itibaren **Poetika**, **Şiir Atı**, **Varlık**, **Yeni Düşün**, **Göçebe**, **Gösteri**, **Düşler** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Son Dokunuş** (1992), **Kuşunun Ölümü** (1995).

GEÇ GÜNLER

Biraz kâğıt, biraz da dün-

T. Fikret

Gidişle susardı kuşları zamanın
Parmak izlerimde ebabil,
Hem uyusam yarım şarkılara
Ecemin düşlerine dolanırdı saçlarım.

Evvel zaman içinde, kuzeyinde şiirin
Düşdizeler dağıldıkça sözlerime,
Ağır atlarımın uçmayı unuttuğu
Ahşap hazlarımıza düşerdi dizeler.

Ben dönerim, dünya döner, sema!
Kendini sözlerine asan o mahur şarkı.
Kim yazmış, bize ne, ferman:
Dokundum; albümlerde soldum.

EVVEL ZAMAN

Siz gelmeden önceydi...
Ayaktaydı
Eski Bizans kentleri tümünden.
Ve göz kırpyordu yıldızlarla İstanbul

Sular götürür, kumsalda ayakizleri
Çakıllardır kalan geriye.
Siz gülmeden önceydi
Engin yalnızlık ve korkusu.

İkinci uykularından sıçrayarak uyanışım
Siz sevmeden önceydi.
Sessiz ölümler, özkıyımlar nedensiz
Ve yağmur, damların şarkısı mevsimsiz

Hep sizden önceydi...
Akşamları birbirine çok benzeyen
Mavinin ödünç alındığı saatler,
Sonrasız göklerden.

BÜYÜLÜ MASAL

*-Ne zaman yaz bitse ölürdüm
Ne zaman yaz bitse, fırtınalarla gömülürdüm-*

Korktum, son güzdü
Karanlık suların düşlediği adım
Satır aralarında okunurdu
Komşu adada bırakılmış anıların

Biz düşmandık, kim ne derse desin
Yıldırım düşer, uzardı tırnaklarımız
Her dokunuş bir baba öpücüğü
Görünmez; sınırları aşardık

Bilirdik, ardımızda çılgılık
(*Külde adak, gümüş kadın*)
Tutamayacağımız el, öpemeyeceğimiz yüzler
Alaaddin / lambam...
Karanlıkta birbaşına kaldık

KUĞUNUN ÖLÜMÜ

ÇARŞAMBA

- Üzgündü kırlar
Bir bir yanımdan geçtiniz -
Konuşmayı denedim, delirdiniz
Ne doğduğum fallarım,
Kesik parmaklarımın fısıltısında
Ne de yitirdiğim düş şehir
Susku "Benedictus"
Kutsal sözcüklerle çıkarken karşınıza

Siesta, bu öğle bitmez
Senfoniler gibi uzardık

Aşktı, ürpertmişti belleğimi
Uyurken şeklinizi aldığım
Darmadağın, fırtınalı bir teşbihte
Boynumu acıtmıştı, tekmelediğiniz iskemle

SİS DÜDÜKLERİ

—Uçsuzuguydu çağırın beni
Yelkenimin sonlu geceleri—

Açardım beyaz, nilüferler karanlığa
Ateşten saçların devinirken gövdemde
En çok ellerimden korkar
Tedirgin sularından fenerlerimi arardım

Ansızın geldin, günahları hiçe sayıp
İçsavaşlarla kaynıyorken dünya
Diz kırıp girdiğinde kapıdan
Durdu, mesihleriyle sevişen orklar

Herkesin öyküsü vardı, önce ağaçlar
Tıkleriyle çoğalırken duvarlarında odanın,
Parçaladım ünlemlerinden habersiz
Gölge yapacak nesnelere dünyanın.

Bir aralık bağışla ipuçlarını
Dolanalım zamanın arkasından
Sendesin rüzgârından arıkuşu sabahın
Ve biz iyice olalım inançlarımızdan.

MESUT ADNAN

(1963, Antalya)

Liseyi bitirdikten sonra Açık Öğretim Fakültesi'ne devam etti. İlk kitabı ile **Varlık Dergisi 1993 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü**'nü, ikinci kitabı ile **1997 Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Antalya'nın Serik ilçesinde yaşıyor.

Şiir kitapları: **Ebruli İlkız Kızı** (1992), **Yaseminli Mektup** (1998).

EKİMYAZ

Kiremitli evlerin
şehirleri eskiyor

2

Dalından kovulan
bu yaprak
ağacına kırgın
ben sana değilim

Ekim yürüyor
elmasını toplayarak bahçelerin

Tanrıya kırgın değilim
bir dostu bile yok onun
bir fotoğraf albümü
yürüdüğü bir yol bile yok

3

Bütün ağaçlarda
yaz yarası

Bahçesine hâlâ âşığım
Flora'nın

Ekimin saçlarını tarıyorum
tarandıkça uzuyor ekim

Seni buradan
götüren güne kırgın değilim

ŞAIR VE KEKLİK

Sen kekikler sardın kanadına
ben buruldum
göğsüme değip geçen
kırlangıç kanatlı anılardan

Sen havaya karıştırdın
biriktirdiğin baharı

Ben bastırdım
kalbimdeki yanık izine

KASIMPATI

İlk kasımpatı bu
yağmurun arasından bakıyor

Biraz da fazla turuncu
biraz da fazla kıvrımlı eteği

Biraz da fazla utanıyor
ama boynunu eğmeden gülümsüyor

İlk kasımpatı bu
hayata yerleşiyor
bir kızın saçlarına yerleşir gibi

ELİF

(1963, İstanbul)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Tarihi Bölümü'nü bitirdi. Önadıyla tanındı. Şiirleri 1980'lerin başından itibaren **Varlık** ve daha çok **Adam Sanat** dergilerinde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Düş İzi** (1993).

DÜN BİR MASAL ŞİMDİ...

*"Topladılar yeryüzünü
çocuk ve tanrı,"*

Ayırıp dikenleri
can verirken yitkilere
kimin bu ölüm

*"bir çığlığım
soluğunda büyüyen?.."*

Saklayıp günleri
zamandan
kaçarken yarına
bu hangi başlangıç, bitmemiş bir gecenin
sabahında bekleyen?

*"dökülüp içine
yaşadı dışında..."*

Soyup biçimleri
dinlerken yeryüzünü
bu nasıl sessizlik, hiç söylenmemişin
yüklenmiş anlamını?

*"hep sustu o
duydum usulca"*

Anlattığı bir su...

BIRHAN KESKİN

(1963, Kırklareli)

İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Sosyoloji Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1984'ten itibaren **Yeryüzü Konukları**, **Şiir Atı**, **Yedi İklim**, **Düşler** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Delilikler** (1991), **Bakarsın Üzgün Dönerim** (1994), **Cinayet Kışı+lık Mektup** (1996), **20 Lak Tablet** (1999).

VE İPEK VE AŞK VE ALEV

I

Sana böyle akmaktan çok korktuğum için
oldu herşey,
şelâleler de bu yüzden ilgilendiriyor beni.

... dünya çok üzücü bir yerdi, savaş filmlerini ve
samurayları eskisi gibi sevmiyordum... bir boşluktan
aşağı mı bırakıyordum kendimi... teller tenimi çizip
canımı mı yakıyordu... mutsuzluğuma mı alışıyordum
seni severken... yoksa kan kayımdan mı ölüyordum...
Daha fazla parçalanacak parçam yoktu...

neyse,
sevgilim telefonun öbür ucunda ruffles yiyordu.

Ben meleğimin kanatlarını kırdım,
ordan geliyorum. Siz yine de ikiz bardakları
kırmayın. Bir deliydim, elementlerin de ruhları
olduğuna inanıyordum,

aklıma suyun intiharı geliyordu hep,
şelâle deyince,
divaneliği söylüyordum.

sana böyle akmaktan çok korktuğum içindi.
şelâlenin sınırını bozdum az önce
ordan geliyorum.

II

elveda ırmak, hoşçakal alacakaranlık
geçtim yıllar sonra anımsanacak alınganlıklardan
silahlar ve bellek gerektiren aşkın seramik
teninden, itinalı ve alıngan
yüzümün gürültüsünü unuttum
şüpheli ve med-cezir aşkından oldu böyle
acemi düştüm.
yüzünün kayganlığında utanıp
saçlarının ritminden kaçacak kadar.

şimdi benden bu uzak yol seslerini alsalar,
hazın öyküleri ve yüzünü özlediğim zamanları alsalar
- ormandı, yağmur sonrasıydı, tazelenen yaprakların
üzerinde su damlacıkları tutunuyordu, sanki geç bir
vakit eve dönüyordum, yüzümü heidi'ye ismarlamıştım,
annem lastik tokalarımı yakıyor, annem beni rüzgâra
bırakıyor bu yüzden... gibi olmayacak şeyler
söylerim sana.

anımsadıklarımın yanlış olduklarını,
yine de hapsinin bir deprem olduğunu
kim bilebilir. İkimizin arasında duran
şu boydan boya ırmak, şu boydan boya
alacakaranlık
ikimizin arasındaki şu depremin bir bellek
uykusu olduğunu kim bilecek.

Eskiden olsaydı, tuzlu düşler anımsardım
ağzımda eriyip yokolan tadını güneşin
alevin ipekle savaşımla, saçlarının altından
akan ırmaklarda yıkandığım sabahları anımsardım.
Tenine dokundukça bıçak sırtı bir nefeste susan
felç olan sözleri hatırlardım

elveda ırmak
hoşçakal alacakaranlık.

CIHAN OĞUZ

(1963, İstanbul)

Ankara Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümü'nden "Türk Sosyo-Kültür Yapısı İçinde Arabesk" konulu tezyle 1987'de mezun oldu; aynı üniversitenin Antropoloji kürsüsünde yüksek lisans ve İstanbul İletişim Fakültesi'nde doktora yaptı. Halen AA'da çalışıyor. Şiirleri 1982'den beri başta **Edebiyat Dostları** olmak üzere **Promete**, **Varlık**, **Edebiyat** ve **Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. Siirlerinin yanısıra, şiir konulu denemeler yazdı.

Şiir kitapları: **Ay Işığı Karanlık Yırtarken** (1983), **Hoşbulduk Cehennem** (1994), **Aşkla Satranç** (1995), **Girdap ve Safir** (1998).

SONRASIZLIK

-babama-

Çok mu uzar gecenin kendini kanıtlaması
bir yağmur tanesi hızını kesmişken sağnakların?
Oysa sen deniz ortasındaki şaşkınlığımsın
Rüzgâra da küstüm, küstüm işte, kimse bağışlamasın
Şarkılardan kaçışım hep bundan.

Siz hiç bahara çiçekten yoksun girdiniz mi?
Benim kalbimin yarısı yaşadı bunu
Diğer yarısı da anılarla incindi.

Susmakla başlayan her elveda bir çerçeve parçalar
Duvara sığmayan görüntüdür hüznün
Kuşların olağan göçü sanırız
Meğer ki bir çiçek kendini erken soldurmakta...

Artık belâysa gecenin kendini aldatması
Yıldızlar hep yanlış yörengeye dağılır
Bir bıçak darbesidir uçurum dipleri de
Kanattıkça çiçeklere eksik renk bağışlayan...

Gidişini sorsam, zamansız bir yaprak dökülür takvimlerden
Gel diyemem, yüzlerce mum birden söner kalır içimde.

MIŞ'LI GELECEK ZAMANA YERGI

Biz ki toplanıp bir gün çığlık boyunca
Gelincikleri derleyip arkadaşlıkları ağlayacakmışız
Yıllar geçecekmiş üzerinden bir gül ağdınının
Ölüm boşlukta, hayatsa büsbütün divâne...

Aşkımız artık yeni çağın tragedyası
Uçurumlar, salıncak ürpertileri, saklambaçlar
Cesaret sınavı olacakmış her masal
Uzun yaşanacakmış sanılıp
kırmızı başlıklı kurtlarda tükenen...

Oysa ellerimizin değerini nasıl da unutmamalıymışız
Coşkulu durmalıymışız sanık sandalyesinde bile
Çünkü sehpa itildi, imlâ bozukluğuna tutsak yaftalar
Ömürse yalnızca bir kuşun çığlık düşürmesi...

LORİ...LORİ...

Düş'ün ansızın düşmesi: Yarıda kalan bayrak
Köşeleri erguvanla süslü çatlamış resim
Kim aynı gözyaşını akıtabilir iki ayrı gözden,
sır
dökülüp kendi süretini hazırlar geleceğe?
Bunları toplayıp destan mı yapsaydık yanlış bir serüvene,
kılcal damarlara yaraşır ustura mı bileseydik?

-sancak 1'den Sancak 6'ya

-Sancak 6 dinlemede.

-Sancak 1, Hilal Harekatı ertelendi. Tamam.

-Anlaşıldı Sancak 6. Ancak pusudayız. Geri dönüşü yok.

-Sancak 1, emir tekrarı yap. Hilal Harekatı ertelendi!

*-Sancak 6, duyuldu. Ancak şu an pusudayız. İrtibatı kesmek
zorundayım.*

-Sancak 1, emir duyulmadı mı? Harekat...

...

Sular kendi halkasını çoğaltır
'Çember'de diyebilirsiniz, felek
küçük bir taş fırlatır belki
Kimin yüzü önce yittiyse onun anısı daha mavi kalacak.

-Zozan'dan Dijvar'a: Asker kayanın arkasında kaldı.

Emriniz?

-Dijvar'dan Zozan'a: Kaç kişiler? Tamam.

-Zozan, tahminen 35 asker var.

-Dijvar: Çembere alın, fazla yaklaşmayın. Güvenli şekilde çekilmeye çalışın. Durumları ne?

-Zozan: Bir yaralı var karşı tarafta. Bizden de 'Gani' vuruldu. Tamam.

Derman' mı iki ateş arasında tanrıya uzanan el?

Merhabasız öyküler, kimsenin duymadığı

Kursakta bırakır hiç atılmamış çığlıkları

Denize dökülen 30 bin martı

Kim bilir daha kaç bini sırada?

-Sancak 1'den Sancak 6'ya!

-Sancak 6 dinlemede.

-Sancak 6, son durum ne? Tamam.

-Karşılıklı çatışma başladı. Tamam.

-Sancak 6, takviye lazım mı?

-Sancak 1, çok geç! Yarım çember şeklinde sınıra yaklaştılar. Bir yaralımız var. Tamam.

-Sancak 1'den Sancak 6'ya: Grubun üzerine gidin. Aralarında bölge sorumlusu da var.

-Anlaşıldı Sancak 1!

Duvardaki atlas gri kanıyor

Hangi künyeye taşısak dinmiyor üzerine sınımış barut kokusu

Yıldızlar mı sadece gecenin öksüz kahramanları?

Bir keşişin zamansız çıktığı marazı yolculuk sarsıyor tekneyi

Herkesin serüveni su almakta

Bir martı bağırmakta: 'Beyazı ölüm!!

ve ateş!

Düş'tü beyaz,

d

ü

Ş..

-Zozan'dan Dijvar'a: Acilen geri çekilmek zorunda kaldık. Bir kaybımız var. Gani şehit.

-Dijvar'dan Zozan'a: Sınırdasınız mı?

-Zozan: Doğrudur. Askerden epey uzaklaştık.

-Dijvar: Yokuş aşağı sağa doğru kaçın. Orası mayınsız!

-Zozan: Anlaşıldı. Tamam

Sisli geceye tiz bir ıslık bıraktı martılar

Martılan neyi anlatmak istediyse

tersi duyuldu

Deniz şimdi donu kirlı bir orospu kadar uzak,

Şimdi deniz cevızden bir tabut gibi yakın...

-Sancak 6'dan Sancak 1'e: Geri çekildiler.

Bir kaybımız var. Tamam.

-Sancak 1'den Sancak 6'ya: Anlaşıldı. Tanrı

şehidimize rahmet eylesin. Herkes toparlansın!

-Sancak 6: Kontrollü şekilde karakola dönüyoruz. Tamam.

Keşke bilenmiş usturayla yapılan soğuk bir şaka olsaydı hayat

Bir kör yanını savursaydık kalbimize,

keskin yanı camdaki buğuya vursaydı

Tam da bu sırada

bir martı bölüğü şarkılar haykırsaydı,

şarkılar haykırsaydı,

şarkılar haykırsaydı...

Birinci martı: Sancak grubundan, Adıyaman-Çelikhan nüfusuna kayıtlı Şivan Korkmaz. İstanbul-Avcılar'da ikamet eder. Siirtli, Pervari ilçesi kırsal alanında teröristlerle girişilen silahlı çatışmada şehit oldu. Ailesinin isteği üzerine, Kocasinan Mezarlığı'nda toprağa verildi...

İkinci martı: Zozan grubundan, 'Gani' kod adlı İlhan Tuğlu. İstanbul-Avcılar nüfusuna kayıtlı. Annesi Arnavut, babası Türk. Siirt ili Pervari ilçesi kırsal alanında ölü ele geçirildi. Ölümünden 5 gün sonra Cemevi'nde düzenlenen törenin ardından Kocasinan Mezarlığı'nda toprağa verildi...

Üçüncü martı: Düşleri hiçbir zaman dünyayı anlamaya yetmeyen bir çocuk. Kocasinan Mezarlığı'nda, birbirinden epeyce uzak duran iki mezara birer buket papatya koyarken yıldızlara suçüstü yakalandı.

Yaşıyor.

METE ÖZEL

(1963, İstanbul)

İÜ Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1996'dan itibaren **Adam Sanat**, **Sombahar**, **Varlık**, **Yeni Biçem**, **Mısralık** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanısıra, çeşitli dergi ve gazetelerde, İnternette şiir ve şairler hakkında çok sayıda denemesi yayımlandı.

Şiir kitapları: ...

DAĞLI ŞİİRLER

3.

dağ
ay ışığında
karşında böyle
duruyorsam inatla
morarıyorsam ölen ve öldüren
bir gül gibi ve kendi kendilerine yeten
diğer nesnelere gibi bir sen olduğum içindir ben de
çığlarımı
ayın altında hızla yükselerek
döktüm yamacma
bak
artık ben de çıplağım
uçurumlarımı
bir bir törpüledim gümüş denizlerin dalgalarıyla
oyuklarımda ben de biriktirdim durgun suları kapkara
benim de işte aynalarım var içimde
ruhumun dar kafesleri şimdi
depremlerle örselendi uzun gölgem
ama benim de gölgem avlıyor
çobanların korkak gölgelerini bak
ben de geçit vermiyorum
haramiye yolcuya
kanları birbirine karıştıkça
tanı beni dağ
bir olalım yine
bir gül gibi

4.

dağ
kırgın
gönlümü aşardım
altmış kanadıyla bir kuştum
karanlıkta besledim kara gözlerimi
sana varmak için sırladım aynalarımı gümüşle
ey dingin göğün altındaki
koca ikircik
lavlarını gayrı tutamıyorsun içinde
bil ki susmazsan bu yıldızlar dökülüp
yakarlar eteklerini de
sus
bin yıl daha sus
bin yıl daha
biz dağız
bize ne yakışır başka
bak kırgınım
içimizde biriktirdiğimiz aynalarda
güzeliz gece kadar
smadık ve bildik ki
yeteriz gayrı kendimize
bırak sevgilim
onlar kanayan ruhlarını taşınsınlar yamacımıza
onlar ki terk ettiğimiz kayıp çocuklarımızdı
yaralarını dağlayalım bir bir
içimize aksın yine lav
ve yıldızlar gökte
daha ne kadar
susalım
sus
su
biz bir dağ
...

NECMI ZEKÂ

(1963, Mersin)

Ortaöğrenimini İstanbul Alman Lisesi'nde tamamladıktan sonra, Boğaziçi Üniversitesi, Leicester Üniversitesi (İngiltere) ve Northwestern Üniversitesi'nde (ABD) siyaset bilimi ve lisansüstü öğrenimi gördü. 1980'lerin ortalarından beri Almanca, İngilizce çevirilerinin yanısıra, aralarında **Sanat Olayı**, **Varlık** gibi dergilerin de bulunduğu çeşitli süreli yayınlarda yazdı.

Şiir kitapları: **20 Ş.** (1993), **Roma'ya Varış** (1994).

ÇİN ODASI

o bir ticaret manyağı tablolar satın alır
ben ilahi güçleri bulurum o tabloların içinde
sen ben ve aramızda bir kurye

kurye sinemacı diliyle konuşur *"asıl önemli olan yakılmayan ışıklar..."* asıl ben bu sözlere hiç aldırmadığım halde gizli anlamlar arayan öfkeli bir genç durumuna düştükçe o bütün kızları kendine bağlıyor *"ticaret parayla ilgili değil ilahi güçlerle konuşma sanatı..."* o bunu iddia ediyor: ifade yeteneğimizin ispatı öyle değil mi sorusu... öyle değil mi?..

bu işaretler Çince ama okumak kolay
can sıkıcı soruları sıfırlayan okumuşluğu
ilahi dayanışmalarla şımarır hep o ilahi dayanışmalar böyle birinin gün boyu odasından çıkmaması için çok ciddi bir nedene ihtiyacı var kafatasından komik bir şekilde nefes alması

ve gayet düz

düzgün bir ifade yeteneğine sahip olması

ticaret manyağı gülüyor gözlerimin içine bakarak bir fikri olabilecek her insanın gözlerinin içine bakıyor *"bir zihnin mahvı ona duymak istediklerini anlatmak..."* gözlerini yere dikip homurdanmıyor

kurye bir çengelli iğne

o Çince işaretlerden biri gelip biri gidiyor

MİNNET

Elimize çok geç ulaşmış
bir düğün davetiyesi gibi
"fazladan düşünmek" zahmetinden
kurtardığı için bizi
bir teşekkürü hakeden
yeni sevgili

İyi bir aileden iyi bir okuldan
güzel bacaklar, güçlü kaslar
buraya varmak kolay daha ilerisi
buz ve kardan bir havluya sarılı
tehlikeli yalanlar uyduran herhangi biri

herhangi bir tercih
bugün için asla
herhangi biri

GERÇEK TELKİN

Çekilin geçelim diyoruz, bir feşmekan olma sınavında
ne kadar çok şey bildiğimizse şımarıklık
neye el atacağımızı, neyle başlayacağımızı şaşırmuş
düşüncelere dalmış, bir küsüyor bir barışıyorsak
mantığımız biraz daha dayanalım diyor
çünkü her şey bu kararlara bağlı
film bu kadarla bitmiyor, iyiki bitmiyormuş
sıvışmak gerektiğinde, filmin sonu bu
düzenli hayat sürmenin tam kıvamı bu
tam kıvamındayken ölüm, o da var ya
ölümden de kaçırıyorsak, hep kaçırıyorsak
özür diliyoruz, sabır gerek belaya
merhamet, gelmeyin üstümüze
çekilin geçelim diyoruz

NAZMI AĞIL

(1964, Eskişehir)

Ortaöğrenimini Kuleli Askeri Lisesi'nde tamamladıktan sonra Boğaziçi Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Boğaziçi Üniversitesi'nde doktora yaptı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Adam Sanat**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirleriyle olduğu kadar çevirileriyle de tanındı. 1998'de **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Gökçe Yazı** (1998), **Boşanma Dosyası** (1999), **Beni Böyle Değiştiren** (2000).

DÖNÜŞÜM

E-5 üzerinde Carrefour'u geçer geçmez
sağa sapınca yoğun trafikten sıyrılıyorum.
Şehir merkezine doğru gittiğim
sanki doğru değil; ıssız dağ başlarına uzanıyor
yol, durmak ya da oyalanmak yok burda,
kurtlara kuşlara yem olarak bırakılıyor
aracı bozulanlar, herkes hızla
aşmak ister gibi bu sırat köprüsünü,
yuvarlanacak hani bir an aşağıya baksın.
Yüksek köprülerde rüzgâr yabancı
bir iklimin habercisi, arabayı sarsıyor.
Radyoda şen kahkahalar atan geveze sunucu
yalnızca bir ses, cart renkli bir yama
birden kararan havayla puslu yalnızlığıma.
Çok uzaklarda gökdelenlerin dorukları,
bir el onları sürekli geriye mi çekmede?
Aradaki uzaklığın önce yarısını almalıyım,
sonra kalanın da yarısını, ve artan
yolun da. Sarhoşluk, kayma duygusu,
içerilere? Kaçmıca kez geçtiğim bu yolları
neden hiç anımsamıyorum hangi levha
yanılmış olabilir beni, hangi hurda
yüklü kamyonun kapattığı hangi uyarıydı
yüzlercesi arasından hayatımda bunca önemli?

Onun farklı olduğu nereden belliydi?
Gitgide uzađa dűşüyorum tanıdık dünyadan,
göstergeler arasında. Hâlâ kilometreler var
gökdelemlere. Ve ama hiç bu kadar yakın olmamıştı
ufuk, bulutlar ilk kez bu kadar ince, dikine,
bir duvar, bir yerde. Bir şeylerin kıyısındaım,
kesin. Yağmur hep bir sonraki saniyeye
erteliyor kendini yerçekimi durdu. Havada
beklemenin elektriği. Bassam.

Bir başka şeye dönüşebilirim şimdi:

Güneşli bir kıyıda, kireç yüzlü bir taşta.
Binlerce yıldır öylece duran,
içlerinde saydam balıkların, kırmızı
kurtçukların dönendiği ılık sular arasında, orda.

TAVŞAN

Durduk, söyledik. Söylemek için durmuştuk zaten. Ya da durmak için söylemiştik. Emin değilim. Birbirini izleyen çoğu şey gibi sebep sonuç ilişkisi kaçınılmaz burada da. Belki meydana ilk gelen ya da ilk meydana gelen ötekilerini de ünlemişti yanına. Bir turizm olayı. Her neyse, adaya ilk ayak basan -öyle yadırgı, öyle ürkek- bir tavşan olmuş söyleneceye göre, doğurganlığından ötürü besbelli. Kalan herşey ondan türemiş. Durduk söyledik biz de. Durur ya da söylerken, bir kaplumbağa vardı yanbaşımızda, yalakta. Duruyor mu, yürüyor muydu? "Ne önemi var?" dedi "Unuttum". Unuttuk.

Bildiğim tek şey: "an" daydık, söyleyip duruyorduk otlarla birlikte.

AYDIN AFACAN

(1964,)

Yüksek Öğrenimini Diyarbakır Eğitim Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde tamamladıktan sonra çeşitli il ve ilçelerde öğretmenlik yaptı. 1996'da **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **İtir ve Güneş** (1996).

YANGINLI SÖZLER

- *Metin Altok'a*
ve yanarlara -

süreğen bir unutuştan sızlayan beden
"donmuş kentler" de döner

"kavrık yangın yeri"ne

bir gün biz gideriz bir gün
isli bir kalabalık kalır
o kentlerde

kor bir "hatıra" kalır

bir gün biz gideriz bir gün
yaz bir yangını imler
söz yanar ve yaz

yaz bir yangını imler

dirilip külümüzden
nicedir yakılırız

yangın can içindedir

yangınlarla kavrulan o yanık gülümseme
bengi bir düşü fısıldar
karanfiller açar da

sevgili yüreklerde

o sevda aydınlanır
eğilmez bir hatıra

gezgin bir gülüş kalır

bir gün biz gideriz bir gün
kanayan bir hasret kalır
güneşin burçlarından

o "uzak çan" duyulur

sözümüz o gün üzredir

ALI ASKER BARUT

(1964, Tunceli)

İstanbul Paşabahçe Ferit İnal Lisesi'ni bitirdi. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Kütüphanecilik Bölümü'nden ayrıldı. Şiirleri 1986'dan itibaren **Broy**, **Milliyet Sanat**, **Adam Sanat** gibi dergilerde yayımlandı. Bir süre yurtdışında kaldı. 1992'de **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü, 1994'te **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü ve 1999'da **Ömer Asım Aksoy Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Rüzgârla Dolu** (1992), **Aşağı Üsküdar** (1995), **Yağmurlu Leylak** (1997), **Karanfil Kırıkları** (1998), **Ay Sözlüğü** (2000).

TELEFONUN ÖBÜR UCUNDAKI İSTANBUL

İstanbul konuşuyor telefonun öbür ucunda
"Boğazda mısın oğlum"
Üstünde kuşlarla birlikte
Günbatımında yüzen bir gemi resmi duvarda
"Boğazdayım" diyorum
Püfür püfür bir rüzgâr esiyor
Karımın elime tutuşturduğu
Su bardağından yüzüme
Günün en kalabalık vapuru kalkıyor
Telefonun öbür ucundaki İstanbul'da.

AYIŞIĞININ BEYAZI

Gözlerinde üşümüş bir güz portakalı
Bir çırağın gizli gizli kinlendiği
Duraklarda kararır ayışığının beyazı
Hüzün; Dede evinde büyümüş
Üzgün bir çocuk yüzü;
Camlarda sararır ayışığının beyazı
Uzakta, çok uzakta bir mandolin sesi;
Bir mandolin sesine gömülür sessizce,
Annelerle yaz bahçeleri
Şımarık bir yağmur yağıyor
Bir kalbin kırık dökük şarkısına
İçlenir tenhada solgun bir gül
Ara yerlerde kederlenir ayışığının beyazı

Kimse sizliğimdir diyor bir yalnız
Dönüp çocukluğunu aradığı
Arka bahçelerde dalgınlaşır ayışığının beyazı

ZİFİRİ BİR LALE

Soldurup gülünü üzerimde
Bir güz üzülür bende
Raylarda terkedilmiş,
Giderek unutulmuş bir tren yağmur renginde
Adını kazıyorum camlarındaki buğuya

Her ayrılıkta bir buluşma
Her buluşmada acı bir ayrılık

Bir mendil yüzümde
Bir mendil asıl bu yüzden kanar

Hüznün toplama kampı kalbim
Uzatıldıkça tül örgülerde
Aşkın gözaltı süresi

Tozlar içinde bir Al addin lambası cesedim
Ovdukça uyanır içimdeki
Cin ayet

ellerinde ruh gibi ah portakal kokusu
Nelerini nelerini hatırlarım
En yalnız taraflarımda en yalnız bakışları

Issız kız ışığında
Tarihin gene o güç sorusu

Kim söyleyebilir aşkın yalnızlık olmadığını
Diliyle silerken bir güvercin
Kanatlarının birikmiş pasını

Yılbaşlarında benim için mütevazı bir darağacı
süsle!

Kapıdaki paspasa sessizce
Gözyaşlarını silen ah yağmurluklu kız

Ansızın gülümsememde mahzun, zifiri bir lale!

İBRAHİM BAŞTUĞ

(1964, Hafik/Sivas)

Ortaöğrenimini İstanbul'da tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Kamu kuruluşlarında, dergilerde çalıştı. "Edebiyat Dostları", "Edebiyat ve Eleştiri" ve "Varoş" dergilerinin yayın kurullarında bulundu. Şiirleri 1986'dan itibaren **Milliyet Sanat, Edebiyat ve Eleştiri, Evrensel Kültür, Yeni Biçem** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Çalmış Kuyuları Babilin** (1989), **İpekteki Kareler** (1995), **Köz** (2000).

İMALE

Temmuz

sıcak

larında dağ başları bakışları ak

kışları olmasa. Masa

ları kurmasa böyle turfanda manavları

gibi geniş (N'işlersin *n'eylerse güzel eyler* değil tanrı).

Enlil

iki imale gibi çekmese Fırat ile Dicle'yi

iklim ve coğrafyanın arasına. Aras'

ına bir kanlı poşi düşer de boyar mıydı Anadolu'

yu yunulmaz acılarla?

KIZOĞLANKIZ

Bir oğlanın yalnızlığı daha kötüdür

bir kızın yalnızlığından. Doğru

su çok eski dinlerden kalma

müminler günahkâr olup olmadıklarını

sınarlar dar kaya oyuklarında

ya da Ayasofya'mın delikli

sütunudur. Ağlar durur

içoğlanlık günlerinin anısına

parmaklandıkça.

AÇ KUŞLAR

sabahın ilk ışıklarıyla mideleri kazınan aç kuşlar
yine telaş içinde şehrin çöplüklerine konmuşlar
nerde o kızıl kamaşlar güneş suyun yakut rengi
biçare yutkunup eski günlerin hayaliyle doymuşlar

LEYLEKLER

ezan sesleriyle uyanan hacı kuşlar
bir sabahı daha ilk onlar karşılar
gecenin tutsağıyken henüz cıvıltıları
güne başlama gücünü yavrularında ararlar

KIYDI KENDİNE

Ne rüzgarın kaldırma gücü
ne kemiklerindeki hava
ne incecik damarlarında
gezen kan...

yetmedi
yetmedi uçmasına
düştü
kanatları düşük
gagası kapalı

DÖNÜŞSÜZ

en yalnız yanımda bu tutku, gözlerinde kovaladığım gölge
her an daha acımasız batırıyor hançerini derinlere

damla bir yağmurda boğulacak ellerim
kent bildik solumasında yine. kalbim sesine pervane

gözlerin iki dipsiz kuyu en yalnız yanımda bu
ipsiz kovalarla iniyorum gözlerine

KÜÇÜK İSKENDER

(1964, İstanbul)

İstanbul Kabataş Erkek Lisesi'ni bitirdikten sonra beş yıl tıp, üç yıl da sosyoloji öğrenimi gördü. Önce **Adam Sanat** dergisinde yayımlanan şiirleriyle dikkat çekti. Şiirleri 1986'dan itibaren **Milliyet Sanat**, **Varlık**, **Gösteri**, **Sombahar**, **Yeni Biçem**, **Öküz** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirlerinin yanısıra, düzyazının da değişik türlerinde yapıtları bulunuyor.

Şiir kitapları: **Gözlerim Sığmıyor Yüzüme** (1988), **Erotika** (1991), **Perler Ötürken Özur Diler** (1994), **Yirmi 5 April** (1994), **Güzel Anemnin Hayal Gücü** (Seçme şiirler, 1996), **Suzudılara** (1996), **Ciddiye Aldığım Kara Parçaları** (1997), **Papağana Silah Çekme!** (1998), **Gözyaşlarının Nal Sesleri** (1999), **İpucu Bırakma Sanatı** (2000).

ÇİLEKLİYOĞURT

-Çağdaş'a-

Uyuyorsun yanımda tahsili yarım kalmış nehirler gibi
akmıyorsun
durmuyorsun da ama hiç

Bir oğlum ölmüş gecenin en kibar saatlerinde
ağlıyorsam bu bir geri sayımdır acımın şakaklarında
kimselelere emanet edemem ki artık asil cinnetimi

korkma! ağzına bırakacağım son nefesimi!

Buna rağmen temsili yağmura karşı çıkıyorum
stay! bıçaklar sıra arkadaşlarım buna rağmen
gözlerine kalsa, aslında ben çoktan kuduzum

varsayalım ki sevişiyoruz böyle kan revan
çünkü bir delikanlının kanlı omuzlarıdır
istila evlerinin duvarlarına çarpa çarpa parçalanan duman

korkma! ellerinden bileklerine inerken yine aşk yine ben yine kan!

UZUN

Hüseyin Alemdar'a

uzun yazlardan söz eden kadınlardan korkacaksın
hani bir de ağustos, köpek gibi sarhoşsa ayak bileklerinde;
hani bir de masada rakı, aşkta endişe tükenmişse
uzun yazlardan söz eden kadınlardan çok korkacaksın
bir ağaç, gece vakti tırmanmaya kalkışmışsa ölü ren geyiklerine!
uzun yolculuklardan söz eden erkeklerden korkacaksın
hani bir de taşlı tozlu yollar, deli gibi koşuyorsa gözbebeklerinde;
hani bir de devrimde inanç, vücutta takat tükenmişse
uzun yolculuklardan söz eden erkeklerden çok korkacaksın
bir çocuk, gece vakti sapanla vurmaya kalkışmışsa sınırdaki asker!
uzun şiirlerden söz eden şairlerden korkacaksın
hani bir de intihar, fiyakalı bir sustalı gibi duruyorsa arka ceplerinde!
hani bir de kâğıtta mürekkep, kâinatta şiddet tükenmişse
uzun şiirlerden söz eden şairlerden çok korkacaksın
bir mecnun kul, gece vakti tanrıyla peygamberin arasına girmişse!
uzun sözcüğünden korkacaksın
hani bir de kısaya yazılırken bile!

BAKIR

korkularımı tatmin eden bir et parçası gibi yükseliyor yerden
küllü köküyle,
sararmış koltukaltlarında geceleri kentleri saran mavi ısıklık
ve nöbetçi bir sevgilinin keçe kalemle alelacele
yazılmış, yarısı terden silinmiş telefon numarası.
-öncesi, diye soruyorum, nefesim çürük kâğıt kokuyor
-öncesi, tende durmazki... diyor, ben
ağustos böceği orospusuyum, çabuk unutulurum!
kadın, bu: yüzyıllık bir şarabın mantarı olmaktan yorgun
parmaklarımı sarkmış memelerine düğümlüyorum
sayılarını yitirmiş bir hedef tahtası gibi vücudu!
ağzına, karanlıkta, taşa sarılı bir mesaj gibi düşüyor
dudaklarındaki camı kırarak dilim...
tarz acemisiyim, aşk acemisiyim, düşün acemisiyim.
on yedisindeyim:
-hikâyen, diye soruyorum, gencim, geçmişsizlikten ürküyorum,

-hikâye, hayatta durmaz ki... diyor, ben
ölümsüzlük bahanesiyim, çabuk kururum!
kadın, bu: kalçalarını yerleştirirken kasıklarına yeniden
ayın acımasızca çektiği çaresiz deniz suyuyum...
-deminki ilkti, diye fisıldıyorum, gülümsüyor.
-benimki son değil!
ilk'le son değil'in arasındaki bu delik deşik gürültü
örtüyor o korkunç kerhanedeki 'ortodoks' görüntüyü.
arkadaşlar dışarda bekliyor.
hepsi annem.
ben erkek oldum.
gerisi sırta kadem.

NE ÇOK

seni ne çok kedi tırmalamış anne
camlara baktım orda mısın hâlâ
dün akşam haydutlar bıçaklamış bir karanfil
kaçamamış vurmuşlar ölmemiş solmuş
seni en çok iğfal etmişler anne
her yerin delik deşik
ağlayışın bile yamuk yumuk
bakışların kısık
ve bilhassa değişik
ne çok isyanlanmışım ne çok gitmişim meğer
bağırдықça etlenmiş sesim
etlendikçe sesim, kanamış elmas ligme ligme
seni ne çok öldürmüşler anne
beni ne çok dövmüşler
artık evlenelim anne hayata karşı
ve gel, beraber kaybedelim bu mor savaşı
benimle birlikte intihar et anne

HOMOLOG

herhangi bir fotoğrafını tutarak hafifçe
kenarından: 'korkma, ellerin ıslanmaz bundan,
baştan çıkmış bir siyah varsa gözbebeklerinde
hüznünü son yalnızlık olarak büyüleyen ve
yüzünü öne eğerek geçtiği yerlerde şimdi

kaçıncı çocukluklar yeşerir,' dedin, 'bulamayacaksın,
artık ısınmak için yağmuru beklemeli sevgili
sıcak damlalar altında ruhun deniz geçirmezse eğer,
dirilir boynundan kopup savrulup koşar gibi birinin
kaygı üstüne kaygı desenli bir ipek eşarp
incecik bir rüzgâra cenk dersleri veren gecede
altına batırılmış ayaklarının parmakuçlarında
usulca geldiğin o hülyalı mabedde
vasiyetnamenî açıp okuyan çocuk: onun için ölü!
bazı çocukların içinde
ceviz kırar kanlı sincaplar, bir gemi yaklaşırken
bir gemi uzaklaşırken limanda farklı ağlayan
iki insan, ah tabii gözlerinden de söz etmeli;
kurşunlanmış bakışlarla tanımlı aşklar bunlar
parçalanmış dudaklarla beslenmiş aşklar bunlar,
her aşka önce kendine ihanet ederek başlamalı'
ardından tutuşturup o resmi başka bir köşesinden
atıverdirdi pencereden dışarı ve dedin ki 'korkma,
ellerin yanmaz bundan'

konuşamadım-sustum-yutkundum-durdum
tek yalan söyleyemedim korkumdan!

MANA FATİHİ

senden selamet istiyorum
ey yüzümün yere eğilmemiş yönü!
ne kalmak korkusu
ne de gitmek huzuru
yepyeni bir fırsat tanı aklıma:
odur bulacak olan
bana yakışan, benimle çoğalacak ölümü!
nerde esvabım
nerde değneğim
neden giyindim, neden soyunuyorum
ne zamandır meczubum ben bu âlemde
tanrıdan başka neyim var sual adma
cevabımdır dağ, taş
cevabımdır aşk ile kin
cevabımdır kalp ile ten
işte, tasvirimde biriken

acının acıdan feyz aldığı
o müstakıl hararet ânıdır!

zaruridir, öyle tanımlanmalı âdem,
şerdir, kabul, mutlak cehennem
fakat, ne diyedir ayak basarım
meleklerin seccadesi yeryüzüne!
ne diyedir küfr olur dudaklarımdaki dua
ne diyedir karanlığa nüfuz ederim
şüphesiz, günah işlemek değıldir niyetim
ben de herkes kadar hayvan
ben de herkes kadar bir ceset siluetiyim!

öyleyse, affetsin beni
önünde secde ettiğim hususiyet!
çekirdeğinde kıvrılıp uyuduğum masumiyet
çekirdeğinde kıvrılıp uyuduğum mahcubiyet
acının acıdan feyz aldığı
o müstakıl hareket ânıdır!

yüzümün suya değıdiği merhameti bekliyorum
yüzümden merhamet bekliyorum gövdeme
merhem olamaz mı acaba sesime kelimeler
sebeup olamaz mı saadetime hicran
duramam ben bu hüzünde elimde kendimle

ıstıraba bulandım
yeni bir netice bulmaya gıdiyorum!

cehalet saysınlar âna dadanan sevdamı
terbiyesizlik olsun soyum sopum
ordayım, mihraptayım; ateşteki ciğerdeyim
sülalemdendir, inkâr etmem nefreti
kuvvetimi eklemem kadrime
hatırlanmasın tek bir mısram bile
çünkü ben

hafızayı rehın tutan rehberdeki hasret neferyim!

redde gelse de manadaki tahakküm
redde dayansa da taksim edilmiş zulüm
yine de celaldir vahşetteki asrı cevherim!

ALTAY ÖKTEM

(1964, İstanbul)

Kuleli Askeri Lisesi'nden mezun oldu. Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni bitirdi. Halen İstanbul'da doktorluk yapıyor. Şiirleri 1988'den itibaren **Varlık**, **Adam Sanat**, **Milliyet Sanat**, **Yazlı Günler**, **Yeni Yaprak**, **Hışt** gibi dergilerde yayımlandı. 1988'de **Ali Rıza Ertan**, 1989'da **Akademi Kitabevi**, 1991 **Yaşar Nabi Nayır**, 1992 **Orhon Murat Arıburnu** ve 1999 **Cemal Süreya Şiir Ödülleri**'ni kazandı.

Şiir kitapları: **Eski Bir Çocuk** (1992), **Su Kuşu** (1992), **Beni Yanlış Öptüler Ashında** (1993), **Çamur Şiir** (1995), **Her şey: Oda, Kırbaç, Ayna** (1998).

YAĞMUR ÇİSENTİSİ

gözlerime bakarken: bir yağmur çisentisi
seni unuturum dedi — unutmak yazgıymış gibi —
yeni bir dağ bulacaktı kendine, yeni kır çiçekleri
yeni bir gökyüzü, yeni kuşlar, ötüşler
yeni betonlar bulacaktı, yeni yüzler
yeni ses tonları, yeni saç biçimleri
yeni bir yer bulacaktı yanı

yeni bir yer varmış gibi
eski suçlarından arınabilirmiş gibi insan
silkip atabilirmiş gibi geçmişti
gözlerime bakarken, öyle: bir yağmur çisentisi

sanki eski bir yer kalmış gibi
en eski yüzüyle bakıyor şimdi bana. en eski
dolgunluğuyla dudaklarının, en eski kıvrımlarıyla
gözlerime bakarken: ölüm
mavi bir yelkenliyi açılıyor denize
...sanki

eskimemiş bir bakış varmış gibi
bir mart denzine bakıp susuyoruz.
ölüyoruz hiç ölmemiş bir geceyi
ayışığı... dalgalar... savrulan kum taneleri

— ne kadar savrulabilir ki bir kum tanesi—
her şey bittiğinde yeni bir şey başlamalıydı oysa
— yoksa biz mi yanlış yorumladık kendimizi —
koynumuzda,
hâlâ kutsal bir kitap gibi saklıyoruz o geceyi
saklamak yaşamak sanki.

YIKILIŞ SURESİ

yılan kandırmış, elma yenmiş bir defa
geçelim... ve sabah olmuş ve akşam olmuş onuncu gün
aysel terketmiş beni, beşiktaş motoru batmış
dazlaklar yine dövmüş şalvarlı türkleri
yılan kandırmış, elma yenmiş n'apalım
sekiz tane satılmış ilk kitabımdan
katedralin duvarına işerken yakalanmış
istiklal marşı'nda göğsü kabaran ozan
ve sabah olmuş ve akşam olmuş yirminci gün
ne zamandır asker dolu vagonlar
geçmiyor bu dağlardan
karneye bağlanmıyor ekmek, sınırlar
çizilirken yüzümü kesmiyorum artık
gidenler memnun demek ki yerinden
çok seneler geçti kalanlar memnun demek ki
tek bir darbe yapılmadı karacaahmet'te
ve sabah olmuş ve akşam olmuş otuzuncu gün
çocukluğumu geri istiyorum eski öğretmenim
yalanları unutmadım, 23 nisan'ları
kulağımı çekenleri, kötü şiirleri
gençliğimi geri istiyorum, paslı dişlerini
unutmadım darağaçlarını; selimiye'yi
tevbe.

dağlar çöktü, denizler sustu, gökyüzü
delindi hâlâ bakire eva

hepinizi bekliyorum bir dahaki bahara

TEAR HERE

kırlı bir pantolon kadar mutluyum
korkunç yalnızım tanrıçam seninle
seninle isa'ya gerilmiş bir çarımım
saati bozulmuş bir saatli bomba
mutlu aile fotoğrafları kadar hüzünlüyüm seninle

beni burdan yırt: en zayıf yerimden
yüzümün dağlık alanından, boşu boşuna
rüyada boşaldığım geceden yırt beni parçala

şehirler solgun bir çiçek gibi gri ve ekşi
bir inşaat işçisinin ayakları gibi kokuyor gece
kediler karışıyor tarihe biz boşuna yoruluyoruz
boşuna yükleniyoruz hayta bileklerimize

beni burdan yırt: en solgun yerimden
kristal bir vazo gibi değerli, kırılğan
plastik bir sürahi gibi kullanışlı, adi
yerimden yırt beni

öksüz bir kral kadar korkağım, öyleyim!
inciler, safirler arasında paslı bir teneke
gibi güzeldir gece seninle
gece dediysem kullanışlı bir tanrı
idama giden bir celladın boynu gece

beni burdan yırt: ince ince.

ÇAKILI ÇİVİ

kendimize kapaklandık, dışımız kan ağlıyor
bir tek masal bile yok çocuklara anlatacak
saçların tuz kokuyor, demek ki denizler uzak
demek ki üç vakte kadar bir ölecek var başımıza

öyle kısık ki sesin duymadığım tek şarkın yok
beni özlediğin kadar tırnakla geçmişini
sırtımdaki kan izleri suluyor ne zamandır
gelincığı, papatyayı, bütün kır çiçeklerini

ne yapsam da anlatmasam, açığa vurmasam kendimi
gizlesem öldürdüğüm tek hücreli hayalleri
sinsice yaklaşırsa yanıma yıllar önce hançerlenmiş

davudi bir prensenin incecik son nefesi
sakıncalı bir sevinçle kucaklıyor bak;
herkes kendi bedenini

ben kendime kapaklandım; sen çakılı bir çivi

YALNIZLIK CİNAYETTİR

kendime kuytu bir ölüm arıyorum yalnızca kendime
düşlerime sokak kedilerinin gözleri giriyor, korkuyorum
boynunu kendi bileğine dolayıp asılan bir adam
kanımı sulandırılmamış alkole banan
sokak satıcıları epey bilir bunu yalnızlık cinayettir

yalnızlık cinayettir bütün notalarda, bütün dillerde
bütün hecelerde, "a" sesinde, re minörde, mors
alfabesinde

yalnızlık cinayettir kendi tükürüğüyle
ıslanan bedenlerde eski bir kokudur, yalnızca budur

ıslak paspas kokusudur, gece morudur
bileği tahriş olmuş bir kadının dinmeyen korkusudur
ansızın yakalanmasıdır bir kuşun kapana
trenin gecikmesidir istasyona yalnızlık cinayettir

sevişirken kramp girmesidir, ölürken birdenbire
sıçramaktır başka bir zamana, kadeh tutarken
elinin titremesidir, sesinin duyulmasıdır susarken
karnına saplanan bıçağı sevmektir yalnızlık cinayettir
cinnettir

kendime kuytu bir ölüm arıyorum çok iyi biliyorsun bunu
düşlerime kalabalık bir cadde giriyor, korkuyorum
saçlarını sırtından sallandıran kadınlar kadar
uzayıp gitmesi kadar bir aşkın telaşla
yanlışlıkla, su katılmamış bir sevişmenin ardından
ters yakılması kadar sigaranın, benim kadar
yani ellerim kadar, bedenim kadar, düşüncelerim
sırlarım, kaçışlarım kadar saçmadır yalnızlık cinayettir
cennettir

kendime kuytu bir ölüm arıyorum çok görüyorsun bunu
bütün delillerimi yaktım, beni ötelere götüreceğ
yollardan zaten uzaktım

her kadına yeni bir zevk, her kadına
yeni kurulmuş tuzaktım bütün delillerimi yaktım
sonrası yok, sonrası çok gizli bir fotoğrafın arabı
yüzümüz siyah ve anlamsız, dışımız beyaz ve derin
sanki bir diktatör anıtı, kan akıtan bir nehir
işlenmemiş suçlarımız sanki yalnızlık cinayettir
cennettir
cinnettir
cinayettir.

İBRANİCE SEVDİM SENİ

ezik bir kuşun kanadını okşar gibi
boynu kırılmış bir simitçinin yerlere yayılan
tezgahını toplar gibi ibranice sevdim seni

değişen bir şey yoktu, aynı sokaklardaydı bata çıka
yürüdüğümüz, durup kıyısında kustuğumuz aynı
cami avlusuydu, aynı bıçaktı dokundukça
parmakuçlarımız ıslandıkça, ağızımız kalınlaştıkça
kabardıkça sesimizin ulaştığı yerlerimiz
aynı bıçaktı girip girip çıkan yalnızlığımıza

kan akmazdı çünkü kandan daha anlamlıydı sevgimiz
canımız acımazdı elbet birbirimizden
acı yoksul bir köylünün kara sabanına takılan
altın dolu küpü sırtlamaktı, sarı bir hatıraydı
savrulup giden bir yaprağın ardında bıraktığı
bütün dillerini öptüm, yalnızca
ibranice sevdim seni

OSMAN ÇAKMAKÇI

(1965, Trabzon)

Darüşşafaka Lisesi'ni ve İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nü bitirdi. **Göçebe** dergisini çıkaranlar arasında yer aldı. J. Joyce ve Kafka'dan çevriler yaptı. Dergilerde yayımlanan şiirlerinin yanısıra, çeşitli gazetelerde düzyazılarıyla da göründü.

Şiir kitapları: **Zakkum Açı** (1991), **Uçuşan Ağaç** (1996), **Kör Ya-zı** (1999).

BUHARLAŞAN RUH

IV.

Bir giysi değil ki giyineyim
toprağı, havayı, ateşi ve suyu

Çıksa kabuğundan çıkamıyor
- Sen gerçeksin! Böyle bağıyorum
az mı sarıldım ağaçlara var mı yok mu

Kazıyınca yüzeyi gri
metal bakışlarıma saplanacak

Hep böyleydi zaten

Sonra diyor ki elleri göğze kaçışan kırmızı
- Yokoluş sonsuzdur!

Derinde bir şey yok
ne varsa yayılan yüzeyde
genişlikte sarı

Şimdi n'apıcam ben sığmıyorken gövdemin içine

Yer çektikçe daha çok günaha gireceğiz
ruh hor görüyor bedeni kararıyor

Kucaklıyorum boşluğu basıyorum bağrıma
yarılmış rengine boyanıyorum kalbimin

İKİ

Sabahları iki taş
buluyorum göğsümde
biri beyaz biri siyah
biri neden beyaz
biri neden siyah

Sabahları iki göz
buluyorum yüzümde
kahverengi ve uzak
neden kahverengi
ve benden uzak

Sabahları bir baş
ıssız ve yorgun
iki kol
sarkık ve cılız
iki bacak
yarım ve tuzak
buluyorum gövdemde
nasıl da güç
geriye dönmek

Sabahları bir ırmak
ne dışarda ne içerde
yok akmıyor artık
iki ıssız ağaç
dönmüyor kendine
benden uzak
ruhum gibi suskun
iki uzak ağaç

önümsıra uzayan boşlukta

HÜSEYİN ELÇİ

(1965, Tunceli)

Ortaöğrenimini Elazığ'da tamamladı. Erzincan Eğitim Yüksek Okulunu bitirdi. Adıyaman'ın köylerinde, Diyarbakır ve Gaziantep'te öğretmenlik yaptı. 1990'dan itibaren **Mozaik, Papirüs, Damar, Düşlem, Berlin Bahar, İnsancı, Poetik'us** gibi dergilerde şiirleri yayımlandı.

Şiir kitapları: **Yüreğimin Ezgisine Çığlık Düşünce** (1991), **Kalbimin Uçurtmaları Yaralıdır Şimdi** (1996).

GÖÇEBE

sesimin rüzgârında
koyu bir çığlığı demleyip
yaralı bir yalnızlığa çekiliyorum
insan ömrü kendi doğasında yarasızken
nedense herkes kendi yalnızlığında yaralı
geride kalanları
umursamaz bir kederle kaldırıyorum
yol bitmedi
ağzımın mührünü kırıp
bütün suskunluğumu gömüyorum bir durakta
bunca amansızlığı yüklenip
yürüyorum kararmış özelemleri yazgısına bırakarak.

SESİN GURBETİNDE KANAYAN

ıssızlığa düşse sesim; yalnız(lık) kalırdı
rüzgara düşse, savruk
şiiirlere düşse, imgesiz
aşklara düşse, ayrı(lık) kalırdı.
menzili uzak tuttum desem, uzaklığı bilmezdi
peki bunca gurbetlik nereden
"silik duvar yazıları" gibi
şimdi herkes gurbetini tüketiyor...

HAKAN SAVLI

(1965, Ankara)

Samsun Tıp Fakültesi'ni bitirdikten sonra öğrenimini Londra'da sürdürdü. Çapa Tıp Fakültesi ve Helsinki Üniversitesi'nde çalıştı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Varlık**, **Adam Sanat**, **Gösteri** gibi dergilerde yayımlandı. 1994'te **Sabri Altınel Şiir Ödülü**'nü, 1995'te **Cemal Süreya Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Unutulmuş Çocukluk Eskizleri** (1995), **Köpekler** (1996), **Şanso Panza'nın Ölümü** (1998), **Go Dersleri** (2000).

UNUTULMUŞ ÇOCUKLUK ESKİZLERİ

PETAL

yağmurlu bir cockney gecesi soho da bir çin lokantası süslü
garson kız hayretle baktı sebze çorbası
içerken ağlamıştım tam da karşımda rengârenk bir
ejderha resmi

benim sirkteki öksüz o aslan yavrusuna
benim tahtadan bir anneevine bir çocuğun boynuma sarılmasına

kahverengi günlerdi fotoğraflarda
deli bir kadın aksak bir yürek
umutsuzca sevişirdik sabah şarabımızda
alt komşumuz karayıplı yaşlı bir zenci
sanırdım derileri sızlıyor yalnızlıktan
country de bir değirmen görmüştük
mor çiçekler içinde
tutup küçük elinden düşünmüştüm uzaktan
hafifçe güldüğünde yaralı şehrimizdin

ah sanırım İstanbul kadar güzeldin

içinde unutulmuş çocukluk eskizleri

balıkçı şarkıları vardı dünyada

haksızlık vardı

Camden town ve ecstasy.

bana... "Fandango"yu çal...

bir tür akşam yarasıydı, ertelerdi bizi
gece karla ovmuştu sarhoşları
ve Fandango
almıştı içeri ikimizi

“sanırım, hepimiz bir tür çingene çocuğu”

ölümsüzdük orda farkında mısın?

ölüme lale tarhlarıydık
sessizlikten haçlardık ve
ve çocuktu gökyüzü

“on duble martini” dedim hintli bir barmene
sonra dizdim önüme
bılandoda zenciler
durup baktılar

sonra bana bütün gece
Fandangoyu çaldılar.

amour...

bu içinde yağmur olan yaz Rembrandt'ı hatırlatıyor
eşyalar toz içinde...toz içinde seni...özledim

yağmuru sen sanacak kadar yoksul olsaydım

ıslak bir gül verseydi bancho çalarken
yağmurun kızkardeşi mavi sokaklar

içinde ellerini unuttuğun bu küçük anılar
kıyılarıma dadandı garip pigmeler gibi

biri “amour” dese ağlardık hani

ah ...tüm çıraklar uyudu, içinde yağmurla
yaz her yerde bir manastır gibi
sessiz, bir Rembrandt'ı hatırlatıyor...

sanırım...çok...seni özledim.

CEM SAVRAN

(1965, Kadirli/Adana)

Diyarbakır Anadolu Lisesi'ni bitirdi. Ankara DTCF Rus Dil ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirmeden ayrıldı. Arkadaşlarıyla "Silgi" dergisini ve yayını 24 sayı sürdüren Promete dergisini çıkardı, yayıncılık yaptı. Şiirleri 1990'dan itibaren **Silgi**, **Promete**, **İzlek**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Kül** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Külden Adam** (1992), **A ve Ş ve K Hançer Gelgitleri** (1995).

ANKARAY

Her şey,

Birbirimizden daha hızlı uzaklaşmak için sevgilim.

İnceltilmiş çelik işçiliği jilet ayrılıkların

Köstebek burcunda, vınlıyor artık yerin altında,

Ne nemli mendil ne sallanan el artık

Parlak, cilalı taşların üstünde

Yabani adımlarla ilerleyerek, giriyoruz yeraltına

Biniyoruz hi-tech tanrının çelik ve camdan fallusuna

Barutun şakağa kükremesi her yeni gün

Jiletlerin keman si'si bileklere her yeni gün

Her yeni gün çalış, çalış, çalış...

Gir eşyanın egemenliğine

Dört dakika otuzbeş saniye kahvaltı,

Çalış, çalış, çalış...

On bir dakika sevişme, bir dakika sigara!

Dijital kölelik uğruna on kilometre bir karış.

Bir mekik gibi gide gele, beni sana, seni bana,

Dikiyor gibi görünse de bir düğmeyi bir kumaşa

Her şey,

Birbirimizden daha hızla uzaklaşmak için sevgilim

Daha hızlı ve farklı yönere...

Sarı çizgiyi geçme sevgilim, çekil kenara, ama

Benden sıçrayan kıvılcımı sen gene iyi sakla!

ORHAN TÜLEYLİOĞLU

(1965, Ankara)

AÜFF Kimya Bölümü'nü bitirdi. Şiirin yanısıra, karikatür ve kitap tanıtım yazılarıyla da dikkat çekti. Şiirleri 1989'dan itibaren **Milliyet Sanat**, **Gösteri**, **Edebiyat ve Eleştiri**, **Şiir-İlk**, **Çağdaş Türk Dili**, **Evrensel Kültür**, **Varlık** gibi dergilerde yayımlandı. 1999'da **İbrahim Yıldız Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Anıların Tetiği** (1994), **Her Karşılaşma Bir Veda** (1999).

KOLLARIMIN ARASINDAKİ UÇURUM

beyaz bir kâğıdın çölünde gizliydi evim
bir fırtınanın sınırında dinleniyorum
içerek suyundan düşlerimizin

kalabalıkta bir yol açıyorum kendime
kollarımın arasındaki uçurumdan
topladığım çiçeklerle

her gün aynı sokaktan geçiyorum
bir başka ülkeye
yüreğinde ayağımın tökezlediği çukur
dağılıyor mavi
kayıp bir yüz deseniyle

kumdaki izler
aceleyle paylaşılmış anları anlatır
kum taneciklerinden sözcüklerle

YÖN OKU

*kaybedilmişti kaybolana vermeyenler
ona hiçbir zaman ulaşamazlar
Gösta Ågren*

taşıyorum yağmurlardan
gölgelerin kıyılarına
sesi rüzgârla birleştiren
geceyi ve düşü
iç çekişin denizini

gölümseme'erin ılığını
sabahın kül ormanlarına
çalılıkların arasından
harflerden sonraya
nice yüreklerin yakınına

ve sessizliği yürüyorum
çok uzak odalara
akıp gidiyor yollar
belleğin görünmeyen boşluğuna
yağmur yağıp duruyor
bütün izleri siliyor
kırık bir yön oku dururken
yaşamın ortasında

SABAHIN YAPRAKLARI

gün akıntıya kapılmış bir saldı
hayatın denize düşen parçası
günlerin arasını dolduran boşluklardı

biletsiz bir yolcu tedirginliğiyle
oturup beklemiştim
sabahın yapraklarını
geçen yıllardan toplanmış göktaşları
içinde sakladığım güz kokulu akşamlardı

düş satan çarşılarda iki kişilik gölge
hazine haritası fiyatına satıldı
sokaklara bir yıldırım gibi düşen rastlantı
yüzüme çarparak kırıldı

bin düş yılda yürüdüm bir taş atımı uzaklığı

OSMAN OLMUŞ

(1966, Ankara)

ODTÜ Elektrik-Elektronik Bölümü'nü bitirdi. Aynı üniversitenin Felsefe Bölümü'nde master yaptı. Halen özel bir şirkette çalışıyor. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Gösteri, Varlık, Argos, Adam Sanat, Sombahar** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Vişneçürüğü Aşklar** (1992), **Pan Flüt Çetesi** (1995), **Kasten Harf** (1999).

MEŞ'UM ŞEHİR

bütün kollarıyla boğuyor beni bu şehir
boğazıma donuyor; kalın bir do ve sen
bir bardak su lütfen! eğer istersen
ah! sersem: şerbet veriyorsun yalnızlığıma
her dem. donuyorsun boğazıma: bir kerpeten
söküp alıyorsun yüreğimi: ne desem
dinlemiyorsun beni müşkülpesent. ve zemheri
ayazının kestiği yerden giriyorum içeri
içerde uzayan kollarıyla dev bir ahtapot şehir
şer'den koruyan sensin: yalnızlığın şerbeti
ve zehri sensin. sarılınca küstüm yastığı!
beni rüyalara çeker misin. uyku kaçacağı
sızdırmasın lütfen sıkı sarın kınna
kıl payı bile olsa açık bırakmayın kapıbucağı
ayazın kestiği yerden girerim ben içeri
içerde dev bir ahtapot cehennemi: donuyor
boğazıma. yalnızlığın şerbeti ve o meş'um zehri

BULANIK BİR KALP

-kalpsizliğime-

bu kalp çarpar seni. durduğun yer
çalkalar! bu bedeni. suya koy sen
geceden. sabaha kalmaz acısı çıkar
ah! su başında vurulmuş bir ceylan
kalbi sende çarpar. kalpsiz nişan!

bozar bu masumiyeti. tetiğe uzanan
cenabet! bir ruh daha geçer sana
vurulur! hem çarpan, hem çarpınan
su: bulandığı yerden durulur ilk
boynunu uzatan kurtulur! bedenden
geçer sana bu ruh! aldığı nişan
artık hep ordadır: durur. dursun!
acılar: bir kap su. içilmez! olur
olsun. bir çarpmtı, bir çarpmtı
yıkılırsın sırtüstü. oldukça buruk
ayrılırsın bedenden kendine kıvrık

bir ruhun yaması. diktir çıkılmaz!
bir ötekine. bozuk bir masumiyetten
mükemmel geçer bir cenabet. geçsin
sen el salla! herkesten bir evvel
çıkım bu acılar:bu çarpıntılar!
çeksın bu ruhu sana. bağışladım. all
kalıbı çıkartılmış bir nişan hep
ait olduğu kalbi arar: bir kap su
çevirilince başmdan aşağı: acılar!
sabaha kalmaz çıkar sana: dupduru!
dursun. sen el salla! ve çırp beni!

DİBİNE DÜŞEN ANLAM

-kendime-

burdayım: sözcüklerin aklına değdiği yerde
yüzüne hohladım kendimi: sır! sakla beni!
tutabilirsen yüzünü aklına: ordayım: ebel
bütün sözcüklere! anlamın kavuştuğu yerde
anlamsızım: bir boş küme! bu gövde içinde
taşıdığım sadece anlam! tutar aklımı sana
taşır gövdeyi. taşırır. sözcüklere: yığar!
anlam bir anaduttur aslında. yükler bizi
bize. yüzümüz: itınayla taşman bir eşya!
kırılır sözcüklere. dağılır içimize içimiz
çoğalır anlam: kıtkanaat! ötekine bulaşır
bıkılmış bir gövdeden. düşer dibine: dipsin!

dip olduğunu sanırsın önce. oysa bir kuyusun
yufka bir kuyu: sözcüklere boğulur bilirsın
sadece anlam taşar: daha derin bir kuyuya
kusar ilk. sözcüklerin aklına değdiği yerde
hep ötekisin. ve üstelik kendi! kusmuğundasın
hiç kimse kusmuğunu itınayla taşıyamaz!
kusmuk taşır bizi. bırakır sonra dibimize
dip anlamın bizde en son taşındığı yerdir
ya da öyle sanırız. çünkü hep ordayız: sobe!
bütün sözcüklere! anlamın kavuştuğu yerde
en anlamsız benim artık. üstelik yüzsüz!
bir kendi, bir ötekiyim. burdayım. bul haydi!

ESRA ZEYNEP

(1966, Ankara)

Ortaöğrenimini Ankara'da, yükseköğrenimini İngiltere'de tamamladı. Televizyonlarda çalıştı. Şiirleri 1990'lardan itibaren **Sombahar, Varlık, Broy, Yaşasın Edebiyat** gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Yaşanmıştır** (1993).

BELEDİYEDEN BİR TABUT

Annemiz korku babamız gece
ayaz varsa ablamızdır
biz nereden baksanız üvey
bir ışığınızı açık bırakın
ne olur
kulağımızda darma duman tozu
oradan arkadaşız sokak köpekleriyle
bayramsa bayram
yakınlarınızı gizli ziyaret edin
ne olur
baharda ölür bizden biri ölürse
belediyeden bir tabut
çoğu kapanmaz kapağı aralık
bir omzunuzu atın geçerken
ne olur

varsa hatırımız için.

TUZRUHU

Dikişim tutmuyor kimseye
ancak teğelliyorum kendimi
ancak o'nun iplikleriyle
ruh değil içimdeki tuzruhu
sizi parçalayarak onu tamamlıyorum
mahkemeler kurun bana özel
suçum özrümünden büyük
suçum dağaüstü sevmek.

DERYA ÇOLPAN

(1967, Aydın)

Boğaziçi Üniversitesi İngilizce Öğretmenliği Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1994'ten itibaren **Varlık**, **Dize**, **E**, **Kitaplık** gibi dergilerde yayımlandı. 1996'da **Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü** ile **Ali Rıza Ertan** ve **Sabri Altınel Ödülleri**'ni, 1997'de **Yunus Nadi Şiir Ödülü**'nü kazandı. Halen Dokuz Eylül Üniversitesi'nde İngilizce okutmanlığı yapıyor.

Şiir kitapları: **Ses Sözden Eksilince** (1998).

INCİR

-Nurhan için-

bahçeyi dolduruyor sis

bir nehir çiziyoruz
süt grisi ağacın çıplak yerlerine
-ama üstü kar tutmuyor-

akıyor süt geceden bahçeye,

yaprakları soyunuyoruz
soğuk... dalların patlayan uçlarında
evhamlı bir bekleyiş
en çok bu yalnızlığı seviyorum diyorsun
kışm çıplak kollarıyla sarılmasını.
gülüyoruz ilk bakışta ağacın suyu andıran sesiyle
görünmez oluyoruz

ağzımızda hiç unutamadığımız bir reçel tadı
kaç mevsim sığar bu bahçeye diyorsun,
sarışm bir çocuk gibi dokunuyorsun utanınca
-ama parmakların reçel tutmuyor-
mutfığa yağacak yağmurdan korkuyoruz.

çünkü biz bahçenin incinmiş bir yerindeyiz,
ve en rüyasız yerinde tanıdık bir uykunun.

uyanınca inciri bahçeden sökelim diyorsun
kaç bahçe kopar gelir ardından
bilmiyorsun.

hızla eve doluyor sis

ağacın çizgili gölgesinde
evcilik oynuyoruz.

PELERİN

bir karakalem çalışması: gündüz
beyaz elbiseli çocuk! o gümüş sessizlik!

böyle olur bir intiharın şiiri
ve söyleyemeden geceyi
sanki çok çiçekli bir kumaş

/anneler mektupları hep gece okur

sonra da süvariler, kılıç ve tabii ki at
içi şüphe kırmızısı ya da koşarken kara
yeni yitme bir ırmaktan, ıssız

/gece ağlayıp diazem içerler en çok

koynunda sakladığı harita
dağlar batar denizler ıslatır
konuşurken r'leri vurgulamak gibi
peleriniyle yatar rüzgârda

/anneleri dikeş şairlere pelerinlerini

HALİL GÖKHAN

(1967, Tarsus)

Yükseköğrenimini Ankara'da tamamladı. Fransız şitirinden çevirileri çok sayıda dergi ve gazetede yayınlandı. **Yaşar Nabi Nayır** ve **Orhon Murat Arıburnu Ştir Ödülleri**'ni kazandı. Ştirleri 1990'dan itibaren başta **Varlık** olmak üzere çeşitli dergilerde yayımlandı.

YALNIZLIK BİR GÜN GERİ GELEBİLİR

1.

yalnızlık bir gün geri gelebilsin diye
bulaşıcıdır kalabalık

etin ağrısı mersiyedir
dokunmamanın kanatlarında taşan
doymazlığa

bir köşeye kalçalarını çeker
ve titretir kendinde olmayana
baygınlığını

biz de köşemizden
devrilmesini izleriz bu soyun
tek soy olarak
kalabalıkta
yalnızlaşmasını isteriz

bilsek bile değişmeyecektir
yalnızlık, ah hep o yalnızlık
o kalabalıkları kurutan
ve kendine fırlatp atan yalnızlık
kaç şey saysak kaç şeyden geçsek ve kaçsak
sonunda ona varılır.

2.

sıkıntılar çoğu kez yalnızlıktan ileri gelmez
acısına egemen olanlar bilir bunu

bilir de söylemezler
acısını bilmeyenlere

kımsi yolunu acısından çıkarır
kımsi acısına gidebilir ancak

sokak arasında hep aynı dayağı yiyen
yeni yetmeler gibi hemen bulunur bir de
tek budur masumluluğu yalnızlığın

3.

ötelelerden gelecek uyarır
dünün şarkısı sanar uyuyan bunu

bir gün gelecek
gelecek de açıklanacak denir: zırval

bir gün gelecek
gelecek de bilinecek: sefil!

bir gün gelecek
çözülecek yalnızlıklar: bak bu mümkün!

çünkü daha az önemlidir
ayakkabı giymek
yürümekten

CENK KOYUNCU

(1967, İstanbul)

İlk şiirleri arkadaşlarıyla hazırladığı **eski 'Z** dergisinde, daha sonra **Varlık**, **Gösteri**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. Şiirin yanı sıra, dergi ve gazetelerde söyleşi ve denemeleriyle görüldü.

Şiir kitapları: **Otoben** (1993), **Yüzde Yüz** (1996).

NE GELİR?

Senden sonra ne gelir? Bir martı örneğin: İnatla, inatla uçardı ufka; kimbilir belki de intiharıydı, ölüm ki ne güzeldir o an mavi üstünde!

Benden sonra ne gelir? Kalktuğım masada bir kadeh, biraz dudak izi kenarında, çatalımın boynu bükük; adisyonumuza ayrılık eklenmiş mi? Anılarımı bahşiş bırak!

Bizden sonra ne gelir? Suskunluk: Günler utangaç, masalarda tek'lik ve aşka kadeh kaldırılmayacaksa panoramanda kalabalık görüntü içinde yalnızlık!

Bu aşktan sonra ne gelir? Martı konar bir adaya, masamız temizlenir, yeni bir çift oturur aşka, silinir dudacağımın tuğrası, çatal mestolur kadın elinde... Gelirse bizden sonra tarih gelir; çünkü her aşk tarihtir!

VALS

Gittin, sessizliğin sonrası bahar sarısı fotoğraflar kadar cansızsın şimdi yüreğimin albümünde çevrildi sayfan sonluymdu, sonsuz oldu suretin; kararan!

Gittin, sensizliği oyun sandığım sabahlara saldın beni, perdesini kapadım yüreğimin aşklara bir kenar mahallede çıkmaz oldu sokağım sustu aryası aşkın, yarım kaldı opera!

Gittin, sonsuzluğunu yaşayarak tükenirim şimdi dördüncü cemre düştü yüreğime, bu yangın; bu zaman dışı kalmış yaküti sesi ışığın, aşk ışığının söndü sesi sahnenin daha perde kapanmadan!

Gittin, saklı kalan bir zamana gömülerek,
ummayı unutarak ve anımsamayacak kadar dalgın
karanlık geçmişinin girdabına dalarak, karanlık
geçmişinin girdabında yaşayarak, gittin...
-Gittin, her akşam ıssız; ruhun karışıyor suya!...

SON AKIŞ

Akışlarım var, hırçın çığlık, sessizliği yırtan umut avcısı,
karayı karalara bırakır mavi tutsağı bir martı,
son gibi akışı, son gibi durduğunda sessiz bakışı!

Aşkılarım var, düşlerle büyüttüğüm uykularıma açılan
gece bahçelerime giren kadımlarla kasık kasığa kimi
zaman, kimi zaman suskun serenad, unutulmuş şarkı!

Anılarım var, nerede, ne zaman sayısı unutulmuş
albüm sayfaları, tarihe savrulmuş yankılar, hangisini
tutsam eksilti, zamanla sararan, kopan yapraklar!

Acılarım var, suskun sabah, gün gibi açan ve kararan
yıldı anları, içine girip çıkamadığım tual,
sesli harfle başlayan tek rengi resminin!

Susuşlarım var, kapandığım gizde, dize gelmeyen dil,
sandığına terkedilmiş ve unutulmuş nankör anlarda
kendi düşüne bilinen gerçeğim var!

-hiçbir şeyim yoktu benim, herşeyimi çaldılar!

YILMAZ ERDOĞAN

(1968, Hakkari)

İlk ve Ortaöğrenimini Ankara'da tamamladı. 1978'de "Nöbetçi Tiyatro"da amatör olarak tiyatroya başladı. Daha çok tiyatro alanında yazar ve oyuncu olarak tanındı. "Yazdıklarının şiir olmadığı" yoğun tartışılmasına rağmen, arabesk şiirin son yıllardaki temsilcilerinden biri. Daha çok TV izleyicisi bir kitleye şiir okutmayı başarıyor...

Şiir kitapları: **Hüzünlü Sevişmeler**(1997), **Kayıp Kentin Yankısı** (1998), **Anladım** (2000).

BAŞKALAŞAN AŞK

adını anmak güzeldi
dost ağızlarında sana dair cümlelerin ıslatılması..
adını anmak..
yüksek sesle, kimsesiz gecelerin düşsel avuntularına
sırt çevirip senden söz açmak..
biraz gülünç, biraz sitemkar..
güzeldi..
adının türkçedeki yankısı güzeldi

Seninle yoğurt yemek, kendi Kanlıcanlı, sülalesi
Kandilli yoğurtcunun mekanında..
Denize amorf durup yüzüne
cepheden bakmak güneşli bir mavilikte... güzeldi..

ipe sapa konuşlanmaz bahanelerle elini tutmak,
yüzünde
yüz yıllık bir hasreti gidermek güzeldi...

Güzeldi'li geçmiş zamanları düşünüyorum şimdi..
Cümlelerimiz öznesiz.. Umursayan yok Kanlıca'daki
yoğurdu...

Ve eşikteki öpücük, tarih bilinci olmayan bir aşkın
mührüdür artık.....

YENİLİYORUM

yaralı yanlarımı kuşanıyorum
çırılçıplak ve erkek
uykuların kadar uyanık ve yenik
şairler kadar

içtikçe
cam kırıklarına basıyorum hayatımın
yeniliyorum
galip gelen yerlerimi seninle
öncekiler gibi sıradan
gidenler gibi kızgın
kırgın tarihinden
savaşların başlangıç ve bitişlerini
imzalı imzasız antlaşmaları
kan renginde verilen sözleri hatırlıyorum
uğursuz haziranlarını
meydanlarda çürüyen ölülerin
yetiş diyorum yeniliyorum
galip gelen yerlerimi
ölü sevişmelerden devşiriyorum
içine boşaldığım sabahları
sancı diyorum sancı
köpeklere kızıyorum nedensiz

METİN KAYGALAK

(1968, Bingöl)

Uludağ Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1987'den itibaren **Ayrım, Bıçem, Yazıt, Promete, Poetik'us, Yine Hişt** ve **Defter** dergilerinde yayımlandı.

Şiir kitapları: **Yüzümdeki Kuyu** (1998), **Suya Okunan Dua** (2000).

MİL ÇEKİLMİŞ SÖZLER'den

I

taşların unutulmuş

yüzüyüm ben.

söz'ün

dil'in

ve zaman'ın..

bir kurban kanı gibi

sürüldüm,

söz'ün günahkâr kapısına.

II

beni atm...beni atın...

cüzamlı sulara yunsun

yılanların bakışıyla

yıkandığım yüz.

III

dağların

kilitlenmiş yüzüyle

mühürlendim,

resimlerin taşlarda unuttuğu dile.

yürüdüm

mühürsüz bir zamandı,

yollar uzun...

yürüdükçe unutulmuş mülk

konuştukça çöl'dük...

IV

bir fotoğrafı andıran

beni büyük bir hararetle ölüme

ve aşka dönüştüren... ah, zaman...

soğutuyorum,
hiç bilinmesin kalbimdeki
engereğin dili,
dokundukça her yanım
çürüyen zaman...

V

dilim ki bir engerekti... süründüm
yüzümdeki çiniye.
götürün beni
suların bölündüğü
o nârlı bahçeye...

VI

recmedildiği yerden çıktı ölüm.
dediler gidin... ve getirin...
güneşi battığı yerden çıkarın
azabın boğulduğu tandırda
yakın beni.

VII

kovuldum sonunda
bildiğim bütün dillerden.
kabahatli bir çocuk gibi
sığındım
bütün o sahih sözlerin
kendini bir günaha yamayan
zıkrinden.

VIII

bütün nişanlarımı
bırakıp geldim,
kendini koyultan bir hummayla.
bildiğim bütün sözlere rucû ettim.
meleklerle
kıtaba
ve aşka.
nişanlarımı
bırakıp
geldim
bütün
sana...

IX

yüzümü gömdüğüm eşyalar
ürüyor
kendimi ayırdığım yolkıda.

X

işareti yitirdim.
sığındığı her kapıdan
kovulan günahkârdım.
ruhumu kemiren
bir nefisle tutundum,
kapıldıkça
kendimi yetim bıraktığım
aşklara.
sonunda...
en sonunda...

XI

gittikçe her şeyin birbirine benzediği
gittikçe küle ve zamana dönüşen
gittikçe çürüten bir tülle örtünen beni,
bu kutlu geceye vadeden yüz!
yetimim işte
kendi gövdemde de.

sığındığım vücut
göğsüme ilişen
akrebin mahmurluğu,
mazlûm
ve cünub.

XII

yüzümü sürdüğüm
her kapı gibi
kapandım
beni büyük bir cezbeyle
yakan
aşkın ayakucuna.
oysa sırrımı verdim
kırdığım ve çocuk kaldığım
aşklara.

bendim o, ürperen bir sızıntıyla,
cebinde yılan işaretleriyle dolaşan.
(...)

BEJAN MATUR

(1968, Pazarcık/Maraş)

Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ni bitirdi. Şiirleri 1989'dan itibaren **Ekın Belleten, Yazıt, Adam Sanat, Edebiyat Eleştiri, Kitap-ık** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Halil Kocagöz** ve **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödüllerini** kazandı.

Şiir kitapları: **Rüzgâr Dolu Konaklar** (1996), **Tanrı Görmesin Harflerimi** (1999).

KADINLAR

Mavi dövmeleri
Ve bitmek bilmez yasların çürük izleriyle
Durup ateşe bakıyorlar.
Rüzgâr estiğinde hepsi ürperiyor
Göğüsleri değiyor toprağa

Ellerinde yanan odunlar taşıyan kadınlar
Siyah kazanların pası çökmüş yaşlılığıyla
Dolaşıp duruyorlar.
Ateşin öfkesi kabardığında
Sesler artıyor.
Orada ateş hiç bitmiyor
Söndürmek bir belâ

Göğüsleri pörsüyen kadınlar
Ellerinin korkunç inceliğiyle
Tutacakları odunların sertliğini düşünmekte
Ve susmaktalar.
Sustuklarında yaşları farkedilmiyor
Toprak kokuyor bağırdıklarında

Nereye yaslanacaklarını unuttuklarından
Gözlerini toprağa bırakıyorlar
Çünkü bulutlar gökte kalıcı değil
En içten
Toprağa veriyorlar kendilerini
Ve kokuyorlar arasına

ÖMÜRSÜZ MAVİ

Seni ben uzun uykulu bir vadinin
Sessizliğinde buldum.

İçine kapanmış bir kayanın dilsiz koyuluğunda
Ve serinliğinde gövdeyle taş olmak arasındaki kararsızlığın
Düştüm ben
Çırlıçılak düştüm aşka.

Beyaz olmak meleklerin elleriyle okşanmaksaa
Okşandım ben

Melekler okşadı ve inceltti tenimi
Ruh kattı

Aşka gitti.
Aşkın buruk yalnızlığına.
Sanıyordum ki ben,
Aşık olursam, ruhum uçacak.
Sanmakla kalmadı
Uçtu ruhum
Ve bir kelebeğin mavi kanatlarına
Gizlendi.
Bir kelebeğin
Ömürsüz mavi kanatlarına.

Bundan böyle bir aşk için
Ne varsa burada.
İki kanat
İki mavi
Ve bir ruh
Her şey tamam
Uçurup tenimi
O ölümden yenebilirim.

TARKAN ÇEPER

(1969, İstanbul)

İÜ İşletme Fakültesi ile AÜ DTCF Tiyatro Bölümü'nü bitirdi. Şiirleri 1996'dan itibaren çeşitli dergilerde yayımlandı. 1998'de **Yaşar Nabi Yayır Gençlik Ödülü**'nü kazandı. Halen reklam ajanslarında metin yazarlığı yapıyor.

BİR TANRININ ATARDAMARI

şimdi pervaza yapışmış ölü sineklerden konuşuyoruz
hiçbir şey kalmadı elimizde sözcüklerden başka hiçbir
şey avutmuyor bizi ve biz oturmuşuz daire şeklinde
artık pervaza yapışmış ölü sineklerden konuşuyoruz

lacivert bir kıyımın yazılmamış önsözü
gibi ayaklandık ve yine oturduk tekrardan yani
en eski halimizde. sonra çocuklar geldi
konuşmaya aç ve artık kimsenin hatırlayamadığı çocuklar
sonra biz kıyısında kaldık yaşanmamış bir yaz bitiğinin

hep başa sararak izlediğimiz bir çizgi
film. gençlikten anımsanan uykusuzluk günleri
yorgun ve neşeliydik bir zamanlar
şimdi kuma gömdük silahlarımızı
en kalın yerlerinden kestik geçtiğimiz köprülerin halatlarını
artık konuşabiliriz pervaza yapışmış ölü sineklerin ağırlığını

kentin bütün sokaklarında yankılanan bir ses
geçmiş geçmişte kaldı diyorlar
büyük bir koro olmuş grafikerler haber muhabirleri
ve mimarlar! ılık bir nefes
sonra yorgun bedenlerin ilacı derin uykular

uykulardan sonra ofislere ve plazalara konuşlanıyoruz
hiçbir şey avutmuyor bizi soğuk savaş masallarından
başka ve sözcükler de anlamı yitirdi bir süredir
yine de pervaza yapışmış ölü sineklerden konuşuyoruz

KEMAL TAŞTEKİN

(1969, Lice, Diyarbakır/1994, Ankara)

Ortaöğrenimini Diyarbakır'da tamamladı. Hacettepe Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı son sınıf öğrencisiyken, kendini evinin kalorifer borularına asarak yaşamına son verdi. Geride bıraktığı şiirleri arkadaşları tarafından kitaplaştırıldı.

Şiir kitapları: **Ortadoğu Diyalektiği** (1996).

İÇİMİZDEKİ UYKU

al sana
işte bu kalbim
bu adresi yok bedenim
sok hançerini derin yarala: kan oluk oluk
hırçın akan nehir olsun

ülkem yok, kahır benim
gecenin yırtılmış duvağında
kın benim!

ve bir kız ağlar gecenin çanağına
aniden bir yumruk düşer içimizde uykuya
gözlerim bir tütün belasında
koşar çırılçıplak
dini yok bir yalnızlığa...

SERİNLİĞİN AŞKI

serinliğin aşkım coşkuyla
estirsin canım
küle küle
dalgalanan
ağıtlı esmer saçların
mevsimidir artık
en güzel aşk
rüzgarlarının
can yoldaşım
ağıt olmasın ayrılık

KAAN İNCE

(1970, Ankara/1992, İstanbul)

Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih Coğrafya Fakültesi Sosyoloji Bölümünü bitirdi. Şiirleri **Yazılı Günler**, **Çağdaş Türk Dili**, **Promete**, **İzlek** gibi dergilerde yayımlandı. 1992'de **Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü**'nü kazandı. Henüz yirmi iki yaşındayken İstanbul'da Ümit Otel'den atlayarak yaşamına son verdi. Ölümünden sonra "İzlek" dergisi bünyesinde "Kaan İnce Vakfı" kuruldu. Kalan şiirleri ölümünden sonra arkadaşları tarafından yayınlandı. Şiir kitapları: **Gızdüşüm** (1992), **Kan** (1997).

YAŞAMA SEBEBİ

sıkılmışım dişlerimi gözlerim kanayana kadar
çeyizimizde hüznün motifleri
göçebe bir ağıt göğüsümün derinliklerinde
bu aşkın dönüşü yoksa
duman kırığı gözlerinde gecenin hıçkırıklar
kırık keman sesi ve adağım var
moraran hercai düşlerim ateşi delip ıslatır mendilimi
kalbime dolar -sonsuz uykuma- korkuya susamış yasadışı
bir rüzgar

bu aşkın dönüşü yoksa
suya düşer kokusu menekşelerin
deniz her zamankinden daha köpüklü
serçeler bi garip ötüşlüdür
martıları mavnalarla başka türlü danseder hamuruna sevgi
katılmış bu dünyanın

küflü yüzler yok hiçlik de
hani ne derler gözlerinden operim çocuk, gamlı sevda, şiir
ne'm kalır geriye gülüm seni alırlarsa benden
tiksintiler toplamı umutsuzluk sapağında ölüm

GİZDÜŞÜM

Boşlukta uçuşan kemiklerin kanattığı karanlık: Sürekli, geceye bölünen saatlerin asıldığı yer. Kıyı boyunca çalınan sabah: Esrik tın. Sehpada unuttum başımı, us yitik. Divansızların bembeyaz ayetleri gibi peşin hüküm gıydık. Gözlerim deniziğnesi.

Kırıl benliğimin benli gözenekleri
İçinde, sürgünlerin gizli sessizliği.

Alnıma dayarım güz görümlük ömrümü, seherin cılız eliyle. Uzaktaki vahşi güle hüznün kokarım. Ve ölüm ardıma leke düşer, gözlerimden çekilen sıcaklık korkuluk yüzümde soğur soğur, iki kaş arasında yenilir kendine uzun yol. Çiçek tüter düşler karanlığı kısıp pencerede gök uçurtma çeker yıldız çölüne

Bir ışık örtüsü açılacak göğe, acılaşan gecede; suya ateş düşüp kirpiklerime gömülecek, yüzüme sıkışmış erguvan ölüleri. Dilenci kızlara serpinti yağmurun kırık sesi. Ay batışı gözlere iki ezgi gibi hüznün çökerim, tetikte yalnız kalan gölgemle. Sıkıntımın yıldız sefası, n'olur kapatma kollarını, sakalıma basma sabah. Denk cepheli çatışmalar ederi kadar başlık paramız, asmayın bizi. Güvencin uçuşu, alabildiğine rüzgar; gez arpacık göz tetikte.

Ölüm açmazda bekleyen kuş seslerine sağanak: Bakire umutlar. Görünmez viranlığım. Çiy damlacıkları... Soluğunda sevişen fesleğenlerin, üç kulaç kurşuni sudan gözlerini saran kokusu; sendeleyeni hoş bir yaşam, inanç yüklü gülüşlerde. Gecenin sararmış mühründe billurlaşan sessizliğe dolunay doğarım.

Düş artık yakamdan
güneş kırıklarına dadanan sevda.

SÖNERKEN YILDIZLAR GELİNCİKLER GÜLÜNCE

Yolun hiç de uzak değil umut biliyorum
Sesin yağmurla birlikte tutuklu tel örgülerin arkasında
Bulamıyorum seni beni unut gidiyorum

...

Ve kuğuların kucakladığı, kentin denizsiz kıyısı
Uzak düşer hâlâ gemi mendireğine çekili korsan sevgilere
Hasret düş kırıklığı ölü sayısı
Güvercin taklaları art arda
Kırmızı gece usulca bekler
Ah acıları tütsülü acıları
Büyük harfle başlayan aşkımızı
Kırılmaz kinle
Sönerken yıldızlar gelincikler gülünce
Sen gelene kadar

...

Yasak dizelere girebilirdi ancak kaçak sözcükler
Ancak ölüm hüzünlü şiiirlere
Acemi yüreğim girerken yirmisine
Bilemiyorum gözlerim kımde?

KAÇIŞ

saçaklarda buz tutmuş yüz görüntülerini giyer de
buğulu camlardan tedirgin gözleri takarım ayakızlerime
bir şaşırtmaca bu, sonra gecenin keyfi kaçır
aramalar, çatışma, panik, yayılmacı ırmaklar; taşar deniz
ve gülücüğün paslanması, yanık kokusu plastiğin
eklenir gürültüye. Siyahi, şiddetin korkulu kızı
ölmek alışkanlığı yeniden keşfedilir sanki
önce yontulur bir sürü dil, yalnızca birkaç kelime bırakılır
çentiklerde görünmez kan daha
gökyüzü, savaş renginin tonlarında, büzülür büzülür

bir kıyı, kıyıya çekilen taka, takada acı su
suya yansıyan ölü balık gözleri
motor sesi ve kaçış gölgemizdeki ölümden...

AYHAN BOZKURT

(1971, Amasya)

Şiirleri 1990'dan itibaren **Şiir-lik**, **Şiir Ok'u**, **Hışt**, **Gösteri**, **Öküz**, **Göçebe**, **Atıka**, **Yeni Biçem** gibi dergilerde yayımlandı. "Yi-ne Hışt" ve "Öküz" dergilerinin yayın kurullarında görev aldı. 1995'te ilk yapıtıyla **Rıfat Ilgaz Cide Edebiyat Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Ömür Ölümün Önsözü** (1995), **28 Numaralı Oda** (1998), **Şehir Soyuldu** (2000).

TURUNCU LİSTE

Geceyi yaraladık
gündüz örtündü üzerine en son ayıbı...
Elimizde turuncu liste; adımız mağrur bir sokakta
yıllanmış ölümün gül rengi, patlayacaktı
içimizdeki dağ. Tenhaydık. Ellerimizdeki bir başka el yalandı...
Biz seçmiştik geniş özlemlere gidilecek o yolu
ki yalandı bir başka el.
Biz derilerimizin üstüne aynı adı kazıdık
aynı masalm içinde biz de yandık
Söz sırası sende üstad der dublörüm
Geceyi yaraladık, gündüz ağlasın
elimizdeki turuncu liste sevdamız üzerinde
bir leke gibi kalsın. Silinmesin.
Kaç güz bekledik ölümü, ne ödül olduk ne de gölgesine lâyık
Artık şehirde titreyişimiz tenhada
yalnızlığımızla iki hayat kaçağıyız şehirden kovulmuş
Şeytan diyor ki; benim tanrım yanlış yolda ağlamış

TREN

rayların daralıp katarı sırtından attığından
beri, üç gün - dört gece tünelde
beni hep yanlış anladınız şarkısı çalmıştı
trenin gecikmiş gelen numarasız vagonundan
ardımdan ısrarla bağırان bir çocuktu
her istasyon, sabah haykırmaları saklarken...
kimsesiz bir kazaydı tren
ölüleri birbirini beklerken yaşamın numarasız vagonundan

SELİM TEMO

(1972, Batman)

Ortaöğrenimini Batman'da tamamladıktan sonra Ankara'da DTCF'de Etnoloji öğrenimi gördü. Şiirleri 1993'ten itibaren **Varlık**, **Karmaşa**, **Edebiyat ve Eleştiri** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Yaşar Nabi Nayır Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Ah! Tamara** (1995), **Kırgın Nehirler** (1997), **Uğultular** (2000).

BİR GÜNÜN ÖZETİ

ayrıldık;
bir kitap bitirdim sanki!

yok,
öyle deprem
biraz sarsımtı
hava mürüz yağdı birden
yalnızca onu beklemiştim ama yağmur

kaçtım,
kendimi kovalayarak
bütün sevmeler benden uzak!
avcumda bilet terledi
çok gececi otobüse

ayrıldık;
zaten ayrıydık gerçekte!

değil,
öyle bildik
bir garip, bir yabansı
artık avuçlarım terliyordu
o romanın ertesi

yok,
öyle bir
onlarcanın kalanı
her an sızabilir
bir yerinden kendine

ayrıldık;
zaten yoktuk yitirsek kendimizi!
baktım
yıkılmış çamaşır ve küf kokusu
havada sonsuz bir ıslaklık hissi.
hanidir
hanidir ellerim Şubat!

dedim
ah ulan ah
reva mı buncasından sonra.
bitince başlıyormuş
zaten ölüm havası

ayrıldık;
bütün ithaflardan sildim ismini!

yok-
sanın yanlış düşünür
ondan böyle telaşla
söz dallanıp dolanıp
bir imgede doğrulur

demin hanımeli ve toprak koktu
yağmur dindi mi ne
çıkıp koşardım bir parka
ertelenmese çocukluğum
hanidir ellerim Şubat

kim-
liğim
eşkıyanın bende inmesidir
öyle aklıma geldi
bir göl gibi duruldum...

TUNA KIREMİTÇİ

(1973, Eskişehir)

Ortaöğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladıktan sonra Mimar Sinan Üniversitesi Sinema-TV Enstitüsü'nü bitirdi. 1994'te **Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülü**'nü kazandı ve ilk olarak **Varlık** dergisinde yayımlanan şiirleriyle adını duyurdu.

Şiir kitapları: **Ayabakanlar** (1994), **Akademi** (1998).

AYNI DENİZ

Aşka düşüp de söylendiğinde
İki dilde aynı anlama gelen
sözcükler vardır.

Elbet aynı denizi görecek
feryat fıgan pencereler
Beyaz beyaz kadın seslerinden.

Bir kez daha geçirmişim
çocukluğumu sırtıma,
Olmazsa olmaz bir rüzgârın
peşinden koşuyorum.

Uçsuz maviliklerle
uzak bir yolculuk
Gelip oturuyor
soluk soluğa karşımıza.

Bunlar akdeniz sözcükleri.
Geçen zamana direnir gibi
sıkı sıkı tutan
seni ellerinden.

SENİN ALTIN PENCERELERİN

Camı aç, eğil yavaşça. Uykulu
duvarlarına sürçsün eylül yağmuru.
Künyemdeki mutlu prens, ama örtük
bir hüznle hep, iki büklüm bir
cennet getiriyordumdur sana kursağımda.
Belki sorular sorarız karşılıklı, yorgun
atının yelesini okşarsın sen, ben bir bir
kapatırım açtığın camları. Bazen umutsuzdur
kavuşmak: Her zaman kazanır, kendini
açmasını öğrenmiş o sürekli yara.

DEVİRİM DİRLİKYAPAN

(1974, Nevşehir)

Eskişehir Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nü bitirdi. Bir süre gazetecilik ve Eskişehir'de bir kültür merkezinde yöneticilik yaptı. **Varlık, Edebiyat ve Eleştiri, Damar** gibi dergilerde 1994'ten itibaren yayımlanan şiirleriyle dikkat çekti. **Çankaya Belediyesi ve Damar Dergisi, Balıkesir Üniversitesi Şiir Ödülleri** ile 1997'de **Behçet Aysan Şiir Ödülü'nü**, 1999'da **Cemal Süreya Şiir Ödülü'nü** kazandı.

Şiir kitapları: **Epitaph** (1995), **Karla Gelen** (1998).

EPITAPH I

uykudan öncesi çocukluğumuzdu
büyümeye inat süren evcilik oyunlarına
ebe yaptığımız o masal çocukları
iple çekerdik gün batışlarını
ki dadısı adile naşit olan
bir masumluk esnerdi akşamları

akşamlar zoraki uykularla gelirdi oysa
ve hep uykular öncesinde kalırdı masallar
binlerce uyur binlerce kaybederdik
"uçan kaz ve nils"le gezdiğimiz ülkeleri

sonra büyümüştük ya da öyle saymışlardı
alice'in diyarına almıyorduk artık
egzotik bulunan bir sislenişti orası
ve unutmuştuk polyanna mıydı sahiden
yalın mutlulukların emektar perisi

simbad da vazgeçmişti düşlerimizden
anıların biriktği denizlere açılıyordu
bizse yüreğimiz guruldarken
ve hızla "çizgi"sini yitirirken filmlerimiz
yalnızca harçlık biriktirmeyi öğreniyorduk
çocukleyn üzerine çıktığımız ağaçlar bile

saç dökme mevsimlerindeydi artık
kimileri masalsız uyumuşlardı ama
biz uykularımızın deliklerinden kaçırmıştık
sayıklamıyorduk

YANLIŞ VE YABANCI

trenim öldü
akşamdan kalma bir yabancıyım
artık beni bu çağdan topla kalbim
kimsenin beklediği devrim değilim
ne sevebildim yerimi
ne dirlik yapabildim.

kolay bitmedi gecen
şarkısını yitirmiş çingene bir çocukla
ağır yaralı iki bacak gibi yan yana
sabaha kadar devrildim,
bir göç imgesine saplanıp kaldı ayaklarım
ah yollar, görmediler ki beni gidebileyim.

geceleri altını ıslatan bir bulut muydu o çocuk
kaç damla yağmur yedim de böyle şişmanladım
ki düşlerin kanatlarına bile ağır geldi
bir zamanlar leyleklerin getirdiği bedenim
ah kalbim, ben asaleti bozuk
tanrılar çağına mı düştüm,
bunca yıldır gezerim
hiç böyle dünya görmedim.

trenim öldü
durdu zaman makinem
öyle çok sonlar buldum ki artık
bilmiyorum nereden başlamalıyım.
hiç bulamadığı kapağıym tencerenin
bir buluşmalar yabancıyıym,
koskoca yıllar yanışı...

artık beni bu çağdan topla kalbim
bir şarkıya binip gideyim.

*Epitaph: Bir ölünün anısı için kilise duvarlarına yazılan yazıt.

ZEYNEP KÖYLÜ

(1978,)

1996'dan itibaren, henüz bir lise öğrencisiyken dergilerde yazmaya başladı. Şiirleri **Varlık**, **Ludingirra**, **E** gibi dergilerde yayımlandı. 1997'de **Arkadaş Z. Özger Şiir Ödülü**'nü, 1998'de **Sabri Altınel Şiir Üçüncülük Ödülü** ile **Orhon Murat Arıburnu Şiir Ödülü**'nü kazandı.

Şiir kitapları: **Son Arzum Gül ve Kedi** (1998)

YALNIZLIĞIN GÖÇ MEVSİMİ

Karın üşüdüğü saatlerde
Bir su damlasıydım ırmağından ayrılan
Yaşamın ellerini görmezdi gece
Kırılan bir dalın ağrıyan yerlerine
Tomurcuklar sunardı -her nedense-
Kırık bir camm tuza bandığı
ve unuttuğu gök mevsiminde
acıyıydım aykırı günlüklerin, gündelikçi
düşlerin sararmış dişlerinde

Ağzının sonsuz gül kokan ölü boşluğunda
Ateşlerle dağlanmış, sözler ile kargışlı
sesim. Bir bıçak düşerdi yarasına imgenin
Yaban dağ çiçeğinin saksıda bekleyişi
Tapınağını yıkıveren güvercin
Tutkusuz gezerdi acı koyaklarında
Sessizce gizemine girmenin
tarihsel yanığı

Bir günah ormanında bağışlanırdım

İpin koptuğu ve ipeğin yırtıldığı
ölümün bal çanağında gizlendiği aşka
dokunuş. Sırlarıyla birlikte gömerdim
suskunun gözlerini
Umut, kefaletle hür bırakılan
çimenin yağmurla işlediği suç
Tenimde gölgesi gezerdi anlamının

Hoyrat bir ıgıktı yankıyarak kanayan
Karanfile dönerdi her aldanış.

Yalnızlığın göç mevsiminde uzlaşırdı beden acısı
Zaman: ketum ağzında nice sözcük saklayan
Denizin tanıdığı, göğün en yabancıısı
En tutkulu yerinde haykırımın
Susardı güz mavisi orkide
Bütün doğruların yanlışıydım

Bir aynanın kendini kestiği yere
Ölü kedilerini bırakırdı çocuklar
Kırık bir camın tuza bandığı

ZAN

zamandan önce doğdum. bir avuç sestü ömrüm
gölgemin izi kaldı karanlığın ağzında
aynada haritasız unutmuştum denizi
annemin göğsünde eskiyen aştım
ben günah işledikçe incelmmişti arz
döndüm! kabileydiniz çok yüzlü bir çarımhta
beni de terkederken bir Tanrıyla aldatın

hiçbir sesi sevmedi ağzımdaki uçurum
serçelerin duasıyla büyümüştüm bir gece
avlunuzun kıızıydım. çok denedim ölmeyi
her sokak sevişimde kanardı bileklerim
rüzgârısa içimdeki en eski büyücüydü
onarırdı çöllerde kırılan esasını
gölgeme bağdaş kuran ay perisiyle

masallar ki o eksik gölgemden kalmışlardı
yüzümün yittiğini söylediğinde babam
bendim gökyüzünün son götürdüğü uçurtma
adanmış bir kuyuydum odaların yasına
ırmaklar hiç dönmedi. oysa döndüm

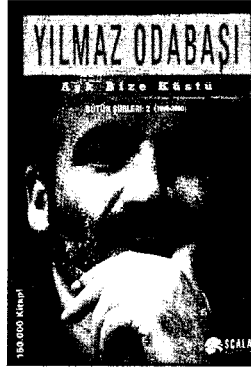
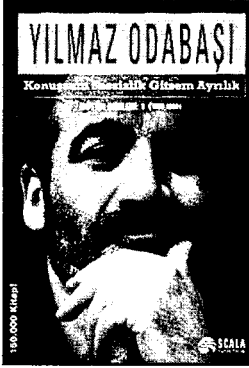
kabileydiniz
zaman şimdi zan altında

Bütün şiirler I-II

Konuşsam sessizlik, gitsem ayrılık (1980-1990)

Aşk Bize Küstü (1990-2000)

Yılmaz Odabaşı'nın bu iki ciltte toplanan şiirleri,
toplam 160.000 adet satılmıştır.

Aşk Tek Kişiliktir - son baskı

Yılmaz Odabaşı'nın bu yapıtı 1985-1999 yıllarında yayınlanan ve 9 şiir kitabına dağılmış nesir türü şiirlerden yaptığı seçmelerden oluşmaktadır.

Şafak Keya'da Çıplaktı

9. Altın Koza Film Öyküsü Ödülü
& PEN - Onat Kutlar Film Öyküsü
Özel Ödülü

hikâyeler

